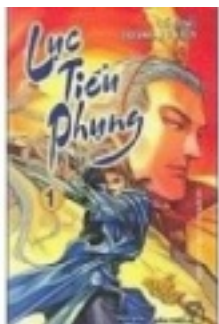

Lục Tiểu Phụng 1 - Kim Bằng Vương Triều

Contents

Lục Tiểu Phụng 1 - Kim Bằng Vương Triều	1
1. Những Nhân Vật Quái Đản	2
2. Nằm Cự Địch Quần Ma Khiếp Vía	26
3. Sợ Ai Không Sợ, Sợ Mỹ Nhân	35
4. Hoắc Lão Đầu Giàu Nhất Thiên Hạ	45
5. Kim Bằng Vương Thuật Chuyện Phiêu Lưu	57
6. Vụ Bí Mật Tuyệt Đại Trên Chốn Giang Hồ	68
7. Tắt Đèn Nhà Ngói Cũng Như Nhà Tranh	80
8. Giữ Người Rồi Lại Đuổi Người Ngay	91
9. Cầu Tây Môn Hào Kiệt Cạo Râu	104
10. Độc Môn Ám Khí Phi Phụng Châm	117
11. Phất Tay Áo Tựa Nước Chảy Mây Trôi	131
12. Một Kẻ Cắp Không Ai Bì Kịp	142
13. Sơn Tây Nhạn Khét Tiếng Quan Trung	151
14. Sau Bức Màn Ai Đứng Giật Dây	161
15. Bốn Cô Gái Mở Cuộc Điều Tra	171
16. Dao Kiếm Song Sát Độc Cô Nhất Hạc	179
17. Ánh Đèn Lay Động Trước Linh Đài	187
18. Nga Mi Tứ Tú Luận Anh Tài	196
19. Thơ Mười Sáu Chữ Ai Đưa Tới	206
20. Mở Cuộc Điều Tra Đệ Nhất Lâu	216
21. Bốn Vua Giả Ngồi Trong Mật Thất	226
22. Chặt Chân Rồi Khó Nổi Điều Tra	236
23. Thượng Quan Phi Yến Lại Xuất Hiện	246
24. Mở Cuộc Điều Tra Chân Sáu Ngón	256
25. Đa Tình Tự Cổ Không Dư Hận	265
26. Lục Tiểu Phụng Bày Ra Nghi Trận	276
27. Uống Rượu Độc, Thiên Thanh Uống Mạng	286
28. Kẻ Chủ Mưu Là Hoắc Lão Đầu	296
29. Cơ Quan Thất Nghiệm Hoắc Hư Tàn Đời	307
30. Minh Làm Minh Chịu Lễ Đương Nhiên	317

Lục Tiểu Phụng 1 - Kim Bằng Vương Triều

Giới thiệu

Lục Tiểu Phụng là một người, con người tuyệt đối không ai quên được, không bao giờ quên được. Tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-tieu-phung-1-kim-bang-vuong-trieu>

1. Những Nhân Vật Quái Đản

Lục Tiểu Phụng là một người, con người tuyệt đối không ai quên được, không bao giờ quên được.

Trong đời y đầy tính nét truyền kỳ và đã gặp không biết bao nhiêu quái nhân quái sự. Bất cứ lúc nào và ở nơi đâu cũng được nghe y kể toàn chuyện kỳ quái.

Bây giờ hãy xin giới thiệu cùng quý vị độc giả mấy nhân vật trước rồi sẽ bắt đầu nói đến những thiên cổ sự của họ.

oOo

Trăng tròn vành vạnh, sương mù dày đặc.

Trăng tròn giữa đám sương mù khiến nguyệt sắc thê lương mờ ảo, xui lòng người tan nát gan vàng.

Trương Phóng cùng đồng bạn chẳng có ý gì ngoạn thưởng phong cảnh thiên nhiên của tạo hóa, họ chỉ mong cuộc đời phóng khoáng chẳng bị thứ gì ràng buộc, tùy tiện

muốn đi đâu thì đi.

Bọn họ mới làm một chuyến bảo tiêu và đã giao hàng yên ổn rồi. Họ vừa uống rượu xong.

Họ đã chịu đựng nhiều ngày cực nhọc, khản trương, nay được kết thúc họ cảm thấy trong lòng thư thái cõi mở.

Giữa lúc đó bọn họ gặp Hùng Mỗ Mỗ.

Hùng Mỗ Mỗ xuất hiện giữa đám sương mù dày đặc chẳng khác gì u linh quỷ mỹ.

Lưng mụ còng lại tưởng chừng còng một tảng đá lớn vô hình đè nặng làm cho mụ cơ hồ bị gãy xương sống.

Hùng Mỗ Mỗ tay xách một cái giỏ khá lớn trên đầu bằng tấm vải bông dày.

Một người cất tiếng hỏi:

-Trong giỏ của mẹ đựng gì vậy ?

Hiện giờ mọi người đang hứng chí nên bất luận sự vật gì cũng làm cho họ khoan khoái.

Trên mặt đầy vết dấn đeo, Hùng Mỗ Mỗ lộ nụ cười đáp:

-Đây là mút hạt dẻ vừa thơm vừa giòn, bán mỗi cân mười đồng.

Người kia nói:

-Cho bọn tại hạ mua mỗi người một cân, cộng là năm cân.

Quả nhiên mút mới chiên hãy còn nóng hổi, lại vừa ngọt vừa thơm.

Trương Phóng chỉ ăn một tấm. Hắn không thích hạt dẻ mà lại vừa uống rượu nhiều quá, mới ăn một tấm đã cảm thấy trong ruột cồn cào như muốn nôn ọe.

Trương Phóng chưa nôn ra nhưng đồng bạn đột nhiên đều té nhào.

Người té xuống rồi, lập tức co quắp, miệng sùi bọt trắng.

Bọt trắng đột nhiên đổi ra màu hồng, biến thành máu.

Mẹ già còn đứng đó thấy tình trạng này, nét mặt mẹ đang cười bỗng biến thành kỳ bí đáng sợ.

Trương Phóng nghiêng răng lẩm bẩm:

-Mút hạt dẻ có chất độc !

Hắn toan chụp lấy mẹ thì giữa lúc ấy toàn thân hắn biến đổi đột ngột, trong mình không còn chút khí lực nào nữa.

Hắn muốn nhảy xổ tới bóp cổ Hùng Mỗ Mỗ nhưng lại té nhào xuống bên chân mẹ.

Trương Phóng đột nhiên phát giác dưới ống quần dài bằng vải xám của mẹ để lộ đôi bàn chân.

Mu đi đôi giày mới tinh, mũi giày thêu khá đẹp, tựa hồ một vị tân nương tử. Có điều mũi giày của mẹ không thêu chim uyên ương mà lại thêu một con cú mèo.

Con cú mèo với cặp mắt xanh lè tựa hồ đang giương lên nhìn Trương Phóng để chế diễu hắn là người ngu dốt chẳng biết gì.

Trương Phóng thộn mặt ra.

Hùng Mỗ Mỗ cười khàn khạch nói:

-Té ra chú nhỏ này không thành thực. Coi gì chẳng coi, lại chỉ thích coi chân đàn bà.

Trương Phóng miễn cưỡng ngừng đầu lên cất giọng tức bực hỏi:

-Mẹ có thù hằn gì với bọn ta ?

Hùng Mỗ Mỗ cười đáp:

-Ngốc tiểu tử ! Ta chưa nhìn thấy các người lần nào, làm gì có chuyện thù với oán ?

Trường Phóng nghiêng răng hỏi:

-Vậy thì sao mù klại gia hại bọn ta ?

Hùng Mỗ Mỗ hững hờ đáp:

-Chẳng tại sao cả. Ta muốn giết người mà thôi.

Mù ngừng đầu nhìn ánh trăng mờ ảo giữa cỏi sương mù, thủng thẳng nói tiếp:

-Mỗi độ trăng tròn ta lại muốn giết người.

Trường Phóng trở mắt ra nhìn mù. Nhãn quang của hắn vừa đầy vẻ phẫn nộ lại vừa khùng khiếp. Hắn hận mình chẳng thể cắn cổ họng mù một miếng để trả thù.

Hùng Mỗ Mỗ đột nhiên biến mất, biến vào đám sương mù dày đặc tựa hồ u linh quỷ mỵ.

oOo

Sương mù ảm đạm, nguyệt sắc lu mờ.

Bóng tịch dương đã ngậm non đoài, ngọn gió thu thổi lướt đám cỏ xanh như làn sóng gợn.

Trên bờ sông quanh quẽ không một bóng người.

Một con quạ từ đằng xa bay tới hạ mình đậu xuống đầu cây cọc gỗ buộc thuyền.

Đây là bến đò hoang lương vắng vẻ. Hiện giờ chuyến đò cuối cùng sang ngang đã ra xa.

Người lái thuyền là một lão già râu đã bạc phơ.

Hai chục năm trời lão chở con đò rách nát bên này qua bên kia rồi lại trở về.

Những chuyện hoan lạc trong đời của lão chẳng có mấy, bây giờ chỉ còn lại cái thú

là uống rượu và đánh bạc.

Nhưng bữa nay, lão đã phát thệ nhất quyết không đánh bạc, vì trên thuyền của lão chở một nhà sư.

Nhà sư này rất mực thước, rất thành thực, nhưng dù sao thì Hòa thượng vẫn là Hòa thượng.

Lão lái đò đã rút nhiều kinh nghiệm, cứ mỗi lần chạm trán nhà sư là nhất định đánh

bạc phải thua liểng xiểng, thua cháy túi, thua không còn một đồng một chữ.

Nhà sư chất phác vẫn giữ qui cũ ngồi vào tận góc thuyền, ngó lại cái chân mình.

Chân nhà sư dơ quá !

Chân dơ lại đi đôi giày cỏ rách nát.

Những người khác đều ngồi xa nhà sư, tựa hồ sợ những con rắn trong người lão bò sang mình.

Nhà sư chất phác cũng chẳng dám dòm ngó ai. Chẳng những lão thành thực mà còn

cả thẹn nữa.

Cả lúc cường đạo nhảy xuống thuyền nhà sư cũng không ngừng đầu lên ngó lần nào.

Nhà sư chỉ nghe tiếng những người ngồi thuyền la hoảng, rồi nghe âm thanh bốn người nhảy xuống thuyền. Sau nữa là tiếng quát tháo của bọn cường đạo :

-Chúng ta đều là hảo hán ở Thủy Xà Bang. Trước nay chỉ lấy tiền chứ không giết người. Các ngươi bắt tất phải sợ hãi, nhưng trong mình mang theo vàng bạc bỏ ra hết

đi là không sao cả.

Bóng tịch dương chiếu vào những thanh đao trong tay bọn cường đạo làm cho đao quang lấp loáng ở trong khoang thuyền.

Những người ngồi trong khoang thuyền, đàn ông run bần bật, đàn bà nước mắt đầm đìa.

Những ai càng mang nhiều tiền bạc càng run rẩy dữ hay nước mắt chảy càng nhiều.

Nhà sư chất phác vẫn cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Đột nhiên nhà sư ngó thấy đôi chân khác. Đôi chân này rất lớn đi đôi giày mũi nhọn đang đứng ngay trước mặt lão.

Bỗng nghe thanh âm cất lên :

-Bây giờ đến lượt ngươi, lấy ra mau đi !

Nhà sư chất phác tựa hồ không hiểu rõ, ấp úng hỏi lại :

-Thí chủ bảo bản tăng đưa gì ra ?

Người kia đáp :

-Hết cái gì đáng tiền thì bỏ ra hết.

Nhà sư nói :

-Nhưng trong mình bản tăng chẳng có một thứ gì.

Nhà sư nói rồi cúi đầu xuống thấp hơn nữa.

Lão phát giác dường như người này muốn vùng chân đá lão một cước nhưng bị người khác cản lại nói :

-Thôi quách ! Nhà sư dơ dáy này xem chừng chẳng phải hạng người có “dầu mỡ”, chúng ta đừng quách.

Chữ đông có nghĩa là bỏ đi.

Bọn họ đã đến mau lẹ, bỏ đi càng mau lẹ hơn. Những hạng người trộm cướp chẳng ít thì nhiều cũng mang bệnh có tật giật mình.

Trong thuyền lập tức nhốn nháo cả lên. Có người động thủ đông cước. Có người lớn tiếng thóa mạ nhà sư. Ai cũng cho là gặp hòa thượng quả nhiên xúi quẩy.

Lúc họ thóa mạ, họ chẳng úy kỵ gì nhà sư nghe tiếng. Thực ra nhà sư vẫn lơ đi

như

chẳng nghe thấy gì cả.

Nhà sư cúi đầu xuống ngồi nguyên chỗ, thái độ tỏ ra hồi hộp không yên.

Đột nhiên nhà sư nhảy lên đầu thuyền.

Ở đầu thuyền để một tấm ván, tấm ván này dùng làm cầu để lên bờ lúc thuyền áp mạn.

Nhà sư chụp tấm ván giơ lên khê đập một cái, tấm ván gãy ba tác vỡ làm năm sáu mảnh.

Mọi người trong thuyền đều sửng sốt.

Nhà sư chất phác liệng một mảnh ván ra. Mảnh ván đầu tiên vừa rớt xuống mặt nước thì mảnh thứ hai lại liệng ra.

Nhà sư tựa hồ biến thành con chuồn chuồn điểm nước. Lão nô lên hụp xuống bốn năm cái trên mặt sông đã đuổi kịp con thuyền của bọn Thủy Xà Bang.

Bọn cường đạo Thủy Xà Bang đang kiểm điểm những thứ thu hoạch được bữa nay, đột nhiên chúng phát giác một người lướt sóng đi tới như một mũi phi tiêu, nhẹ nhàng

hạ xuống đầu thuyền của họ. Bây giờ họ mới nhận ra nhà sư dơ dáy.

Khinh công của nhà sư như vậy chẳng những họ chưa được mắt thấy mà còn chưa được nghe qua nữa.

Bọn cường đạo Thủy Xà Bang đều nghĩ bụng :

-Nhà sư này quả là chân nhân không lộ tướng, còn những kẻ lộ tướng thì chẳng phải

chân nhân. Hắn chờ bọn mình lấy được tiền bạc vào tay rồi mới mò đến để đòi chia phần.

Tên nào tên nấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh ngắt, chỉ còn hy vọng nhà sư này chỉ đòi tiền bạc của chúng chứ đừng đòi tánh mạng.

Dè dẫu nhà sư đột nhiên quì mọp xuống trước mặt bọn cường đạo ra chiều kính cẩn nói :

-Trong mình bản tăng còn bốn lạng bạc, bản tăng định để mua một tấm áo mới và một đôi giày cỏ mới, nhưng như vậy là phạm vào tham niệm.

Nhà sư nói rồi móc trong mình ra một đỉnh bạc đặt xuống bên chân bọn cường đạo, lão nói tiếp :

-Huống chi là kẻ xuất gia không được nói dối. Vậy mà vừa rồi bản tăng đã bạch các

vị đại gia trong mình chẳng có gì. Bây giờ bản tăng xin các vị đại gia lượng thứ cho.

Chuyến này bần tăng trở về chùa nhất định quay mặt vào tường để xám hối cùng đức phật trong ba tháng.

Quần đạo nghe lão nói đều sững sốt đứng thộn mặt ra. Không một ai dám lên tiếng.

Nhà sư chất phác cúi đầu nói tiếp :

-Nếu các vị đại gia mà không chịu lượng thứ thì bần tăng đành quì ở đây không đi đâu nữa.

Quần đạo chỉ mong nhà sư này đi cho sớm, còn ai muốn giữ lão trên thuyền làm chi?

Sau, một tên đánh bạo đáp :

-Hay lắm ! Bọn... bọn tại hạ... lượng thứ cho nhà sư rồi.

Đáng lý câu này phải nói lên một cách đồng thanh. Nhưng người tuyên bố câu đó vừa nói vừa run, cả âm thanh nghe cũng lạc giọng. Nhà sư chất phác liền lộ vẻ hoan

hỉ, dập đầu “bình bình bình” ba cái xuống sàn thuyền rồi mới từ từ đứng dậy.

Nhà sư chất phác tung mình lên không một cái ra xa bốn trượng đã vào đến bờ. Chỉ trong nháy mắt bóng người cũng mất hút

Quần đạo ở dưới thuyền ngơ ngác nhìn nhau rồi ngó tới đỉnh bạc còn bỏ đó đến gần người ra.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu mới có một tên thở phào một cái rồi phát

biểu ý kiến:

-Các vị huynh đệ ! Chẳng lẽ y là một nhà sư thật ư ?

Chẳng là nhà sư thì còn là cái gì ?

Người thứ ba nói :

-Tiểu đệ cho y không phải là nhà sư mà là phật sống. Đúng là đức phật sống không hơn không kém.

Sáng sớm hôm sau, có người phác giác bọn Thủy Xà Bang từ trên xuống dưới có mười tám tên hảo hán đều chết sạch ở trong sào huyệt. Tất cả mười tám tên đều

chết

một cách lặng lẽ.

Bọn người này đều tỏ ra chết một cách rất bình tĩnh, đã chẳng bị thương cũng không trúng độc. Không một ai khám phá ra bọn họ chết trong trường hợp nào.

oOo

Tây Môn Xuy Tuyết thổi máu chứ không phải thổi tuyết.

Kiểm của y đã dính máu.

Nước trên khay còn nóng và còn phảng phất mùi thơm của hoa chi tử.

Tây Môn Xuy Tuyết tắm rửa xong. Từ trên đầu cho đến chí các bộ phận trong toàn thân y đều hết sức sạch sẽ.

Hiện giờ Tiểu Hồng đang chải đầu cho y. Tiểu Thúy và Tiểu Ngọc đang cắt móng chân móng tay cho y.

Tiểu Tuyết đã chuẩn bị cho Tây Môn Xuy Tuyết một bộ xiêm áo mới tinh. Cả từ tấm áo lót đến đôi vớ cũng mới nguyên sạch như tuyết.

Mấy ả này đều là những danh kỹ trong thành, đều trẻ măng vừa xinh đẹp lại vừa hiểu cách phục thị nam nhân, chúng dùng mọi phương pháp khiến cho nam nhân được vừa lòng.

Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết chỉ chọn mỗi cô một việc chứ không đụng chạm đến cô nào.

Tây Môn Xuy Tuyết đã trai giới ba ngày rồi, và chuẩn bị cho một việc mà y cho là việc thiêng liêng nhất đời. Y sắp đi giết một người tên gọi là Hồng Đào.

Tây Môn Xuy Tuyết chưa từng quen biết Hồng Đào cũng chưa gặp y lần nào. Y muốn giết Hồng Đào chỉ vì hắn đã giết Triệu Cương.

Bất luận ai cũng hiểu Triệu Cương tính tình ngay thẳng, có lòng nghĩa khí, Triệu Cương còn là một hảo hán chân chính.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng biết thế, nhưng y không quen thân mà cũng chưa gặp Triệu Cương lần nào.

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng ngại đường xa ngàn dặm cưỡi ngựa dưới ánh nắng như thiêu đốt ba ngày ròng để tới tòa thị thành xa lạ này. Y phải sức dầu tắm gội trai giới

ba ngày liền chỉ vì muốn giết một người chưa từng quen biết để trả thù cho một người

chưa từng gặp mặt.

Hồng Đào gặp Tây Môn Xuy Tuyết, hắn vẫn không tin trên đời lại có người như vậy và hành động kỳ cục như thế.

Tây Môn Xuy Tuyết mặc áo trắng như tuyết, lặng lẽ đứng chờ trong cửa Tây... Y chờ Hồng Đào rút đao ra.

Phần lớn người giang hồ biết Hồng Đào thường kêu bằng “Thiên Diện Đao”.

Đao pháp của Thiên Diện Đao mà không thực sự nhanh như chớp thì Nhất Đao Chấn Cửu Châu Triệu Cương đã không chết dưới lưỡi đao của hắn.

Hồng Đào giết Triệu Cương chỉ vì năm chữ ngoại hiệu “Nhất Đao Chấn Cửu Châu”. Năm chữ hiệu, một mạng người.

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ nói có bốn tiếng.

Hồng Đào hỏi y đến với mục đích gì, y chỉ đáp bằng hai chữ :

-Giết người !

Hồng Đào hỏi lại :

-Tại sao các hạ đòi giết ta ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp lại bằng hai tiếng :

-Triệu Cương !

Hồng Đào hỏi :

-Các hạ là bạn hữu với Triệu Cương ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp lại bằng một cái lắc đầu.

Hồng Đào lại hỏi :

-Các hạ vì một người không quen biết mà lặn lội đường xa ngàn dặm đến đây để giết tại hạ ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Y đến để giết người chứ không phải đến để nói chuyện.

Hồng Đào biến sắc. Hắn đã nhận ra nhân vật này và đã nghe nói kiếm pháp cùng tính nét kỳ khôi của y.

Tây Môn Xuy Tuyết tính tình quái đản, kiếm pháp cũng ly kỳ.

Khi y đã quyết tâm giết ai thì chính y cũng chuẩn bị cho mình hai nẻo đường. Đó là:

-Người không chết thì ta hết sống.

Hiện giờ Hồng Đào đã xuất hiện. Tây Môn Xuy Tuyết chỉ còn hai con đường để đi, không thể lựa chọn đường nào khác được nữa.

Ngọn gió Tây thổi dài trên đường phố. Lá cây rụng tới tấp.

Trên đỉnh viên ở trong bức tường cao, đột nhiên một bầy quạ kinh hãi vụt bay vào cõi mây mù phía trời tây.

Hồng Đào đột nhiên rút đao ra, đánh liên tám đao nhanh như điện chớp.

Triệu Cương đã chết dưới chiêu “Ngọc Liên Hoàn” của Thiên Diện Bát Đao Pháp Hồng Đào.

Đáng tiếc “Ngọc Liên Hoàn” của Hồng Đào cũng như các đao pháp khác trên thế gian vẫn còn chỗ sơ hở.

Chỉ một chút sơ hở là đủ chết rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết phóng ra một kiếm. Chỉ một kiếm không hơn không kém, đã xuyên thủng cổ họng Hồng Đào.

Lúc Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm ra, trên kiếm còn dính máu.

Tây Môn Xuy Tuyết thổi một cái, máu tươi liền thành một xâu nhỏ xuống trúng vào một tấm lá vàng.

Tấm lá vàng bị ngọn gió tây thổi bay phất phới chưa rơi xuống, người Tây Môn

Xuy Tuyết đã mất hút ngoài ánh chiều tàn trong ngọn gió tây...

oOo

Hoa nở đầy lầu.

Hoa nở đầy lầu đối với Hoa Mãn Lâu là một tình yêu nhiệt liệt. Hoa Mãn Lâu yêu hoa nở đầy lầu như sinh mạng của mình vậy.

Vào lúc huỳnh hôn Hoa Mãn Lâu thích ngồi dưới bóng tịch dương trước cửa sổ để nhẹ nhàng vuốt ve hôn hít những cánh hoa như vuốt ve hôn hít một cô tình nhân.

Đồng thời y ngửi mùi hương của hoa, cũng như hơi thở thơm tho của tình nhân.

Hiện giờ đang lúc huỳnh hôn. Bóng tịch dương ôn nhu đầm ấm. Ngọn gió chiều tà hiu hiu thổi.

Trên tòa tiểu lầu hòa bình và yên tĩnh, Hoa Mãn Lâu ngồi một mình trước cửa sổ.

Lòng y đầy mối cảm kích Hoàng Thiên đã ban cho y cuộc đời đầy tươi đẹp, cho y hưởng thụ những cái tuyệt mỹ về nhân sinh quan.

Giữa lúc ấy Hoa Mãn Lâu nghe thấy tiếng bước chân vang lên và cấp bách ở trên lầu.

Một vị tiểu cô nương lối mười bảy, mười tám tuổi, lật đật chạy lên lầu, vẻ mặt hốt

hoảng, hơi thở hồng hộc.

Tuy cô không đẹp lắm, nhưng cặp mắt sáng ngời lại linh mẫn phi thường. Đáng tiếc lúc này khóe mắt cô lộ ra mối hoang mang khủng khiếp không biết đến thế nào mà kể.

Hoa Mãn Lâu xoay mình lại ngồi đối diện với thiếu nữ.

Y không biết cô gái này nhưng tỏ thái độ rất ôn hòa và quan thiết. Y hỏi :

-Chuyện gì đã xảy đến cho cô nương ?

Tiểu cô nương thở hổn hển hỏi lại :

-Có người rượt theo tiện thiếp, tiện thiếp có thể ở ẩn trong này được chăng ?

Hoa Mãn Lâu chẳng cần suy nghĩ gì đáp liền :

-Được.

Dưới lầu không có ai, cửa vẫn mở rộng. Vị tiểu cô nương này hiển nhiên gặp lúc hoang mang chạy bừa vào nhà.

Dù là con chó sói bị thương trốn tránh con chó săn đang rượt theo mà chạy vào trong nhà, Hoa Mãn Lâu cũng dung nạp. Cửa nhà y bao giờ cũng mở rộng, và bất luận

hạng người nào đến nhà y cũng được hoan nghênh như thế cả.

Tiểu cô nương chuyển động mục quang đảo nhìn bốn phía dường như muốn kiếm một nơi an toàn để ẩn nấp.

Hoa Mãn Lâu cất tiếng ôn nhu bảo cô :

-Cô nương bắt tất phải ẩn lánh, hễ đã vào đây là an toàn rồi.

Tiểu cô nương giương cặp mắt to lớn lên hỏi :

-Thật thế ư ?

Dường như cô vẫn chưa tin, liền nói tiếp :

-Người rượt theo tiện thiếp chẳng những hung dữ mà còn cầm đao bén, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể giết người.

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

-Tại hạ bảo đảm cho dù y có hung dữ cũng không hể giết người ở đây được.

Tiểu cô nương vẫn chưa hết hoang mang toan hỏi y :

-Tại sao vậy ?

Nhưng cô không thể hỏi được nữa vì kẻ rượt theo cô đã tới nơi. Hắn chạy thẳng lên

lầu. Người hấn rất cao lớn mà lúc lên lầu động tác càng mau lẹ.

Người đó quả nhiên tay cầm đao. Cặp mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ còn đáng sợ hơn thanh đao sắc bén.

Hắn vừa ngó thấy tiểu cô nương đã trợn mắt lớn tiếng quát :

-Bây giờ ta muốn coi xem ngươi còn chạy đi đâu được nữa không ?

Tiểu cô nương đang ở ẩn sau lưng Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp :

-Cô ta đã vào đây thì không phải chạy đi đâu nữa.

Đại hán cầm đao trừng mắt nhìn Hoa Mãn Lâu, phát giác ra y bất quá là một thanh niên nho nhã tướng mạo anh tuấn, liền bật tiếng cười hung dữ hỏi :

-Ngươi có biết lão gia là ai không mà dám can thiệp vào công việc của lão gia ?

Hoa Mãn Lâu vẫn giữ thái độ ôn tồn hỏi :

-Tôn giá là ai ?

Đại hán phưỡn ngực đáp :

-Lão gia là Hoa Đào Thái Tuế Thôi Nhất Động. Lão gia đâm ngươi một đao thì trong mình ngươi có thêm một lỗ hồng.

Hoa Mãn Lâu nói :

-Xin lỗi tôn giá. Danh tự của tôn giá tại hạ chưa từng được nghe qua. Tôn giá bắt

tất khoét thêm lỗ hồng vào người tại hạ. Bất luận lỗ hồng lớn hay lỗ hồng nhỏ tại hạ

đều không muốn.

Tiểu cô nương không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích.

Thôi Nhất Động đã biến sắc, đột nhiên hấn găm lên :

-Người không muốn thì cũng phải muốn.

Hắn rung tay một cái bỗng loé ra một bông hoa đao. Đao quang lấp lánh nhằm đâm vào ngực Hoa Mãn Lâu.

Người Hoa Mãn Lâu không chuyển động nhưng y đã giơ hai ngón tay lên.

Y ra tay đột ngột, dùng hai tay kẹp lấy sống đao.

Thanh đao liền lập tức lọt vào tay y, và tựa hồ mọc rễ ở đó.

Thôi Nhất Động tựa hồ đã vận nội lực toàn thân đến độ chót mà không sao giựt được thanh đao về.

Người hấn toát mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hoa Mãn Lâu vẫn tủm tỉm cười, cất giọng ôn nhu nói :

-Nếu tôn giá chịu lưu thanh đao lại đây thì tại hạ nhất định bảo đảm cho tôn giá.

Cửa nhà tại hạ quanh năm mở rộng. Tôn giá muốn ra vào lúc nào cũng được.

Thôi Nhất Động trán toát mồ hôi, đột nhiên hấn dậm chân rồi buông thanh đao ra.

Hắn xuống lầu chạy đi ngay không ngoảnh cổ lại. Lúc hắn xuống lầu càng đi nhanh hơn lúc lên lầu nhiều.

Tiểu cô nương nhe hàm răng trắng nổi lên tròng cười khoan khoái. Cô nói Hoa Mãn Lâu bằng cặp mắt vừa kinh dị vừa khâm phục nói :

-Tiện thiếp không ngờ bản lãnh tướng công lại lợi hại đến thế ?

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng đáp :

-Chẳng phải tại hạ bản lãnh lợi hại mà là do y không có bản lãnh gì.

Tiểu cô nương nói :

-Ai bảo hắn không có bản lãnh ? Trên chốn giang hồ rất nhiều người không địch nổi hắn. Cả tiện thiếp cũng không đánh lại.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Cô nương làm sao ?

Tiểu cô nương đáp :

-Tuy tiện thiếp không đánh lại hắn, nhưng cũng có khá nhiều nam nhân không địch nổi tiện thiếp. Tiện thiếp là Thượng Quan Phi Yến ở Giang Nam.

Cô lắc đầu thở dài nói tiếp :

-Danh tự này dĩ nhiên tướng công chưa từng nghe ai nói đến.

Hoa Mãn Lâu cầm thanh đao trong tay lại đặt xuống bàn kê ở chân tường. Bỗng y quay đầu lại hỏi :

-Tại sao hắn rượt theo cô nương ?

Thượng Quan Phi Yến đưa tay cắn môi, ra vẻ ngần ngại nhưng rồi nàng cũng mỉm

cười đáp :

-Vì tiện thiếp lấy cắp đồ của hân.

Hoa Mãn Lâu không lộ vẻ kinh dị mà lại bật cười.

Thượng Quan Phi Yến nói tiếp :

-Tuy nhiên tiện thiếp chỉ là tên ăn cắp vặt, hân mới là quân cường đạo. Trước nay

tiện thiếp chẳng bao giờ lấy cắp của người tử tế mà chuyên trộm đồ của bọn cường đạo.

Cô cúi đầu xuống ghéech mắt nhìn trộm Hoa Mãn Lâu nói :

-Tiện thiếp hy vọng tướng công đừng khinh khi mà cũng đừng chán ghét tiện thiếp.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp :

-Tại hạ ưa thích cô lắm vì cô là người nói thật.

Thượng Quan Phi Yến giương mắt lên hỏi

-Người nói thật có thể ngồi lại đây một lúc nữa chẳng ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Dĩ nhiên là được.

Thượng Quan Phi Yến thở phào một cái mỉm cười nói :

-Có thể tiện thiếp mới yên lòng. Vừa rồi tiện thiếp chỉ sợ tướng công đuổi ra khỏi cửa.

Cô đến bên cửa sổ hít liền mấy hơi. Trong làn gió thoảng đầy mùi hoa thơm.

Sương chiều bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một dày đặc. Trong nhà tối dần lại.

Thượng Quan Phi Yến nhẹ buông một tiếng thở dài nói :

-Mỗi ngày trôi qua rất mau chóng. Ngày nay trời lại tối rồi.

Hoa Mãn Lâu chỉ ồ lên một tiếng chứ không nói gì.

Thượng Quan Phi Yến hỏi :

-Tại sao tướng công còn chưa thắp đèn ?

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

-Xin lỗi cô nương, tại hạ quên mất trong nhà có khách.

Thượng Quan Phi Yến hỏi :

-Khi có khách tướng công mới thắp đèn ư ?

Hoa Mãn Lâu lại ồ lên một tiếng.

Thượng Quan Phi Yến hỏi :

-Chẳng lẽ khi tướng công chỉ có một mình ban đêm cũng không thắp đèn ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp :

-Tại hạ không cần thắp đèn.

Thượng Quan Phi Yến hỏi :

-Tại sao vậy ?

Nàng xoay mình nhìn Hoa Mãn Lâu, trong khóe mắt đầy vẻ kinh dị.

Hoa Mãn Lâu lại tỏ ra vui sướng, rất bình tĩnh, y thủng thẳng đáp :

-Vì tại hạ đui mắt.

Sắc đêm càng dày đặc, trong làn gió thoảng càng đầy mùi hoa thơm.

Nhưng Thượng Quan Phi Yến hoàn toàn không cảm giác gì, vì nàng đang sửng sốt.

Câu nói “vì tại hạ đui mắt” tuy vắn vẹo chỉ có năm chữ rất bình thường, nhưng đối

với Thượng Quan Phi Yến thì trong đời nàng chưa bao giờ nghe thấy năm chữ kinh

dị

như lần này.

Nàng kinh hãi nhìn Hoa Mãn Lâu. Vì con người này đối với nhân loại cũng như đối với sinh mạng bất luận của ai cũng đều có một lòng yêu nhiệt liệt, đối với tương lai

cũng chứa chan hy vọng. Y hời hợt đưa hai ngón tay mà kẹp được sống đao của kẻ khác vận toàn lực chém tới.

Một mình y sống cô độc trên tòa tiểu lầu này, chẳng những không cần kẻ khác giúp đỡ mà lại tùy thời có thể giúp người ta.

Thượng Quan Phi Yến thật không thể tin được con người đó lại đui mắt.

Nàng không nhịn được hỏi lại :

-Tướng công đui mắt thật ư ?

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp :

-Tại hạ bị đui mắt từ hồi bảy tuổi.

Thượng Quan Phi Yến nói :

-Nhưng coi tướng công chẳng giống người đui mắt chút nào.

Hoa Mãn Lâu cười nhạt :

-Phải thế nào mới giống kẻ đui mù ?

Thượng Quan Phi Yến không biết nói sao.

Nàng đã biết nhiều người đui mắt và cho là kẻ đui mù nhất định buồn bã chán nản vì cuộc đời đối với họ chỉ còn là đêm tối vô cùng tận.

Tuy nàng không nói ra nhưng Hoa Mãn Lâu hiển nhiên đã hiểu ý tứ nàng. Y mỉm cười nói :

-Tại hạ biết cô nương nhận định kẻ đui mù tuyệt không ai lại vui vẻ như tại hạ.

Thượng Quan Phi Yến phải thừa nhận thuyết này.

Hoa Mãn Lâu nói :

-Sự thực kẻ đui mù cũng chẳng có gì khó chịu cho lắm. Tại hạ không nhìn thấy, nhưng tai vẫn nghe rõ, cảm giác được mọi sự, có khi còn nhiều lạc thú hơn người sáng mắt.

Y lộ vẻ thỏa mãn và hạnh phúc, thủng thẳng nói :

-Cô nương có nghe thấy thanh âm tuyết hoa rụng xuống nóc nhà không ? Cô nương có cảm thấy lúc sớm dậy mùa xuân là thời kỳ nảy nở sức lực kỳ diệu về sinh mệnh không ? Cô nương có biết ngọn gió thu thường đem theo hương của cây cỏ từ chỗ xa xôi đưa lại không ?

Thượng Quan Phi Yến vẫn lẳng lặng ngồi nghe Hoa Mãn Lâu nói tưởng chừng như đang được nghe một khúc ca êm dịu.

Hoa Mãn Lâu nói tiếp :

-Nếu cô nương chịu lĩnh hội sẽ phát giác ra người đời được hưởng thụ nhiều chỗ khả ái. Mỗi mùa thu đều rất nhiều khoái lạc khiến cho cô quên hết mọi phiền não. Thượng Quan Phi Yến nhắm mắt lại, bỗng cảm thấy gió nhẹ, mùi hoa thơm càng nồng nàn.

Hoa Mãn Lâu lại nói :

-Cuộc sống của cô nương khoan khoái hay không chẳng phải ở chỗ cô nương là người sáng mắt hay đui mù mà là tại cô yêu đời hay không ? Cô có sống để hưởng những ngày khoái lạc nữa hay thôi ?

Thượng Quan Phi Yến ngừng đầu nhìn sắc chiều mờ ảo, lại chú ý ngó khuôn mặt bình thản mà khoan khoái của Hoa Mãn Lâu.

Bây giờ cặp mắt nàng không lộ vẻ kinh dị và thương xót y, mà lại ra chiều tôn kính và cảm kích.

Thượng Quan Phi Yến cảm kích Hoa Mãn Lâu chẳng phải vì y đã cứu nàng, mà làm cho nàng hiểu ý nghĩa chân chính về cuộc sống của con người.

Nàng tôn kính y chẳng phải vì võ công y đã đến trình độ xuất thần nhập hóa mà vì tấm lòng quảng đại về nhân sinh quan.

Nhưng nàng không nhịn được lại hỏi :

-Trong nhà tướng công còn ai nữa không ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp :

-Tại hạ ở trong một gia tộc lớn, nhà tại hạ cũng đông người, mọi người đều khỏe mạnh và đều khoái lạc.

Thượng Quan Phi Yến hỏi :

-Vậy sao tướng công không bảo một vị người nhà đến đây cho có bạn ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Vì tại hạ muốn thử một mình có thể độc lập được chăng ? Tại hạ không muốn chỗ nào cũng được người chiếu cố, giúp đỡ. Nói một cách khác thì tại hạ không muốn ai

coi mình kẻ đui mù.

Thượng Quan Phi Yến hỏi :

-Tướng công... ở đây một mình có cảm thấy thiếu thốn gì không ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Tại hạ ở đây đã tám tháng, và chưa từng nảy ra cảm giác gì khó chịu hết.

Thượng Quan Phi Yến nhẹ nhàng một tiếng thở dài nói :

-Nhưng trừ mùa đông có tuyết, mùa xuân có hoa, ngoài ra còn có gì nữa đâu ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Tại hạ được hưởng những giấc ngủ say sưa, những thức ăn rất ngon miệng, tại hạ được ở tòa nhà rộng rãi này, có một cây cổ cầm thanh âm réo rắt. Bấy nhiêu là đủ rồi.

Hướng chi tại hạ còn có một vị hảo bằng hữu.

Thượng Quan Phi Yến hỏi :

-Bạn của tướng công là ai ?

Gương mặt Hoa Mãn Lâu lại sáng lên đáp :

-Y họ Lục, tên gọi Tiểu Phụng.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói tiếp :

-Cô nương chớ tưởng y là nữ nhân. Mặc dầu tên gọi Tiểu Phụng, y là trang nam hán tử không hơn không kém.

Thượng Quan Phi Yến ngập ngừng hỏi :

-Lục Tiểu Phụng ư ?... Cái tên nghe quen quá nhưng không hiểu y là nhân vật như thế nào ?

Hoa Mãn Lâu bật tiếng cười khoan khoái đáp :

-Y cũng là con người kỳ quái. Cô nương mà gặp y một lần rồi vĩnh viễn không quên được nữa.

Chẳng những y có hai cặp tròng mắt, hai cặp lỗ tai, ba cánh tay, mà còn có bốn hàng lông mày.

Thượng Quan Phi Yến bụng bảo dạ :

-Hai cặp tròng mắt, hai đôi lỗ tai dĩ nhiên là để nói về con người trông nhiều nghe

rộng gấp hai kẻ khác. Còn ba cánh tay có lẽ là nói y làm gì cũng mau lẹ hơn người.

Rồi nàng tự hỏi :

-Nhưng còn bốn hàng lông mày là ý nghĩa làm sao ? Câu này thực khó hiểu.

Nàng quyết tâm rồi đây sẽ nghĩ cách gặp cho bằng được Lục Tiểu Phụng để coi bốn hàng lông mày của y thế nào ?

oOo

Trời đã huỳnh hôn rồi nhá nhem tối.

Đây là lúc Long Tường khách sạn náo nhiệt nhất trong một ngày. Các bàn ghế trong phạn sảnh ở dưới lầu đều đầy khách. Gã tiểu nhị tên gọi Tiểu Bắc Kinh hầu khách vất vả đến lút mồ hôi, và cổ họng cũng khan tiếng.

Trên lầu có hai mươi bốn phòng mà phòng nào cũng có khách.

Những tân khách phần đông là hảo hán giang hồ dắt đao đeo kiếm. Chẳng ai hiểu tại sao nơi đây thường nhật rất hoang lương quanh quẽ mà bữa nay đột nhiên náo nhiệt.

Bất thành linh tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên. Hai con khoái mã từ ngoài cửa lớn đi

thăng vào.

Tiếng ngựa hí khiến tòa nhà nhốn nháo cả lên. Hai đại hán áo xanh vẫn ngồi trên lưng ngựa điềm tĩnh không lộ vẻ gì.

Bên yên ngựa một con ngựa treo lưng lửng đôi móc câu ánh ngân quang lấp loáng.

Người kỵ mã mặt đỏ tía râu xồm xoàm. Cặp mắt cũng lấp loáng có ánh sáng như đôi ngân câu, sắc bén dị thường.

Hắn đảo mắt nhìn bốn phía rồi ngó chăm chăm vào mặt Tiểu Bắc Kinh, trầm giọng hỏi :

-Người đó đâu rồi ?

Tiểu Bắc Kinh đáp :

-Y còn ở trên lầu trong phòng có đề hiệu chữ “Thiên”.

Đại hán mặt đỏ tía lại hỏi :

-Cửu cô nương ở đâu ?

Tiểu Bắc Kinh đáp :

-Cũng ở trên lầu quán quít với y.

Hắn tửu mặt đỏ thục về một cái, rít chặt dây cương. Con ngựa vọt lên lầu như tên bắn.

Còn người kỵ mã kia hành động cũng mau lẹ.

Người này khuyết nửa vành tai bên trái, mặt có vết sẹo chạy từ tai bên trái sang tới

khóe môi bên phải, khiến cho bộ mặt xám xanh càng thêm hung dữ, trông mà phát

khiếp.

Con ngựa xông lên lâu, người kỵ mã nhảy vọt lên không lộn đi hai vòng rồi đột nhiên vung chân đá đánh “bình” một cái vào cái thang lầu ở bên cửa phòng có chữ “Thiên”.

Khi người này nhảy tới, trong tay đã cầm một cây phán quan bút đúc bằng thép nguyên chất.

Đột nhiên hắn đứng thộn mặt ra.

Trong phòng có một người mà là một nữ nhân.

Nữ nhân mình trần như nhộng, da trắng như tuyết, ngực như trái banh, cặp giò cũng rắn chắc.

Bất cứ nam nhân ngó thấy người đàn bà này cũng liên tưởng đến một người đàn bà nằm trên giường, nhưng hiện giờ thì lại ở trên nóc nhà.

Cái rường nhà rất cao. Thị nằm trên rường một cách bình yên coi chẳng khác một con mèo.

Thị không kêu la vì miệng bị nhét giẻ.

Hán tử mặt đỏ vung cây roi trong tay. Đầu roi khác nào con linh xà quấn lắt tùm giẻ trong miệng người đàn bà kéo ra ngoài. Thị bị nhét tấm khăn đỏ.

Đại hán mặt sọc hỏi :

-Người kia đâu rồi ?

Người đàn bà trên rường nhà thở mấy hơi rồi mới đáp :

-Hắn đi rồi. Dường như hắn nhận ra tiện thiếp là hạng người nào.

Đại hán mặt sọc lại hỏi :

-Hắn đi về phía nào ?

Người đàn bà trên rường nhà đáp :

-Nghe tiếng vó ngựa thì hắn chạy đến Hoàng Thạch trấn ở mặt bắc.

Thị vừa cười vừa nói tiếp :

-Các hạ hãy cho tiện thiếp xuống để cùng rượt theo hắn.

Đại hán mặt sọc lạnh lùng hỏi :

-Có ai giữ cô đâu, chẳng lẽ tự mình cô không xuống được ư ?

Hắn chưa dứt lời đã vọt đi.

Người đàn bà trên rường vội la :

-Tiện thiếp không xuống được. Quân chó đẻ đó đã điếm vào huyết Hoàn Khiếu trên chân tiện thiếp.

Nhưng lúc này hai đại hán kia đã vọt qua cửa sổ ra ngoài. Ở dưới có người chuẩn bị

hai con kiện mã khác đầy đủ yên cương chờ sẵn.

Hai đại hán vừa nhảy vọt lên lưng ngựa, hai con vật lập tức lao về phía trước nhanh

như tên bắn.

Người đàn bà nằm trên rường nghe tiếng vó ngựa chạy đi, tức giận sắc mặt lợt lạt,

đấm mạnh vào rường nhà, hần học nói :

-Quân chó đẻ ! Con mẹ nó ! Cả mấy tên đều là quân chó đẻ.

Cửa nhà mở rồi, thị trông cặp chân trần của mình nghiêng rặng nói :

-Lần này không biết tên chó đẻ nào sẽ chiếm phần tiện nghi ?

-Quân chó đẻ đó là ta.

Tiểu Bắc Kinh cười hì hì nheo hai mắt nhìn thị một cách mê ly, lại nhìn đến cặp đùi

vừa trắng vừa dài. Cửa phòng đóng lại.

oOo

Hoàng Thạch trấn là một thị trấn lớn. Đây là một nơi kẻ chợ phồn thịnh và náo nhiệt.

Nhưng hiện giờ đêm đã khuya, mảnh trăng lưỡi liềm lạnh lùng soi xuống những phiến đá xanh lát đường.

Hai người kỵ mã chạy tới nơi, trên đường phố không ngó thấy người nào.

Đại hán mặt sẹo nhìn quanh trầm giọng nói :

-Ông bạn liệu hần có dừng lại thị trấn này ngủ một đêm chẳng ?

Đại hán mặt đỏ tía đáp :

-Chắc có. Hần cũng là người, đêm cần phải ngủ. Ai nấy đều biết hần có tật trong lúc nằm ngủ...

Đại hán mặt sẹo hỏi :

-Nếu hần ở lại thì ngủ ở đâu ?

Đại hán mặt đỏ tía không ngấm nghĩ gì cả đáp ngay :

-Minh Xuân Các.

Hần nói tiếp :

-Minh Xuân Các là nơi có nhiều gái đẹp. Bao giờ hần cũng phải ngủ với đàn bà. Đó là cái tật của hần.

Đại hán mặt sẹo nói :

-Mỗi cá nhân đều có tật chẳng nhiều thì ít.

Những ngọn đèn lồng ngoài cửa lớn Minh Xuân Các hãy còn sáng tỏ. Ành đèn dẫn dụ những người muốn đến hưởng thụ một đêm thật mê ly.

Cánh cửa nửa khép nửa mở.

Đại hán mặt đỏ giật cương một cái, con kiện mã tiến thẳng vào.

Một người đàn ông ốm nhắt, nước da vàng bủng đang ngồi trên chiếc ghế mây ở trong viện ngủ gà ngủ gật.

Đại hán mặt đỏ tía tay cầm roi ngựa đột nhiên quàng vào cổ y lớn tiếng hỏi :

-Đêm nay có chàng thanh niên khoác áo đại hồng nào đến đây không ?

Người này bị đầu roi ngựa chịt cổ thở không thông, nói không ra lời, không ngớt gật

đầu để đáp lại.

Đại hán mặt đỏ buông tha y rồi nói :

-Chàng ta còn ở đây không ?

Người kia thở hồng hộc gật đầu mấy cái.

Đại hán mặt đỏ hỏi :

-Y ở phòng nào ?

Người kia đáp :

-Y vừa cùng bốn người uống rượu ở Đào Hoa Sảnh. Bốn người luân lưu đổ rượu cho y say khướt.

Đại hán mặt sọc động dung hỏi :

-Bốn người đó là nhân vật thế nào ?

Người kia đáp :

-Bốn người đó tướng mạo rất dữ, nhưng đối với y lại tỏ ra rất lịch sự.

Đại hán mặt sọc hỏi :

-Bọn chúng đâu rồi ?

Người kia đáp :

Bọn họ đưa y vào phòng, đến bây giờ còn ở lại đó.

Đại hán mặt đỏ xoay đầu ngựa xông vào khu rừng đào. Ở mé tả trong Đào Hoa Lâm có Đào Hoa Sảnh đèn còn sáng trưng.

Đại hán mặt sọc vọt người lên không xoay người đi chuồn vào. Hấn vung cước đá cửa hậu sảnh đường để mở ra.

Bỗng hán đứng ngẩn người.

Trong phòng chỉ có bốn người.

Bốn người đang quì mọp ở trước cửa bỗng giật mình. Sắc mặt lợt lạt không còn chút

huyết sắc, chúng vừa ngó thấy đại hán mặt sọc, bất giác mặt đỏ bừng.

Bốn người này mặc xiêm áo rất hoa lệ, chắc ngày thường đều là những nhân vật quý phái, hiện bây giờ mặt bốn người đều bị vẽ hình rất thảm hại.

Người thứ nhất trên trán vẽ một con rùa, lại còn ghi bốn chữ “Ta là con rùa”.

Người thứ hai vẽ một con khỉ, cũng ghi bốn chữ “Ta là con khỉ”.

Người thứ ba vẽ con heo ghi bốn chữ “Ta là con heo”.

Người thứ tư vẽ con chó, ghi bốn chữ “Ta là con chó”.

Đại hán mặt sẹo đứng ở cửa phòng coi hình vẽ và chữ viết ở mặt bốn người không nhìn được đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Hắn cười đến nổi vẹo cả xương sống, trẹo

cả quai hàm, tưởng chừng trên đời không có cái gì đáng tức cười hơn bốn người này.

Bốn người kia nghiêng răng ken két trợn mắt lên nhìn đại hán mặt sẹo ra chiều phần

nộ đến cực điểm, lại dường như hận mình chẳng thể nhảy lên cắn chết hắn cho hả nổi

cầm tức.

Bốn người vẫn quì mọp dưới đất, chẳng những chúng không nhảy vọt dậy được mà còn không thể nhúc nhích.

Đại hán mặt sẹo cười hỏi :

-Giang Đông tứ kiệt oai phong lẫm liệt bấy nay biến thành con khỉ, con rùa, con chó, con heo từ hồi nào vậy ? Đây quả là một chuyện quái đản.

Đại hán mặt đỏ tía cũng cười hô hô, xông ra ngoài vỗ tay hô lớn :

-Hoan nghênh các vị đại gia vào đây coi bốn vị Giang Đông tứ kiệt lòng danh thiên

hạ ! Bất luận là ai vào đây ngó một cái, tại hạ cũng thưởng mười lạng bạc.

Bốn hán tử quì dưới đất, sắc mặt lúc lợt lạt, lúc xám xanh, mồ hôi lạnh toát ra nhỏ

giọt.

Đại hán mặt sẹo nói :

-Gã tiểu tử đó tuy là quân chó đẻ, nhưng là hạng chó đẻ siêu quần.

Đại hán mặt đỏ cười theo :

-Chúng ta đi chuyến này thật không uống.

Hai người đang cười nói đột nhiên dừng lại, vì chúng ngó thấy bên ngoài có người đang cúi đầu đi vào.

Một vị tiểu cô nương nhiều lắm mới đến mười bốn, mười lăm tuổi, tuy cô khắp người vàng đeo bạc quần, đầy mặt phấn son, mà cũng không giấu được phong độ khả lân lại khả ái của đứa nhỏ.

Cô cúi đầu khẽ nói :

-Phải chăng hai vị muốn kiếm Lục đại thiếu gia ?

Đại hán mặt sẹo trầm giọng hỏi :

-Sao ngươi lại biết ?

Cô bé ấp úng đáp :

-Vừa rồi Lục đại thiếu gia tựa hồ say bí tỉ không biết gì nữa. Tiểu nữ ngồi bên

uống thay đại thiếu gia hai chung rượu.

Đại hán mặt sẹo cười lạt nói :

-Xem chừng y có nhân duyên với nữ nhân không phải ít.

Cô bé đỏ mặt lên nói :

-Ai ngờ sau đó đại thiếu gia đột nhiên tỉnh táo lại. Y bảo tiểu nữ lòng dạ tử

tế, nên

cho tiểu nữ cái này bảo đem đến đưa cho các vị.

Đại hán mặt đỏ tía hỏi ngay :

-Y giao cho cô vật gì ?

Tiểu cô nương đáp :

-Cái đó là một câu nói.

Đại hán mặt đỏ chầu mày hỏi :

Cô bé đáp :

-Câu chuyện này trị giá ít nhất ba trăm lạng bạc, dù thiếu một đồng cũng không được. Y bảo nhất định đòi hai vị giao bạc trước rồi hãy chuyển câu đó cho nhị vị.

Chính cô bé dường như cũng biết là chuyện hoang đường. Cô chưa dứt lời mặt đã đỏ bừng lên.

Ai ngờ đại hán mặt đỏ tía chẳng thềm nghĩ ngợi, suy tính gì hết, lấy ra ngay ba

ngân phiếu, mỗi tấm một trăm lạng liệng trên bàn trước mặt cô bé rồi bảo :

-Hay lắm ! Ta mua câu nói của cô !

Cô bé giương cặp mắt thao láo nhìn ba tấm ngân phiếu, tựa hồ không tin trong thiên hạ lại có chuyện hoang đường đến thế , bỏ ba trăm lạng bạc ra mua một câu nói.

Đại hán mặt đỏ tía nói tiếp :

-Cô lại đây ! Nói nhỏ vào tai ta, chớ để bọn súc sinh trong nhà kia nghe rõ.

Cô bé ngần ngừ một chút, rồi tiến lại bên đại hán mặt đỏ ghé vào tai hắn nói :

-Đại thiếu gia bảo câu đó chỉ có chín chữ là "Muốn kiếm ta hãy tìm lão bản nương

trước ”.

Đại hán mặt đỏ cau mày, hần chẳng hiểu ý tứ câu chuyện ra sao.

Trên đời lão bản nương thì biết bao nhiêu mà kể ! Mỗi nhà quán, nhà hàng đều có lão bản nương, vậy biết kiếm ai bây giờ ?

Cô bé bỗng lên tiếng :

-Đại thiếu gia còn dặn : Nếu hai vị không hiểu thì đưa thêm một câu nữa ”Lão bản nương là người diêm dúa nhất thiên hạ”

Đại hán mặt đỏ sừng sốt, không hỏi gì nữa, vẫy đồng bạn một cái rồi rảo bước đi ra

ngoài.

Đại hán mặt sọc cũng ra theo. Đột nhiên hần xoay mình chụp một cái hũ không tiện tay liệng vào nhà.

Cái hũ không rơi trúng chụp vào đầu người thứ hai quì ở cửa phòng.

Đại hán mặt sọc cả cười nói :

-Thế này mới đúng là con tườu không hơn không kém.

Đại hán mặt đỏ hỏi :

-Trên đời những lão bản nương diêm dúa không phải là ít, nhưng người diêm dúa nhất là ai ?

Đại hán mặt sọc cau mày nói:

-Chẳng lẽ thằng lỏi này muốn bắt bọn ta đến từng nhàquán, từng tiệm hàng tìm kiếm, lỏi hết những mụ lão bản nương ra ngắm nghía từng mụ một ?

Đại hán mặt đỏ trầm ngâm đáp :

-Bất tất phải làm thế.

Đại hán mặt sọc hỏi :

-Chẳng lẽ huynh đài còn biện pháp nào khác ?

Đại hán mặt đỏ ngâm nghĩ một chút rồi đáp :

-Hoặc giả ta đã đoán được ý tứ câu nói đó.

Đại hán mặt sọc hỏi :

-Ý tứ của lão thế nào ?

Đại hán mặt đỏ tía cười hề hề hỏi :

-Chẳng lẽ huynh đài quên một nhân vật mang ngoại hiệu là Chu Đình ?

Đại hán mặt sọc cười rộ nói :

-Xem chừng mình cũng nên cho hần đội một hũ rượu.

oOo

Chu Đình trước nay chưa từng làm một nghề gì mà cũng không mở điểm.

Hần nhận thấy bất luận làm nghề gì hay mở quán mở tiệm cũng khó tránh khỏi có

ngày thua lỗ nên không bao giờ hấn mạo hiểm.

Thực ra Chu Đình không buôn bán gì cũng còn có lý do là chẳng bao giờ hấn có đủ tiền để hành nghề.

Thế mà ngoại hiệu hấn kêu bằng lão bản.

Chu Đình là người rất hiểu hưởng thụ và đối với bất cứ ai cũng tỏ ra sáng suốt.

Hai

nguyên nhân này khiến cho thịt trong người hấn mỗi ngày một tăng.

Con người béo mập bao giờ cũng lộ vẻ có nhiều phước khí. Người phước khí thì thành lão bản.

Vì thế nhiều người kêu hấn là lão bản.

Sự thực Chu Đình là người có nhiều phước khí.

Hình dáng Chu Đình tuy chẳng có gì khác biệt, nhưng được vợ rất khôn ngoan và sắc sảo.

Suốt đời hấn chưa làm được việc gì ra trò mà được ở phòng ốc rất khoan khoái, mặc

toàn quần áo được nghiên cứu kỹ lưỡng, uống những thứ rượu ngon nhất.

Hấn còn có điều cao ngạo hơn nữa là lười lĩnh hơn cả Lục Tiểu Phụng.

Cứ coi cái ghế thái sư của hấn vừa rộng vừa lớn, vừa êm ái cũng đủ biết một khi hấn ngồi vào ghế rồi thì trên đời ít có việc gì khiến hấn phải đứng lên.

Hấn cho là bất luận việc gì ở đời lúc sắp làm cũng nên dừng lại để suy nghĩ.

Suy nghĩ thông tỏ thì rồi thì bất cứ việc gì trên đời cũng làm được.

Cho đến ngày hôm nay hấn vẫn hưởng thụ sung sướng, vì hai bàn tay hấn tinh xảo phi thường, có thể làm nên nhiều chuyện kỳ quái.

Ai đã nghĩ ra sự vật gì là hấn có thể làm đúng như ý nghĩ.

Một hôm Chu Đình đánh cuộc với người khác là có thể làm một cây gỗ biết đi.

Kết quả đưa đến hấn được năm mươi bàn vây cá thượng hảo hạng, mười hũ rượu ngon lâu năm. Vụ này đã khiến thịt trong người hấn nặng thêm năm cân.

Hiện giờ hấn đang nghiên cứu cách chế tạo một cái điều giấy có thể đưa người lên trời.

Trước kia hấn đã nghĩ đến coi sự vật dưới đất, ngày nay hấn lại muốn đưa người lên

trời.

Giữa lúc ấy hấn nghe bên ngoài có tiếng ngựa hí, rồi thấy hai đại hán áo xanh đi tới.

Lúc này đại hán mặt sẹo không đá cửa, vì cánh cửa đã mở sẵn.

Hấn xông vào, trợn mắt lớn tiếng hỏi :

-Lão bản nương ở đâu ?

Chu Đình lạnh lùng đáp :

-Ông bạn muốn kiếm lão bản nương thì qua tiệm tạp hóa ở phía đối diện. Bên đó có lão bản nương.

Đại hán mặt sẹo hỏi :

-Ở đây cũng có. Các hạ là lão bản thì lão bà của các hạ là lão bản nương.

Chu Đình cười đáp :

-Lão bản nương nếu biết có người ở Thanh Y Lâu đếm kiếm mụ thì nhất định mụ rất lấy làm vinh hạnh.

Hắn nói vậy vì hắn đã nhận ra hai người này.

Thanh Y Lâu không phải là một tòa lâu. Thanh Y Lâu gồm một trăm lẻ tám tòa, mỗi tòa đều có một trăm lẻ tám người. Như vậy Thanh Y Lâu là một tổ chức thế lực cực kỳ trọng đại.

Thanh Y Lâu chẳng những người nhiều thế lớn mà cách tổ chức cực kỳ nghiêm mật. Vì thế bọn họ muốn làm việc gì chẳng mấy khi là làm không thành.

Hai người này đều là nhân vật ở Thanh Y Lâu và ở tòa lâu thứ nhất có họa hình.

Chẳng ai biết đệ nhất lâu ở Thanh Y Lâu là chỗ nào. Cũng chẳng ai nhìn thấy họa tượng một trăm lẻ tám bức vẽ.

Nhưng có điều bất luận là ai nhân vật được họa hình đều là người bốn tẩu giang hồ

đã nhiều.

Đại hán mặt sẹo kêu bằng Thiết Diện Phán Quan...

Theo lời đồn thì người ngoài chém vào mặt Thiết Diện Phán Quan là lưỡi đao bị mẻ một miếng. Vì thế mới dùng hai chữ Thiết Diện để xưng hô nhân vật đó.

Ngoài ra còn có một người kêu bằng Câu Hồn Thủ. Cặp ngân câu của hắn quả đã bắt hồn nhiều người.

Chu Đình thủng thẳng nói tiếp :

-Đáng tiếc là hiện giờ mụ đang có việc khẩn cấp, e rằng không rảnh để tiếp các vị.

Thiết Diện Phán Quan hỏi :

-Việc chi khẩn yếu ?

Chu Đình đáp :

-Mụ đang uống rượu với bạn hữu. Bồi tiếp bạn hữu uống rượu há chẳng phải là việc quan trọng nhất trong thiên hạ?

Thiết Diện Phán Quan hỏi :

-Người bạn của các hạ phải chẳng họ Lục ?

Chu Đình sa sầm nét mặt nói :

-Tôn giá nên nghe cho rõ. Họ Lục là bạn hữu của mẹ chứ không phải của tại hạ.

Thiết Diện Phán Quan hỏi :

-Bọn họ uống rượu ở đâu ?

Chu Đình đáp :

-Dường như ở nơi trú ngụ của gã tiểu tử kia tại Thanh Vân khách sạn.

Thiết Diện Phán Quan ngấm ngấm Chu Đình từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên mấy lần. Khóe miệng hần bỗng lộ một nụ cười ác độc hỏi :

-Bà vợ của các hạ bồi tiếp một gã nổi danh là quỷ háo sắc, uống rượu ở khách sạn mà các hạ còn ngồi yên ở đây được ư ?

Chu Đình hững hờ đáp :

-Muốn giữ con nít đi dãi đi tiêu hay mẹ vợ cố ý thâm vụng là không được đâu. Tại hạ không ngồi yên thì làm gì được ? Chẳng lẽ nằm lẩn ra mà kêu trời ?

Thiết Diện Phán Quan cười hô hố nói :

-Các hạ quả là người hiểu đời ! Ta khâm phục lắm.

Hắn thường hay cười lớn, có điều hắn tự biết mình cười càng đáng sợ hơn là không cười. Lúc hắn cười, cái mặt đầy sứt sẹo co rúm lại so với ác quỷ tại tòa miếu

còn hung

dữ hơn, kỳ bí hơn.

Chu Đình nhìn thẳng vào Thiết Diện Phán Quan hỏi :

-Tôn giá có vợ không ?

Thiết Diện Phán Quan đáp :

-Không có.

Chu Đình cười hề hề nói :

-Tôn giá mà cũng có bà vợ diêm dúa xinh đẹp như mẹ vợ của tại hạ thì tôn giá biết

đời ngay.

2. Năm Cự Địch Quần Ma Khiếp Vía

Lục Tiểu Phụng nằm duỗi dài trên giường, trước mặt đặt một chung lớn đầy rượu.

Rượu không rót ra ngoài chút nào vì chàng nằm yên không cử động, coi như người chết rồi. Cặp mắt chàng nhắm lại, thủy chung không mở ra.

Lông mày chàng rất rậm, lông mi cũng dài. Trên môi chàng để hai hàng râu cắt xén rất chỉnh tề.

Lão bản nương ngồi đối diện với Lục Tiểu Phụng ngấm ngấm bộ râu mép của chàng.

Mụ quả là thiếu phụ xinh đẹp phi thường với cặp lông mày cong vút, đôi mắt to lớn,

đôi môi mọng mà tươi thắm chẳng khác trái đào chín. Bất luận là ai ngó thấy cũng không nhin được muốn ngoạm một miếng.

Nhưng chỗ khêu gợi nhất trong người mụ chẳng phải là gương mặt, cũng không phải ở thân hình mà ở cái phong vận rất thành thuộc.

Đã là trai mà ngó thấy người đàn bà như mụ là nấy lòng ham muốn.

Nhưng hiện giờ dường như mụ lại khoái hai hàng râu mép của Lục Tiểu Phụng. Mụ ngấm nghĩa hồi lâu, lâu lắm, bỗng nổi lên tràng cười khanh khách nói :

-Hai hàng râu mép của Lục đại thiếu gia hoàn toàn giống hệt hai hàng lông mày.

Không trách người ta nói đại thiếu gia là người có bốn hàng lông mày.

Mụ cười tươi như hoa nở nói tiếp :

-Ai chưa nhìn thấy đại thiếu gia, nhất định không nghĩ ra được hai hàng lông mày mọc ở trên môi.

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhúc nhích. Bỗng chàng hít một hơi dài, chung rượu đầy ở trước bỗng bị chàng hút lên miệng. “Ưc” một cái, chàng nuốt rượu xuống bụng rồi.

Lục Tiểu Phụng nhả hơi ra, cái chung không lập tức trở về chỗ cũ.

Lão bản nương hỏi :

-Đây là cách uống rượu của đại thiếu gia, hay là đại thiếu gia làm trò quỷ thuật ?

Lục Tiểu Phụng vẫn nhắm mắt, không mở miệng, chỉ đưa tay lên lau cái chén không ở trước ngực.

Lão bản nương lại rót rượu vào chung cho chàng, nhưng mụ không nhin được hỏi:

--

-Ô hay ! Đại thiếu gia kêu tiện thiếp đến bồi tiếp đại thiếu gia uống rượu mà sao cứ

nhắm mắt nằm thẳng cẳng như người chết, thậm chí không ngó tiện thiếp một lần nào?

Lục Tiểu Phụng đành lên tiếng :

-Tại hạ không dám nhìn nương tử ?

Lão bản nương hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ sợ bị nương tử hấp dẫn.

Lão bản nương cắn môi hỏi :

-Đại thiếu gia cố ý muốn cho nhiều người nhận ra giữa tiện thiếp và đại thiếu gia

có những vụ không rõ rệt mà lại sợ tiện thiếp hấp dẫn là nghĩa làm sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Là vì đáng trọng phu của nương tử.

Lão bản nương hỏi :

-Vì hần ư ? Chẳng lẽ đại thiếu gia tưởng hần thích làm con rùa sống ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dù sao con rùa sống còn hơn con rùa chết.

Lục Tiểu Phụng không để lão bản nương mở miệng, chàng nói tiếp :

-Con người như hần bất cứ chỗ nào và nơi đâu đều có thể bị người ta chặt đầu.

Hần

quen biết rất nhiều người lại hiểu nhiều chuyện bí mật.

Lão bản nương chẳng thể không thừa nhận những điều này. Chu Đình quả là làm lắm chuyện bí mật và kỳ quái cho nhiều người. Những người đó tuy tin hần kín tiếng

nhưng dù sao miệng người chết vẫn yên ổn hơn là người sống.

Giết người bịt miệng, hủy thi diệt tích là việc thông thường xảy ra như cơm bữa.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Sau khi hần chết rồi, tại hạ không tin rằng nương tử thủ tiết với hần được một năm.

Lão bản nương giương cặp lông mày lên, cười lật hỏi :

-Lục đại thiếu gia coi tiện thiếp là hạng người nào ? Phan Kim Liên trong chuyện Thủy Hử chẳng ?

Lục Tiểu Phụng thần nhiên đáp :

-Đáng tiếc là dù nương tử có làm Phan Kim Liên, tại hạ cũng chẳng phải là Tây Môn Khánh.

--

Lão bản nương trợn mắt lên nhìn chàng rồi đột nhiên đứng phắt lên cầm đầu chạy đi ngay.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên không nhúc nhích mà cũng không tỏ ý giữ mụ lại.

Nhưng lão bản nương vừa ra tới cửa, bỗng quay trở lại đứng gần đầu giường, hai tay

chấp để sau lưng, mụ cười lật hỏi :

-Phải chăng đại thiếu gia tưởng tiện thiếp thực sự không hiểu ý tứ của đại thiếu gia? Chẳng lẽ đại thiếu gia cho là tiện thiếp ngu ngốc đến thế ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Nương tử không phải là...

Lão bản nương lớn tiếng ngắt lời :

-Đại thiếu gia gây chuyện long trời lở đất với hần với hần sao còn sợ người giết hần? Té ra đại thiếu gia cố ý để cho người ta nhận thấy tiện thiếp cùng đại thiếu gia

tuy có mối liên quan mà tiện thiếp tỏ ra trong trắng, không thành quả phụ, đương nhiên phải cầu đại thiếu gia bảo vệ cho hần. Hần được đại thiếu gia bảo vệ thì người

nào muốn giết hần ít ra cũng còn phải suy tính...

Máu nóng bốc lên, mặt lớn tiếng hơn nói tiếp :

-Nhưng sao đại thiếu gia không nghĩ giùm tiện thiếp. Vì đâu mà tiện thiếp phải đeo

mo vào mặt một cách không minh bạch ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nếu có phải vậy thì cũng là vì trượng phu của nương tử.

Lão bản nương đột nhiên không thốt ra được lời nữa.

Người đàn bà vì chồng mà phải hy sinh một điểm nào thì cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói tiếp :

-Vì thế mà chỉ cần trượng phu của nương tử đem lòng tin tưởng nương tử là đủ, còn

miệng thế phơi pha, tưởng nương tử chẳng cần phải để ý.

Lão bản nương cắn môi ngơ ngẩn hồi lâu. Sau mặt không nhin được hỏi nữa :

-Đại thiếu gia cho rằng hần thực sự tín nhiệm tiện thiếp ?

Lục Tiểu Phụng uể oải thở dài hỏi lại :

-Sao nương tử không hỏi thẳng hần câu này ?

Chàng hít một hơi chân khí làm cho chung rượu ở trước ngực chạy vào miệng rồi nói :

-Bọn người Thanh Y Lâu không phải là hạng ngu dốt. Bây giờ họ sắp đến, nương tử nên về cho lẹ.

- -

Lão bản nương trong mắt lộ vẻ quan thiết, mặt hỏi :

-Bọn chúng muốn kiếm đại thiếu gia thật ư ? Kiếm để làm gì ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

-Cái đó chính tại hạ muốn hỏi chúng, không thì tại hạ cũng chẳng để bọn họ đến

kiếm mình.

oOo

Chu Đình ngồi trên ghế thái sư ngơ ngẩn xuất thần, chẳng hiểu hẳn đang nghĩ vơ vẫn điều chi?

Phải chăng nghĩ xem điều kỳ quái gì rồi sẽ xảy ra ?

Lão bản nương thoăn thoắt tiến vào. Mụ bọc hai ngón tay bằng tấm khăn nhỏ vừa uốn éo tấm lưng thon vừa cau mặt hai lần.

Chu Đình lơ đi như không nhìn thấy.

Lão bản nương không nhin được lên tiếng :

-Tiện thiếp đã về đây.

Chu Đình đáp :

-Ta đã ngó thấy rồi.

Lão bản nương cố làm ra vẻ thần bí nói :

-Tiện thiếp vừa uống rất nhiều rượu ở trong quán với Tiểu Phụng, bây giờ vẫn còn choáng váng.

Chu Đình đáp :

-Ta biết rồi.

Lão bản nương chuyển động mực quang nói :

-Nhưng bọn tiện thiếp ngoài chuyện uống rượu, chẳng làm việc gì khác.

Chu Đình đáp :

-Ta biết rồi.

Lão bản nương ra vẻ tức mình la lên :

-Lão còn biết cái đếch gì ?

Chu Đình hững hờ đáp :

-Cái đếch thì ta không biết được.

Máu nóng của lão bản nương càng bốc mạnh, mụ lớn tiếng :

-Ta cùng gã trai ngồi uống rượu hàng nửa ngày trong phòng mà lão không ăn một chút dấm chua nào, lại còn ngồi đây nghĩ vơ nghĩ vẩn.

--

Chu Đình đáp :

-Bởi vì ta không có tư tưởng hồ đồ nên ta mới không ăn phải giấm chua.

Lão bản nương lại chấp tay để sau lưng nói :

-Một chàng trai như gã và một phụ nữ như ta nhốt vào trong căn phòng nhỏ, chẳng lẽ hai người vẫn giữ mực thước mà uống rượu được chăng ?

Lão bản nương lại hỏi tiếp :

-Lão cho gã là hạng người nào ? Là thánh nhân hay Liễu Hạ Huệ ngồi chung xe

với đàn bà mà vẫn nhìn thẳng chứ không hề nhìn ngang lần nào ?

Chu Đình cười đáp :

-Ta biết gã là quân khốn kiếp, nhưng ta vẫn tín nhiệm gã.

Lão bản nương càng tức hơn, lớn tiếng :

-Lão không ghen vì tín nhiệm gã chứ không phải vì tín nhiệm ta ư ?

Chu Đình đáp :

-Đương nhiên ta tín nhiệm cả mụ.

Lão bản nương nói :

-Nhưng lão tín nhiệm gã hơn ta.

Chu Đình đáp :

-Mụ nên nhớ giữa chúng ta đã có một thời kỳ nổi khổ.

Lão bản nương cười lạt hỏi :

-Hai người là bạn hữu mấy chục năm, sao bây giờ lại trở mặt thành thù, thậm chí chẳng ai nhìn đến ai hay nói với nhau một lời nào cả ?

Chu Đình thản nhiên đáp :

-Vì gã là quân khốn kiếp mà ta cũng là quân khốn kiếp.

Lão bản nương nhìn Chu Đình rồi không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích, mụ lắc đầu cười nói :

-Hai vị là quân khốn kiếp như thế nào, ta chẳng biết tí gì mà càng nghĩ lại càng hồ đồ.

Chu Đình đáp :

-Vụ chúng ta là quân khốn kiếp dĩ nhiên mụ không hiểu được, vì mụ chẳng phải là quân khốn kiếp.

Lão bản nương mỉm cười nói :

-Lão nói câu này thì con nghe được.

Chu Đình cười xòa nói:

-Mụ có là quân khốn kiếp thì cũng chỉ là quân khốn kiếp nhỏ xiu mà thôi.

- -

oOo

Lục Tiểu Phụng đang nhắm mắt nằm ruỗi dài nguyên chỗ. Trước ngực đặt một chung rượu đầy.

Chung rượu này lão bản nương đã rót cho chàng trước khi mụ ra về.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không vì rót chung rượu mà phải đứng lên.

Cái giường chàng nằm rất êm ái dễ chịu. Hiện giờ trông khắp thiên hạ không mấy người yêu cầu chàng bước xuống khỏi giường được.

Tấm áo choàng màu hồng của Lục Tiểu Phụng treo trên mắc ở đầu giường. Bất luận đi đâu chàng cũng khoác tấm áo này. Vì thế hễ ai ngó thấy tấm áo choàng màu hồng là biết ngay nhất định chàng ở quanh đây.

Trong phòng có bóng người thấp thoáng ánh vào giấy dán cửa sổ. Thiết Diện Phán Quan và Câu Hồn Thủ đã ngó thấy tấm áo màu hồng. Hai người bèn đẩy cửa sổ chuồn vào. Chúng đi tới đầu giường trợn mắt lên nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm thẳng cẳng trên giường như người chết, tuyệt không phản ứng chi hết. Thậm chí chàng còn giống người tắt thở.

Thiết Diện Phán Quan lớn tiếng hỏi:

-Phải chăng đại thiếu gia là Lục Tiểu Phụng ?

Vẫn chẳng thấy phản ứng gì.

Câu Hồn Thủ chau mày lạnh lùng hỏi:

-Có phải người này chết rồi không ?

Thiết Diện Phán Quan cười lạt đáp:

-Có thể lắm hạng người này không sống lâu được.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên mở bừng mắt ngó hai người một cái, nhưng rồi nhắm lại ngay. Miệng chàng lẩm nhẩm:

-Lạ thiệt ! Đường như ta vừa ngó thấy có hai người vào nhà này.

Thiết Diện Phán Quan lại lớn tiếng:

-Trong nhà vẫn có hai người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Có hai người vào nhà ư ? Sao ta không nghe tiếng gõ cửa ?

Câu Hồn Thủ đáp:

-Ta có gõ cửa đâu mà người nghe tiếng ?

Lục Tiểu Phụng giương mắt lên dòm ngó bọn chúng rồi đột nhiên hỏi:

- -

-Các người có phải là người thật không ?

Thiết Diện Phán Quan tức giận hỏi lại:

-Không phải người chẳng lẽ là quỷ sống chẳng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ta không tin.

Câu Hồn Thủ hỏi:

-Sao lại không tin ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Nếu là người thì lúc vào phòng ta phải gõ cửa trước, chỉ có loài dã cẩu mới sùng

sực nhảy qua cửa sổ lên vào.

Câu Hồn Thủ biến sắc, đột nhiên vùng roi quất xuống Lục Tiểu Phụng.

Hắn chẳng những là một trong bốn tay đại cao thủ chuyên sử song câu tại Quan Nội, mà công phu xử Xà bì tiên cũng khá cao minh. Cây roi của hắn bằng da rắn kết lại.

Người ta nói hắn có thể dùng cây tiên này để đập nát hạt đào đặt trên ba tấm đậu hủ.

Con người Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên so với hạt đào còn lớn hơn nhiều mà chàng lại giống người chết nằm đờ trước mặt hắn. Cây roi quất xuống mười phần hết chín là ăn chắc.

Dè dẫu Lục Tiểu Phụng giơ hai ngón tay lên khê bóp một cái, tựa hồ gã ăn xin bóp một con bọ thối tha. Chàng đã nắm được cây roi giống như con linh xà của đối phương.

Thủ pháp này không phải Hoa Mãn Lâu truyền thụ cho chàng mà là chàng đã dạy Hoa Mãn Lâu.

Hiện giờ Câu Hồn Thủ lâm vào tình trạng giống như Thôi Nhất Động bị Hoa Mãn Lâu dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi đao. Mặt hắn lúc xanh lè, lúc trắng bệch, lúc đỏ bừng.

Hắn vận dụng toàn lực mà chẳng tài nào giật được cây roi kẹp trong hai ngón tay Lục Tiểu Phụng ra.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên một cách rất khoan khoái. Chung rượu trên ngực chàng không đổ ra lấy nửa giọt.

Thiết Diện Phán Quan đứng bên thấy thế, khóe mắt cũng lộ vẻ khùng khiếp. Đột nhiên hắn cười rộ nói :

-Bọn tại hạ chỉ muốn thử xem đây có đúng là Lục Tiểu Phụng hay không mà thôi.

- -

Câu Hồn Thủ nói theo :

-Thối đời đang đà xuống dốc, lòng người chẳng thành thực như trước. Trên chốn giang hồ mỗi ngày một sản xuất nhiều của giả. Tưởng Lục bằng hữu không nên trách bọn tại hạ về chuyện thất lễ này.

Hai người một tung một hứng tìm cách hạ đài.

Lục Tiểu Phụng nằm im nhắm mắt tựa hồ đã ngủ say.

Câu Hồn Thủ hồi lâu không nhin được, hắng đặng hai tiếng rồi nói :

-Lục bằng hữu dĩ nhiên đã biết bọn tại hạ là ai rồi !

Chừng như hần muốn nhắc Lục Tiểu Phụng đừng quên những nhân vật ở Thanh Y Lâu chẳng phải là hạng người để chàng coi thường.

Thiết Diện Phán Quan nói theo :

-Bọn tại hạ chuyến này đến đây bắt quá vâng lệnh trên... Lục bằng hữu dời gót ngọc theo bọn tại hạ trở về một chuyến. Bọn tại hạ chẳng những phụ trách việc đưa

đón mà còn bảo đảm không đụng đến một sợi lông của Lục bằng hữu.

Lục Tiểu Phụng uể oải thở ra một hơi rồi nói :

-Theo các vị về làm chi ? Lão bản nương của các vị không chịu tiếp ta trong giấc ngủ.

Thiết Diện Phán Quan xịu mặt lại, cất giọng lạnh lùng đáp :

-Bọn tại hạ làm gì có lão bản nương ? Chỉ ở đây mới có.

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt nói :

-Các vị đã biết rõ vụ này thì mau trở về nói cho họ Vệ của các vị ở trên lầu biết

hay hơn hết là y đừng động đến Chu Đình, không thì ta cho một mớ lửa đốt sạch một

trăm lễ tám tòa Thanh Y Lâu của các vị đó.

Thiết Diện Phán Quan cười nhạt nói :

-Bọn ta giết Chu Đình há chẳng phải làm điều hay cho Lục bằng hữu ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi lại :

-Chẳng lẽ các vị còn chưa nghe người ta nói tại hạ trước giờ không ưa đàn bà goá ?

Thiết Diện Phán Quan đáp :

-Chỉ cần Lục bằng hữu chịu theo bọn ta một chuyến là ta bảo đảm không để cho lão bản nương thành góa phụ...

Hần chưa dứt lời, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Không phải bên ngoài có người gõ cửa, mà người gõ cửa chẳng hiểu đã vào nhà từ lúc nào.

Người này không phải dùng tay để gõ cửa vì y không có tay.

--

Trời đã huỳnh hôn.

Bóng tịch dương từ ngoài cửa sổ chiếu đúng vào mặt người gõ cửa, đây không thể là một gương mặt.

Cái mặt này đã bị người ta hốt đi một nửa về mé tả, vết thương bây giờ đã khô

đét

và co lại khiến cái mũi và tròng mắt đều lệch lạc không còn hình thù gì nữa. Cái mũi

không còn là cái mũi mà là nửa cái. Cặp mắt cũng chỉ còn một con.

Mũi bên tả của hắn đã biến thành một lỗ sâu hoắm đen sì.

Góc trán bị người ta lấy mũi dao rạch chữ thập vào. Hai tay bị chặt từ cổ tay.

Hiện

giờ tay mặt lấp một cái thiết câu hào quang lấp lánh, tay trái lấp một quả

thiết cầu

lớn hơn đầu người. Dem Thiết Diện Phán Quan so với người này thì hắn biến thành con người mặt trắng phong tư anh tuấn.

3. Sợ Ai Không Sợ, Sợ Mỹ Nhân

Quái nhân đứng bên trong cửa dùng cái thiết cầu để gõ cửa. Hắn lạnh lùng nói:

-Ta là người chứ không phải dã cẩu. Khi vào phòng người khác bao giờ cũng gõ cửa.

Lúc hắn nói, gương mặt bị người ta hốt một nửa không ngớt co rúm lại thêm nhăn nhó, đã giống người khóc mà cũng giống người cười.

Ngó thấy quái nhân, Thiết Diện Phán Quan cũng không nhin được, người run bần bật.

Hắn chưa phát giác quái nhân ở đâu tới, có việc gì?

Câu Hồn Thủ lùi lại hai bước cất tiếng hỏi:

-Liễu Dư Hận?

Quái nhân từ trong cổ họng phát ra tiếng cười như tiếng đao chặt sắt rồi đáp:

-Không ngờ trên cõi đời này còn có người nhận ra ta được. Hay lắm! Hay lắm!

Thiết Diện Phán Quan ngơ ngác hỏi:

-Các hạ là Ngọc Diện Lang Quân Liễu Dư Hận đấy ư?

Hắn lẩm bẩm:

-Con người thế kia mà kêu bằng Ngọc Diện Lang Quân thì thật là kỳ.

Quái nhân lẳng lặng không đáp. Vẻ mặt buồn rầu, tự nói một mình:

-Đa tình tự cổ không dư hận, vãng sự như yên bất kham đề. Hiện này Ngọc Diện Lang Quân chết rồi, đáng hận là Liễu Dư Hận hãy còn sống.

Thiết Diện Lang Quân biến sắc hỏi:

-Các hạ ... các hạ đến đây làm chi ?

Dường như hắn rất sợ quái nhân. Tiếng nói run run mà lạc giọng.

Liễu Dư Hận lạnh lùng đáp:

-Mười năm trước Liễu Dư Hận cũng tưởng mình chết rồi. Không ngờ vẫn phải sống mãi cho đến bây giờ, Liễu mỡ tới đây để tìm chết mà thôi.

Thiết Diện Phán Quan hỏi:

-Tại sao các hạ lại muốn chết ?

Liễu Dư Hận đáp:

--

-Vì người không muốn cho ta chết thì ta phải làm cho người chết.

Thiết Diện Phán Quan sững sốt đứng ngay người ra.

Câu Hồn Thủ cũng nét mặt xám xanh.

Giữa lúc ấy, mọi người lại nghe có tiếng gõ cửa nổi lên.

Lần này thì người gõ cửa còn ở bên ngoài nhưng đột nhiên y đã tiến vào. Cửa không mở y cũng vào được.

Cánh cửa bằng ván gỗ rất dày ở trước mặt y cũng biến thành tờ giấy mỏng.

Y không dùng một thứ gì để đập cửa mà cũng chẳng đá chân vào, cứ đi tự nhiên tiến về phía trước là cánh cửa trước mặt tan nát ra liền

Nhưng coi người y chẳng có vẻ gì ngang ngạnh cứng cỏi mà còn là con người văn nhợc thư sinh phong độ rất hòa nhã. Gương mặt trắng trẻo sạch sẽ, bao giờ cũng lộ

nụ cười.

Y mỉm cười nói:

-Tại hạ cũng là người và cũng gõ cửa.

Thiết Diện Phán Quan phát giác lúc y cười, trong khoé mắt lại đầy sát khí mà sắc như lưỡi dao.

Câu Hồn Thủ tiến gần thêm mấy bước, la thất thanh:

-Tiêu Thu Vũ !

Người kia mỉm cười đáp:

-Hay lắm ! Các hạ là người có kiến thức, nhãn lực cũng hay lắm !

Thiết Diện Phán Quan lại lộ vẻ xúc động hỏi:

-Phải chăng là Đạon Trường kiếm khách Tiêu Thu Vũ.

Người kia gật đầu thờ dài đáp:

-Thu phong, thu vũ sâu sát nhân. Vì thế mỗi khi giết người ta không khỏi buồn tủi.

Thiết Diện Phán Quan không nhin được hỏi:

-Buồn rầu vì nỗi gì ?

Tiêu Thu Vũ hững hờ đáp:

-Bây giờ cái buồn của ta là không hiểu ta hạ thủ giết người hay là Liễu huynh

phải

ra tay ?

Thiết Diện Phán Quan lại cười lớn, nhưng tiếng cười tựa hồ bị ứ lại trong cổ họng.

Chính hắn nghe mình cười cũng tưởng là mình khóc.

Câu Hồn Thủ càng chân tay luống cuống không ngớt nhìn ngang nhìn ngửa, tựa hồ muốn kiếm đường ra.

Đột nhiên nghe tiếng người cười hỏi:

--

-Ông bạn tìm chi vậy? Phải chăng ông bạn tìm đôi Ngân Câu ?

Người này đứng trước cửa sổ mặt ồm ồm nhất và đem nhem.

Thân hình vừa bé nhỏ vừa thấp lùn nhưng mặt đỏ như lửa. Tay cầm đôi ngân câu và chính là đôi Ngân Câu của Câu Hồn Thủ.

Y mỉm cười nói tiếp:

-Thiết Câu thì ta đã đem lại giúp ông bạn. Vậy ông bạn đón lấy.

Người đó nói rồi khê vung tay một cái. Cặp Ngân Câu từ từ bay về phái Câu Hồn Thủ một cách rất chậm chạp tựa hồ như có một bàn tay vô hình đang đỡ ở dưới.

Thiết Diện Phán Quan nhận ra được người này, la thất thanh:

-Phải chăng các hạ là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Phương?

Độc Cô Phương gật đầu đáp:

-Tại hạ trước nay ít khi tiền vào phòng người khác nhưng lần này ra ngoài lệ đó.

Lời nói vừa dứt đã không thấy người đâu nữa.

Đột nhiên hắn xuất hiện ở trước cửa ra vào và gõ cạch cạch mấy tiếng. Tiếng gõ cửa vừa vang lên đã thấy hắn đứng trước cửa sổ. Hắn do cửa sổ chuồn vào cười rộ nói:

-Tại hạ là người nên trước khi vào nhà đã gõ cửa.

Cánh cửa vào hiển nhiên đã bể tan tành mà hắn còn quay ra gõ rồi mới chạy lại phía cửa sổ tiến vào.

Câu Hồn Thủ đón lấy song câu của mình rồi đột nhiên lớn tiếng hỏi:

-Các hạ cũng kiếm bọn tại hạ để phiền nhiễu chăng?

Độc Cô Phương lạnh lùng đáp:

-Tại hạ không giết loài dã cẩu mà chỉ coi người khác hạ sát.

Hắn mạnh dạn kéo ghế ngồi gần sát cửa sổ.

Cảnh vật ngoài cửa sổ biến đổi rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên trên giường một cách rất thoải mái. Đường như bất luận một việc gì xảy ra ở đây cũng hoàn toàn không can hệ đến chàng.

Liều Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương là những người mà chàng đã biết cả. Trên chốn giang hồ ít ai không biết đến ba nhân vật này nhưng bây giờ mà Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên trên giường không bước xuống thì những người như chàng lại càng rất hiếm. Dường như chàng chuẩn bị cứ nằm ỳ ra ở trên giường. Độc Cô Phương, Tiêu Thu Vũ, Liều Dư Hận, nếu ba người này mà vẫn chưa phải là người lạnh lẽo nhất, cổ quái nhất thì cùng vào hạng hiếm có trên đời. Thế mà hiện giờ họ xuất hiện cả ở nơi đây kể cũng là một chuyện lạ. Họ đến đây để làm gì?

--

Câu Hồn Thủ tuy trong lòng khiếp sợ nhưng vẫn làm bộ lạnh lùng hỏi:.-Giữa Thanh Y Lâu và ba vị vốn không có hiềm khích gì, tại sao hôm nay ba vị lại đến tìm anh em tại hạ?

Tiêu Thu Vũ đáp:

-Vì ta thích thế.

Hắn cười rộ nói tiếp:

-Trước nay ta thích giết ai là giết người đó. Bữa nay ta muốn giết các ngươi nên tới đây để hạ sát.

Câu Hồn Thủ liếc mắt nhìn Thiết Diện Phán Quan rồi thủng thẳng hỏi:

-Còn các hạ không thích thì sao?

Tiêu Thu Vũ đáp:

-Khi ta không thích thì ngươi có quỳ xuống mà năn nỉ ta hạ sát, ta cũng chẳng thêm động thủ.

Câu Hồn Thủ buông tiếng thở dài.

Giữa lúc ấy, Thiết Diện Phán Quan vọt lên không xoay mình đi. Trong tay hắn đã cầm đôi bút phán quan đen sì, quét ngang nhắm điểm vào huyệt Nghinh Vương trên người Liều Dư Hận.

Chiêu thức của Thiế Diện Phán Quan tuy chẳng có gì là ngoạn mục nhưng mau lẹ và chuẩn đích phi thường.

Liều Dư Hận vẫn lơ đãng như chưa ngó thấy cặp phán quan bút.

Hắn tiến lên một bước, bỗng nghe đánh " sộp " một tiếng. Cặp phán quan bút của Thiết Diện Phán Quan đã đồng thời đâm vào đầu vai và trước ngực Liều Dư Hận. Đồng thời trái Thiết Cầu ở trong tay Liều Dư Hận đá đánh trúng vào mặt Thiết Diện Phán Quan một đòn nặng.

Thiết Diện Phán Quan đột nhiên bẻ mặt. Hắn chưa kịp bật tiếng rú đã ngã ngửa ra nhưng Thiết Câu ở trong tay mặt Liễu Dư Hận đã móc lấy người hắn không để té xuống.

Cặp phán quan bút của Thiết Diện Phán Quan cắm vào da thịt Liễu Dư Hận tuy không trúng huyết đạo nhưng đâm rất sâu.

Liễu Dư Hận tựa hồ không cảm giác thấy gì hết. Hắn lạnh lùng nhìn bộ mắt máu thịt bầy nhầy của Thiết Diện Phán Quan lạnh lùng hỏi:

-Té ra cái mặt này không phải bằng sắt sao lại kêu bằng Thiết Diện?

Thiết Câu giờ lên, Thiết Diện Phán Quan bay qua cửa sổ ra ngoài để đi bá kiến Phán Quan thật.

--

Giữa lúc ấy cặp Ngân Câu của Câu Hồn Thủ cũng vung lên và bay ra ngoài cửa sổ.

Người hắn còn ở trong nhà, mặt xám như tro tàn. Hai tay rũ xuống, những khớp xương tay đều máu chảy đầm đìa.

Thanh đoản kiếm trong tay Tiêu Thu Vũ máu vẫn còn nhỏ giọt.

Hắn mỉm cười ngó Câu Hồn Thủ nói:

-Xem chừng từ này trở đi hai tay của ông bạn chẳng thể bắt được hồn ai nữa.

Câu Hồn Thủ không ngớt nghiêng răng vang lên những tiếng ken két. Đột nhiên hắn quát hỏi:

-Sao ngươi còn chưa giết ta?

Tiêu Thu Vũ lạnh lùng đáp:

-Vì bây giờ ta không cao hứng giết ông bạn. Ông bạn trở về bảo cho đồng bọn ở Thanh Y Lâu hay trong vòng hai tháng tốt hơn hết hãy ngoan ngoãn nằm yên trên lầu, nếu không thì ta e rằng khó lòng sống nổi.

Câu Hồn Thủ biến đổi sắc mặt mấy lần, không nói gì nữa, hắn cầm đầu đi ra cửa.

Không ngờ Độc Cô Phương đột nhiên lại xuất hiện ra trước mặt lạnh lùng nói:

-Ngươi đã do cửa sổ tiến vào thì bây giờ cũng do đường cửa sổ mà ra.

Câu Hồn Thủ hằm hằm nhìn hắn nhưng rồi cũng nhảy cửa sổ chuồn ra.

Liễu Dư Hận đang chăm chú nhìn cảnh đêm tối tịch mịch bên ngoài. Hai cây phán quan bút này còn cắm ở trên người hắn.

Tiêu Thu Vũ tiến lại nhẹ nhàng nhổ ra cho hắn rồi ngó máu chảy đầm đìa trước ngực hắn. Cặp mắt họ Tiêu vốn lạnh như băng lúc này tựa hồ lộ vẻ đồng tình và thương xót.

Liễu Dư Hận bỗng thở dài nói:

-Đáng tiếc, đáng tiếc.

Tiêu Thu Vũ hỏi:

-Có phải đáng tiếc là lần này ông bạn lại không chết?

Liều Dư Hận không đáp. Tiêu Thu Vũ cũng thở dài lộ vẻ buồn rầu đáp:

-Tội gì mà ông bạn khổ tâm như vậy?

Độc Cô Phương cũng thở dài nói:

-Người làm đứt ruột người khác thì chính người cũng phải đứt ruột.

Trong nhà đã có một người chết. Cuộc ẩu đả xảy ra rất náo loạn mà Lục Tiểu Phụng vẫn mặc kệ, tưởng chừng không ngó thấy mới thật là kỳ. Kỳ hơn nữa là ba người kia dường như cũng không nhìn thấy chàng và tựa hồ không biết có người nằm trên giường.

--

Giữa lúc ấy đột nhiên ngọn gió đêm đưa tiếng nhạc du dương tới. Khúc nhạc vang lừng và rất lọt tai như tiên nhạc.

Độc Cô Phương phấn khởi tinh thần và trầm giọng nói:

-Đến nơi rồi!

-Ai đến nơi?

Nhân vật này tấu nhạc mà tiếng nhạc mỹ diệu thế?

Lục Tiểu Phụng cũng nghe thấy rồi. Khúc nhạc này bất luận là của ai cũng được chú ý lắng tai nghe.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác trong nhà đang đầy mùi máu tanh chợt biến thành mùi thơm ngào ngạt.

Đây là mùi thơm nhất trong các mùi hoa theo gió bay lại, tiếp theo là tiếng nhạc du dương.

Chớp mắt khắp vòm trời chỗ nào cũng giàn giụa mùi hương kỳ diệu.

Sau nữa trong nhà tối đen bỗng sáng lòa.

Lục Tiểu Phụng bây giờ không nhận được nữa phải mở mắt ra, chàng phát giác trong nhà đầy hoa tươi nhảy múa.

Đủ các thứ hoa từ ngoài cửa sổ bay vào rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Trên mặt nền nhà dường như đã trải một tấm thảm bằng hoa tươi từ trong nhà ra đến ngoài cửa.

Một người đứng đỉnh từ ngoài cửa tiến vào.

Lục Tiểu Phụng đã coi rất nhiều phụ nữ. Người đẹp có mà người xấu cũng có.

Nhưng suốt đời chàng chưa từng thấy ai tuyệt mỹ như nữ lang này.

Nữ lang mặc tấm áo đen bằng tơ mềm. áo nàng chùng quét đất thướt tha trên tấm thảm hoa.

Mái tóc đen trên đầu nữ lang xoà xuống trên vai. Da mặt nàng trắng và xanh mượt.

Cặp mắt nàng đen láy và sáng ngời.

Nữ lang không đeo một thứ trang sức nào khác mà cũng không mượn vẻ đẹp nào ở bên ngoài.

Nữ lang lững thững đi vào rồi đứng yên trên đồng hoa tươi.

Những bông hoa rực rỡ màu sắc trải dưới nền nhà vì nàng mà bị lu mờ.

Cái đẹp của nữ lang không phải là cái đẹp trên thế gian mà là cái đẹp siêu phàm thoát tục, cái đẹp không thể bình luận hay tả bằng ngòi bút.

Liều Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương len lén lúi vào góc nhà, vẻ mặt đường như rất cung kính.

--

Lục Tiểu Phụng dường như đã ngừng hơi thở nhưng chàng vẫn chưa ngồi dậy.

Hắc y thiếu nữ lẳng lặng ngưng thần nhìn chàng bằng cặp mắt trong suốt như giọt sương đọng trên ngọn Mai Côi buổi sáng sớm.

Thanh âm nàng cũng nhẹ nhàng như hơi gió mà là ngọn gió xuân lay động mặt nước trên ngọn núi ở đằng xa.

Nụ cười của nữ lang rất thần bí, thần bí như tiếng sao vi vu từ đằng xa đưa lại, lay

chuyển hời hợt khiến người ta vĩnh viễn không biết đâu mà mò.

Nữ lang ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt chàng.

Cử động của nàng coi chẳng khác một đám mây trắng lơ lửng hạ xuống nhân gian.

Lục Tiểu Phụng không thể nằm im trên giường được nữa.

Đột nhiên chàng nhảy vọt lên. Người chàng biến thành viên đạn bắn tung xuyên qua đình màn.

Tiếp theo " bình " một tiếng vang lên, chàng đã phá thủng nóc nhà.

ánh trăng do lỗ thủng chiếu xuống, người chàng không thấy đâu nữa.

Cặp mắt to tướng của một vị tiểu cô nương đứng trên hoa, phía sau hắc y thiếu nữ giương lên thao láo ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng tựa hồ đột nhiên nhìn thấy ma quỷ nên mới bỏ chạy lác lõng.

Vị tiểu cô nương kia sợ bắn người, không nhin được hẳn học hỏi :

-Công chúa đối với y lẽ mạo như vậy mà tại sao y chạy trốn? Y sợ gì vậy?

Hắc y thiếu nữ không trả lời trực tiếp câu hỏi của tiểu cô nương. Nàng từ từ đứng

dậy, nhẹ nhàng vuốt tóc như bóng mây trôi. Cặp mắt sáng người của nàng lộ vẻ quái

lạ. Sau một lúc lâu nàng cất giọng nói khê:

-Y quả là người thông minh, thông minh tuyệt vời.

Trong tay Lục Tiểu Phụng còn cầm chung rượu. Rượu trong chung quá ỏưa đã vãi ra người chàng.

Chàng sấn vào nhà Hoắc lão đầu.

Lúc này Hoắc lão đầu đang uống rượu.

Đây là một căn nhà gỗ hủ lậu cô đơn, dựng lên trong khu rừng táo trên sườn núi.

Tuy căn nhà đã cũ nhưng bên trong có quét tước rất sạch sẽ. Cách bài trí cũng khả quan.

Người Hoắc lão đầu cũng giống như căn nhà gỗ, thấp lùn bé nhỏ, cô đơn, sạch sẽ và sáng sủa.

--

Lão đang ngồi trên cái ghế nhỏ xinh xắn uống rượu..Mùi rượu rất thơm. Trong nhà bày hai hàng hũ lớn hũ nhỏ toàn là hũ rượu và dường như toàn là rượu ngon.

Hoắc lão đầu thấy Lục Tiểu Phụng tay cầm chung rượu, không nhịn được phải bật cười gãi đầu hỏi:

-Phải chăng đại thiếu gia sợ ta không biết đại thiếu gia tới đây là để uống rượu mà

phải cầm chung rượu đến nhắc nhở ta?

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

-Lúc tại hạ chạy đi hốt hoảng đến nỗi suýt nữa không kịp mặc quần còn thì giờ đâu

mà buông chung rượu xuống. Huống chi trong chung còn rượu vớt bỏ giữa đường thật cũng đáng tiếc.

Hoắc lão đầu lấy làm kỳ chau mày hỏi:

-Chuyện gì mà làm cho đại thiếu gia hốt hoảng dữ vậy?

Thực tình lão nghĩ không ra vì trước nay Lục Tiểu Phụng rất gan lì, những chuyện tầy đình chàng cũng coi thường.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười đáp:

-Thực ra chẳng có chuyện gì quan trọng mà chỉ vì một nữ nhân vào nhà tại hạ.

Hoắc lão đầu cười lớn hơn nói:

-Ta nhớ rằng trong nhà đại thiếu gia dường như ngày nào cũng có con gái đến mà chẳng lần nào đại thiếu gia phát sợ đến phải bỏ chạy.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng nữ nhân này có chỗ khác đặc biệt.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Khác biệt chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chỗ nào cũng khác cả.

Hoắc lão đầu cười híp mắt lại hỏi:

-Chẳng lẽ là một mụ đàn bà xấu như quỷ dạ xoa?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu thật mạnh đáp:

-Chẳng những không xấu như quỷ dạ xoa mà mỹ diệu như thiên tiên, cao quý như công chúa.

Hoắc lão đầu cười hô hô hỏi:

-Thế thì đại thiếu gia còn sợ gì? Sợ nàng cường gian chăng?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- -

-Nếu thực sự được nàng cường gian thì có người cầm cán chổi đuổi tôi cũng không đi, can chi mà chạy?

Hoắc lão đầu hỏi:

-Vậy y đã làm gì mà đại thiếu gia phải bỏ vĩa cúp đuôi chạy trốn?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Nàng quỳ xuống trước mặt tại hạ.

Hoắc lão đầu giương mắt lên nhìn chàng, mũi lão tựa hồ dài thêm một tấc.

Lục Tiểu Phụng dường như sợ lão không hiểu liền giải thích ngay :

-Nàng tiến vào nhà tại hạ rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt mà quỳ cả hai chân chứ không phải một.

Hoắc lão đầu thở dài sườn sượt nói:

-Trước nay ta vẫn nhận đại thiếu gia là người bạn trẻ rất thông thường, chẳng có bệnh tật chi cả nhưng bây giờ ta lại bắt đầu nảy dạ hoài nghi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Bây giờ lão gia hoài nghi tại hạ mắc bệnh chẳng?

Hoắc lão đầu hỏi lại:

-Một nữ lang đẹp như thiên tiên đến nhà quỳ xuống trước mặt đại thiếu gia mà đại thiếu gia khiếp sợ chạy lạc lõng ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Chẳng những chạy lạc lõng mà lại xuyên thủng đình màn, phá thủng nóc nhà để chạy trốn.

Hoắc lão đầu thở dài nói:

-Xem chừng không những đại thiếu gia không mắc bệnh tâm thường mà đầu óc bị tổn thương rất trầm trọng.

Lục Tiểu Phụng cãi:

-Chính vì đầu óc tại hạ rất minh mẫn nên mới chạy trốn.

Hoắc lão đầu ” ủa ” lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tại hạ đã bảo không những nàng đẹp lắm mà lại danh đầu rất lớn.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Y ở môn phái nào mà danh đầu rất lớn?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-So với công chúa còn lớn hơn.

Hoắc lão đầu hỏi:

- -

-Đại thiếu gia đã nhìn thấy công chúa bao giờ chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chưa, nhưng tại hạ biết rồi. Nàng đã dùng ba tay bảo tiêu thì dù là công chúa chân

chính cũng không thể thỉnh được những vị này.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Ba nhân vật bảo tiêu đó là những ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương.

Hoắc lão đầu chau mày hỏi:

-Phải chăng là Liễu Dư Hận khi gặp cuộc chiến là đánh liều mạng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chính hắn.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Tiêu Thu Vũ con người có dáng vẻ nhược thư sinh mà sức khỏe hơn bò rừng phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng rồi.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Còn Độc Cô Phương hành tung bất định đi đâu chỉ có một mình chứ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chính thị.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Cả ba nhân vật này làm bảo tiêu cho thiếu nữ đó ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Y có ba người bảo tiêu như vậy mà lại quỳ xuống trước mặt đại thiếu gia ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phải rồi.

Hoắc lão đầu không nói nữa, tự rót một chung rượu đưa lên miệng uống.

Lục Tiểu Phụng cũng cầm chung rượu còn lại ít rượu uống hết rồi nói:

-Bây giờ lão gia hiểu rõ rồi chứ?

Hoắc lão đầu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

--

-Lão gia thử nghĩ coi tại sao nữ lang kia lại quỳ xuống trước mặt tại hạ?

Hoắc lão đầu đáp:

-Y có việc thỉnh cầu đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Một nhân vật như vậy mà lại quỳ xuống thỉnh cầu tại hạ, thỉnh cầu việc gì?

Hoắc lão đầu đáp:

-Vụ này rắc rối đây.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ chưa gặp nàng bao giờ mà sao nàng lại đến rắc rối?

Hoắc lão đầu đáp:

-Chỉ có hạng ngu ngốc mới giầy vào chuyện rắc rối này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ có phải là người ngu ngốc không?

4. Hoắc Lão Đầu Giàu Nhất Thiên Hạ

Hoắc lão đầu đáp:

-Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu lão gia ở vào địa vị tại hạ mà gặp việc này thì mà thế nào?

Hoắc lão đầu đáp:

-Ta cũng chạy lạc lõng, không chừng còn chạy nhanh và trối chết hơn đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái mỉm cười nói:

-Tuy lão gia đã già nua nhưng không phải là một người hồ đồ.

Hoắc lão đầu nói:

-Đại thiếu gia là một tên tiểu hồ đồ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ là tiểu hồ đồ ư?

Hoắc lão đầu hỏi lại:

-Con người như thiếu nữ đó mà đã quỳ xuống thỉnh cầu tất là việc người khác không giản quyết được, có đúng thế không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đồng ý.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Bây giờ y đã tìm thấy đại thiếu gia thì liệu đại thiếu gia trốn được chăng?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Lão gia cho là nàng còn kiếm tại hạ nữa sao?

Hoắc lão đầu đáp:

-Không chừng bây giờ y đã kiếm thấy đại thiếu gia rồi.

Lục Tiểu Phụng cười hề hề hỏi:

-Bản lãnh thì tại hạ không có nhưng chạy trốn thì tại hạ lẹ lắm.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Đã lẹ đến trình độ không ai đuổi kịp chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người đuổi kịp tại hạ tưởng chừng không có mấy.

-

Hoắc lão đầu cười lạt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao lão gia lại cười lạt?

Hoắc lão đầu đáp:

-Ta cười lạt là có ý về chuyện cười lạt.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ không hiểu ý lão gia.

Hoắc lão đầu đáp:

-Đại thiếu gia chưa hiểu việc đời được mấy.

Lục Tiểu Phụng lại cười nói:

-Nhưng ít ra tại hạ có thể phân biệt trong những hũ này, hũ nào là hũ đựng rượu ngon.

Tiện tay chàng với lấy một hũ thì quả là lựa đúng hũ rượu ngon, chàng toan cạy lớp

hồ gấn thì đột nhiên ba tiếng ” binh binh ” vang lên. Ba mặt tường phía trước và hai

bên bên người đập thủng một lỗ lớn. Ba người do ba lỗ hổng tiến vào. Quả nhiên

đó

là bọn Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương.

Thái độ ba người rất ung dung, tựa hồ trong lòng rất thản nhiên lại dường như ba huyết động lớn không phải do bọn họ phá ra. Họ làm như người vừa đi ăn uống no say

rồi trở về nhà một cách thảnh thơi.

Thậm chí Tiêu Thu Vũ đột nhiên mỉm cười nói:

-Không phải bọn ta nhảy qua cửa sổ tiến vào đây nhé.

Độc Cô Phương nói theo:

-Chính thế vì chúng ta không phải là dã cẩu.

Hai người ngoài miệng nói, tây cầm cái ghế vịn một cái, cách cách mấy tiếng. Hai cái ghế xinh xắn bằng gỗ khắc hoa bị chúng bẻ gãy thành bốn năm mảnh.

Liễu Dư Hận từ từ ngồi xuống giường, hần chưa ngồi vững thì mấy tiếng răng rắc vang lên. Giường bị gãy rồi.

Tiêu Thu Vũ chau mày nói:

-Những đồ nhà này yếu ớt quá.

Độc Cô Phương nói:

-Lần sau phải nhớ đừng đến tiệm đó mua đồ nữa.

Hần chưa dứt lời, lại năm sáu đồ vật bị đập tan.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu làm ngơ như chưa ngó thấy.

--

Hoắc lão đầu vẫn ngồi đủng đỉnh uống rượu chẳng tỏ ra xót xa chút nào. Những đồ đạc bị bọn kia phá hoại lão coi như không phải của mình.

Chỉ trong khoảnh khắc, trong nhà có bao nhiêu đồ vật đều bị tan mất. Cả mười bảy,

mười tám hũ rượu ngon cũng bị đập tan tành. Rượu chảy lênh láng trên mặt đất.

Tiêu Thu Vũ đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi nói:

-Gian phòng này xem chừng cũng chẳng có gì cũng nên phá đi làm lại.

Độc Cô Phương đáp:

-Ý kiến hay lắm.

Ba người bắt đầu động thủ phá nhà thật sự.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu vẫn chẳng thèm để ý, vẫn thản nhiên uống rượu.

Những tiếng choang choảng vang lên. Tường nhà rồi đến nóc nhà đổ xuống ầm ầm, xem chừng sắp đè chết Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu.

Những giữa lúc ấy, hai người bỗng mất hút.

Độc Cô Phương và Tiêu Thu Vũ đưa mắt nhìn quanh thì thấy hai người đang ngồi

trên hai cái ghế trong góc nhà. Trên bàn trước mặt họ vẫn còn hai chung rượu.

Tiêu Thu Vũ nói:

-Sắc là cường đạo róc xương, rượu chỉ làm hư hỏng ruột gan, để lại chỉ làm tổn hại

người.

Độc Cô Phương đáp:

-Đúng! Một hũ cũng không dễ được.

Hắn khệnh khạng đi ra nhấc hũ rượu ngon sau cùng trên bàn đập xuống đất.

Độc Cô Phương đập hũ rượu xuống nhưng không bể.

Đột nhiên cái hũ trở về mặt bàn nguyên chỗ cũ.

Độc Cô Phương chau mày, lại chụp lấy hũ rượu ném xuống đất.

Lần này hắn nhìn rõ hũ rượu chưa đụng tới mặt đất thì Lục Tiểu Phụng bỗng đưa tay ra đón lấy để lên bàn.

Độc Cô Phương lại đập nữa, Lục Tiểu Phụng lại đón lấy.

Chỉ trong khoảnh khắc, Độc Cô Phương đập hũ rượu xuống đất đến năm, sáu lần nhưng nó vẫn trở về ngai trên bàn.

Hắn nhìn hũ rượu mà ngơ ngẩn xuất thần.

Sau một lúc, hắn ngoảnh đầu nhìn Tiêu Thu Vũ nhăn nhó cười nói:

-Hũ rượu này dường như có quỷ, đập mãi không bể.

Tiêu Thu Vũ hỏi:

-Quỷ đó là quỷ gì ?

- -

Độc Cô Phương đáp:

-Dĩ nhiên là tửu quỷ.

Tiêu Thu Vũ nói:

-Để ta đập thử coi.

Hắn sùng sục chạy lại tựa hồ như không ngờ thấy Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu ngồi đó, hắn chụp lấy hũ rượu liệng ra thật xa.

Vèo một tiếng ! Hũ rượu bay ra xa đến sáu, bảy trượng nhưng không bể.

Lúc hũ rượu bay đi, Lục Tiểu Phụng cũng vọt ra theo. Khi chàng quay trở về thì hũ

rượu cũng trở về theo và lại thấy đặt trên bàn.

Tiêu Thu Vũ vận nội lực chụp hũ rượu liệng mạnh hơn. Lần này thì hũ rượu bay đi trông thật mau lẹ và xa hơn.

Nguyên hắn được trời ban cho một nguồn nội lực phi thường. Hắn đã ra sức thì dù cho một đồ vật nặng đến mấy trăm cân hắn cũng có thể nhấc lên nhẹ nhàng.

Nhưng lần này hũ rượu cùng bay trở về bàn cũng một lúc với Lục Tiểu Phụng. Tiêu Thu Vũ bắt đầu ngơ ngác, miệng lẩm bẩm:

-Hũ rượu này có quý thật và tựa hồ tửu quỹ đã mọc cánh.

Liễu Dư Hận đột nhiên bật tiếng cười lạt.

Tiếng cười vừa dứt, người hắn đã tới trước mặt bàn. Hai tay hắn chụp lấy hũ rượu giữ thật chặt.

Đột nhiên hắn đưa hũ rượu lên đập vào đầu mình.

Tiêu Thu Vũ thở dài lẩm bẩm:

-Cố nhiên cái hũ rượu kia là phải đập bể nhưng còn sợ đầu hắn cũng không chịu nổi.

Dè dặt Liễu Dư Hận không bị bể đầu mà hũ rượu cũng không bể.

Số là Lục Tiểu Phụng đã đưa tay ra đỡ hũ rượu không để cho đập vào đầu hắn.

Liễu Dư Hận lại cười khì một tiếng. Đột nhiên hắn vùng cước đá mạnh vào bụng dưới Lục Tiểu Phụng.

Phát đá cũng không trúng.

Người Lục Tiểu Phụng đột nhiên tung lên lộn qua đầu Liễu Dư Hận rồi đứng xuống đất sau lưng hắn. Tay chàng vẫn đỡ lấy hũ rượu.

Liễu Dư Hận liền vùng chân đá móc một cái.

Lục Tiểu Phụng lại nhảy lộn về trước mặt hắn rồi.

Bỗng chàng thở dài nói:

- -

-Đây là hũ rượu cuối cùng của tại hạ. Thủ cấp này cũng là thủ cấp tối hậu của các

hạ. Tội gì mà các hạ làm cho cả hai thứ cùng bể?

Liễu Dư Hận trợn mắt ngó Lục Tiểu Phụng. Con mắt độc nhất của hắn không đui mà tựa hồ đui rồi. Nó biến thành một cái hố sâu hầm, đen sì.

Tiêu Thu Vũ bỗng cất tiếng cười khác lạ nói:

-Xem chừng cha này đúng là Lục Tiểu Phụng rồi.

Độc Cô Phương giương mắt lên:

-Ừa !

Tiêu Thu Vũ nói:

-Ngoài Lục Tiểu Phụng ra thì còn ai chịu vì một hũ rượu mà bán hơi sức như thế?

Độc Cô Phương cười rộ nói:

-Đúng! Đúng! Con người si ngốc như gã trên đời thật không có mấy.

Tiêu Thu Vũ mỉm cười đón lấy hũ rượu ở trong tay Liễu Dư Hận nhẹ nhàng đặt xuống mặt bàn.

Bỗng nghe đánh ” chát ” một tiếng, hũ rượu vỡ tan tành, rượu chảy đầy ra mặt đất.

Vừa rồi Liễu Dư Hận dùng cả hai tay và Lục Tiểu Phụng dùng một tay, hai người cùng ra sức thì đừng nói cái hũ rượu bằng đất nung dù có đúc bằng sắt cũng phải bẹp

dí. Thế mà nó vẫn không việc gì.

Tiêu Thu Vũ sững sốt một lúc rồi cười nói:

-Việc thiên hạ đều thế cả. Lúc người ta muốn cho nó vỡ thì nó nhất định không vỡ,

đến khi không muốn nó bể thì nó lại bể tan tành.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Trên đời đã lắm chuyện kỳ cục, thường thường là những việc giả tạo, vậy người đời hà tất phải nhận chân?

Trong cơn mất độc nhất của Liễu Dư Hận đột nhiên lộ vẻ thê lương, cay đắng, hẩn lạng lẽ xoay mình cất bước ra đi.

Lục Tiểu Phụng nói mấy câu vừa rồi dường như chạm tới mối thương tâm đầy tận đáy lòng hẩn từ lâu.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một thứ thanh âm vừa trong trẻo vừa khả ái cất lên:

-Đan Phụng công chúa của Đại Kim Bằng Vương bệ hạ đến xin ra mắt Lục Tiểu Phụng công tử.

Người hô câu này là một cô gái nhỏ tuổi mình mặc áo ngũ sắc rất rực rỡ.

Cô ở trong rừng táo rập rập đi ra, bao nhiêu ánh trăng sao đầy trời tựa hồ thu cả vào

mắt cô.

- -

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đan Phụng công chúa ư?

Cô bé giương cặp mắt trong sáng lên nhìn chàng toét miệng cười đáp:

-Đúng là Đan Phụng công chúa chứ không phải Tiểu Phụng công chúa.

Lục Tiểu Phụng đắm đắm nhìn Hoắc lão đầu thở dài, miệng lẩm bẩm:

-Y quả nhiên là một vị công chúa chân chính.

Cô bé nói:

-Tuyệt đối không giả một chút nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Công chúa đâu?

Cô bé cười rất tươi đáp:

-Công chúa sợ làm cho Lục công tử phải bỏ vía nên còn ở bên ngoài.

Nụ cười của cô đã duyên dáng, tiếng nói của cô càng ngon ngọt hơn.

Lục Tiểu Phụng đành gượng cười.

Cô bé dương mắt lên nhìn chàng mỉm cười hỏi:

-Hiện giờ công chúa còn chờ ở ngoài cửa kia, chẳng hiểu công tử có dám ra mắt y không?

Hoắc lão đầu bỗng xen vào:

-Y dám lắm.

Lão già thần bí thâm trầm này mỉm cười thủng thẳng nói tiếp:

-Nếu y không đi bái kiến Đan Phụng Công chúa thì e rằng bao nhiêu nhà cửa của bạn hữu y sẽ bị các vị phá tan tành.

Quần tinh nhấp nháy. Mảnh trăng thượng huyền cong cong như khảm vào nền trời.

Trong khu rừng táo mùi hương thoang thoảng lưu động từ chỗ này ra chỗ khác. Đây không phải mùi thơm của cây táo mà là mùi thơm của hoa.

Mùi thơm thơm lại từ mình một con chó tiết ra. Một con chó săn tai nhỏ chân dài, mau lẹ phi thường.

Trên mình con vật khoác những râu hoa phụng đỏ màu sắc, miệng nó cũng ngậm một giỏ hoa.

Trong giỏ hoa phụng kim quang sáng lạng. Đó là ánh vàng của bốn đỉnh hoàng kim, mỗi đỉnh nặng ít nhất là năm chục lạng.

Cô bé cầm lấy giỏ hoa mỉm cười nói:

-Đây là công chúa của bọn tiểu nữ bồi thường cho vị lão tiên sinh này. Xin Lục công tử thu nhận dùm thay lão.

--

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái nói:

-Tại sao lại bồi thường cho lão? Phải chăng vì các hạ đã phá phòng ốc của lão?

Cô bé gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bốn đỉnh vàng này ít ra đến dư trăm lạng quả là món tiền lớn.

Cô bé hỏi:

-Bất quá là một chút lòng thành, mong rằng lão nhân gia vui lòng thu nhận.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y không vui lòng thâu nạp đâu.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Nếu là một vài trăm lạng vàng của người ta đem tặng lão nhân gia thì có thể lão nhân gia chẳng chịu nhận nhưng đây là tiền bồi thường căn nhà này thì có lẽ chưa

đủ.

Cô bé nói:

-Mỗi đỉnh vàng này đều năm chục lạng.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng nhận thấy như vậy.

Cô bé hỏi:

-Vậy mà chưa đủ bồi thường căn nhà gỗ của lão ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Còn thiếu một chút.

Cô bé hỏi:

-Thiếu một chút là bao nhiêu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thiếu bao nhiêu thì tại hạ cũng không tính được. Đại khái thêm vài ba, bốn vạn lạng mới đủ.

Cô bé hỏi:

-Ba, bốn vạn lạng gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ niên là ba, bốn vạn lạng Hoàng Kim.

Cô bé cười ruồi không nói gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô không tin ư?

- -

Cô bé cười khàn khàn không ngớt. Khi gặp phải người nói thách cô chẳng cười thì còn làm gì được, chẳng lẽ lấy ba, bốn vạn lạng Hoàng kim ra bồi thường cho người

ta thật sự?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhắc cái ghế gỗ chạm hoa, chàng vừa ngồi giờ lên hỏi:

-Cô nương có biết ghế này là ghế gì không?

Cô bé đáp:

-Coi nó giống y như một cái ghế ngồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng cái ghế này chính Lỗ Trực đã chế tạo từ bốn trăm năm trước. Lỗ Trực là một thợ nổi danh, chạm trổ đồ dùng cho Thiên Tử. Khắp thiên hạ chỉ còn mười một cái ghế. Trong đại nội ở Hoàng cung có năm cái, ở đây có sáu cái nhưng rồi các vị đã

làm tan bốn cái rồi.

Cô bé giương cặp mắt lên nhìn cái ghế trong tay Lục Tiểu Phụng, muốn cười cũng không cười được nữa.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Cô có biết trước kia ai ở căn nhà này không?

Cô bé lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đây nguyên là chỗ ngâm thơ về mùa hạ của đại thi nhân Lục Phóng Ông. Trên tường bút tích của tiên sinh đề thơ để lại mà bây giờ cũng bị phá tan nát.

Cô bé càng giương mắt lờn hơn, vẻ kinh dị lộ ra ngoài mặt.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói tiếp:

-Vì thế mà mỗi mẫu gỗ trong căn nhà này đều là vật báu vô giá. Các vị bồi thường cho bốn, năm vạn lạng Hoàng Kim cũng chưa chắc đã đủ.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

-May mà lão tiên sinh đây không đòi các vị bồi thường một đồng nào vì lão nhân gia coi bốn, năm vạn lạng Hoàng kim cũng như mình coi một tiền chẳng hơn gì mấy.

Cô bé thè lưỡi ra liếm môi, càng lộ vẻ kinh dị, liếc mắt nhìn lão già kỳ bí.

Hoắc lão đầu vẫn ung dung ngồi đó, đủng đỉnh nhấp dần từng chút nữa chung rượu còn lại.

Lục Tiểu Phụng lại quay sang nhìn Độc Cô Phương cười nói:

-Tại hạ nghe đồn các hạ là người kiến văn rất rộng. Dĩ nhiên các hạ biết người giàu

nhất trên cõi đời này là ai?

Độc Cô Phương trầm ngâm đáp:

--

-Nhân vật nhiều đất cát nhất là Hoa Gia ở Giang Nam, còn châu báu nhiều nhất là Diêm Gia ở Quán Trung nhưng chân chính giàu nhất thì e rằng không ai bằng Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng các hạ có biết lão là người như thế nào không?

Độc Cô Phương đáp:

-Nhân vật này tuy giàu nhất thiên hạ nhưng lại ưu sinh hoạt như người ẩn sĩ nên ít

ai được nhìn thấy chân tướng lão. Chỉ nghe nói lão là người cô độc, tính tình cổ quái

mà lại...

Đột nhiên hắn dừng lại liếc mắt ngó Hoắc lão đầu.

Bây giờ ai nấy đều biết lão già thần bí cô độc này chính là Hoắc Hư, con người giàu nhất thiên hạ.

Hoắc lão đầu đột nhiên buông tiếng thở dài đứng đỉnh đứng lên nói:

-Bây giờ có người biết lão phu rồi thì không thể ở nơi đây được nữa. Chi bằng lão

phu cho lại đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng dòm ngó những mẫu gỗ xếp đồng dưới đất đáp:

-Tại hạ còn nhớ trước kia yêu cầu lão nhân gia cho tạm trú mấy ngày mà lão nhân gia cũng không chịu.

Hoắc lão đầu hững hờ nói:

-Vừa rồi đại thiếu gia đã bảo cái gì ở đây cũng là bảo bối. Có ai lại đem bảo bối

cho người khác bao giờ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bảo bối biến thành những mẫu gỗ tan tành mới cho người hay sao?

Hoắc lão đầu đáp:

-Chính là thế đó.

Lục Tiểu Phụng thở dài, nhăn nhó cười nói:

-Bây giờ tại hạ mới hiểu lão nhân gia vì sao mà phát tài như vậy.

Hoắc lão đầu không thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

-Còn một điều đại thiếu gia nên biết.

(thiếu)

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lên xe rồi làm gì?

Cô bé đáp:

- -

-Cỗ xe ngựa này sẽ đưa công tử đến một nơi công tử chưa từng đến bao giờ. Tiệp nữ bảo đảm công tử tới đó rồi chẳng có điều chi phải hối hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Dĩ nhiên tại hạ không hối hận vì tại hạ không đi.

Cô bé tợn mắt lên nhìn chàng ra chiều kinh ngạc hỏi:

-Tại sao công tử lại không đi?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Vì sao tại hạ phải đi theo một người chưa từng quen biết để đến một nơi cũng chưa

từng tới đó bao giờ?

Cô bé chớp mắt mấy cái đáp:

-Tại vì... tại vì bọn thiếu nữ tặng cho công tử rất nhiều vàng.

Lục Tiểu Phụng cười ruồi không nói.

Cô bé hỏi:

-Công tử không thích vàng bạc ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ rất thích vàng bạc nhưng không phải vì vàng bạc mà phải liều mạng.

Cô bé đảo mắt hần học nói:

-Trong cỗ xe này rất yên tĩnh. Tệ công chúa là một mỹ nhân ít kẻ bì kịp. Đoạn đường này cũng tuyệt mỹ. Không chừng còn nhiều chuyện hay ở dọc đường.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

-Cô nói câu này dường như khiến cho tại hạ đã có chút động tâm.

Cô bé mắt sáng rực lên hỏi:

-Công tử nhận lời rồi chứ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

-Tại hạ không nhận lời.

Cô bé bĩu môi hỏi:

-Tại sao công tử còn chưa ưng thuận?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Tại hạ rất ưu phụ nữ xinh đẹp diễm dúa mà không muốn liều mạng vì mỹ nhân.

Cô bé hỏi:

-Phải thế nào công tử mới chịu liều mạng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ có liều mạng thì cũng chỉ liều mạng cho mình mà thôi.

Cô bé hỏi:

- -

-Ngoài công tử, khắp thiên hạ không ai xin công tử liều mạng được ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Cô bé lại đảo mắt nhìn quanh hỏi:

-Vì Hoa Mãn Lâu công tử cũng không chịu liều mạng hay sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Hoa Mãn Lâu nào?

Cô bé thùng thảng đáp:

-Tiểu nữ tưởng công tử quen biết Hoa Mãn Lâu rồi. Hiện giờ y đang ở nơi đó chờ công tử. Nếu công tử không đi, nhất định y phải thất vọng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y chỉ muốn tại hạ đi còn chính y sao không chịu đến kiếm tại hạ?

Cô bé đáp:

-Đáng tiếc bây giờ y có muốn đến kiếm công tử cũng không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy?

Cô bé đáp:

-Vì hiện giờ y muốn đi một bước cũng không nổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng cô muốn nói vì y đã lọt vào tay các cô?

Cô bé đáp:

-Đại khái là như vậy.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười rộ tựa hồ phải nghe một câu chuyện tức cười nhất thiên hạ. Chàng cười lăn cười lộn, ôm bụng mà cười.

Cô bé không nhịn được hỏi:

-Tại sao công tử cười dữ vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Tại hạ cười cô nương hãy còn nhỏ quá không hiểu cách nói năng.

Cô bé “ủa” một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các vị đã kiếm chế được Hoa Mãn Lâu thì bất cứ việc gì trong thiên hạ cũng làm được, sao còn đến kiếm tại hạ?

Cô bé cười mát đáp:

-Công tử không phải là kẻ tối dạ nhưng cũng chẳng phải là người thông minh lắm.

- -

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thế ư?

Cô bé đáp:

-Nếu công tử quả là người thông minh thì phải hiểu rõ hai điều. Một là tiểu nữ chẳng phải đứa con nít, tiểu nữ còn là biểu thư của Đan Phụng công chúa. Năm nay y

mới mười chín tuổi mà tiểu nữ đã hai mươi.

5. Kim Bằng Vương Thuật Chuyện Phiêu Lưu

Lục Tiểu Phụng nghe cô nói không khỏi sửng sốt. Chàng nhìn cô bé từ đầu đến gót chân rồi lại từ gót chân lên đến đầu. Chàng ngẫm nghía hồi lâu vẫn không nhận định

nổi cô bé này là một thiếu nữ hai mươi tuổi. Chàng coi đi coi lại cũng chỉ nhận thấy

cô chưa đến mười hai tuổi.

Cô bé cười mát nói tiếp:

-Thiếu gì người trời sinh ra không cao lớn. Một lão già sáu, bảy chục tuổi thấp hơn

tiểu nữ đến phân nửa tướng công cũng đã thấy qua.

Lục Tiểu Phụng tuy không tin cô nhưng chẳng thể không thừa nhận trên đời quả có như vậy.

Cô bé lại nói:

-Điều thứ hai là công tử nên hiểu rõ Hoa Mãn Lâu không giống như công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y thông minh hơn tại hạ hay sao?

Cô bé đáp:

-Không hẳn thế. Nhưng y là người tốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ không phải người tốt hay sao?

Cô bé đáp:

-Vì công tử chẳng phải người tốt nên khó mà mắc bẫy kẻ khác một cách dễ dàng.

Còn Hoa Mãn Lâu đối với ai cũng tín nhiệm. Muốn y mắc bẫy dễ dàng hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng lại ngẫm nghía cô từ trên xuống dưới rồi đột nhiên hỏi:

-Cô nương đã hai chục tuổi thật ư?

Cô bé đáp:

-Còn một tháng nữa là đủ hai mươi.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa nói:

-Người hai mươi tuổi cần phải hiểu con người tồi bại như tại hạ chẳng khi nào liêu

mang cho bạn hữu, bất cứ là loại bạn hữu nào cũng vậy.

--

Cô bé chớp mắt mấy cái rồi hỏi:-Thật thế ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thật chứ!

Lục Tiểu Phụng đã ngồi lên xe ngựa. Cỗ xe bắt đầu khởi hành.

Trong xe chất đống những hoa tươi đủ màu sắc. Đan Phụng công chúa ngồi giữa đống hoa tươi khác nào một bông mai côi sắc đen rất đẹp và rất trân quý.

Cặp mắt nàng vừa đen vừa sáng đang ngó Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhìn nàng. Chàng nhắm mắt lại tựa hồ muốn ngủ một giấc ở trên xe.

Đan Phụng công chúa vừa cười vừa cất giọng ôn nhu nói:

-Vừa rồi tiện thiếp tưởng công tử không chịu lên xe.

Lục Tiểu Phụng ” ồ ” một tiếng.

Công chúa nói:

-Đường như tiện thiếp vừa nghe công tử bảo tuyệt đối không chịu liều mạng cho bạn hữu?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Tại hạ vốn không chịu liều mạng vì bạn hữu nhưng lên ngồi xe ngựa này cũng chẳng quan hệ gì.

Đan Phụng công chúa mỉm cười.

Lúc nàng cười tựa hồ đầy vườn hoa nở bung trước mặt giữa mùa xuân.

Lục Tiểu Phụng mở mắt ra một cái rồi nhắm lại ngay.

Đan Phụng công chúa lại cất giọng nôn hu hỏi:

-Đường như công tử không muốn nhìn tiện thiếp một cái nào phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không dám nhìn công chúa vì khoang xe nhỏ quá mà tại hạ lại không ngăn được để người ta cảm dỗ.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Công tử sợ tiện thiếp cảm dỗ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng không muốn liều mạng vì công chúa.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Sao công tử lại biết tiện thiếp nhất định đòi công tử đi liều mạng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết vì mình chẳng phải là kẻ ngu xuẩn.

--

Đan Phụng công chúa cầm bông hoa tươi giơ lên lẳng lặng ngắm nghía hồi lâu rồi thở dài nói:

-Công tử đoán trúng đó. Thực tình tiện thiếp yêu cầu làm thay cho bọn tiện thiếp một việc nhưng tiện thiếp không muốn dụ dỗ công tử mà cũng hà tất phải dụ dỗ.

Lục Tiểu Phụng ” ủa ” lên một tiếng.

Đan Phụng công chúa nói tiếp:

-Vị tiên thiếp biết có hạng người bất cứ việc gì cũng làm dùm bạn hữu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hạng người ấy là ai?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Là công tử.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Chính tại hạ còn chưa biết hạng người này sao công chúa lại biết thế?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Trước kia tuy tiên thiếp chưa gặp công tử nhưng được nghe người ta nói tới công tử rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng cũng nghe đồn nhưng những cái gì đồn đại chàng thì chàng lại không được nghe ai nói tới.

Đan Phụng công chúa lại nói:

-Tiên thiếp nghe rất nhiều, mọi người nói công tử có tính suồng sã nhưng chính họ cũng chẳng thể không thừa nhận là tính suồng sã rất khả ái.

Lục Tiểu Phụng thở dài, chàng không hiểu Đan Phụng công chúa muốn lấy lòng mình hay là có ý mỉa mai? Nhưng chàng đã phải mở mắt ra.

Đan Phụng công chúa nói:

-Người ta còn bảo coi bề ngoài công tử nhưng hòn đá chôn dưới lỗ, vừa hôi hám vừa cứng rắn mà thực ra lòng dạ công tử mềm như đậu hũ.

Lục Tiểu Phụng bất giác nở nụ cười nhắc nhó.

Đan Phụng công chúa lại cười nói:

-Dĩ nhiên lời đồn chẳng thể tin được nhưng ít ra cũng có một điểm họ không nói ngoa.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi lại:

-Điểm nào?

Đan Phụng công chúa mỉm cười đáp:

- -

-Trước kia tiên thiếp nghĩ mãi không ra tại sao người ta lại bảo công tử có bốn hàng

lông mày, bây giờ mới vỡ lẽ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên chau mày. Lúc chàng chau mày cả râu mép cũng nhăn

lại.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Công tử đã đoán ra ai cáo tố với tiện thiếp về điểm này rồi phải không?

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi lại:

-Hoa Mãn Lâu hiện ở chỗ các vị thật rồi chứ?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Tiện thiếp gạt công tử làm chi? Vả lại công tử sắp gặp y rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tuy mắt y không nhìn thấy gì nhưng sự nguy hiểm còn ở ngoài mười dặm đã phát giác rồi. Tại hạ thật không sao hiểu được y đã lọt vào tay các vị trong trường hợp nào?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Vì y là người tốt mà lại là nam nhân. Hảo nam nhân mà gặp phải hoại nữ nhân thì khó lòng tránh khỏi mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi:

-Y gặp công chúa rồi ư?

Đan Phụng công chúa thở dài đáp:

-Có khi tiện thiếp cũng muốn đi lừa gạt nhưng đáng tiếc mười người như tiện thiếp

hợp lại cũng không bằng một mình Thượng Quan Phi Yến.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thượng Quan Phi Yến nào?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Thượng Quan Phi Yến là thư thư của Tuyết Nhi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tuyết Nhi là ai?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Tuyết Nhi là tiểu muội của tiện thiếp. Y chính là con nhỏ vừa đi mời công tử đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y không phải là biểu thư của công chúa ư?

Đan Phụng công chúa cười đáp:

-Năm nay y mới mười hai tuổi mà là biểu thư của tiện thiếp được ư?

--

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra. Chàng không biết mình nên khóc to ba tiếng hay cười lớn ba tiếng. Chàng không ngờ mình đã bị con nhỏ mười hai tuổi lừa bịp một

cách trắng trợn.

Chị nào em này. Cô em đã vậy thì cô chị là hạng người nào nghĩ ra cũng biết.

Đan Phụng công chúa thấy vẻ mặt đỏ khóc đỏ cười của chàng không khỏi mỉm cười nói:

-Con tiểu quỷ đó nói dối mà miệng ráo hoảnh, mắt cũng không chớp. Phải chăng công tử đã bị thị gạt?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Ít ra bây giờ tại hạ cũng hiểu được Hoa Mãn Lâu mắc lừa trong trường hợp nào.

Đan Phụng công chúa nói:

-Hoa Mãn Lâu tuy ở với bọn thiếp nhưng bọn thiếp vẫn tôn kính y. Cái đó cũng vì y

là hảo bằng hữu của công tử và thực ra y cũng có chỗ đặc biệt.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đúng thế thật.

Đan Phụng công chúa nói:

-Công tử cùng y và Chu Đình là những người mà tiện thiếp mới hỏi ra được trong thời gian ngắn.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Thế mà công chúa đã biết khá nhiều về tại hạ.

Đan Phụng công chúa cười đáp:

-Thực ra bọn thiếp đã chuẩn bị bảy tháng trời mới kiểm thấy công tử.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Bất luận là ai mà công chúa phải mất công bảy tháng mới tìm được người ấy cũng vô phước rồi.

Đan Phụng công chúa cất giọng ôn nhu đáp:

-Nhưng bọn tiện thiếp không có ý gia hại công tử.

Lục Tiểu Phụng lại bật tiếng cười gượng.

Đan Phụng công chúa nói:

-Công việc mà bọn thiếp yêu cầu công tử làm cho tuy nguy hiểm nhưng tiện thiếp tin rằng nhất định công tử làm được.

Nàng chú ý nhìn Lục Tiểu Phụng đẩy vẻ ngưỡng mộ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Công chúa muốn tại hạ làm việc gì?Đan Phụng công chúa cúi đầu xuống đáp:

- -

-Bây giờ tiện thiếp bắt tất phải nói, rồi công tử sẽ biết ngay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Liều Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương cũng vì việc này mà đến đây hay sao?

Đan Phụng công chúa gật đầu. Nàng vừa cười vừa nói tiếp:

-Tìm kiếm bọn họ tuy cũng khó khăn nhưng so với công tử còn dễ hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các vị đã dùng cách gì để tìm kiếm ba người đó?

Đan Phụng công chúa mỉm cười đáp:

-Mỗi người đều có một nhược điểm. Bọn họ cũng nhất định không đoán ra tiện thiếp đã dùng cách gì để mời được công tử.

Nàng đưa bông hoa tươi trong tay đến trước mặt Lục Tiểu Phụng thũng thẳng nói tiếp:

-Liều Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương, Hoa Mãn Lâu lại thêm công tử nữa mà trên đời còn có một việc cả năm vị không làm nổi há là chẳng phải chuyện lạ? Bên ngoài cửa sổ cỗ xe có mù trắng như tuyết bốc lên.

Đèn lửa trong khoang xe càng lộ vẻ ấm áp.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần ngó bông hoa tươi trong tay Đan Phụng công chúa.

Bông hoa đã tươi đẹp, bàn tay nàng còn đẹp hơn.

Đan Phụng công chúa dùng hai ngón tay xinh xắn nhẹ nhàng cắm bông hoa tươi lên cổ áo Lục Tiểu Phụng rồi nói:

-Tiện thiếp tưởng công tử hãy đi ngủ một giấc là hay hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy?

Đan Phụng công chúa cúi đầu xuống, cất tiếng càng ôn nhu đáp :

-Vì tiện thiếp không nhận được đã bắt đầu quyến rũ công tử.

Cỗ xe ngựa chạy nhanh như tựa hồ xé bức sương mù ẩm thấp.

Sương mù tuy ẩm ướt nhưng là sương sáng sớm, báo tin đêm dài sắp kết thúc.

Lục Tiểu Phụng dựa vào vách xe tựa hồ đã ngủ rồi.

Đan Phụng công chúa lại cất tiếng ôn nhu:

-Công tử hãy ngủ một giấc ngon lành. Không chừng lúc tỉnh dậy thấy y ngay.

Lục Tiểu Phụng không nhận được mở bừng mắt ra hỏi:

-Y là ai?

Đan Phụng công chúa đáp:

- -

-Đại Kim Bồng Vương.

oOo

Trong dãy hành lang âm u, tưởng chừng quanh năm không có bóng dương quang lọt

vào.

Cuối dãy hành lang là một khuôn cửa cao lớn. Chiếc vòng vàng trên cửa lấp lánh có ánh sáng.

Lục Tiểu Phụng mở cửa này liền ngó thấy Đại Kim Bằng Vương.

Đại Kim Bằng Vương không phải là một người cao lớn. Người tựa hồ vì tuế nguyệt phơi pha, tráng chí tiêu ma thân hình khôp đét mà thấp lùn. Lão chẳng khác gì một

bông đại kê quan trắng lợt dần dần khô héo trước ngọn gió tây buồn thảm.

Đại Kim Bằng Vương ngồi trên chiếc ghế thái sư to lớn. Mặt ghế trải đệm gấm thêu.

Cả con người lão giống như một cây khô tùng giữa đám mây trên đỉnh núi cao.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không lấy thế làm thất vọng vì cặp mắt lão còn phát ra ánh sáng. Thái độ lão còn đầy vẻ cao quý tôn nghiêm khôn tả.

Con chó săn chân dài tai nhỏ đã nhẹ nhàng chạy tới lạy phục xuống chân lão.

Dường như nàng đang thuật lại những chuyện đã qua.

Đại Kim Bằng Vương cặp mắt lấp lánh thủy chung nhìn chăm chăm vào người Lục Tiểu Phụng. Đột nhiên lão cất tiếng:

-Chàng thanh niên kia! Tiến lại gần đây.

Thanh âm trầm mà hữu lực. Câu nói của lão tựa hồ mệnh lệnh.

Lục Tiểu Phụng là người không quen tiếp thu mệnh lệnh của ai. Chẳng những chàng không đi mà lại ngồi xuống chiếc ghế đối diện với lão nhưng cách một quãng khá xa.

Bầu không khí trong nhà tối tăm khiến cho cặp mắt của Đại Kim Bằng Vương càng sáng ngời.

Lão lớn tiếng hỏi:

-Phải chăng công tử là Lục Tiểu Phụng ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Tại hạ là Lục Tiểu Phụng chứ không phải Thượng Quan Đan Phụng.

Bây giờ chàng đã biết lão ở họ Thượng Quan.

Ngày trước tại vương triều của lão dường như người nào cũng họ Thượng Quan.

Người được mang họ này đều lấy làm hãnh diện.

--

Đại Kim Bằng Vương đột nhiên cười lớn nói:

-Hay lắm! Lục Tiểu Phụng quả nhiên không hổ là Lục Tiểu Phụng. Xem chừng bọn ta đã không kiếm lầm người.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng hy vọng không kiếm lầm người.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

-Phải chăng công tử muốn kiếm Hoa Mãn Lâu?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Đại Kim Bằng Vương nói:

-Cái đó dễ lắm. Chỉ cần công tử ưng chịu một điều kiện của lão phu rồi muốn gặp
y

lúc nào cũng được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão nhân gia thử nói coi đó là việc gì?

Đại Kim Bằng Vương không trả lời ngay vào câu hỏi của chàng. Lão ngừng thần
dòm cái nhẫn hình thù khác lạ ở trên tay. Gương mặt xanh xao già nua bỗng thoáng
qua một tia sáng đặc biệt. Hồi lâu lão mới chậm rãi nói:

-Vương triều của bọn ta là một vương triều rất cổ kính. Khi vương triều của các
vị

chưa dựng lên thì vương triều bọn ta đã có từ lâu rồi.

Thanh âm của lão biến thành mạnh mẽ. Hiển nhiên lão tự phụ về huyết thống
giòng họ nhà mình.

Lục Tiểu Phụng không muốn phá tan bầu không khí tôn nghiêm của lão già nên
chàng chỉ nghe chứ không nói.

Đại Kim Bằng Vương nói tiếp:

-Hiện nay vương triều của bọn ta đã chìm đắm nhưng chúng ta vẫn còn lưu huyết
mà là dòng máu của vương tộc. Bọn ta chỉ còn một người sống là vương triều của
chúng ta chưa tiêu diệt.

Lão nói mấy câu này đầy vẻ kiêu ngạo và lòng tự tin.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhận ra ở lão già này quả có một chỗ đáng được người ta tôn
kính, ít ra lão cũng là một nhân vật không để người khác đả kích một cách dễ
dàng.

Lục Tiểu Phụng trước nay vẫn tôn kính hạng người như lão, tức là tôn kính dũng
khí và lòng tự tin của họ.

Đại Kim Bằng Vương lại nói:

-Vương triều của bọn ta tuy dựng lên ở chốn xa xăm nhưng đời đời được an lạc,
giàu có sung túc, chẳng những đ iền sản phong phú mà chốn thâm sơn vắng lẩn với

--

cát khai thác không bao giờ hết. Cả những vật trân quý cũng như những kho vô
tận..Lục Tiểu Phụng không nhin được hỏi:

-Vậy các vị còn đến Trung Thổ làm chi?

Đại Kim Bằng Vương mặt buồn rười rượi, mới cừu hận lộ ra khóe mắt. Lão đáp:

-Vì bọn ta giàu có nên những nước láng giềng thêm nhỏ miếng rồi liên hiệp với quân Tiết Kỳ Kha Tát Khắc dẫn binh đến xâm phạm.

Lão buồn rầu nói tiếp:

-Đó là việc năm chục năm trước. Khi ấy ta còn nhỏ tuổi, tiên vương chỉ chú trọng đường về văn trị dĩ nhiên không có tài nào chống nổi quân cường khấu dã man và toán kỵ binh kiêu hãn. Nhưng tiên phụ vẫn quyết định tử thủ, sống chết với đất nước.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng tiên hoàng muốn lão nhân gia đến Trung Thổ tỵ nạn.

Đại Kim Bằng Vương gật đầu đáp:

-Vì muốn bảo tồn một phần thực lực để mưu cuộc trùng hưng ngày sau, chẳng những tiên hoàng kiên trì bảo ta đi mà còn đem tài phú trong quốc khố chia làm bốn

phần giao trọng thần tâm phúc và phái bọn chúng đưa ta đến Trung Thổ.

Mất lộ về cảm kích, lão nói tiếp:

-Trong bốn vị này thì một là thúc phụ ta tên gọi Thượng Quan Cẩn. Lão nhân gia đưa ta đến đây, lại dùng một phần tài phú của lão gia đem đến mua nhà cửa điền địa

khiến cho một nhà ta không lo gì sự thiếu thốn và sinh hoạt cho đến nay. Mỗi ân tình

của lão nhân gia đối với bọn ta suốt đời không quên được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Còn ba vị nữa là ai?

Gương mặt Đại Kim Bằng Vương đang cảm kích bỗng biến thành phần nộ. Lão đáp:

-Sau ngày ly biệt phụ vương, ta không gặp được bọn họ lần nào nữa nhưng danh tự bọn họ thì vĩnh viễn ta không quên được.

Lục Tiểu Phụng đối với vụ này đã dần dần có manh mối. Chàng liền hỏi:

-Danh tự bọn họ là gì?

Đại Kim Bằng Vương nắm hay tay lại hậm hực đáp:

-Là Thượng Quan Mộc, Bình Dương Hạc, Nghiêm Lập Bản.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm nói:

-Ba tên này tại hạ chưa từng nghe ai nói đến.

Đại Kim Bằng Vương đáp:

--

-Nhưng nhất định công tử đã nhìn thấy họ rồi.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc la lên:

-Ủa! Sao lại kỳ vậy?

Đại Kim Bằng Vương nói:

-Bọn họ một khi vào tới Trung Thổ thay họ đổi tên. Ta mới điều tra được tông tích

họ trước đây một năm.

Đột nhiên lão nhìn con gái đưa tay ra hiệu.

Đan Phụng công chúa lấy trong cái tủ cũ kỹ ra ba cuốn trục.

Đại Kim Bằng Vương hẳn học nói tiếp:

-Trên đây vẽ hình tượng ba người đó, chắc công tử ít ra cũng nhận được hai tên.

Lục Tiểu Phụng liền nhìn vào bức vẽ.

Trên mỗi bức đều họa hình hai người. Một thanh niên và một lão già. Tuy hai hình nhưng chỉ là một nhân vật.

Đan Phụng công chúa mở cuốn trục thứ nhất ra nói:

-Hình vẽ bên trên là lúc y dời khỏi Vương cung. Hình phía dưới là tướng mạo y mà bọn tiện thiếp mới điều tra được trước đây một năm.

Người này khuôn mặt tròn trĩnh, đầy vẻ tươi cười, coi có dáng hiền hòa nhưng cái mũi rất lớn và khoằm khoằm như mỏ chim ưng.

Lục Tiểu Phụng chau mày ngẫm nghĩ đáp:

-Hình người này coi rất giống Diêm Thiết San ở Quan Trung, là một nhà nổi tiếng nhiều châu báu.

Đại Kim Bằng Vương nghiêng răng nói:

-Đúng đó! Diêm Thiết San bây giờ tức là Nghiêm Lập Bản ngày trước. Ta cảm ơn trời đất để hắn hãy còn sống cho đến ngày nay.

Hình người họa trên cuốn trục thứ hai, xương lưỡng quyền nhô lên, cặp mắt hình tam giác rất uy nghiêm, hàn quang chiếu ra bốn phía, vừa ngó đã biết ngay là một nhân vật rất nhiều quyền lực.

Lục Tiểu Phụng coi bức họa người này, sắc mặt dường như hơi biến đổi.

Đại Kim Bằng Vương nói:

-Người này là Bình Dương Hạc. Hiện nay hắn lấy tên là Độc Cô Nhất Hạc, làm thủ lĩnh toà Thanh Y Lâu.

Lục Tiểu Phụng động dung, chàng ngơ ngác hồi lâu mới thủng thảng nói:

-Người này tại hạ cũng nhận ra rồi nhưng không hiểu có phải là chủ nhân đệ nhất lâu trong toà Thanh Y Lâu không?

--

Chàng buông tiếng thở dài nói tiếp:

-Tại hạ chỉ biết y là chưởng môn thời phái Nga My.

Đại Kim Bằng Vương hẳn học đáp:

-Hắn che giấu thân thế rất giỏi. Trên đời e rằng chẳng có một ai hay vị chưởng môn

công chính nghiêm minh phái Nga My lại là loạn thần tặc tử đã bán đứng chủ củ ở nơi

cổ quốc.

Bức họa thứ ba là lão già bé nhỏ gầy nhom và thật lùn có vẻ cô đơn, cứng cỏi, thanh tĩnh.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhận được bật tiếng la:

-Hoắc Hưu!

Đại Kim Bằng Vương đáp:

-Chính thị. Lão là Hoắc Hưu. Ngày trước là Thượng Quan Mộc mà bây giờ mang tên Hoắc Hưu.

Đại Kim Bằng Vương nói tiếp:

-Ai cũng bảo Hoắc Hưu là một nhân vật rất nhiều tính truyền kỳ. Năm chục năm trước đây lão gây dựng cơ đồ với hai bàn tay trắng. Đột nhiên lão biến thành người

hào phú bậc nhất thiên hạ khác nào một kỳ tích trên đời. Cho đến lúc này, ngoài công

tử, e rằng chưa một người nào trên chốn giang hồ được biết tài nguyên bát ngát của

lão ở đâu ra.

Sắc mặt Lục Tiểu Phụng đột nhiên biến thành lợt lạt. Bất giác chàng từ từ lui lại

mấy bước, ngồi xuống ghế.

Đại Kim Bằng Vương chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng chậm rãi nói:

-Chắc bây giờ công tử đã đoán ra bộ n ta yêu cầu cô ng tử là m việc gì rồi?

Lục Tiểu Phụng trầm mặc hồi lâu. Bỗng chàng buông tiếng thở dài hỏi lại:

-Tại hạ vẫn chưa rõ lão nhân gia muốn yêu cầu tại hạ làm việc gì?

Đại Kim Bằng Vương nắm hai tay lại dấm mạnh xuống ghế liên thanh đáp:

-Ta chẳng cần chi hết, chỉ cần xử theo công đạo.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Xử theo công đạo phải chăng là trả oán?

Đại Kim Bằng Vương vẻ mặt xám xanh trầm ngâm không nói gì.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại câu hỏi:

-Phải chăng lão nhân gia yêu cầu tại hạ trả thù cho?

--

Đại Kim Bằng Vương trầm mặc hồi lâu, đột nhiên buông tiếng thở dài, lộ vẻ buồn rầu hỏi lại: -Bọn họ đều đã già nua sắp vào quan tài, ta cũng thập thò cửa lỗ, chẳng lẽ còn đòi giết họ?

Lão gục gặc cái đầu phủ định câu nói của mình rồi tiếp:

-Nhưng ta cũng không thể để họ tiêu dao tự tại ngoài vòng pháp luật.

Lục Tiểu Phụng không nói gì, thực ra chàng cũng không biết nói sao bây giờ.

Đại Kim Bằng Vương lại lớn tiếng:

-Điều thứ nhất là ta muốn bọn họ đem hết của cải lấy ở Kim Bằng vương triều trả cho Kim Bằng vương triều để làm cơ sở phục hưng vương quốc sau này.

Điều yêu cầu đó đúng là công bằng.

Đại Kim Bằng Vương nói:

-Điều thứ hai: Ta mong bọn họ đến trước linh vị tiên vương ăn năn sám hối, sửa đổi

lỗi lầm, hương hồn tiên vương được an ủi một phần nào nơi chín suối.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp:

-Hai điều yêu cầu này của lão nhân gia quả là theo đạo công bằng.

6. Vụ Bí Mật Tuyệt Đại Trên Chốn Giang Hồ

Đại Kim Bằng Vương nét mặt bỗng tươi lên nói :

-Ta biết công tử là một nhân vật tuổi trẻ mà công bằng chính trực, nhất định không

cự tuyệt lời yêu cầu này.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hồi lâu rồi gượng cười đáp :

-Chỉ sợ tại hạ không làm nổi việc.

Đại Kim Bằng Vương hỏi :

-Đến công tử cũng không làm được thì còn ai làm nổi ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Chắc không còn một ai làm được.

Rồi chàng nói tiếp :

-Hiện nay ba người kia đều là những đại nhân vật thanh danh hiển hách nhất thiên hạ. Nếu họ làm như thế thì có khác gì họ tự thừa nhận tội lỗi của mình ngày

trước.

Thanh danh, địa vị, tài sản của họ lập tức toàn bộ bị tiêu tan trong chốc lát.

Đại Kim Bằng Vương càng lộ vẻ buồn rầu đáp :

-Ta cũng biết chẳng khi nào bọn họ tự thừa nhận tội lỗi của mình.

Lục Tiểu Phụng nói theo :

-Huống chi bọn họ chẳng những tài lực đều khủng khiếp mà người nào bản lãnh cũng cao thâm khôn lường.

Đại Kim Bằng Vương nói :

-Sở dĩ tiên vương giao phó trọng trách cho bọn họ cũng vì họ là những tay cao thủ

đệ nhất ở Kim Bằng Vương triều.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Năm chục năm nay tất cả bọn họ vẫn lưu tâm đề phòng lão nhân gia tìm đến báo thù, do đó bản lãnh của họ lại tăng tiến không biết bao nhiêu mà kể.

Chàng thở dài nói tiếp :

-Tại hạ thường nói những nhân vật võ công cao thâm tuyệt đỉnh trong thiên hạ hiện

nay chỉ có năm, sáu người mà Hoắc Hưu và Độc Cô Nhất Hạc cũng ở trong đám này.

Còn người ai mà chẳng có tính hiếu kỳ ? Đan Phụng công chúa không nhịn được hỏi :

-Còn ba, bốn người nữa là những ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Phượng trưởng chùa Thiếu Lâm là Đại Bi thiền sư, trưởng phái Võ Đang là Mộc đạo nhân cả nội ngoại công phu đều đến trình độ xuất thần nhập hóa. Nhưng bàn về kiếm pháp tinh diệu vô song thì phải kể đến Bạch Vân thành chủ Diệp Cô thành ở đảo Phi Tiên ngoài Nam Hải và Tây Môn Xuy Tuyết ở Vân Mai Sơn Trang.

Đan Phụng công chúa đăm đăm nhìn chàng hỏi :

-Còn công tử thì sao ?

Lục Tiểu Phụng chỉ cười chứ không nói gì. Chàng nghĩ rằng mình bắt tất phải nói về mình.

Đại Kim Bằng Vương đột nhiên thở dài sườn sượt, mặt buồn rười rượi nói :

-Ta cũng biết việc này vừa khó khăn vừa nguy hiểm vô cùng nên khôn muốn miễn cưỡng yêu cầu công tử trợ giúp chúng ta. Vậy công tử hãy nghĩ kỹ đi.

Mặt lão đầy vẻ bi phẫn, lão nắm hai tay lại lớn tiếng :

-Nhưng bọn ta bất luận thế nào cũng phải liều mạng với họ. Dù bọn ta chỉ còn một người cũng tranh đấu đến cùng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Tại hạ biết rồi.

Đại Kim Bằng Vương trầm mặc hồi lâu, đột nhiên gượng cười lớn tiếng :

-Dù sao mặc lòng, Lục công tử vẫn là quý khách của bọn ta. Sao còn chưa bưng rượu lên ?

Đan Phụng công chúa cúi đầu xuống đáp :

-Hài nhi kêu gia nhân chuẩn bị lập tức.

Đại Kim Bằng Vương nói :

-Lấy thứ rượu Bồ Đào Ba Tư hạng nhất và mời Hoa công tử lên đây.

Đan Phụng công chúa đáp :

-Dạ !

Đại Kim Bằng Vương ngó Lục Tiểu Phụng bằng vẻ mặt kiêu ngạo mà trang nghiêm thủng thẳng nói :

-Công tử là bằng hữu của chúng ta. Kim Bằng Vương triều trước nay không ép buộc bằng hữu việc gì bao giờ.

Những chén bạc cổ kính mà cao nhã. Còn rượu màu xanh lợt.

Lục Tiểu Phụng lẳng lẳng nhìn Đan Phụng công chúa rót rượu ra chén. Hoa Mãn Lâu đến ngồi bên chàng.

Hai người không nói gì, chỉ nắm tay nhau thật chặt. Cái nắm tay này cũng đủ thuyết minh mọi sự.

Rượu đã rót đầy chỉ có ba chung.

Đại Kim Bằng Vương niềm nở tươi cười nói :

-Ta đã lâu năm không uống rượu nhưng bữa nay phá lệ bồi tiếp hai vị một chung.

Đan Phụng công chúa lắc đầu nói :

-Phụ vương để hài nhi uống thay cho. Phụ vương đừng quên cái chân của phụ vương.

Đại Kim Bằng Vương trừng mắt lên nhìn nàng rồi gượng cười đáp :

-Được rồi ! Ta không uống nhưng coi người khác uống hảo tửu cũng thích thú.

Đan Phụng công chúa nhìn Lục Tiểu Phụng giải thích. Nàng nói :

-Gia phụ chỉ uống một chút rượu là hai chân lập tức sưng lên không đi được nửa bước. Tiện thiếp chắc hai vị cũng thể tất cho lão nhân gia.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nâng chén.

Đan Phụng công chúa xoay lưng về phía phụ thân. Đột nhiên nàng nhìn Lục Tiểu Phụng đưa ra bộ mặt kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng không sao hiểu được.

Đan Phụng công chúa cũng mỉm cười nâng chung, nàng nói :

-Thứ rượu Bồ Đào của nước Ba Tư này gia phụ cất dưới hầm đã lâu năm. Tiệp thiệp mong rằng nó hợp mùi vị của hai công tử.

Nàng uống một hơi cạn sạch, thở phào một cái nói :

-Hiển nhiên là thứ rượu thượng hảo.

Ít khi chủ nhân tự mình tán dương rượu của mình mà Đan Phụng công chúa tuyệt không phải là con người thích khoe khoang.

Lục Tiểu Phụng rất lấy làm kỳ, bỗng chàng phát giác chung rượu chàng uống vào lại không phải là rượu mà chỉ là thứ nước đường có màu sắc.

Dĩ nhiên chàng hiểu ý tứ của Đan Phụng công chúa nhưng chàng sợ Hoa Mãn Lâu không ngó thấy bộ mặt của nàng nên không nói ra.

Không ngờ Hoa Mãn Lâu cũng mỉm cười. Mỉm cười rồi uống chung rượu của y. Y thở dài nói :

-Quả nhiên là rượu ngon.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Trước nay tại hạ chưa từng được uống thứ rượu ngon này bao giờ.

Đại Kim Bằng Vương cười rộ. Đây là lần thứ nhất lão cười một cách khoan khoái thực sự. Lão nói :

-Đây là thứ rượu ngon khó tìm được ở nhân gian. Hai vị là thanh niên đáng được thưởng thức thứ rượu ngon của ta này.

Lục Tiểu Phụng lại uống thật lẹ ba chung nữa, đột nhiên chàng cười nói :

-Dĩ nhiên không thể uống rượu ngon mà chẳng được việc gì.

Đại Kim Bằng Vương cặp mắt sáng lên nhìn chàng nói :

-Công tử nói vậy là có ý...

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí, ngắt lời :

-Lão nhân gia đã muốn xử sự cho công bằng, tại hạ nhất định hết sức tìm công bằng

đem lại cho lão nhân gia.

Đại Kim Bằng Vương đột nhiên đứng dậy, loạng choạng bước tới trước mặt Lục Tiểu Phụng, đưa hai tay nâng vai chàng lên.

Cặp mắt lão đầy vẻ cảm kích long lanh ngấn lệ. Cả thanh âm cũng nghẹn ngào.

Lão ấp úng :

-Cảm ơn công tử... đa tạ hai vị... đa tạ công tử...

Lão nói đi nói lại hai câu này không biết bao nhiêu lần.

Đan Phụng công chúa ngồi bên ngó thấy không khỏi xúc động. Nàng quay đi từ từ lau nước mắt.

Sau một lúc, Đại Kim Bằng Vương bình tĩnh lại đôi chút. Lão nói :

-Độc Cô Phương và Độc Cô Nhất Hạc tuy cùng là Độc Cô nhưng lại có mối thù sâu tựa biển. Liễu Dư Hận bị mất nửa mặt là do Diêm Thiết San vạc đi. Tiêu Thu Vĩ lại là

bạn sinh tử của Liễu Dư Hận. Chỉ cần được công tử đứng ra làm việc này cho bọn ta

là ba người đó có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng vui lòng đi theo công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lưu bọn họ lại đây hay hơn.

Đại Kim Bằng Vương chau mày hỏi :

-Tại sao vậy.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Tại hạ cũng biết họ đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm nhưng bảo họ đi đối phó

với Độc Cô Nhất Hạc và Hoắc Hưu thì chẳng khác gì bảo họ đi tìm cái chết.

Đại Kim Bằng Vương ngập ngừng hỏi :

-Chẳng lẽ.. chẳng lẽ công tử không tìm viện thủ ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dĩ nhiên phải có.

Chàng khẽ vỗ vai Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói tiếp :

-Bọn tại hạ nguyên là cặp bài trùng rồi.

Đại Kim Bằng Vương dòm ngó Hoa Mãn Lâu lộ vẻ kinh dị. Lão không tin con

người đuôi mắt này bản lãnh còn giỏi hơn Liễu Dư Hận và Tiêu Thu Vĩ. Dù bản lãnh

y

có cao thâm hơn người kia nhưng chẳng nhìn thấy gì thì làm sao đắc lực bằng

người

sáng mắt.

Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp :

-Ngoài Hoa huynh đệ, đương nhiên tại hạ còn phải kiếm thêm hai, ba nhân vật nữa.

Đại Kim Bằng Vương hỏi :

-Công tử muốn kiếm những ai ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :

-Trước hết là Chu Đình.

Đại Kim Bằng Vương hỏi :

-Chu Đình ư ?

Hiển nhiên lão chưa từng nghe đến tên này bao giờ.

Lục Tiểu Phụng lại cười đáp :

-Chu Đình không thể kể vào hàng cao thủ nhưng hiện giờ hẳn lại đắc dụng.

Đại Kim Bằng Vương lắng tai nghe chờ chàng giải thích.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

-Lão nhân gia đã thấy bọn họ nhưng có thể bọn họ cũng đã phát hiện ra lão nhân gia. Vậy bọn họ tất tìm cách tiên hạ thủ sát hại lão nhân gia để bịt miệng.

Đại Kim Bằng Vương cười lạt đáp :

-Ta không sợ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Lão nhân gia không sợ nhưng tại hạ sợ. Vì thế mà tại hạ nhất định kiếm Chu Đình.

Chỉ y là có thể biến nơi đây thành một thành trì, bất cứ là ai cũng khó lòng tấn công được.

Đại Kim Bằng Vương hỏi :

-Y hiểu cách chế tạo cơ quan hay sao ?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

-Chỉ cần y chịu ra công thì y có thể chế tạo cả cái ghế ngồi cũng là đồ cần người được.

Đại Kim Bằng Vương cười nói :

-Công tử quả là có những ông bạn kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bây giờ tại hạ chỉ hy vọng hạ thuyết từ lay chuyển một nhân vật chịu giúp tại hạ làm một việc.

Đại Kim Bằng Vương chuyển động mục quang hỏi :

-Nhân vật đó cũng đắc dụng lắm hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Hắn mà chịu ra tay thì việc này mới có cơ thành công được.

Đại Kim Bằng Vương hỏi :

-Người đó là ai vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tây Môn Xuy Tuyết.

Trong dãy hành lang hiện ra bầu không khí âm u ẩm đạm. Trời đã xế chiều.

Đan Phụng công chúa cúi đầu xuống. Mái tóc đen nhàn của nàng khác nào suối nước xõa xuống vai bên trái, Khóe môi lộ nụ cười, nàng nói :

-Sự việc vừa rồi tiện thiếp không biết tạ ơn công tử bằng cách nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Phải chăng công chúa muốn nói về mấy chung rượu đó ?

Đan Phụng công chúa đỏ mặt lên, cúi đầu xuống đáp :

-Chắc bây giờ công tử đã nhìn ra mọi sự. Gia phụ là con ngỗif hiếu thắng mà không nhịn được ai đả kích nên tiện thiếp nhất thiết không để lão nhân gia biết rõ

chân tướng.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tại hạ biết lắm.

Đan Phụng công chúa thở dài cất giọng buồn buồn nói :

-Nơi đây ngoài chỗ ở thường nhật là nhà khách sảnh và phòng ngủ của lão nhân gia, còn thì đều rộng tuyền, cả hầm rượu ngon cất giấu lâu ngày, bọn tiện thiếp cũng

lục tục lấy ra bán hết.

Nàng cúi đầu thấp hơn nói tiếp :

-Trong nhà bọn tiện thiếp cơ hồ không còn ai sinh sảnh chút gì. Muốn duy trì được

cái gia đình này không phải là chuyện dễ, huống chi bọn tiện thiếp lại muốn làm nhiều chuyện khác. Nguyên về việc tìm kiếm công tử, tiện thiếp phải đem cảm cả đến chuỗi trân châu của tiên mẫu lưu lại.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Nguyên trước tại hạ không hiểu rõ tình trạng các vị mấy nhưng những chung rượu kia đã tố cáo rất nhiều.

Đan Phụng công chúa bỗng ngẩng đầu lên đăm đăm nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Phải chăng vì công tử biết rõ tình trạng của bọn tiện thiếp mới chịu nhận lời giúp đỡ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dĩ nhiên vì lão nhân gia coi tại hạ bằng tình bạn hữu chứ không dùng cách nào khác để uy hiếp.

Đan Phụng công chúa nhìn chàng bằng cặp mắt mỹ lệ, sâu thẳm, long lanh ngấn lệ, ra chiều rất cảm kích.

Nàng lại cúi đầu xuống cất giọng ôn nhu :

-Thế ra trước đây tiện thiếp đã lầm nhiều lắm. Tiện thiếp cứ tưởng công tử không phải là người để cho tình cảm lay động.

Hoa Mãn Lâu chỉ mỉm cười. Gã nghe nhiều mà nói ít, bây giờ mới mỉm cười lên tiếng :

-Tại hạ đã bảo con người này coi bề ngoài tuy cứng cỏi thối tha mà thực ra lòng mềm nhũn như đậu hũ.

Đan Phụng công chúa không nhịn được cười đáp :

-Tình thực mà nói thì Hoa công tử cũng lắm.

Hoa Mãn Lâu ” ủa ” lên một tiếng.

Đan Phụng công chúa nói tiếp :

-Coi bề ngoài tuy y cứng cỏi nhưng bất cứ ngón gì y cũng khôn ngoan.

Nàng nói rồi đỏ mặt lên, lập tức lảng sang chuyện khác :

-Phòng khách ở đây hủ lậu quá. Mong hai vị đừng để ý.

Lục Tiểu Phụng háng giọng đáp :

-Lẽ ra bọn tại hạ không nên ở lại ăn bữa cơm chiều.

Đan Phụng công chúa lại mỉm cười đáp :

-Công tử đừng quên rằng đã lưu lại nơi bọn thiếp bốn đỉnh vàng.

Lục Tiểu Phụng chuyển động mục quang hỏi :

-Khi đó các vị đã biết Hoắc lão đầu là nhân vật mà các vị muốn tìm kiếm rồi chứ ?

Đan Phụng công chúa đáp :

-Mãi đến lúc công tử nói ra bọn tiện thiếp mới hay.

Lục Tiểu Phụng bóng biến thành vẻ nghiêm trang hỏi :

-Sao các vị biết Độc Cô Nhất Hạc là chủ nhân Thanh Y Lâu. Vụ này tuyệt đối bí mật trên chốn giang hồ.

Đan Phụng công chúa ngần ngừ đáp :

-Vì Liễu Dư Hận nguyên là một kẻ tả hữu thân tính rất đặc lực của lão. Ngày trước

hắn là Ngọc Diện Lang Quân phong lưu diêm dúa mà biến thành như vậy vì lão.

Lục Tiểu Phụng cặp mắt sáng lên, dường như chợt hiểu ra rất nhiều chuyện.

Đan Phụng công chúa nhẹ nhàng buông tiếng thở dài nói tiếp :

-Đa tình tự cô không dư luận mà y là kẻ bị thương tâm.

Lục Tiểu Phụng liếc mắt nhìn công chúa.

Nhà khách khá rộng mà ngoại trừ cái giường cái kỷ và mấy cái ghế cũ kỹ, không còn đồ trần thiết nào khác.

Hoa Mãn Lâu ngồi xuống. Tuy mắt gã không nhìn thấy gì nhưng cũng phảng phất biết được chỗ nào.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã bóng cất tiếng hỏi :

-Huỳnh đài chưa ngồi vào chỗ không bao giờ chứ ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi lại :

-Công tử mong tiểu đệ ngồi vào chỗ không hay sao ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Lục mỗ chỉ hy vọng lúc ngồi xuống đột nhiên phát hiện mình ngồi trên một cô gái.

Hoa Mãn Lâu nói :

-Cái đó chắc công tử giàu kinh nghiệm hơn tiểu đệ.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

-Giả tỷ huỳnh đài cũng giàu kinh nghiệm về môn này như Lục mỗ thì không đến nỗi bị mắc bẫy.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Mắc bẫy ai ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Huỳnh đài quên Thượng Quan Phi Yến rồi chẳng ?

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

-Tiểu đệ không mắc bẫy đâu. Tiểu đệ tự ý muốn đến đây.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi :

-Huỳnh đài tự ý muốn đến đây ư ? Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Có thể vì lâu nay tiểu đệ rỗi rãi quá, muốn thì một chuyện gì nguy hiểm mà thú vị

làm chơi.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói theo :

-Cũng có thể huỳnh đài bị lời ngon ngọt của người đẹp lừa gạt.

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

-Y quả là một cô gái nói dối rất giỏi nhưng đối với tiểu đệ y lại nói thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Y đã đem vụ này cáo tố với huỳnh đài rồi sao ?

Hoa Mãn Lâu đặt đầu.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Có kho cô đã phát giác ra đối với hạng người như huỳnh đài thì biện pháp duy nhất

là nói thật.

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Có thể như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Mục đích của cô là yêu cầu huynh đài tới đây. Huynh đài tới rồi là cô đạt mục đích.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói :

-Đường như công tử có ý bức mình với tiểu đệ ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Huynh đài không bức mình hay sao ?

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

-Việc gì tiểu đệ phải bức mình ? Người ta đem xe ngựa đến đón rước tiếp đãi tử

đối với quý khách. Nơi đây lại mát mẻ thoáng lẹ, hoa nở đầy vườn. Huống chi huynh đài cũng đến rồi thì dù tiểu đệ có mắc bẫy thật cũng không oán trách cô được nữa.

Lục Tiểu Phụng không nhận được, phì cười nói :

-Xem chừng muốn làm cho huynh đài bức mình không phải chuyện dễ.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi :

-Công tử muốn kiếm Tây Môn Xuy Tuyết thật ư?

Lục Tiểu Phụng ” ồ ” một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Lục công tử có làm cho y động tâm để ra giúp việc người chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lục mỗ cũng biết trong thiên hạ khó có việc gì đá đồng được y nhưng Lục mỗ cứ thử coi.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Rồi sau sao nữa ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Hiện giờ Lục mỗ chưa nghĩ đến điều gì khác, chỉ muốn đi ra ngoài coi mọi chỗ xem.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Huynh đài muốn coi cái gì ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Có lẽ Lục mỗ muốn coi Thượng Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nhưng đường như trong nụ cười có vẻ lo âu. Gã lạnh lùng nói :

-Nhưng huynh đài không thấy y được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Tiểu đệ đến đây rồi không nghe thấy tiếng y nữa, dường như y đã rời khỏi chốn này.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã thấy gã lộ vẻ lo âu.

Hoa Mãn Lâu lại cười nói :

-Dường như y là một cô gái khó lòng ổn định được.

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp :

-Thực ra những cô gái thì cô nào mà không thế ?

Trong nhà mỗi lúc một tối lại.

Hoa Mãn Lâu ngồi tĩnh tọa một mình mà vẫn ra chiều bình tĩnh vui vẻ.

Suốt đời lúc nào gã cũng sung sướng, tự mãn. Bất luận ở đâu, gặp trường hợp nào, gã cũng cảm thấy nũng nịu thú mà người khác không tìm ra được.

Hiện giờ gã đang hưởng thụ cảnh hoàng ôn trong thánng về mùa xuân.

Bỗng gã nghe thấy có tiếng người gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vừa vang lên đã có người tiến vào mà là hai người Độc Cô Phương và Tiêu Thu Vĩ.

Tuy có hai người mà tiếng bước chân lại chỉ một. Còn cước bộ của Độc Cô Phương so với gió xuân còn nhẹ nhàng hơn.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói :

-Mời hai vị an tọa. Tại biết là ở đây còn mấy cái ghế bỏ trống.

Gã không hỏi họ đến đây làm gì ? Những người này là ai ? Vì bất cứ ai tiến vào nhà, gã cũng hoan nghênh hết và gã đem cả những cái gì của mình cho người ta hưởng thụ.

Độc Cô Phương xịu mặt, cất tiếng lạ lùng hỏi :

-Sao ngươi biết bọn ta có hai người ? Ngươi đui mắt thật hay giả vờ ?

Hắn hỏi câu này vì cho là chẳng một ai nghe tiếng bước chân của hắn. Trước nay hắn vẫn tự phụ về khinh công trác tuyệt của mình. Hắn thấy Hoa Mãn Lâu phát giác ra bước chân của mình nên trong lòng rất la áy làm khó chịu.

Hoa Mãn Lâu vẫn cao hứng mỉm cười đáp :

-Có lúc chính tại hạ cũng không tin là mình đui mắt thật vì tại hạ cho là những người có mắt mà không biết nhận định mới đúng là kẻ mù.

Tiêu Thu Vĩ mỉm cười nói :

-Ngươi quên nói đến một hạng người đui mù chân chính khác ?

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Hạng người nào vậy ?

Tiêu Thu Vĩ đáp :

-Người chết.

Hoa Mãn Lâu cười hỏi :

-Sao các hạ biết người chết là kẻ chân chính đui mù ? Có khi người chết vẫn có thể

nhìn thấy nhiều việc. Chúng ta đều là những người sống thì làm sao biết được cảm giác của người chết ?

Độc Cô Phương lạnh lùng đáp :

-Rồi người sẽ biết ngay.

Tiêu Thu Vĩ nói theo :

-Bọn ta không nhận ra người mà cũng không có cừu hận gì với người nhưng chúng ta đến đây để giết người đó.

Hoa Mãn Lâu nghe nói chẳng những không giật mình kinh hãi mà còn lộ vẻ khoan khoái không giảm bớt chút nào. Gã mỉm cười thản nhiên đáp :

-Thực ra tại hạ ngồi đây để chờ các vị.

Độc Cô Phương ngạc nhiên hỏi :

-Người biết chúng ta đến đây để giết người rồi ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Lục Tiểu Phụng chẳng phải là con người ngu dốt nhưng y đắc tội với nhiều người hơn là y tưởng tượng, vì có lúc y làm cho người ta mất lòng mà y không biết.

Độc Cô Phương mỉm cười.

Hoa Mãn Lâu lại nói :

-Chẳng ai muốn người khác nhận xét mình không bằng kẻ đui mù. Hai vị đây là những tay cao thủ như vậy, dĩ nhiên càng không chịu thừa nhận điểm này. Hai vị đến

kiếm tại hạ, một kẻ đui mù, để so hơn kém.

Về mặt bình tĩnh, gã thủng thẳng nói tiếp :

-Bọn hảo hán trên giang hồ không ai nhin đều tức khí.

Độc Cô Phương hỏi :

-Còn người thì sao ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Ta không phải là hảo hán mà chỉ là kẻ đui mù.

Độc Cô Phương tuy cười nhạt nhưng nét mặt không nhận nạt được nữa đã lộ vẻ kinh dị vì anh chàng đui mù này biết được thật nhiều chuyện.

Tiêu Thu Vĩ hỏi :

-Người đã biết chúng ta tới sao còn chờ ở nơi đây ?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại :

-Kẻ đui mù thì còn chạy đi đâu được.

Độc Cô Phương bỗng lớn tiếng quát :

-Người chết đi !

Hắn vừa quát vừa động thủ. Cây luyện tử thương lấp loáng như con độc xà đâm vào cổ họng Hoa Mãn Lâu.

Thanh đoạn trường kiếm cũng phóng ra. Hắn ra tay rất chậm chạp, chạp chạp để không phát sinh tiếng gió.

Người mù đã không nhìn thấy, chỉ nghe phong phanh cây kiếm đã đâm tới để né tránh.

Thanh đoạn trường kiếm phóng ra không một tiếng động thì đúng là làm cho kẻ mù phải đứt ruột.

Hướng chỉ phía dưới Hoa Mãn Lâu lại bị cây luyện tử thương đánh tới. Dù luyện tử thương không đánh trúng thì nhát kiếm này cũng không thể sễnh tay được.

7. Tắt Đèn Nhà Ngói Cũng Như Nhà Tranh

Nhưng Tiêu Thu Vĩ đã lầm to.

Anh chàng đui mù này ngoài cách dùng tai nghe phong thanh lại còn thứ cảm giác khác rất kỳ diệu và rất thần bí.

Gã phảng phất cảm giác thấy đòn trí mạng chân chính chẳng phải là cây thương mà là thanh kiếm, mặc dù gã không nhìn thấy mà cũng không nghe thấy tiếng gió về thanh kiếm phóng ra.

Kiếm chưa đâm tới, Hoa Mãn Lâu đột nhiên xoay mình. Cây luyện tử thương lướt qua trên vai thì hai tay gã đã chụp lưới kiếm.

” Cắc cắc ” mấy tiếng vang lên. Thanh trường kiếm bằng thép đúc đột nhiên biến thành ba khúc.

Hoa Mãn Lâu chưa đứt ruột thì thanh kiếm đã gãy rồi.

Chỉ còn lại một khúc mà lại bị Hoa Mãn Lâu nắm giữ trong tay.

Độc Cô Phương xoay tay một cái. Cây luyện tử thương đã quấn lấy lưới kiếm.

Người Hoa Mãn Lâu lướt đi ba trượng đến bên cửa sổ ngồi trúng vào một cái ghế.

Độc Cô Phương sửng sốt.

Tiêu Thu Vĩ mặt đỏ như ráng chiều bỗng biến thành lợt lạt như tờ giấy trắng.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói :

-Bản tâm tại hạ không muốn đắc tội với Tiêu tiên sinh nhưng Tiêu tiên sinh phóng kiếm đâm kẻ đui mù không khỏi có điều quá tàn nhẫn. Tại hạ chỉ hy vọng sau này Tiêu tiên sinh sẽ thay đổi chiêu kiếm khác, lúc ra tay đối phó với người ta nên

dành

cho đối phương một chút lối thoát. được như vậy thì các hạ sẽ sống lâu hơn.

oOo

Trong vườn hoan nở đầy giàn nhưng rất nhiều cành bị đứt.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới biết những hoa tươi mà Đan Phụng công chúa đem đi đều lấy ở đây.

Giữa lúc ấy lại ngó thấy cô bé kia.

Thượng Quan Tuyết Nhi đứng trong bụi hoa dưới ánh tà dương chênh chếch soi tới, chiếu vào mái tóc mềm rười rượi của thị.

Thị vẫn ngoan ngoãn tựa hồ chưa hề nói dối nửa câu.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được lại hô :

-Tiểu biểu thư !

Thượng Quan Tuyết Nhi quay lại nhìn chàng vừa cười vừa đáp :

-Ồ ! Tiểu biểu đệ !

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Biểu thư mạnh giỏi chứ ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta không mạnh giỏi đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta có tâm sự rất nhiều chuyện lo lắng.

Lục Tiểu Phụng chợt phát giác cặp mắt của thị sáng ngời giương to lên như trong lòng có mối lo âu không nói ra được. Thậm chí cả nụ cười cũng biến thành miễn cưỡng.

Chàng không nhịn được hỏi :

-Cô có tâm sự gì ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta đang lo lắng về sự thư.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thư thư cô ư ? Thượng Quan Phi Yến phải không ?

Thượng Quan Tuyết Nhi gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô lo cho y về chuyện gì ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Đột nhiên y mất tích.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Mất tích từ hồi nào ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Từ ngày Hoa Mãn Lâu đến đây mà cũng là ngày chúng ta đi kiếm người.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên hỏi :

-Cô đã lo âu sao không đi kiếm y ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Vì y đã nói là ở lại đây chờ bọn ta về.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Những lời y nói cô tin cả chứ ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Dĩ nhiên ta tin y.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười hỏi :

-Y đã không ra đi thì sao không thấy ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta nghĩ không ra nên mới đi kiếm y.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Ở trong vườn hoa này ư ? Không lẽ y đã ở trong vườn hoa này mấy ngày nay ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Không phải ta kiếm y mà là kiếm thi thể y.

Lục Tiểu Phụng chạy mào hỏi :

-Sao lại thi thể y ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta chắc y bị người ta giết chết và chôn thi thể ở trong vườn hoa này.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đây là nhà của các cô, chẳng lẽ lại có người vào giết y ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Nơi đây tuy là nhà của bọn ta nhưng trong nhà còn có nhiều người ngoài.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Người ngoài là những ai ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Tỷ như bạn người là Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô tưởng Hoa Mãn Lâu cũng giết người được ư ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Sao lại không được ? Ai cũng có thể giết người. Thậm chí lão Vương gia cũng làm

được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Vương gia cũng có thể giết y được ư ? Tại sao vậy ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Vì ta không biết tại sao nên ta phải tìm kiếm.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Cô nghĩ nhiều quá, một cô gái mới hai mươi tuổi không nên nghĩ nhiều như vậy ?

Thượng Quan Tuyết Nhi nhìn chàng hồi lâu rồi thủng thẳng nói :

-Ai bảo ta mới hai mươi tuổi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Biểu thư của cô bảo vậy.

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi :

-Y bảo gì người cũng tin mà sao người lại không tin ta.

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng đáp :

-Vì...

Thượng Quan Tuyết Nhi cười lạt ngắt lời :

-Vì trời sinh ra ta có vẻ là con người biết nói dối phải không ?

Lục Tiểu Phụng cười lạt :

-Ít ra cô cũng có thể giống cô gái hai chục tuổi.

Thượng Quan Tuyết Nhi lại nhìn chàng hồi lâu rồi thở dài nói :

-Người phải cái bệnh tự cho mình là thông minh. Những điều đáng tin người không tin, những điều không đáng tin thì người lại tin.

Thị nói câu này vừa dứt thì bóng người thấp thoáng rồi biến mất vào trong bụi hoa.

Bóng tối mịt mờ, không còn một chút ánh tích dương nào nữa. Một màn tối đen bao phủ cõi mệnh mang.

Đầy vườn hoa tươi cũng dần dần mất hết màu sắc.

Lục Tiểu Phụng đứng trước cảnh mịt mờ này đột nhiên cảm thấy phảng phất như mình ở trong đám sương mù.

Bóng đêm càng dày đặc, trong nhà không có đèn lửa.

Lúc Lục Tiểu Phụng bước vào, Hoa Mãn Lâu còn ngồi bên cửa sổ dường như để hưởng thụ ngọn gió đêm từ ngoài thổi vào. Ngọn gió đêm đem theo mùi hương thơm ngát.

Gã tùy nơi tùy lúc bao giờ cũng hưởng thụ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi :

-Bọn họ đã đến đây rồi chứ ?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại :

-Ai đến đây ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Độc Cô Phưởng và Tiêu Thu Vĩ.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử biết chúng tôi đây ư ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Chỉ có Liễu Dư Hận là không đến hạ sát huynh đài về chuyện này nhưng bọn chúng... bọn chúng không giết nổi huynh đài.

Hoa Mãn Lâu giương cặp mắt chẳng nhìn thấy gì ngó Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Công tử dường như tính rất đúng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Tại hạ không tính đúng thì vừa rồi đã chẳng chuồn đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử cố ý khiêu khích cho bọn họ đến đây, lại cố ý chuồn đi để hai người chúng

giết tiểu đệ ư ?

Gã thờ dài nói tiếp :

-Những ông bạn như thế thật khó mà kiếm được.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài đáp :

-Thượng Quan Phi Yến của huynh đài cũng khó kiếm lắm.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử kiếm nàng ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cả cô em y kiếm còn không thấy thì tại hạ kiếm thế nào được ?

Hoa Mãn Lâu vẻ mặt đang bình tĩnh hơi lộ chút lo âu. Đối với sự mất tích đột ngột

của cô này, hiển nhiên gã tỏ ra cảm xúc khác thường, cảm xúc đến nỗi muốn che dấu

cũng không che dấu được.

Mỗi cảm xúc đã vào trái tim thì chẳng khác gì hạt trân châu trong đồng cát, bất cứ

ai cũng ngó thấy ngay.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã nhìn thấy liền hỏi :

-Huynh đài đã gặp muội muội của cô chưa ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Chưa gặp.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Huynh đài còn hên vận lắm, ít ra còn hên hơn tại hạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Muội muội của nàng quý quá lắm hay sao ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Há phải chỉ quý phái mà thôi, đúng là một con tiểu yêu tinh. Thị đã nói dối đến bảo người chết hãy còn sống lại, lại thêm cái bệnh đa nghi nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Một vị tiểu cô nương đã có bệnh đa nghi rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bệnh đa nghi của thị so với bà già còn nặng hơn. Thị đa nghi đến độ ngờ là thư thư
mình bị người mưu hại rồi, thậm chí ngờ cả đến Đại Kim Bằng Vương cũng có thể là
hung thủ.

Chàng muốn cho Hoa Mãn Lâu vui lòng nên chàng vừa nói vừa cười. Nhưng Hoa
Mãn Lâu vẫn không cởi mở tấm lòng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

-Huynh đài bảo thị tưởng tượng như vậy có tức cười không ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Không có tức cười.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thượng Quan Phi Yến chẳng qua là một vị tiểu cô nương nhiều lắm là cô gái biết
nói dối. Cô gái đã mười tám, mười chín tuổi thì còn ai không biết nói dối ? Mà
ai là

người có thể hạ độc thủ trong vụ này ?

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu mới nói :

-Hiện giờ chỉ còn một đường hy vọng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hy vọng gì ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp :

-Tại hạ chỉ hy vọng đêm nay họ đừng dùng rượu giả.

Câu này Lục Tiểu Phụng không hỏi đến. Gã cũng không phải là người thích rượu,
không hiểu tại sao gã lại nói thế ?

Lục Tiểu Phụng nhìn gã, chợt nhận ra tiếng cười của gã biến thành có điều bí
mật.

Bất luận là ai một khi đã đến đây đường như đều biến tính ngay, biến thành con người

thần bí, con người cổ quái.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái cũng lên giọng thần bí khê nói :

-Tại hạ cũng có điều hy vọng.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Hy vọng cái gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ chỉ hy vọng đêm nay họ có mời chúng ta thì không phải để ăn thịt bao tử người, không phải uống mê hồn tửu.

oOo

Một bữa thịnh yến bày ra trong nhà hoa sảnh để Đại Kim Bằng Vương thiết khách.

Rượu nhắm rất dư dả và tinh khiết.

Rượu là rượu thật, đúng là rượu Hoa Điều thượng hảo cất đã lâu năm.

Lục Tiểu Phụng nâng chung uống một hơi hết sạch, đột nhiên thở dài nói :

-Thứ rượu này tuy ngon tuyệt nhưng so với Ba Tư Bồ Đào Tửu đã uống thì hãy còn kém xa.

Đại Kim Bằng Vương cả cười đáp :

-Thứ rượu đó chỉ nên để thưởng hoa, rót ít và thỉnh thoảng nhắm một chút. Các hạ uống như vậy thì không khỏi cô phụ nó.

Hoa Mãn Lâu cũng mỉm cười nói :

-Đây không phải là y nhắm rượu. Mùi rượu như thế nào y cũng không phát giác ra được. Đưa rượu ngon cho y uống thật là uống.

Đại Kim Bằng Vương lại cười rộ nói :

-Túc hạ thật là đáng mặt tri kỷ của lục công tử.

Đêm nay chẳng những lão cao hứng mà cho mặc áo cẩm bào thêu rồng lộn bằng chỉ vàng, xem ra có vẻ một vị đại quốc vương mở thịnh yến khoản đãi đại tướng quân

lúc xuất chinh.

Đan Phụng công chúa bình thời đã mỹ lệ, bữa nay lại càng kiều diễm hơn.

Nàng thân hành rót rượu vào chung cho Lục Tiểu Phụng rồi mỉm cười nói :

-Bọn tiện thiếp nhận thấy có uống rượu cách này mới thật là khí phách của nam hán tử, còn uống rượu nhấp một tý một như uống thuốc độc thù hạng nam nhân đó không được một cô gái nào để lọt vào mắt xanh.

Đại Kim Bằng Vương dựng mặt lên hỏi :

-Chẳng lẽ nữ hài tử đều thích hạng tửu quý ?

Đan Phụng công chúa đảo cặp mắt long lanh đáp :

-Uống rượu dĩ nhiên cũng có chút hư hoại.

Đại Kim Bằng Vương hỏi :

-Chút hư hoại thôi ư ?

Đan Phụng công chúa gật đầu đáp :

-Người uống rượu nhiều quá thì đến khi lớn tuổi thường sinh bệnh. Lúc mình không được rượu coi người khác uống lấy làm tức tối. Con người sinh lòng tức tối dĩ nhiên là

chỗ không hay.

Đại Kim Bằng Vương lại muốn làm bộ mặt nghiêm nghị nhưng không nhịn được phải phì cười. lão nói :

-Thực khi lão phu còn trẻ tuổi cũng nếm rượu nhiều lắm mà còn uống lệ hơn Lục công tử.

Chủ nhân thông minh đều biết mời khách bằng những câu cười tiếng nói khiến cho người ta cảm kích hơn là rượu lắm thịt nhiều.

Lục Tiểu Phụng uống chung rượu rồi đột nhiên lên tiếng :

-Tại hạ định sáng sớm mai đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết.

Đại Kim Bằng Vương phụ họa :

-Hay lắm !

Lục Tiểu Phụng nói :

-Hắn đúng là con quái vật, nhất định đòi tại hạ đi hắn mới chịu ra mặt. Còn Chu Đình thì không cần.

Chàng lấy trong mình tờ giấy rách vừa dơ bẩn vừa nhàu nát mở ra rồi cầm chiếc đũa nhúng vào chén tương vạch chữ " Phụng " như rồng bay phượng múa.

Chàng trao cho Đan Phụng công chúa nói :

-Còn chúa muốn sai người nào đi cũng được, cứ cầm tờ giấy này đưa cho y là y sẽ theo người đó đến ngay.

Đan Phụng công chúa ngần ngại nói :

-Tiện thiếp nghe nói các vị đã lâu không nói với nhau một lời.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không muốn nói với y, chỉ cần y đến đây mà thôi. Đó hoàn toàn là hai chuyện khác biệt.

Đan Phụng công chúa chớp mắt hỏi :

-Y không nói với công tử nhưng cứ nhìn thấy dấu hiệu của công tử là y chịu đi theo

một người xa lạ đến một nơi xa lạ ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cái đó không thành vấn đề.

Đan Phụng công chúa bật cười nói :

-Coi vị Chu tiên sinh này có vẻ là một quái vật.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Há phải chỉ quái vật mà đúng là ma bùn.

Đan Phụng công chúa gấp tờ giấy lại mới phát giác ra tờ giấy rách này hiển nhiên là một tấm ngân phiếu năm ngàn lạng.

Nàng không nhịn được hỏi :

-Tờ ngân phiếu này còn đổi được tiền không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Công chúa tưởng đây là của lấy cắp chăng ?

Đan Phụng công chúa đỏ mặt lên nói :

-Tiện thiếp bất quá chỉ nhận thấy các vị đã là hảo bằng hữu với nhau mà công tử dùng cách này để mời y, không hiểu y có khỏi cho là công tử khinh y không, cũng không hiểu y có bực mình chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không có chuyện đó đâu.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp :

-Người này có chỗ tốt duy nhất là ai cho y bao nhiêu tiền y cũng tuyệt không tức giận.

Đan Phụng công chúa mỉm cười nói :

-Vì y không phải là nguy quân tử. Cả công tử cũng thế.

Mình biết rõ bạn mình đang lúc đói bụng mà lại cứ tăng bốc bạn là thần tiên không

ảm thực những đồ vật ở nhân gian thì chẳng thà người ta chết đói chứ không cầu ai.

Mình biết bạn cần gửi cho chút tiền mà lại không gửi tiền chỉ gửi một phong thư khuyên bạn tự lực cánh sinh thì có phải là điều cao quý không ?

Giả tỷ mình là loại người này thì chẳng có ai là bạn hữu nữa mà chỉ cos mình bạn với mình.

Thượng Quan Đan Phụng không phải là hạng người này, hiển nhiên nàng đã hiểu ý Lục Tiểu Phụng.

Ngoài gương mặt xinh đẹp, công chúa còn hiểu biết người khác, lượng giải cho người ta. Hai điểm này khó tìm thấy trong mình một cô gái.

Phải là một cô gái rất thông minh mới hiểu người và lượng giải cho người. Những

cô gái này thường khiến cho nam nhân động tâm vĩnh viễn hơn cả dung mạo.
Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra càng ngày càng ưa thích cô gái này.
Cho đến bây giờ lòng chàng vẫn tưởng nhớ cô.
Đêm đã khuya, trong nhà không có đèn lửa, ngọn gió xuân nhẹ nhàng từ ngoài cửa sổ đưa lại mùi hoa thơm ngát. Lục Tiểu Phụng một mình nằm duỗi trên giường. Mắt chàng giương lên rất lớn.
Đêm khuya rồi mà sao chàng còn chưa ngủ ?
Phải chăng chàng đang đợi chờ ai ?
Dĩ niên chàng chẳng phải chờ Hoa Mãn Lâu vì Hoa Mãn Lâu và chàng vừa mới cùng chàng chia tay.
Đêm càng khuya càng tĩnh mịch, tĩnh mịch đến độ nghe rõ cả tiếng sương gieo xuống cánh hoa.
Bước chân ngoài hành lang dĩ niên chàng nghe rõ lắm.
Tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, rất chậm chạp. Trái tim chàng đập loạn cả lên.
Tiếng bước chân đã dừng lại ở ngoài cửa.
Cánh cửa không cài then.
Một người nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào rồi từ từ khép cửa lại.
Trong nhà tối om. Thân hình người này cao hay thấp, nhỏ hay lớn cũng không nhận ra được.
Lục Tiểu Phụng chưa hỏi cô là ai mà dường như đã biết cô là ai rồi.
Tiếng bước chân càng nhẹ nhàng hơn, càng chậm chạp hơn. Cô chậm chạp đi tới đầu giường chậm chạp đưa tay khẽ sờ vào mặt chàng.
Tay cô vừa giá lạnh vừa mềm mại đem theo cả mùi thơm của hoa tươi.
Cô mò đến hàm râu của Lục Tiểu Phụng để chứng thực người nằm trên giường đúng là chàng.
Lục Tiểu Phụng vừa nghe tiếng y phục rơi xuống đất liền phát giác ra con người lỏa thể chui vào trong chăn của mình.
Thân hình cô đang giá lạnh và mềm như bún đột nhiên biến thành nóng hổi và run bần bật tựa hồ như chạm phải luồng điện.
Lục Tiểu Phụng cũng bị kích thích tưởng chừng cổ họng bị nút chặt lại.
Qua một lúc lâu, chàng mới nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, miệng ấp úng :
-Tại hạ cảnh cáo cô nương là tại hạ... không thể đè nén được mối rạo rực trong người. Sao cô lại đến đây ?
Cô kia chẳng nói gì, người cô càng run hơn trước.
Lục Tiểu Phụng không nhịn được, xoay mình lại ôm chặt lấy cô. Người cô da thịt nhẵn như đoạn như lĩnh lập tức bị kích thích sồn mụn như da gà, lại giống như hồ

nước

mùa xuân bị luồng gió thổi quan thành gợn sóng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đẩy cô ra la thất thanh :

-Người không phải... người là ai ?

Cô kia vẫn không lên tiếng, người co rúm lại.

Lục Tiểu Phụng đưa tay ra đụng vào ngực cô thì chẳng khác gì đụng vào luồng điện. Chàng rút tay về nói :

-Cô là tiểu biểu thư ?

Cô bé chẳng thể không thừa nhận cười khúc khích đáp :

-Ta biết người là tiểu biểu đệ.

Lục Tiểu Phụng nhảy vọt lên tựa hồ trúng tên. Chàng hốt hoảng xằng giọng nói :

-Người đến đây làm chi ?

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi lại :

-Tại sao ta không đến được ? Vừa rồi người tưởng ta là ai ?

Nghe thanh âm tựa hồ cô đã nổi nóng.

Người thiếu nữ khó chịu nhất là lúc đang thân nhiệt với nam nhân mà lại bị đối phương tưởng lầm mình với người khác.

Lục Tiểu Phụng miệng lưỡi vốn không kém cỏi nhưng gặp tình trạng này chàng chẳng biết nói thế nào được.

Thượng Quan Tuyết Nhi cười lạt mấy tiếng dần giọng hỏi :

-Y đến được thì sao ta lại không đến được ? Huống chi...

Lục Tiểu Phụng thở dài ngắt lời :

-Vì tại hạ chung đụng với cô thì chẳng khác gì đã già con chơi trống bỏi.

Thượng Quan Tuyết Nhi nói :

-Ta đến đây để chứng minh cho người coi ta không còn là đứa trẻ nít và người phải

tin ta không nói dối. Chẳng lẽ người lại tưởng ta yêu mến người ? Ta nói cho người

hay người chớ nên hờn mình.

Tiếng thị mỗi lúc một lớn. Thị càng nói càng tức giận tưởng chừng muốn phát khóc.

Lục Tiểu Phụng lòng lại nhũn ra. Chàng vươn tay vuốt đầu tóc cô, toan kiểm mảy

lời

an ủi.

Đột nhiên cửa phòng có người đẩy ra, Trong nhà đang tối om chợt sáng loà.

Một người tay cầm đèn đứng ở trước cửa. Người này mặc áo bào trắng như tuyết,

sắc mặt y lợt lạt. Chính là Thượng Quan Đan Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được nổi bèn lên muốn chui xuống gầm giường. Chàng không chịu nổi cái nhìn của Thượng Quan Đan Phụng.

Thượng Quan Tuyết Nhi rất dỗi bẽ bàng. Mặt thị ngậy ra như đứa nhỏ đang ăn vụng kẹo bị người ta bắt gặp.

Nhưng thị lập tức phưỡn ngực mình trần trùng trục đứng dậy ngay. Thị ngó Lục Tiểu Phụng toét miệng cười hỏi :

-Sao ngươi không bảo ta là y sắp tới để ta ra trước đi có phải hay hơn không ?

Thượng Quan Đan Phụng nhìn chăm chăm vào mặt Thượng Quan Tuyết Nhi. Môi miệng nàng cũng run lên vì tức giận, không thốt ra lời.

Thượng Quan Tuyết Nhi khoác áo trường bào vào, ngang nhiên đi qua mặt Thượng Quan Đan Phụng. Bỗng thị toét miệng cười nói :

-Thực ra tỷ tỷ không nên tức giận. Bọn đàn ông đều thế cả.

Thượng Quan Đan Phụng không nhúc nhích cũng không mở miệng. Toàn thân nàng tựa hồ cứng đờ.

Tiếng bước chân của Thượng Quan Tuyết Nhi mỗi lúc một xa rồi sau không nghe thấy nữa.

Thượng Quan Đan Phụng vẫn đứng nguyên chỗ, trợn mắt lên nhìn Lục Tiểu Phụng.

Cặp mắt xinh đẹp của nàng đã long lanh ngấn lệ. Nàng lẩm bẩm :

-Thế cũng hay. Bây giờ mới biết công tử là hạng đàn ông như thế nào.

Nàng dậm chân mấy cái rồi xoay mình bỏ đi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã chạy tới kéo nàng lại.

Thượng Quan Đan Phụng mím môi hỏi :

-Công tử... công tử còn nói gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Tại hạ bắt tất phải nói gì nữa vì công chúa nên biết tại hạ đang chờ công chúa.

8. Giữ Người Rồi Lại Đuổi Người Ngay

Thượng Quan Đan Phụng cúi đầu xuống nghe chàng nói. Hồi lâu nàng nhẹ buông tiếng thở dài nói :

-Tiện thiếp bản tâm định tới đây...

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bây giờ thì sao ?

Thượng Quan Đan Phụng ngập ngừng đáp :

-Bây giờ thì... tiện thiếp lại muốn đi.

Bỗng nàng ngừng đầu lên ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng. Mắt nàng lộ vẻ rất

phức tạp, lại ra chiều mâu thuẫn, không hiểu nàng oán trách hay nàng thương tiếc ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói :

-Công chúa tin là tại hạ đối với Tuyết Nhi... có...

Thượng Quan Đan Phụng đưa ngón tay lên bịt miệng chàng, cất giọng ôn nhu :

-Tiện thiếp biết công tử không phải... nhưng đêm nay... đêm nay tiện thiếp không thể lưu lại đây được.

Bất luận là ai gặp cảnh bẽ bàng này cũng cụt hứng hết mọi điều.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã hiểu ý nàng liền buông tay ra.

Thượng Quan Đan Phụng nhìn chàng đột nhiên nhón gót hôn vào mặt chàng khẽ nói :

-Công tử nên biết rằng tiện thiếp không muốn đi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

-Bây giờ Công chúa nên đi là hơn. Không thì tại hạ...

Thượng Quan Đan Phụng không chờ chàng nói hết lời đã lùi lại. Nàng cười nói :

-Tiện thiếp cảnh cáo công tử : Con tiểu nha đầu đó đúng là một con tiểu yêu tinh.

Lần sau Công tử còn chạm trán thì bỏ đi ngay là hơn. Tiện thiếp ăn phải dấm chua

sẽ cắn người đó.

Đêm càng khuya càng tịch mịch. Mọi vật trong trời đất đều yên tĩnh và hòa bình.

Nhưng lòng người chưa chắc đã yên tĩnh.

Sáng ngày. Vầng thái dương chiếu khí nóng vào những tảng đá xanh lát trên đường phố. Hai bên đường còn nhiều nhà và cửa tiệm chưa mở.

Những người ở thành thị thường ngủ trưa chứ không dậy cùng lúc với mặt trời mọc.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu đang đứng trên tảng đá xanh.

Đan Phụng công chúa dùng hoa tươi trang hoàng cổ xe ngựa đưa chân hai người ra đi rồi mới trở gót quay về.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cười nói :

-Tiểu đệ xem chừng công tử chẳng sớm thì muộn cũng bị nàng cắn một miếng.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên nhìn gã rồi bật cười nói :

-Con người đó tai thính hơn tai thỏ, lần sau ta phải đề phòng mới được.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi :

-Con tiểu yêu tinh mà công chúa nói đó phải chăng là cô em của Thượng Quan Phi Yến ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Hạng tiểu yêu tinh như vậy, bất luận ở đâu cũng khó tìm được người thứ hai.

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm rồi không nhịn được hỏi :

-Tuyết Nhi có tìm thấy thư thư của thị không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dường như chưa thì phải... Vừa rồi tại hạ quên không hỏi... Thượng Quan Đan Phụng. Thường khi nàng biết con chim én kia bay tới phương nào.

Hoa Mãn Lâu lại cười nói :

-Công tử đừng hỏi là hơn. Công tử mà hỏi đến không chừng lại bị y cắn một miếng.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tại hạ không hỏi, nhưng Tuyết Nhi thì nên hỏi lắm.

Hoa Mãn Lâu nói :

-Xem chừng thị chưa hỏi ra được.

Tuy trên môi gã vẫn lộ nụ cười, song nét mặt không che dấu nỗi mối lo âu.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi :

-Huynh đài có biết Thượng Quan Phi Yến bao nhiêu tuổi không ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Y nói là tuổi con dê. Năm nay vừa mười tám cái xuân xanh.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô gái mười tám tuổi mà sao lại có em hai mươi tuổi ?

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

-Cái đó cần phải coi tình hình mới biết được.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi :

-Coi tình hình gì ?

Hoa Mãn Lâu đáp ;

-Con người thông minh như công tử tất phải hỏi ra được câu chuyện ngớ ngẩn này.

Cô gái mười tám tuổi nào lại không có em gái hai mươi tuổi ? Cô em hai mươi tuổi không chừng có thể sinh con tám mươi tuổi.

Lục Tiểu Phụng khẽ đập vào vai Hoa Mãn Lâu vừa cười vừa nói :

-Cô chị hai mươi tuổi chẳng thể có em hai chục tuổi thì Thượng Quan Phi Yến cũng

chẳng có việc gì xảy ra.

Hoa Mãn Lâu ” ủa ” một tiếng chứ không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Không chừng Tuyết Nhi đã biết thư thư thị ở đâu rồi. Thị cố ý nói vậy để hãm

tại hạ. Bây giờ tại hạ mới biết thị nói không thể tin một câu nào.

Hoa Mãn Lâu cười xòa tựa hồ không muốn thảo luận chuyện này nữa. Đột nhiên gã hỏi sang vấn đề khác :

-Công tử muốn đi kiếm người ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

-Tây Môn Xuy Tuyết dường như không ở đây, tại hạ muốn đi kiếm người khác.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử kiếm ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Huynh đài ít ra ngoài có lẽ không biết hai nhân vật kỳ quái. Một người trên hiểu

thiên văn, dưới biết địa lý. Những việc kỳ quái từ xưa đến nay y đều hiểu được đôi

chút. Còn người nữa bản lãnh càng ghê gớm hơn. Bất luận ai đưa ra vấn đề kỳ quái khó khăn đến đâu, y cũng có cách giải quyết giùm.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Phải chăng là Đại Thông, Đại Trí.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Huynh đài cũng biết bọn họ ư ?

Hoa Mãn Lâu hững hờ đáp :

-Tiểu đệ tuy là kẻ đui mắt, nhưng được cái không điếc tai.

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói :

-Lắm lúc tại hạ mong huynh đài điếc cả tai nữa hay hơn.

Hai người đi tới mái hiên mát mẻ âm u, bỗng thấy một nhà sư cúi đầu khép nép đi tới.

Nhà sư này mặt vuông tai lớn, đầy vẻ phúc tướng nhưng mặc áo vừa rách vừa nhợt nhạt, chân đi giày gân thủng hết đế.

Lục Tiểu Phụng đón đả ra đón chào ;

-Lão thực hòa thượng ! Hòa thượng mạnh giỏi a.

Nhà sư chất phác ngó thấy chàng cũng cười hỏi :

-Gần đây thí chủ đã biến thành chất phác chưa ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Chờ bao giờ hòa thượng không chất phác nữa, tại hạ mới chất phác.

Mỗi lần nhà sư gặp chàng là dường như chỉ còn đường cười trừ.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

-Bữa nay coi bộ hòa thượng ra chiều hớn hờ, phải chăng có điều chi hoan hỷ ?

Nhà sư chất phác nhăn nhó cười đáp :

-Nhà sư chất phác thì làm gì có hỷ sự, chỉ bạn trẻ không chất phác mới lắm chuyện vui mừng.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhưng đặc biệt bữa nay dường như ra ngoài thể lệ đó.

Nhà sư chất phác chau mày thở dài đáp :

-Bữa nay quả ra ngoài lệ đó thực.

Coi về mặt nhà sư, bất luận là ai cũng nhận ra y muốn cho Lục Tiểu Phụng đừng hỏi han gì nữa. Nhưng khốn nỗi Lục Tiểu Phụng muốn chơi khăm càng vặn hỏi :

-Tại sao vậy ?

Hòa thượng chất phác nhăn mặt, miệng ấp úng :

-Vì... vì bản tăng vừa làm một việc không chất phác.

Nhà sư không muốn nói ra, nhưng không nói không được vì bản tính chất phác.

Lục Tiểu Phụng lấy làm kỳ lại hỏi :

-Hòa thượng cũng làm việc không chất phác ư ?

Lão thực hòa thượng đáp :

-Đây chỉ là lần thứ nhất trong đời bản tăng.

Lục Tiểu Phụng rất lấy làm hứng thú, hạ thấp giọng xuống hỏi :

-Hòa thượng làm chuyện gì mà không chất phác ?

Nhà sư chất phác hơi đỏ mặt lên, ngập ngừng đáp :

-Bản tăng vừa đi kiếm Âu Dương.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Âu Dương là ai ?

Nhà sư chất phác dòm ngó chàng bằng vẻ mặt rất kỳ quái, tựa hồ có dáng vui mừng mà lại ra chiều rất đồng tình với chàng. Nhà sư lắc đầu hỏi lại :

-Tại sao Âu Dương mà thí chủ cũng không hay ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao tại hạ phải biết y ?

Nhà sư chất phác bẽn lẽn đáp :

-Vì Âu Dương đó là Âu Dương Tình.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Âu Dương Tình là nhân vật thể nào ?

Nhà sư chất phác càng đỏ mặt hơn ấp úng đáp :

-Y là... là... là một kỹ nữ... rất nổi danh.

Nhà sư phải hết sức mới nói xong câu này.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhận nổi muốn nhảy bổ lên, chàng không bao giờ ngờ

tới nhà sư chất phác lại đi kiếm kỹ nữ.

Nhưng trong lòng chàng tuy vừa kinh dị vừa tức cười, mà ngoài mặt ráng giữ thân nhiên không lộ vẻ gì, hững hờ nói :

-Thực ra cái đó chẳng có chi kỳ dị, chuyện này rất thông thường.

Nhà sư chất phác giật mình hỏi :

-Chuyện này mà cũng thông thường thôi ư ?

Lục Tiểu Phụng nghiêm nghị đáp :

-Hòa thượng đã không có vợ lớn, lại cũng không vợ nhỏ. Mà tấm thân khỏe mạnh muốn đi kiếm ả kỹ nữ cũng không được thì người ta làm thế nào ? Chẳng lẽ lại đi kiếm ni cô ?

Nhà sư chất phác nghe nói ngẩn người ra.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

-Huống chi cao tăng và danh kỹ chẳng những cân đối mà còn có mối liên quan mật thiết với nhau.

Nhà sư chất phác không nhin được hỏi :

-Quan hệ ở chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cao tăng làm hòa thượng một ngày, gõ chuông một ngày. Danh kỹ làm chuông một ngày cũng va chạm với hòa thượng một ngày... mối quan hệ như vậy mà bảo là không mật thiết ư ?

Chàng chưa nói hết lời, chính mình cũng không nhin được phải ôm bụng mà cười.

Nhà sư chất phác then quá đứng trơ ra hồi lâu mới buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm :

-A Di Đà Phật ! Tại sao đêm qua tiểu tăng đã gặp Tôn lão gia, bữa nay lại chạm trán Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên dừng tiếng cười, vội hỏi :

-Hòa thượng đã gặp Tôn lão gia ư ? Y ở đâu ? Tại hạ đang muốn kiếm y.

Nhà sư chất phác dường như không nghe thấy chàng hỏi, miệng vẫn lẩm bẩm :

-A Di Đà Phật ! Những việc tôi bại không thể làm được. Đệ tử thật đáng chết !

Xin

đức Bồ Tát phạt đệ tử phải bò xuống mà trở về.

Nhà sư niệm rồi, đột nhiên phục xuống đất rồi bò đi thật.

Lục Tiểu Phụng đành nhìn nhà sư mà cười chứ chẳng còn cách nào khác.

Hoa Mãn Lâu không nhin được hỏi :

-Nhà sư bò thật ư ?

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười đáp :

-Con người đó nếu bảo bò mười dặm thì chẳng khi nào y bò chín dặm rưỡi đã bỏ cuộc, vì y là nhà sư chất phác.

Hoa Mãn Lâu cười nói :

-Thế thì y chẳng những là nhà sư chất phác mà còn là nhà sư điên khùng.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nếu y giả điên giả dại thì tâm thần y lại sáng suốt hơn ai hết.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Tôn lão gia là ai vậy ?

Đề cập đến Tôn lão gia, Lục Tiểu Phụng hứng chí đáp :

-Vị Tôn lão gia đó nên đổi là Tôn con rùa thì phải hơn.

Hoa Mãn Lâu bật cười hỏi :

-Tại sao lại nên gọi tên như vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì lão thường nói : Những ngày không có tiền tuy là con cháu loài rùa, nhưng khi

sẵn tiền lại làm đại lão gia. Lão ở họ Tôn nên người ta kêu bằng Tôn lão gia.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử quen biết thật lắm quái vật.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-May mà trong mười cái quái vật được đến chín cái không đến nỗi làm cho người ta phải bực mình. Tôn lão gia này lại càng đỡ chán.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử định kiếm Đại Thông, Đại Trí, hay là kiếm Tôn lão gia ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đại Thông, Đại Trí cũng là hai cái quái vật, trước nay chưa một ai gặp họ, cũng chẳng có người nào biết rõ hành tung. Ngoài Tôn lão gia không một nhân vật nào tìm thấy họ.

Hoa Mãn Lâu nói :

-Không ngờ bản lãnh Tôn lão gia chẳng phải hạng tầm thường.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lão này từ thuở nhỏ đã cờ bạc, rượu chè, đi điểm, ăn chơi lãng mạn. Suốt đời không làm được một việc đứng đắn và cũng chẳng có bản lãnh gì. Hay nói cho đúng hơn là có bản lãnh ăn chơi cả nửa đời người.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Tại sao lão được như vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì bất luận là ai muốn kiếm Đại Thông, Đại trí cũng đều do lão đi các nơi chuộc về.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Chuộc về ư ? Làm sao mà phải chuộc ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bọn này xài tiền dữ quá nên không bao giờ làm được ” Đại lão gia ” lấy ba ngày đã biến thành con cháu loài rùa. Họ không có tiền trả nợ rồi đem mình gán vào đó chờ người khác đến chuộc. Họ cứ sinh hoạt như vậy kéo dài đã mười mấy năm. Tại hạ

muốn không phục cũng không được.

Hoa Mãn Lâu cười nói :

-Bọn người này chẳng những có bản lãnh mà còn nhiều phước khí nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Đúng thế thật. Nếu họ không có phước khí thì chỉ không đầy nửa năm đã phát điên mất.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Bây giờ công tử định đi đâu chuộc về ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dĩ nhiên tại hạ phải đi kiếm Âu Dương trước.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Âu Dương nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đến Âu Dương mà huynh đài cũng không biết ư ? Âu Dương đó là Âu Dương Tình.

Trong Di Tinh viện người ta đặt Âu Dương Tình lên đầu.

Theo lời đồn thì cái bản lãnh giỏi nhất của Âu Dương Tình là đối với ai cũng vậy.

Bất luận nhà sư hay người thợ đầu, chỉ cần có tiền là được thị coi làm nhân vật khá ái

nhất thiên hạ.

Nguyên một bản lãnh này đã đủ rồi.

Huống chi người thị lại dễ coi. Nước da trắng nõn. Tóc đen và mượt. Miệng cười má lúm đồng tiền, cặp mắt thị càng làm cho người ta điên đảo thần hồn thì dù có phải

để vào bao nhiêu bạc lên người thị cũng không oan.

Hiện giờ Âu Dương Tình đang dòm ngó Lục Tiểu Phụng, nở nụ cười rất mê ly. Thị ngắm nghía bộ râu của Lục Tiểu Phụng tựa hồ suốt đời chưa thấy chàng trai anh tuấn

nào có bộ râu duyên dáng như vậy.

Nụ cười ngon ngọt hơn, Âu Dương Tình nói :

-Dường như tướng công chưa tới đây lần nào thì phải ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng là tại hạ chưa tới đây.

Âu Dương Tình hỏi :

-Tướng công đến đây để kiểm tiện thiếp ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Người mà tại hạ muốn kiểm thử nhất tức là cô nương ?

Âu Dương Tình cúi đầu xuống khẽ hỏi :

-Tướng công nói như vậy chẳng lẽ chúng ta quả có duyên nợ với nhau ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nhất định là thế.

Âu Dương Tình đưa đẩy cặp sóng thu hỏi :

-Nhưng sao tướng công lại biết nơi đây có tiện thiếp ?

-Sáng sớm hôm nay một vị thần tiên báo mộng nói là chúng ta đã có một đoạn nhân duyên từ tám trăm năm trước.

Âu Dương Tình kinh nghi cười hỏi :

-Thật thế ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không sai một ly. Vị thần tiên đó là một nhà sư coi bộ rất chất phác, chính lão nhân gia cũng đến đây kiểm cô nương.

Âu Dương Tình vẫn không thay đổi sắc mặt mỉm cười nói :

-Đêm qua quả có nhà sư đến đây. Tiện thiếp nằm ngủ trên giường, nhà sư ngồi coi suốt đêm. Tiện thiếp cứ tưởng nhà sư có tật gì, ai ngờ lại là một bậc thần tiên.

Thị ngồi lên đùi Lục Tiểu Phụng, khẽ vuốt đôi ria mép của chàng rồi cắn môi chàng cười nói :

-Nhưng cái đó tướng công chớ có học nhà sư kia.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không phải là thần tiên.

Âu Dương Tình ngoạm vào tai Lục Tiểu Phụng cười khàn khàn nói :

-Thực ra làm thần tiên cũng chẳng thú gì, tiện thiếp chỉ mong tướng công làm bạn hữu mới cảm thấy khoan khoái hơn là tướng công làm thần tiên.

Hoa Mãn Lâu vẫn mỉm cười, lặng lẽ ngồi xa hơn một chút. Đường như gã không muốn màn kịch này diễn lâu nữa, liền lên tiếng :

-Bọn tại hạ muốn kiếm Tôn lão gia, nhất định cô nương biết y ở đâu ?

Âu Dương Tình đáp :

-Tôn lão gia ư ? Tiệp thiếp nghe nói y vẫn ở trong viện Tiêu Tương ngay bên cạnh và đang chờ người đến chuộc. Tướng công bước ra là ngó thấy Tiêu tương viện ngay.

Thị muốn Hoa Mãn Lâu ra đi cho sớm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã đẩy thị ra, đứng dậy.

Âu Dương Tình chau mày hỏi :

-Tướng công cũng muốn đi ư ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Tại hạ không muốn đi nhưng không đi không được.

Âu Dương Tình hỏi :

-Tướng công đi chuộc Tôn lão gia ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không phải tại hạ đi chuộc mà sang bầu bạn với y để chờ người đến chuộc.

Chàng nhăn nhó cười vỗ vào lưng nói tiếp :

-Tình thực bây giờ trong mình bọn tại hạ không còn đủ tiền mua một tấm bánh lớn.

Âu Dương Tình tuy vẫn cười, nhưng nụ cười đã biến đổi. Nụ cười giả này ai coi cũng biết là không nên ngồi lại nữa.

Lục Tiểu Phụng làm bộ không muốn ra, lại cười nói :

-Nhưng chúng ta đã có duyên với nhau thì tại hạ đi làm sao được ? Tại hạ để một mình ông bạn...

Âu Dương Tình lập tức ngắt lời :

-Chúng ta đã có duyên với nhau thì sớm muộn gì cũng ở với nhau. Hiện giờ tướng công hãy đi kiếm y quách. Tiệp thiếp... tiệp thiếp đột nhiên cảm thấy khó chịu... đau

bụng mất rồi.

Lục Tiểu Phụng chạy ra, đón ngọn gió đông thổi vào mặt. Chàng hít một hơi chân khí mỉm cười nói :

-Huynh đài muốn thoát khỏi tay một nữ nhân thì biện pháp hay nhất là để cho thị tự

nói ra mình đau bụng. Một chàng trai sành sỏi ít ra cũng biết được vài biện pháp làm

cho nữ nhân đau bụng.

Hoa Mãn Lâu hững hờ đáp :

-Tiểu đệ vẫn biết công tử rất nhiều biện pháp, nhưng mãi đến bữa nay tiểu đệ mới hiểu công tử hoàn toàn không phải là người quân tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Công tử biết rõ y là hạng người nào, tại sao còn lật tẩy họ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì tại hạ không thích con người giả dối.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Nhưng thị chẳng thể không giả dối vì thị còn muốn sống. Nếu thị đối với ai cũng chân tình thì sống ở đây thế nào được ?

Gã mỉm cười nói tiếp :

-Công tử đầy đủ nghĩa khí, đầy đủ tình bằng hữu, có thể gọi là hiệp khách được, nhưng vẫn còn một tật xấu rất lớn.

Lục Tiểu Phụng :

-Tật xấu gì ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Trên đời có nhiều người tuy rất khả ố, đáng khinh bỉ, nhưng hành động của bọn họ

thường là chuyện bất đắc dĩ. Cái tật xấu của công tử là trước nay không thể tắt

cho

người.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã một lúc lâu rồi nhẹ buông tiếng thở dài nói :

-Lắm lúc thật tại hạ không muốn đi với huynh đài.

Hoa Mãn Lâu ” ủa ” lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Vì tại hạ nhận ra mình có lỗi, so với huynh đài chỉ là một tên ma bần.

Hoa Mãn Lâu cười đáp :

-Con người đã tự biết mình là ma bần thì hãy còn thuốc chữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tại hạ là một tên ma bần, mà là hạng ma bần lớn nhất thiên hạ. Cả trăm người ma bần khó kiếm được một như tại hạ.

Hai người tiến vào viện Tiêu Tương, bỗng nghe có người trên lầu la lớn. Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Có phải Tôn lão gia không ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Đúng rồi ! Bây giờ chỉ mong y đừng say quá, còn có thể đứng lên được.

Tôn lão gia tuy không đứng nổi, nhưng may còn ngồi dậy được.

Hắn ngồi thẳng thẩn trong cỗ xe ngựa do Lục Tiểu Phụng mướn rồi đưa đến. Hắn trợn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng nói :

-Dù ngươi có gấp đi kiếm hai lão quái vật kia thì ít ra cũng phải mời ta đi uống một

bữa rượu đã.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi :

-Tại hạ rất lấy làm kỳ là những người đó đã biết rõ lão túi rỗng, sao còn mời đi uống rượu ?

Tôn lão gia toét miệng cười đáp :

-Vì họ biết rõ chẳng sớm thì muộn sẽ có oan gia đến cứu ta.

Thật không ai ngờ cái đầu hắn lại nhỏ hơn hết mọi người. Ai chưa ngó thấy người hănkhó mà tưởng tượng con người đã gầy nhom lại bé nhỏ đến thế, vậy mà tương đối cái đầu lớn quá !

Lục Tiểu Phụng nói :

-Coi bộ lão thế này liệu có đi kiếm họ ngay được không ?

Tôn lão gia ngạo nghễ đáp :

-Dĩ nhiên là được. Bất luận hai cái quái vật đó cổ quái đến đâu, ta vẫn là một vị

khắc tinh của chúng... Nhưng trước khi đi phải chịu nghe ước pháp tam chương đã.

Lục Tiểu Phụng giục :

-Lão nói đi !

Tôn lão gia đáp :

-Mỗi một vấn đề là năm chục lượng và phải là bạc nén đầy đủ. Khi tới nơi các

người phải đứng ngoài chờ ta. Có điều gì muốn hỏi cũng chỉ đứng ngoài lên tiếng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

-Tại hạ không sao hiểu được vì lẽ gì những người này trước nay không muốn thấy mặt ai ?

Tôn lão gia cười đáp :

-Vì họ biết trên đời này, ngoài ta ra, còn toàn là hạng ma bùn đáng ghét. Không ngờ tên ma bùn lớn nhất thiên hạ lại là ta.

Trong hang núi tối om, cửa động rất nhỏ. Bất luận là ai cũng phải bò rạp xuống mới

chui vào được. Tôn lão gia bò vào.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu chờ ở bên ngoài lâu quá. Lục Tiểu Phụng đã nóng ruột.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói :

-Tiểu đệ biết công tử đang bồn chồn trong dạ, sao công tử không ngắm phong cảnh đẹp nơi đây ? Cả cơn gió thoảng cũng làm cho người ta khoan khoái. Người nào có phước mới được dừng lại ở chốn này.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Sao huynh đài biết nơi đây phong cảnh đẹp ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Tuy tiểu đệ không nhìn thấy, nhưng tâm thần linh hội được. Vì thế tiểu đệ từng nói

người có mắt mà không chịu nhìn đời mới đúng là kẻ đui mù.

Lục Tiểu Phụng không biết nói thế nào.

Giữa lúc ấy, thanh âm của Tôn lão gia từ trong sơn động vọng ra :

-Bây giờ bắt đầu hỏi được rồi.

Đỉnh bạc thứ nhất nặng năm mươi lạng lập tức liệng vào. Vấn đề thứ nhất là :

-Năm chục năm trước trên đời đã có Kim Bằng Vương Triều phải không ?

Sau một lúc, thanh âm trầm trầm của lão cất lên đáp :

-Kim Bằng Vương Triều là một Quốc gia rất nhỏ ở phía cực nam. Nước này có phong tục đặc biệt là người cùng họ lấy nhau được. Những người cầm quyền trong triều phần lớn ở họ Thượng Quan. Vương triều này cổ kính mà giàu có, nhưng năm chục năm trước đã tan nát rồi. Theo lời đồn thì giòng dõi vương tộc lưu vong vào đất

Trung Nguyên.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái ra chiều thỏa mãn về đáp án này.

Chàng lại liệng một đỉnh bạc vào để hỏi đến vấn đề thứ hai :

-Ngoài giòng dõi vương tộc, những đại thần trong triều hồi bấy giờ còn có người nào trốn ra được không ?

Thanh âm khàn khàn đáp :

-Nghe đồn có bốn người chịu Vương mệnh bảo vệ cho vương tử đông du. Trong bọn này một người cũng thuộc vương tộc, tên gọi Thượng Quan Cẩn. Còn ba người là đại tướng quân Bình Độc Hạc, Tư không Thượng Quan Mộc và Nội khố Nghiêm Lập Bản.

Vấn đề này còn được bổ sung :

-Quan chế của Kim Bằng Vương Triều không khác thời Hán, Đường của chúng ta

mấy tý.

9. Cầu Tây Môn Hào Kiệt Cạo Râu

Vấn đề thứ ba là:

-Bọn người lưu vong lạc lõng nơi đâu ? Hậu quả ra làm sao ?

Thanh âm khàn khàn trả lời:

-Sau khi vào Trung Thổ tất nhiên ẩn tính mai danh, vì tân Vương triều thành lập xong liền phái thích khách vào Trung Thổ để truy sát họ nhưng không đem lại kết quả

nào. Nếu vị vương tử kia còn sống cho đến nay cũng đã thành người già sắp vào quan

tài.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hồi lâu mới đưa vấn đề thứ tư ra:

-Nếu xảy việc cực kỳ khó khăn phải mời đến Tây Môn Xuy Tuyết ra tay thì dùng biện pháp nào mới lung lạc được y ?

Lần này trong động im lặng một hồi lâu mới đưa ra bốn chữ:

-Chẳng có cách nào.

oOo

Những món Trúc Diệp Thanh, Tiểu Ngưu Nhục, Ngũ Mai Cáp Tử, Ngự Dương Song Tiên ở Thượng Lâm Xuân trong thành đều là những thứ nổi tiếng xa gần nên bọn Lục Tiểu Phụng liền tìm đến tửu lâu này.

Lục Tiểu Phụng là người nghiên cứu những món ăn nên rất sành về nghề đó.

Chàng lẩm bẩm:

-Chẳng có cách nào thì còn nói làm gì ?

Chàng uống chung rượu Trúc Diệp Thanh rồi nhần nhó cười nói:

-Cả một bàn rượu thịt này nhiều lắm mới hết năm lạng bạc. Thế mà bọn quý sứ trả lời một câu lấy những năm chục lạng.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi:

-Họ bảo không có cách nào chẳng lẽ không có cách nào thật ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- -

-Tây Môn Xuy Tuyết đã giàu tiền lại có danh vọng và là con người rất tự phụ.

Trước nay hắn không can thiệp vào việc của người khác. Hơn nữa, lục thân hắn còn không nhìn nhận, dưới mắt chẳng có ai. Đối với con người như vậy thì cò biện pháp

nào nữa ?

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nhưng có lúc hấn vì một người chưa từng quen biết mà chạy ba ngàn dặm đường để báo thù giùm.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đó là cái thích của hấn. Khi hấn không thích thì đến thiên lôi cũng không bắt được hấn đi.

Hoa Mãn Lâu vẫn mỉm cười nói:

-Dù sao thì chúng ta đi chuyến này cũng không phải là vô ích, vì đã biết được một

ít chuyện về Đại Kim Bằng Vương.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão nói đúng nên chúng ta chẳng thể không can thiệp vào vụ này. Chúng ta đã muốn can thiệp thì không co Tây Môn Xuy Tuyết không xong.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Kiếm pháp của hấn quả có ghê gớm như lời người ta thương đồn đại trên chốn giang hồ không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ e rằng còn đáng sợ hơn là lời đồn đại. Hấn động thủ lần đầu tiên ngày mới

mười lăm tuổi. Cho đến bây giờ chưa một ai có thể toàn thân rút lui dưới lưỡi kiếm

của hấn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Vậy vụ này nhất định phải có hấn mới được hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế ! Vì chúng ta phải đối phó với hạng người khác thường mà lại không phải chỉ có một người.

Chàng uống chút rượu rồi nói tiếp:

-Nếu Độc Cô Nhất Hạc quả là đại lão bản ở Thanh Y Lâu thì dưới trướng hấn có ít ra là năm, sáu chục tay thủ hạ khó bề đối phó. Huống chi bản thân phái Nga Mi

cao

thủ đã đông như kiến.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- -

-Tiểu đệ cũng nghe nói bọn Nga Mi Thất Kiếm, Tam Anh Tứ Tú đều là những kiếm khách tân tiến trong võ lâm hiện nay.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hoắc Thiên Thanh, tổng quản ở Châu Quang bảo khí các cửa Diêm Thiết San lại càng khó đối phó hơn là bảy người trong bọn họ. Cha này chưa nhiều tuổi nhưng địa

vị cực cao. Nghe đồn Quan Trung đại hiệp Sơn Tây Nhận cũng kêu hắn một điều sư thúc, hai điều sư thúc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Sao hạng người này lại chịu làm thủ hạ cho Nghiêm Lập Bản ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì ngày trước hắn bị người ám toán đến thành trọng thương ở Kỳ Liên Sơn, Nghiêm Lập Bản đã cứu mạng cho hắn.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Hoắc Hưu thường thường hành tung bất định, vậy tài sản đồ sộ của lão dĩ nhiên phải có người tin cậy được trông nom cho. Những người này hắn cũng khó bề đối phó.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Hoa Mãn Lâu nói:

-Vì vậy chúng ta phải tìm cho bằng được Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhất định là thế.

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm hỏi:

-Chúng ta có thể dùng cách khích tướng để hắn so tài cao thấp với bọn cao thủ kia

không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không được !

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì hắn là người chẳng những không ăn lời khích bác, mà lại thông minh tuyệt đỉnh, chẳng khác gì tại hạ.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa nói tiếp:

-Người nào dùng cách khích tướng đối với tại hạ cũng chẳng ăn thua gì hết.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu rồi thủng thẳng nói:

--

-Tiểu đệ có một cách, hãy thử xem sao.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cách gì ?

Hoa Mãn Lâu chưa kịp nói cách gì thì đột nhiên nghe ngoài cửa nhốn nháo cả lên, những tiếng kêu gọi om sòm.

Một người loạng choạng từ ngoài cửa tiến vào Thượng Lâm Xuân. Một người máu ! Tháng Tư, trời đã quá Ngộ. Ánh tà dương từ ngoài cửa chiếu vào, chiếu lên thân người này làm cho máu đỏ lại càng đỏ tươi, khiến người ta lạnh đến xương tủy. Máu tươi từ mười bảy, mười tám chỗ trong người chảy ra. Trên đỉnh đầu, trong lỗ mũi, lỗ tai, lỗ miệng, cổ họng, trước ngực, cổ tay, đầu gối, bả vai đều có máu chảy.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy ai bị nhiều vết thương như thế bao giờ, chẳng những không thấy mà còn không dám nghĩ tới nữa.

Người này ngó thấy Lục Tiểu Phụng, đột nhiên xông lại trước mặt chàng. Y dùng đôi bàn tay nhuộm đỏ máu hồng nắm lấy vai chàng. Cổ họng y bật lên những tiếng òng ọc dường như có điều chi muốn nói.

Nhưng y không nói được tiếng nào vì cổ họng đã bị cắt đứt một nửa.

Có điều y vẫn còn sống.

Đây là một kỳ tích. Nguyên lúc lâm tử y mong được gặp Lục Tiểu Phụng để nói với chàng một lời.

Lục Tiểu Phụng ngó bộ mặt co rúm hung dữ của y, đột nhiên bật tiếng la thất thanh:

-Tiêu Thu Vũ !

Cổ họng Tiêu Thu Vũ vẫn vang lên những tiếng òng ọc không ngừng. Cặp mắt y đầy máu chảy lại ra chiều nóng nẩy, khiếp sợ, bi phẫn và cừ hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng ông bạn có điều muốn nói ?

Tiêu Thu Vũ gật đầu. Đột nhiên y phát ra một tiếng hô thê thảm, tuyệt vọng giống như tiếng gầm rú của con chó sói bị thương, cô độc, đói khát, sắp chết ở giữa nơi băng

thiên tuyết địa phát ra.

Sau lại thấy y đột nhiên người co rúm lại tựa hồ một ngọn roi vô hình đang quất tui

bụi vào mình y.

Y định cáo tố với Lục Tiểu Phụng một điều bí mật và hiển nhiên là điều bí mật đáng sợ, nhưng vĩnh viễn y không nói ra được nữa.

--

Lúc Tiêu Thu Vũ té xuống, tứ chi y đã co quắp lại vì đau khổ. Máu tươi dần dần thành tím thẫm.

Lục Tiểu Phụng dậm chân xuống, rung động hai cánh tay. Tầm thân cao lớn của chàng coi như con chim bằng bay lướt qua bốn năm cái bàn, lại qua trên đầu người vọt ra ngoài cửa sổ.

Những phiến đá xanh lát đường còn dính lại một giầy máu tươi từ giữa đường vào đến cửa.

Chàng tự hỏi:

-Vừa rồi có cỗ xe ngựa chạy lướt qua. Phải chăng Tiêu Thu Vũ từ trên xe ngựa bị đẩy xuống ? Cỗ xe đó là xe nào ?

Bỗng nghe tiếng người nói:

-Cỗ xe ngựa chạy nhanh quá, người dong xe mặc áo xanh.

Người khác hỏi:

-Xe chạy về bên nào ?

Người kia đáp:

-Chạy qua mé hữu.

Lục Tiểu Phụng chẳng nói gì, cứ nhìn về phía bóng tà dương mà rượt theo.

Chàng chạy qua đường phố dài, đột nhiên nghe mé tả có tiếng la kinh hoảng vọng lại rồi tiếng người nhón nháo.

Một cỗ xe ngựa đen sì vừa đâm vào tiệm thuốc đánh té bốn, năm người lại xô đổ hai cái bàn.

Con ngựa ngã lăn ra, miệng sùi bọt trắng.

Người đánh xe cũng té xuống rồi, miệng học máu tươi màu tím đen đang nhỏ giọt xuống vạt áo.

Quần áo người này bằng vải xanh. Mặt gã co rúm lại, hình thù đã biến đổi. Sắc mặt

vàng lợt đen xạm lại.

Lục Tiểu Phụng mở cửa xe ra thấy trên chỗ ngồi còn treo một cặp ngân câu. Một mảnh vải gai buộc ở đầu ngân câu coi chẳng khác lá cờ chiêu hồn. Trên mảnh vải này

viết năm chữ lớn bằng máu tươi “Lấy máu trả nợ máu”.

Phía dưới chưa thêm một câu : ”Đây là kết quả về chuyện can thiệp vào việc của người ta.”

Cặp ngân câu lấp loáng ánh hàn quang.

Hoa Mãn Lâu sờ vào cặp ngân câu thùng thảng hỏi:

-Công tử cho cặp câu này là của Câu Hồn Thủ ?

--

Lục Tiểu Phụng gật đầu mấy cái.

Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy nhưng cũng biết chàng đồng ý. Gã hỏi tiếp:

-Có phải Câu Hồn Thủ chết về tay Tiêu Thu Vũ không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đọc lại những chữ viết trên tấm vải vàng: "Lấy máu trả nợ máu. Đây là kết quả về chuyện can thiệp vào việc của người ta."

Hoa Mãn Lâu nói:

-Câu dưới hiển nhiên học cảnh cáo chúng ta đừng can thiệp vào việc của họ.

Lục Tiểu Phụng cười lạt nói:

-Nguồn tin ở Thanh Y Lâu thật mau lẹ ! Đúng là bọn họ nhận lầm người. Thanh Y Lâu kể ra không nên làm việc vụng về này. Chẳng lẽ họ cứ thế là hăm được người ta?

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Họ làm như vậy chỉ lợi cho một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Lợi cho ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đại Kim Bằng Vương.

Trên đời thường có những người bản tính rất cương ngạo, thà rằng chịu bẽ gãy chứ không chịu cong lưng. Càng hăm dọa để họ đừng can thiệp vào một việc gì thì họ càng nhất quyết can thiệp cho bằng được. Lục Tiểu Phụng cũng vào loại người này. Bây giờ dù ai đem một trăm tám mươi lưỡi đao kề vào cổ chàng, chàng cũng không chịu bỏ qua.

Lục Tiểu Phụng nắm lấy cặp ngân câu nói:

-Đi ! Chúng ta đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết. Tại hạ đã nghĩ ra được cách đối phó với y.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Cách gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chuyến này y mà nhất định không chịu ra tay, tại hạ sẽ phóng hỏa đốt Vạn Mai sơn trang của y.

Vạn Mai sơn trang đạo này không có hoa mai.

Trời đang vào tiết tháng tư, hoa đào và hoa Đỗ Quyên đua nở trên sườn núi.

Phía đối diện, hoa tươi khắp chỗ. Hoa Mãn Lâu cơ hồ không muốn dời khỏi nơi đây. Nét mặt gã rất bình tĩnh, an tường, chợt tươi lên không bút nào tả xiết,

tựa hồ

mới luyện ái thiếu nữ mà được gặp tình nhân.

--

Lục Tiểu Phụng không nhẫn nại được nói:

-Tại hạ chẳng muốn ngắm phong cảnh chi hết, vì một khi trời tối là Tây Môn Xuy Tuyết không tiếp khách nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Cả đến công tử mà y cũng không tiếp kiến hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dù là ông trời con y cũng không tiếp.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Biết y có ở nhà hay không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhất định là y ở nhà. Mỗi năm nhiều lắm là y ra ngoài bốn chuyến và chỉ lúc giết

người y mới dời khỏi trang trại.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Thế thì mỗi năm y giết tối đa là bốn người phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế. Y đã giết ai là đáng tội cả.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Ai là người đáng giết ? Ai quyết định người ta đáng giết hay không đáng giết ?

Đột nhiên gã thở dài nói:

-Một mình công tử đi kiếm y thôi. Tiểu đệ tình nguyện ở đây chờ đợi.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Chàng đã hiểu tính gã rồi.

Trước nay chưa một ai thấy Hoa Mãn Lâu nổi nóng, nhưng y đã quyết định điều gì thì không một ai làm cho y thay đổi chủ ý được.

Gã ngó những hoa tươi đầy sườn núi thung thẳm nói tiếp:

-Khi công tử gặp y, hay hơn hết là hãy thử đưa biện pháp của tiểu đệ ra rồi hãy dùng đến biện pháp của công tử.

Ở trong nhà không nhìn thấy hoa, nhưng mùi hoa thơm sức nức đầy nhà, lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì thoang thoảng. Mùi hoa cũng chập chờn giống Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngòai ghé xuống cái ghế kết bằng giấy xanh mà nhìn mình. Rượu trong chung màu biếc lợt, xiêm áo mặc trong người chàng trắng như tuyết vừa nhẹ nhàng vừa mềm nhũn.

Từng hồi sáo thổi vi vu nhẹ nhàng hơn gió xuân, phảng phất như gần như xa mà

không nhìn thấy người thổi sáo.

Lục Tiểu Phụng thở dài, cất tiếng hỏi:

--

-Suốt đời huynh đài không có lúc nào phiền não thật ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Không có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Trên đời này có điều gì huynh đài muốn mà không được chăng ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Cũng không có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Huynh đài quả là người hoàn toàn thỏa mãn mọi điều thật ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết hững hờ đáp:

-Vì những ước muốn của tiểu đệ chẳng có gì cao xa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Trước nay huynh đài có cầu khẩn ai bao giờ không ?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

-Chưa từng có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu có người đến yêu cầu huynh đài việc gì, huynh đài cũng không ưng chịu hay sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Tiểu đệ đã muốn đi làm việc gì thì chẳng cần ai đến cầu cạnh. Bằng không thì bắt

cứ là ai cầu tiểu đệ cũng không nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Huynh đài không nghe mà người ta phóng hỏa đốt nhà thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại:

-Ai đốt nhà tiểu đệ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chính là tại hạ.

Tây Môn Xuy Tuyết cười xòa.

Y là người rất ít cười, nên nụ cười của y lộ vẻ trào phúng khôn tả.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Bản ý tại hạ đến đây là để yêu cầu huynh đài đi làm giúp một việc mà tại hạ đã hứa với người ta. Nếu huynh đài không chịu đi, tại hạ phóng hỏa đốt nhà huynh

đài

cháy cho kỳ hết.

Tây Môn Xuy Tuyết ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng hồi lâu mới thủng thảng đáp:

--

-Tiểu đệ vốn không có mấy bạn hữu, khi nào nhiều lắm là được ba người. Công tử là bằng hữu của tiểu đệ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế tiểu đệ mới đến cầu huynh đài.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp:

-Cũng vì thế mà tại hạ chẳng cần chi hết. Lúc nào công tử muốn đốt nhà thì cứ việc

động thủ phóng hỏa đi.

Lục Tiểu Phụng chưng hửng. Chàng 9 đã hiểu rõ Tây Môn Xuy Tuyết. Lời y thốt ra như mũi tên bắn đi không bao giờ trở lại.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

-Nhà sai là một cái kho chứa củi khô và tùng hương. Tại hạ đề nghị công tử hay hơn hết là bắt đầu đốt căn phòng đó. Ban đêm phóng hỏa lại càng tốt vì nơi đó phát

hỏa tất nhiên sáng lắm.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi qua chuyện khác:

-Huynh đài đã nghe ai nói đến Đại Thông, Đại Trí bao giờ chưa ?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp:

-Nghe nói hai nhân vật này chẳng có vấn đề gì là không phúc đáp được. Chẳng lẽ họ biết hết mọi chuyện trong thiên hạ thật ư ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Huynh đài không tin chẳng ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử tin như vậy hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiểu đệ đã hỏi họ dùng cách gì mới lung lạc được huynh đài thì bọn họ đáp là chẳng có cách nào hết. Tại hạ không tin, nhưng bây giờ tại hạ nhận thấy họ hiểu rõ

huynh đài hơn ai hết.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn Lục Tiểu Phụng cười khà khà nói:

-Thế thì chuyện này họ lắm rồi.

Lục Tiểu Phụng “ủa” một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

-Chẳng phải là công tử chẳng có cách gì lung lạc tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiểu đệ còn cách gì nữa ?

Tây Môn Xuy Tuyết mỉm cười nói:

--

-Hễ công tử cạo hết mọi sợi râu đi thì làm gì tại hạ cũng theo ngay.

Từ nay bọn bằng hữu ngó thấy Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhận ra chàng, vì nguyên trước chàng có bốn hàng lông mày, mà bây giờ môi nhẵn thín như đứa nhỏ sơ sinh.

Chỉ đáng tiếc là Hoa Mãn Lâu không ngó thấy.

Dĩ nhiên gã cũng không nhìn thấy Tây Môn Xuy Tuyết cùng đi với Lục Tiểu Phụng, nhưng gã mỉm cười hỏi:

-Tây Môn trang chúa đây ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại:

-Hoa Mãn Lâu phải không ?

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

-Đáng tiếc là tại hạ bị tàn tật không nhìn thấy phong thái của kiếm khách đương thời.

Tây Môn Xuy Tuyết chú ý nhìn gã hỏi:

-Các hạ không nhìn thấy thật ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tuồng trang chúa đã từng nghe nói tới Hoa Mãn Lâu tuy có mắt mà đui mù như giống dơi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Chẳng lẽ các hạ nghe tiếng bước chân mà biết tại hạ ?

Y cũng giống Độc Cô Phương về điểm này nên mới hỏi câu đó. Y vốn tự phụ về khinh công và kiếm pháp tuyệt vời của mình.

Thực ra khinh công của y đáng làm cho y tự phụ.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-theo chỗ tại hạ biết thì trong thiên hạ hiện nay chỉ có bốn năm người lúc hành động hoàn toàn không phát ra một chút tiếng động nào. Trang chúa là một trong những nhân vật này.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Nhưng các hạ lại biết tại hạ đã tới thì sao ?

Hoa Mãn Lâu cười rất tươi đáp:

-Cái đó là vì trên mình trang chúa mang làn sát khí.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Sát khí ư ?

Hoa Mãn Lâu thản nhiên đáp:

- -

-Lợi kiếm rút ra khỏi vỏ tất có sát khí. Trong đời trang chúa đã giết nhiều người thì

sao lại không mang sát khí ?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

-Thảo nào các hạ qua cửa cũng không vào nhà, té ra các hạ chịu không nổi mùi sát khí ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

-Chỗ này hoa tươi rất đẹp, hiếm thấy ở nhân gian. Nếu trang chúa có thể ở đây lâu

một chút thì làn sát khí đó dần dần mất hết vào trong chỗ vô hình.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

-Hoa tươi tuy đẹp nhưng làm sao đẹp bằng huyết hoa lúc giết người được ?

Hoa Mãn Lâu “ủa” lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên khoé mắt lộ ra những tia kỳ quang nói:

-Trên cõi đời này vĩnh viễn không giết hết được bọn bội tín bất nghĩa. Giả tỷ các hạ

lúc phóng kiếm đâm vào cổ họng chúng, nhìn rõ huyết hoa trên thanh kiếm trong nháy

mắt thì thấy nó rực rỡ huy hoàng không biết đến thế nào mà kể, mới hiểu huyết hoa

là một thứ tuyệt mỹ trên đời không còn cái gì bì kịp.

Y nói rồi đột nhiên xoay mình đi ngay không ngoảnh cổ lại.

Giữa lúc bóng chiều mờ ảo, Tây Môn Xuy Tuyết biến vào trong cảnh sắc huyền hân phẳng phất như một tấm sa mỏng giữa đám rừng hoa.

Hoa Mãn Lâu không nhận được nhẹ buông tiếng thở dài nói:

-Bây giờ tiểu đệ mới hiểu y luyện thành kiếm pháp này trong trường hợp nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ủa !

Hoa Mãn Lâu nói:

-Vì y đã coi việc giết người là một cảnh mỹ lệ rất thiêng liêng. Y hiến thân cả cuộc

đời mình cho sự nghiệp đó. Chỉ có lúc giết người mới là lúc sống chân thực của y.

ngoài lúc đó, y hoàn toàn ở trong tình trạng chờ đợi.

Lục Tiểu Phụng trầm tư, nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

-May ở chỗ y giết toàn những người đáng giết.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười không nói gì nữa.

Lúc này bức màn đêm đã buông xuống trần gian không một tiếng động.

Mảnh trăng hạ huyền treo trên ngọn cây ở phía xa xa với những chòm sao thưa thớt khiến cho cảnh sắc ban đêm vừa thần bí vừa mỹ lệ.

- -

Hoa Mãn Lâu chậm chạp đi trên sườn núi phẳng phất như người lạc vào cõi mộng thần bí và mỹ lệ.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cất tiếng hỏi:

-Tại sao huynh đài chẳng hỏi gì đến chuyến đi vừa rồi của tiểu đệ có thu lượm được

kết quả nào không ?

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

-Tại hạ biết công tử đã lung lạc được y rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Làm sao huynh đài lại biết được ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-y đã không giữ công tử, lại chẳng đưa chân mà công tử không tức giận thì dĩ nhiên

hai vị đã ước hẹn chỗ gặp nhau.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Huynh đài có biết tại hạ dùng cách gì không ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Dĩ nhiên công tử theo biện pháp của tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao thế ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì tuy y vô tình, nhưng công tử hữu tình. Y biết chẳng khi nào công tử đốt nhà y.

hơn thế nữa, công tử có đốt thật y cũng chẳng quan tâm.

Tiểu Phi mỉm cười, thở dài nói:

-Bất luận huynh đài ghé góm đến đâu thì cũng có việc vĩnh viễn không nghĩ ra

được.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Việc gì ?

Lục Tiểu Phụng đưa tay lên sờ chỗ để râu nói:

-Huynh đài thử đoán coi. Đoán không trúng tiểu đệ sẽ cho hay.

Hoa Mãn Lâu cười hỏi:

-Tại hạ đã đoán thì cần gì công tử cho hay nữa ?

Lục Tiểu Phụng chưa kịp mở miệng, đột nhiên thấy Hoa Mãn Lâu mỉm cười một cách bình tĩnh, an tường rồi trong nháy mắt gương mặt biến thành cương nghị không tả.

Chàng không nhịn được cười hỏi:

--

-Huynh đài đã phát hiện ra điều gì ?

Hoa Mãn Lâu chưa đáp mà cũng không nói gì, vì gã phảng phất nghe có thanh âm thần bí từ đằng xa vọng lại. Thanh âm này chỉ có gã mới nghe thấy.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên thay đổi phương hướng đi về phía sau.

Lục Tiểu Phụng đi theo gã. Bóng đêm càng âm đạm. Trăng sao đều lặn xuống phía sau ngọn núi.

Đột nhiên chàng nghe tiếng hát nỉ non ra chiều lo buồn ai oán khiến cho người nghe phải rầu ruột.

Tiếng hát thê lương, mỹ lệ mà xúc động lòng người.

Khúc hát của một thiếu nữ đa tình lúc sắp chết tự sự với tình nhân về cuộc đời phiêu bạt và bất hạnh của mình.

Lục Tiểu Phụng không chú ý nghe giọng ca này. Chàng thấy Hoa Mãn Lâu lộ vẻ rất kỳ quái, không nhịn được hỏi:

-Dường như huynh đài đang nghe khúc hát kia ?

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

-Tại hạ đã được nghe qua.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Huynh đài nghe ai hát ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Thượng Quan Phi Yến.

Lục Tiểu Phụng thường nói những cái ở trên đời có thể khiến cho chàng hoàn toàn tin tưởng cộng được mười hai thứ trong đó có 164 tai của Hoa Mãn Lâu.

Những cái mắt người khác trông thấy có khi còn sai trật, nhưng Hoa Mãn Lâu

trước nay chưa nghe trập bao giờ.

Tuy gã không nói ra nhưng trông mặt gã chẳng khác gì đã cho Lục Tiểu Phụng hay là người hiện đang hát lúc này chính là Thượng Quan Phi Yến.

10. Độc Môn Âm Khí Phi Phụng Châm

Thiếu nữ thần bí mất tích này sao lại xuất hiện đột ngột ở đây ? Tại sao một mình

nàng ẩn lánh chốn hoang sơn và giữa lúc đêm khuya hát khúc thê lương ai oán ?

Nàng hát để ai nghe ?

Chẳng lẽ thân thể nàng cô đơn, phiêu bạt như bài ca đang tự tình về số phận đau khổ và bất hạnh trước tình nhân.

Lục Tiểu Phụng không hỏi nữa, vì lúc này trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một chấm đèn lửa.

Tiếng ca ở chỗ có chấm đèn vọng lại.

Hoa Mãn Lâu chuyển động thân hình đi về phía đó. Tuy gã không nhìn thấy ánh sáng của ngọn đèn cô độc mà chạy như bay rất đúng phương hướng chẳng sai trật chút nào.

Mỗi lúc một tới gần ngọn đèn, Lục Tiểu Phụng đã nhận ra đây là một tòa miếu nhỏ, nhưng chưa hiểu trong miếu thờ thần hay thổ địa ?

Giữa lúc ấy, tiếng ca đột nhiên dừng lại. Khoảng trời đất biến yên lặng như tờ.

Lục Tiểu Phụng ngược mắt nhìn Hoa Mãn Lâu, không nhin được hỏi:

-Nếu đúng y hát cho huynh đài nghe thì tất không bỏ đi.

Nhưng nàng đã đi rồi. Dưới ánh đèn sáng trong miếu sơn thần âm u lạnh lẽo không thấy người nào.

Tượng sơn thần mặt đen cười con mắt hổ, tay cầm cương tiên, dưới ánh đèn ảm đạm phẳng phất như vung roi trừng trị kẻ gian tặc trên đời, vì người thiện lương mà

ôm mối bất bình.

Trên thần án đã tróc sơn có một cái chậu đồng cũ kỹ, sứt mẻ. Trong chậu đựng đầy nước trong. Trên mặt nước nổi phập phờ mấy sợi tơ đen.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử đang coi cái gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trong chậu nước đặt trên án có mấy sợi tóc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

--

-Tóc ư ?

Mấy sợi tóc mềm ruồi ruội còn để lại chút mùi hương của tóc thiếu nữ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đây là tóc nữ nhân, tựa hồ mới đây còn có thiếu nữ ở. Y vừa hát vừa dùng chậu nước làm gương soi để chải đầu, nhưng hiện giờ không thấy bóng người đâu.

Hoa Mãn Lâu từ từ gật đầu tựa hồ đã biết nàng không ở lại chờ mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Giữa tình trạng này và ở nơi đây y hãy còn chải đầu thì hiển nhiên là một cô gái

rất thích làm dáng.

Hoa Mãn Lâu lạnh lùng đáp:

-Thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi thì ai không thích làm dáng ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thượng Quan Phi Yến há chẳng phải là một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì thế nàng cũng thích làm dáng.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã ướm hỏi:

-Trước kia huynh đài dĩ nhiên đã sờ đầu tóc y phải không ?

Hoa Mãn Lâu cười khậm khà. Gã cười có nhiều kiểu cách. Tiếng cười này tỏ ra gã thừa nhận là đúng.

Lục Tiểu Phụng liền hỏi:

-Đây có phải là tóc của y không ?

Chàng tin xúc giác ở đầu ngón tay Hoa Mãn Lâu cũng bén nhạy như lỗ tai gã.

Chính mắt chàng đã thấy Hoa Mãn Lâu dùng đầu ngón tay khê sờ một cái mà biết được vật chân giả.

Hoa Mãn Lâu đón lấy mấy sợi tóc, dùng đầu ngón tay khê vuốt ve. Bỗng mặt gã lộ vẻ rất kỳ quái, không hiểu gã hoan hỉ hay gã bị thương ?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Có đúng là tóc của y không ?

Hoa Mãn Lâu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y vừa mới ở đây, còn chải đầu, ca hát, đủ tỏ y vẫn sống bình yên.

Hoa Mãn Lâu lại gật đầu và bật tiếng cười, nhưng tiếng cười này cũng không nhận ra được gã mừng vui hay gã đau xót ?

--

Thương Quan Phi Yến vừa mới ở đây sao lại không chờ Hoa Mãn Lâu ? Nếu nàng không biết gã sẽ tới thì hát cho ai nghe ?

Lục Tiểu Phụng ngấm ngấm thở dài. Chàng không hiểu nên an ủi gã mấy câu hay nên giả vờ như chẳng hiểu gì ?

Ngọn gió thổi qua từ ngoài cửa đưa vào. Tượng sơn thần cười cợt đen tay cầm cương tiên, đột nhiên bẽ ngay khúc giữa. Cây cương tiên dài bốn thước đột nhiên gãy

thành tám chín đoạn.

Tiếp theo pho tượng sơn thần cao lớn cũng bẽ ra từng mảnh một lá tả rớt xuống đất.

Giữa đám bụi cát mịn mờ, Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra trên tường vách phía sau thần tượng, có một người lơ lững lơ lững chừng.

Một người chết mà trên mình vết máu chưa khô. Cặp phán quan bút xuyên qua ngực đóng đinh vào tường lúc người hãy còn sống. Trên đầu phán quan bút treo hai lá

cờ chiêu hồn bằng vải gai vàng viết hai dòng chữ:

“Nợ máu trả bằng máu.”

“Đây là kết quả đã can thiệp vào việc của người ta.”

Hai câu này cũng viết bằng máu tươi, nét chữ dường như chưa ráo.

Lục Tiểu Phụng không coi đến mặt người chết cũng biết là Độc Cô Phương.

Không phải Liễu Dư Hận mà là Độc Cô Phương. Con người nhất tâm mong chết vẫn chưa chết. Người không muốn chết thì lại mất mạng.

Lục Tiểu Phụng hần học nói:

-Thần tượng đã bị người dùng nội lực phá hủy. Người chết lại để đây chờ bọn ta đến coi.

Hoa Mãn Lâu sắc mặt lợt lạt không nhịn được hỏi:

-Người chết không phải là Thương Quan Phi Yến ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người chết là Độc Cô Phương. Tại hạ không ngờ xác chết thứ hai lại là y.

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm hỏi:

-Sao y lại đến đây ? Cả Thương Quan Phi Yến sao cũng ở đây ? Chẳng lẽ nàng đã bị người uy hiếp và cũng lọt vào tay bọn Thanh Y ?

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi lại:

-Ngày thường huynh đài vẫn sáng suốt, mà gặp việc của nàng sao lại cứ nghĩ về khía cạnh không hay ?

Hoa Mãn Lâu trầm lặng hồi lâu rồi thở dài đáp:

-Cái đó là tại tiểu đệ quan tâm đến nàng nhiều quá.

--

Đúng thế ! Khi người ta đã quan tâm đến ai thì lúc nào cũng nghĩ tới người đó và nhất là lúc phân ly lại càng đau khổ.

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi:

-Bất luận trường hợp nào y cũng còn sống. Con người đã gươm kề cổ sao còn ca được khúc hát dễ nghe ?

Lục Tiểu Phụng cất tiếng hát:

Nhân sinh đắc ý tu tậ hoan,
Mặc sử kim tôn không đối tuyệt.

Giọng hát của chàng không được êm tai. Chàng vừa cầm đũa gõ vào chung rượu hát lại hai câu này.

Chàng hát xong một lượt, Hoa Mãn Lâu lại uống một chung rượu. Sau gã không nhìn được cất tiếng hỏi:

-Tiểu đệ chẳng dám bảo công tử hát không hay, nhưng công tử đổi những câu khác được chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không được.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ chỉ biết hát hai câu này.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Ai cũng bảo Lục Tiểu Phụng thông minh tuyệt đỉnh, tài cán kinh người. Bất luận môn võ gì chàng chỉ học qua một lần là hiểu ngay. Nhưng công tử mà cất giọng hát thì thật thua cả con lừa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Huynh đài bảo tiểu đệ hát không hay sao tự mình không hát lấy mà nghe.

Chàng muốn Hoa Mãn Lâu cười, Hoa Mãn Lâu hát, vì chàng chưa từng thấy Hoa Mãn Lâu nghĩ không ra được điểm nào, cũng chưa từng thấy gã vừa hát vừa uống rượu.

Thứ rượu này xoàng lắm vì hử trong quán rượu chốn sơn thôn làm gì có rượu ngon ?

Dù sao có rượu vẫn còn hơn không Hoa Mãn Lâu đột nhiên nâng ly lên đáp lễ, uống cạn sạch, rồi cất tiếng hát giải trí.

Vân nhất oa, Ngọc nhất thoa.

Thiểm thiềm xam nhi bạc bạc la,

--

Khinh tần song đài loan

Thu phong đảo vũ tương hòa

Liêm ngoại ba thu âm

Lưỡng quả đại dương nhân hại hà.

Khúc “Trường Tương Tư” hay “Đường Hậu Chủ” là Lý Vỹ nhớ vong thê là Đại Chu Hậu làm ra. Lời ca rất đối thê lương lại chưa đựng mối tương tư nói không xiết

được.

Lục Tiểu Phụng chợt phát hiện ra Hoa Mãn Lâu quả đã yêu cô gái xinh đẹp thần bí kia. Sở dĩ gã yêu cô một cách tha thiết vì gã chưa từng yêu ai bao giờ.

Còn Thương Quan Phi Yến thì sao ?

Hành tung của nàng rất kỳ bí, hành động rất cổ quái. Cả Lục Tiểu Phụng cũng không hiểu tâm ý nàng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Tại hạ tuy hát không hay, nhưng huynh đài hát càng tệ nữa. Tại hạ hát ít ra còn làm các hạo huynh đài bật cười. Còn huynh đài hát tại hạ muốn cười cũng không cười

ra tiếng được.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì thế mà chúng ta chỉ uống rượu là hơn. Bữa nay có rượu hãy biết say lấy bữa nay.

Gã vừa nâng chung rượu lên bỗng nghe tiếng người hỏi:

-Vị nào là Lục đại thiếu gia ?

Đêm đã khuya rồi, người đã ngủ yên, ở tòa đã điểm chốn sơn thôn vốn không còn người đến nữa, người đến kiếm Lục Tiểu Phụng lại càng không thể có được. Thế mà người này chỉ đòi kiếm Lục Tiểu Phụng mới kỳ.

Coi cách ăn mặc, người mới đến phẳng phất như một nhà săn bắn ở nơi rừng núi.

Tay y cầm một cái giỏ tre. Trong giỏ đựng một con gà rừng nướng chín rất ngon lành.

Lục Tiểu Phụng không nhận được hỏi:

-Ông bạn tìm Lục Tiểu Phụng làm chi ?

Nhà liệt hộ đặt cái giỏ tre xuống bàn nói:

-Đây là cô má của Lục đại thiếu gia mua và bảo tại hạ đem tới cho Lục đại thiếu gia uống rượu.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi:

-Cô má của Lục mỗ ư ?

Nhà liệt hộ sững sờ hỏi lại :

--

-Tướng công có phải là Lục đại thiếu gia không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Nhưng Lục mỗ không phải là đại thiếu gia, mà cũng không chẳng có cô má nào hết.

Nhà liệt hộ nói:

-Nhất định là có. Tại hạ tuyệt không thể sai lầm được !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Nhà liệt hộ đáp:

-Nếu vị cô nương đó chẳng phải là cô má của Lục đại thiếu gia thì tại sao lại phí

tiền bỏ ra năm lạng bạc mua mấy con gà rừng và năm lạng bạc để mướn tại hạ đưa tới? Nhưng ...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng làm sao ?

Nhà liệt hộ nheo mắt nhìn chàng nhin cười đáp:

-Y bảo Lục đại thiếu gia có bốn hàng lông mày mà tại hạ nhận ra đại thiếu gia chỉ

có hai hàng.

Lục Tiểu Phụng muốn nổi nóng, nhưng chính chàng cũng phải phì cười hỏi:

-Ông bạn nhìn thấy ta có bốn hàng lông mày từ hồi nào ?

Nhà liệt hộ cười đáp:

-Vì tại hạ chưa từng ngó thấy, nên muốn đến coi, chứ không phải hoàn toàn vì năm lạng bạc mà tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô má ta hình dạng thế nào ?

Nhà liệt hộ đáp:

-Y là một vị tiểu cô nương.

Lục Tiểu Phụng la thất thanh:

-Tiểu cô nương ư ? Ông bạn lớn thế có vị tiểu cô nương nào làm cô má không ?

Nhà liệt hộ đáp:

-Tại hạ cũng không tin, nhưng y bảo tuy tuổi không lớn nhưng thuộc vào hàng trưởng bối. Cô lại bảo còn tên diệt tôn là Hoa Mãn Lâu, năm nay đã ngoài năm

chục

tuổi.

Lục Tiểu Phụng nhìn Hoa Mãn Lâu muốn cười nhưng không tiện bật tiếng cười.

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- -

-Đúng thế ! Tại hạ có một bà cô như vậy đó.

Nhà liệt hộ cũng hỏi:

-Vậy các hạ là Hoa Mãn Lâu, năm nay đã ngoài năm mươi ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ bảo dưỡng thận trọng nên coi tuổi còn nhỏ.

Nhà liệt hộ không nhịn được hỏi:

-Cách bảo dưỡng thế nào ? Tại hạ muốn học được không ?

Hoa Mãn Lâu thủng thẳng đáp:

-Cái đó cũng dễ thôi. Mỗi ngày ông bạn chỉ cần ăn năm chục con giun, hai chục con thằn lằn và ba cân thịt người.

Nhà liệt hộ ngó gã tướng chừng trông mắt sắp bật ra. Đột nhiên gã trở gót chạy đi

không dám ngoảnh cổ lại.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được nổi lên tràng cười rộ.

Hoa Mãn Lâu cũng cười nói:

-Đại thiếu gia nói đúng lắm ! Con tiểu yêu đó mà nói dối thì đến người chết cũng bị

ả gạt.

Lúc gã nói câu này không biết vô tình hay hữu ý cầm đũa trở về phía cửa sổ mé tả.

Lục Tiểu Phụng nhảy vọt lên xoay mình trên không lại đẩy cửa sổ. Một cô bé hai mái tóc kết bím, đang đứng bên ngoài bưng miệng cười thầm.

Thương Quan Tuyết Nhi cặp mắt thao láo cười không ra tiếng.

Lục Tiểu Phụng túm lấy bím tóc thì kéo lại nói:

-Con tiểu yêu này không những muốn làm cô má ta mà còn đòi làm bà cô huynh đài nữa.

Tuyết Nhi bĩu môi nói:

-Bắt quá người ta nói giỡn. Dù đại thiếu gia không bật cười thì cũng đừng nắm bím

tóc người ta cho hết giận.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

-Huống chi người ta lại mất mười lạng bạc mời người. Con gà rừng này ngon thiệt.
Dù đại thiếu gia chẳng cảm ơn, ít ra cũng nên giữ lịch sự với người ta một chút.

Tuyết Nhi mỉm cười nói:

-Ông cháu của ta đây còn có lương tâm, nói được lời công bằng.

Lục Tiểu Phụng cười rộ đáp:

-Té ra có kẻ có lương tâm còn ở dưới một bậc người không lương tâm.

--

Chàng cười lớn buông tay ra. Tuyết Nhi khác nào con tiểu hồ ly, lập tức chuồn qua

dưới nách chàng toan chạy đi, nhưng thị chuồn không nhanh lại bị Lục Tiểu Phụng nắm tóc lôi lại như lôi con gà bắt thị ngồi xuống ghế, dựng mặt lên hỏi:

-Ta muốn hỏi mấy câu, cô phải nói thực không được dối trá !

Tuyết Nhi chớp mắt mấy cái, tựa hồ bị oan khuất, thị đáp:

-Ta có nói dối câu nào bao giờ đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hiện giờ cô nói câu này là giả dối.

Tuyết Nhi tức mình lớn tiếng:

-Ta nói một câu công tử cũng không tin sao còn nói với ta làm gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng biết là mình đấu khẩu với con tiểu yêu này là chuyện ngu xuẩn.

Chàng nghiêm nghị hỏi:

-Tại sao lúc nào cô cũng theo dõi bọn ta ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ta không theo dõi các vị, mà có theo dõi cũng không kịp.

Câu này thị nói thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao cô kiếm thấy bọn ta ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ta biết các vị muốn kiếm Tây Môn Xuy Tuyết, nên ta đến trước.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô vẫn chờ ở đây ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Người ta chờ suốt một ngày, y phục chưa thay đổi, người chưa tắm gội biến thành hôi hám. Đại thiếu gia không tin thì ngồi coi.

Hoa Mãn Lâu lại cười hì hì. Lục Tiểu Phụng háng dặng mấy tiếng, hỏi:

-Cô đợi bọn ta làm chi ?

Tuyết Nhi đáp:

-Vì ta có chuyện bí mật nhất định phải cho công tử hay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Điều chi bí mật ?

Tuyết Nhi môi méo xệch như người muốn khóc, đột nhiên lấy trong người ra con yếm vàng chế tạo rất tinh xảo, cô nói:

--

-Công tử coi đây. Cái này ta mới tìm thấy đêm qua ở trong vườn hoa. Lục Tiểu Phụng ngó rồi chẳng biết điều chi bí mật.

Tuyết Nhi lại nói:

-Cái này là gia phụ hồi sanh tiền làm cho thư thư. Thư thư coi nó như một thứ bảo

bối, dùng giấy vàng đeo vào mình. Ta mượn y đeo chơi mấy ngày mà y nhất định không chịu. Bây giờ ... bây giờ ta lượm được nó ở dưới đất.

Tuyết Nhi lắc đầu nói tiếp:

-Đây nhất định là lúc người ta khiêng thi thể y vô tình đã kéo rớt xuống.

Trong mắt cô ếch ếch những nước. Quả nhiên cô rất bị thương. Cả tiếng nói cũng nghẹn ngào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ cô công nhận là thư thư cô đã chết rồi ?

Tuyết Nhi mím môi, gật đầu nghẹn ngào đáp:

-Chẳng những ta biết y chết rồi mà còn biết cả người đã hạ sát y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ai vậy ?

Tuyết Nhi hần học đáp:

-Chính là biểu thư ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thượng Quan Đan Phụng ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Chính y đó. Chẳng những y hạ sát thư thư ta mà còn giết cả bọn Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương và Liễu Dư Hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cả ba người này cũng đều bị nàng giết chết ư ?

Tuyết Nhi gật đầu đáp:

-Chính mắt ta ngó thấy y theo Liễu Dư Hận vào trong một nhà khách sạn nói mấy câu rồi đột nhiên dùng cây Phi Phụng Châm vươn tay ra hạ sát Liễu Dư Hận. Y còn đem thi thể hẩn giấu xuống gầm giường.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Không ngờ Liễu Dư Hận mong chết mãi không được, lần này lại chết lẹ quá.

Tuyết Nhi nói:

--

-Phi Phụng châm nguyên là ám khí độc môn của biểu thư hễ gặp máu là sưng lên làm cho chết người. Chắc biểu thư đã dùng thứ ám khí này để hạ sát thư thư, nhưng

không hiểu biểu thư đã giấu thi thể thư thư vào đâu ... ?

Thị chưa dứt lời, nước mắt đã trào ra.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Cô nói mấy câu này có vẻ hợp lý tựa hồ hoàn toàn đúng sự thực, nhưng đáng tiếc là ta không tin một câu nào.

Tuyết Nhi cũng không nổi nóng chỉ sa kệ đáp:

-Ta đã biết công tử chẳng tin ta là vì công tử ... đã bị biểu thư làm cho mê hoặc.

Lục Tiểu Phụng dăm dăm ngó Tuyết Nhi. Quyết tâm của chàng đã bị giao động.

Chàng không nhịn được hỏi:

-Nàng cũng là biểu thư biểu muội với thư thư của cô thì sao lại giết chết thư thư cô?

Tuyết Nhi nghiêng răng đáp :

-Ai mà biết được tại sao y lại hạ sát thư thư ta ? Có khi vì y tức giận thư thư ta ở chỗ

thư thư thông mình hơn y mà lại đẹp hơn y nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Còn Liễu Dư Hận thì sao ? Trước nay hắn vẫn một dạ trung thành làm việc cho nàng, sao nàng lại giết hắn ?

Tuyết Nhi hần học đáp:

-Y là một người đàn bà độc hơn rắn rết. Đến thư thư ta y còn hạ độc thủ thì bất cứ

với ai cũng giết chết được.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Ta biết cô hận nàng lắm, nhưng ...

Tuyết Nhi đột nhiên cười lạt ngắt lời:

-Người tưởng ta hận y vì người chẳng ? Người cho là ta ăn phải giấm chua ư ? Bề ngoài y đối với ta rất tốt mà thực ra y vẫn ngấm ngầm khi phụ ta ...

Lục Tiểu Phụng đột nhiên ngắt lời:

-Năm nay nàng mới mười chín tuổi mà cô đã hai mươi thì nàng khi phụ cô thế nào

được ?

Tuyết Nhi cứng họng không nói được nữa.

Lục Tiểu Phụng lại sinh lòng bất nhẫn, cất giọng ôn tồn:

-Nếu cô bồn chồn vì thư thư cô thì cô cứ vững tâm lại, ta biết thư thư cô không chết

đâu.

Tuyết Nhi mím môi nói:

- -

-Nhưng lúc y sát hạt Liễu Dư Hận, quả thực ta đứng ngoài cửa sổ đã nhìn rõ ...

Cô đột nhiên dừng lại đứng ngẩn người ra.

Liễu Dư Hận bị Thượng Quan Đan Phụng giấu dưới giường đột nhiên lại xuất hiện.

Sương đêm thăm đậm, bóng nguyệt lu mờ.

Liễu Dư Hận dưới ánh trăng huyền ảo từ từ đi tới. Hắn tiến vào quán rượu nhỏ bé này.

Bộ mặt xấu xa của hắn dưới bóng trăng lơ mờ càng thêm phần hung dữ khủng khiếp, nhưng vẻ mặt hắn lại an tường. Thanh âm rất nhu hòa, hắn nhìn Tuyết Nhi nói:

-Cô đi ra ngoài chơi bấy nhiêu là đủ rồi. Bây giờ hãy theo ta trở về. Vương gia sai

ta đến đón cô đó.

Tuyết Nhi gương to cặp mắt ngập ngừng hỏi :

-Người ... người không chết ư ?

Khoé mắt Liễu Dư Hận lướt qua một tia bi thảm, hắn buồn rầu đáp:

-Chết ! Có khi chết không phải là chuyện dễ !

Tuyết Nhi hỏi:

-Biểu thư ta đâu rồi ?

Liễu Dư Hận đáp:

-nàng cũng mong cô về cho lẹ. Bây giờ cô hãy còn nhỏ tuổi, chờ cho đến lúc lớn lên đi du ngoạn cũng chưa muộn. Cô hãy coi thư thư của cô đó. Bây giờ y muốn đi đâu đều được tùy tiện, chẳng ai quản cố y hết.

Tuyết Nhi ngó Liễu Dư Hận ra chiều khiếp sợ. Đột nhiên thị nắm tay Lục Tiểu Phụng la lên:

-Tiểu muội yêu cầu công tử chớ để cho người này đem tiểu muội đi. Tiểu muội tình nguyện đi với công tử.

Liễu Dư Hận hỏi:

-Cái đó phải chờ cô lớn thêm ít nữa. Bây giờ cô là đứa con nít, bọn người lớn

còn

bao nhiêu việc chính phải làm, cho cô đi theo thể nào được ?

Bên ngoài có tiếng bánh xe lộc cộc và tiếng ngựa hí. Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa. Chính là cỗ xe mà Lục Tiểu Phụng đã ngồi bữa trước.

Liễu Dư Hận giục:

-Cô lên xe đi ! Ở trên xe ngủ ngon một giấc là về đến nhà.

Tuyết Nhi phải ra đi. Thị không ngoảnh cổ lại.

Lục Tiểu Phụng thấy cô lên xe rồi, đáng điệu cô rất đáng thương chàng không nhịn được thở dài, miệng lẩm bẩm:

- -

-Cô này vốn là một con nhỏ rất khả ái mà sao cô lại thích nói dối.

Hoa Mãn Lâu ngồi yên từ nãy tới giờ đột nhiên lên tiếng:

-Mỗi người nói dối đều có một nguyên nhân. Có người nói dối để tự lừa gạt mình.

Gã thở dài nói tiếp:

-Lại có người đáng thương hơn là nói dối bất quá để được người ta đồng tình với mình, không chú ý tới kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đây phải chăng là cô từ ngày còn nhỏ đã thiếu kẻ bênh vực và đồng tình ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Phải rồi.

Lục Tiểu Phụng thở dài, nhăn nhó cười nói:

-Huynh đài nói phải đấy. Có nhiều người làm việc lầm lỗi cũng nên lượng thứ cho họ. Tại hạ nên biết sớm điểm này để suy nghĩ về kẻ khác ...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên phát giác ra Liễu Dư Hận xuất hiện ở ngoài cửa. Hắn nhìn chàng thủng thẳng nói:

-Tuyết Nhi có câu này bảo tại hạ cho công tử hay.

Lục Tiểu Phụng lắng tai nghe. Đột nhiên chàng phát giác ra con người đáng sợ này dường như lộ ra một nụ cười ôn hòa nói:

-Cô bảo vừa rồi cô quên chưa cho công tử hay là từ ngày công tử cạo râu rồi trông

công tử trẻ trung và diễm dứa hơn trước nhiều.

Lục Tiểu Phụng đưa ngón tay lên bờ môi, dường như chàng tức mình về chuyện hàm râu không mọc dài cho thật lẹ.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

-Công tử đã biết trước nay tiểu đệ chẳng bao giờ lấy làm bực mình vì không ngó thấy gì, nhưng bây giờ thực tình tiểu đệ muốn được nhìn rõ sau khi công tử cạo

râu

rồi, hình thù ra làm sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người ta vừa bảo cạo râu rồi càng trẻ, đẹp hơn trước.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Vậy thì làm sao trước kia công tử lại để râu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ bảnh quá, chỉ sợ bao nhiêu đàn bà con gái trên đời mê mình đến chết hết.

Hoa Mãn Lâu cười hỏi:

-Mấy bữa nay trời nóng quá, công tử có thấy bực mình không ?

- -

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi lại:

-Làm sao tại hạ phải bực mình ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì công tử cảm thấy có điều không tốt với cô bé vừa đáng thương lại đáng tức cười

mà còn hay nói dối. Công tử có điều chưa yên dạ vì không hiểu cô ta về rồi có bị người khinh khi hay chọc tức không ?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đứng phắt dậy muốn ra ngoài thì có người đưa hai tấm thiệp đến:

-”Đã chuẩn bị chung rượu lạt mời tướng công đến tẩy trần. Xin tướng công vui lòng
giá lâm.”

Phía dưới thự danh : Hoắc Thiên Thanh.

Mấy câu giản dị, chữ viết đoan chính và mực đặc nên nét chữ gồ lên một chút.

Người không ngó thấy, dùng đầu ngón tay sờ cũng ra.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

-Xem chừng Hoắc tổng quản này là một nhân vật rất chu đáo.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

-Há phải chỉ chu đáo mà thôi.

Người đưa thiệp đến là một thằng nhỏ rất lanh lợi, đứng ngoài cửa khom lưng nói:

-Hoắc tổng quản còn dặn: Nếu hai vị vui lòng đi dự thì tiểu nhân xin chờ ở đây để

đưa hai vị đến nơi đầy châu quang bảo khí. Hoắc tổng quản đã chuẩn bị chờ đại giá

của hai vị.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sao y biết là ta sẽ đến ?

Thằng nhỏ cười đáp:

-Trong phạm vi tám trăm dặm quanh đây, bất luận việc lớn việc nhỏ Hoắc Tổng quản chẳng mấy việc là không biết.

Tiệc rượu bát trong thủy các, bốn mặt là ao sen. Một màu xanh biếc, chín nhíp cầu

đều màu hồng tươi.

Những hạt trân châu dính vào những tấm sa dùm làm rèm cửa sổ đều chống cao lên. Hoa sen đưa mùi thanh hương thoang thoảng lúc mới nở.

Trời vào tiết tháng tư.

Hoa Mãn Lâu lặng lẽ hưởng thụ mùi hoa thơm của nhà phú hào. Dĩ nhiên gã không ngó thấy diện mạo Hoắc Thiên Thanh, nhưng nghe thanh âm cũng đoán ra được gương mặt lão thể nào.

--

Thanh âm Hoắc Thiên Thanh trầm trầm và mạnh mẽ. Lão nói thông thả, ôn hòa.

Lúc lão phát thanh hy vọng người nào cũng chú ý nghe và ai nấy đều nghe thật rõ.

Cái đó chứng tỏ lão là người tự tin lại đủ sức phán đoán. Bất luận lão làm việc gì

cũng theo nguyên tắc của mình. Tuy lão kiêu ngạo, nhưng không muốn người ta nhận ra mình kiêu ngạo.

Hoa Mãn Lâu không ngăn con người này mà Hoắc Thiên Thanh cũng không ngăn lão. (?)

Ngoài ra còn hai người khách bồi tiệc. Một người là Tây Tịch Diêm gia tên gọi Tô Thiếu Khanh. Một vị là Vân Lý Thần Long Mã Hành nổi tiếng võ lâm từ lâu. Võ công lão không phải tầm thường. Thịnh danh của lão chẳng phải tự nhiên mà được. Hoa Mãn Lâu rất lấy làm kỳ ở chỗ lúc lão nói với Hoắc Thiên Thanh cũng ra chiều xiêm nịnh lấy lòng.

Một nhân vật bản lãnh vào bậc võ lâm hào kiệt như lão đáng lý thái độ phải khác hẳn.

Tô Thiếu Khanh là người thoát tục. Y không quê mùa hủ lậu mà cũng không ba hoa khoa trương. Hoắc Thiên Thanh đặc biệt giới thiệu y là một vị cử nhân bão học, nhưng nghe thanh âm thì y hãy còn nhỏ tuổi.

Cả chủ khách có năm người. Đây chính là phương thức mời khách rất thích của Hoa Mãn Lâu. Nó chứng tỏ chủ nhân không những ân cần chu đáo mà còn hiểu rõ tâm lý

của khách.

Nhưng đến bây giờ rượu thịt còn chưa bày ra khiến gã hơi lấy làm kỳ. Mặc dù gã không phải là người nóng nảy.

11. Phất Tay Áo Tựa Nước Chảy Mây Trôi

Trong Thủy các không có nhiều đèn mà sáng tỏ như ban ngày, vì bốn bức tường đều treo minh châu. Ánh đèn pha với ánh minh châu khiến cho luồng quang tuyến biến thành hòa dịu, mà người ngồi khoan khoái khôn tả.

Tô Thiếu Khanh chuyện trò rất vui vẻ. Gã nói về sự tích phong lưu của Đường Hậu Chủ.

Trong tấm cung của Đường Hậu Chủ và tiểu Chu Hỷ thủy chung không thắp đèn. Theo trong tiểu thuyết thì viên đại tướng ở Giang Nam bắt được ái cơ của Lý Hậu Chủ. Đêm đến người ta thắp đèn, nàng nhắm mắt lại nói:

-Khỏi lắm !

Người ta đổi thắp nến, nàng cũng nhắm mắt lại kêu:

-Càng khói hơn trước.

Khi hỏi đến hồi nàng ở trong cung không thắp đèn nến hay sao thì nàng đáp : Lâu các của nàng ở trong cung treo những viên bảo châu rất lớn sáng như ban ngày.

Hoắc Thiên Thanh mỉm cười nói:

-Hậu Chủ xa xỉ quá độ nên nhà Nam Đường mất nước chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi.

Tô Thiếu Khanh đáp:

-Nhưng y là một người đa tình. Văn từ của y rất cao siêu, não nuột không một ai bì kịp.

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng nói:

-Người đa tình không nên nhằm vào hoàng đế.

Mã Hành Không cười nói:

-Hậu chủ cần có một vị làm Tể Tướng như Hoắc tổng quản thì nhà Nam Đường mới tránh khỏi nạn diệt vong.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài nói:

-Cái đó chỉ đáng trách Lý Vỹ đã sinh ra sớm mấy trăm năm. Nếu bữa nay có y ở đây, nhất định y còn nóng lòng được uống rượu cho lẹ hơn tại hạ.

- -

Hoa Mãn Lâu cười rộ.

Hoắc Thiên Thanh cũng không khỏi bật cười nói:

-Rượu thịt chuẩn bị xong cả rồi, đáng tiếc là Đại lão bản nghe nói bữa nay có
Lục

tướng công cùng Hoa công tử đến chơi, thế nào y cũng tới đây để dự cuộc vui này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vậy chúng ta còn chờ y hay sao ?

Hoắc Thiên Thanh đáp:

-Nếu các vị không nhẫn nại được thì chúng ta hãy bày một tiệc rượu nhỏ uống
trước.

Mã Hành Không vội nói:

-Chúng ta chờ thêm lúc nữa cũng không sao. Đại lão bản chẳng mấy khi hứng chí
như bữa nay, chúng ta không nên làm y phải cụt hứng.

Đột nhiên ngoài Thủy các có người nói:

-Tại hạ cũng không muốn làm cho các vị cụt hứng. Bày rượu ra, mau !

Một người vừa cười rộ vừa tiến vào. Tiếng cười hi hí nhỏ bé và sắc nhọn, bộ mặt
trắng trẻo lại mập ú, nước da non nớt như người xử nữ. Đặc biệt là cái mũi rất
lớn lại

khoằm khoằm như mũi chim ưng làm tiêu biểu cho khí phách nam nhi.

Hoa Mãn Lâu tự hỏi:

-Lão này vốn làm nội khổ tổng quản cho Đại Kim Bằng Vương, phải chăng lão là
một viên thái giám ?

Mã Hành Không đứng dậy tươi cười chào hỏi:

-Đại lão bản mạnh giỏi a ?

Diêm Thiết San không thèm để mắt nhìn hán lần nào, chụp ngay lấy tay Lục Tiểu
Phụng nắm nghía chàng từ đầu xuống đến gót chân rồi cười hỏi:

-Công tử vẫn như trước. So với lần tại hạ gặp ở trên ngọn núi Thái Sơn, chưa
thay

đổi chút nào. Nhưng lông mày của công tử sao chỉ còn lại có hai hàng !

Lúc lão nói không bao giờ quên giọng Sơn Tây, dường như lão chỉ sợ người ta nhận
lầm mình không phải sinh trưởng ở tỉnh Sơn Tây.

Lục Tiểu Phụng mục quang lấp loáng mỉm cười đáp:

-Tại hạ uống rượu không có trả nên mặt lão bản ở tửu điểm cạo râu đi mất rồi.

Diêm Thiết San cười hô hô nói:

-Con bà nó ! Chắc là mặt đó thích hàm râu của công tử xát vào mặt mặt.

Lão quay lại vỗ vai Hoa Mãn Lâu nói:

--

-Nhất định tướng công là Hoa gia thất đồng rồi. Các vị ca ca của công tử thường

đến chỗ tại hạ, Tam đồng hay Ngũ đồng uống rượu càng hay.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

-Thất đồng cũng uống được mấy chung.

Diêm Thiết San vỗ tay nói:

-Hay ! Hay lắm ! Mau đem để xuống gầm giường này mấy hũ rượu Phần. Bữa nay ai mà không say thì con bà nó phải làm tiểu cữu tử.

Rượu Phần nổi tiếng ở Sơn Tây. Cả những món nhậu cũng rất ngon như Can Tạc Kỳ môn, Hồng Siêu Mã Yên Kiều, Ngoại Gia Nhuyễn Trần đều là những món rất thích khẩu.

Diêm Thiết San với hai bàn tay vừa non trẻ vừa trắng trẻo không ngớt gấp thức ăn vào bát cho Lục Tiểu Phụng. Lão nói:

-Đây là những món thượng hảo của bọn tại hạ tuy chẳng đáng gì nhưng con bà nó, những người ở bên ngoài chẳng bao giờ được ăn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng đại lão bản lão gia ở Sơn Tây ?

Diêm Thiết San cười đáp:

-Tại hạ là thổ nhân ở Sơn Tây. Mấy chục năm nay chỉ lên núi Thái Sơn có một lần ấy để coi con bà nó mặt trời mọc, nhưng tại hạ coi đi coi lại chỉ thấy một điểm vàng

lớn bằng quả trứng gà ngoài ra chẳng có con bà nó chi hết.

Mỗi câu nói lão đều pha thêm mấy tiếng “Con bà nó” dường như để chứng minh với người khác lão là đại nam nhân, đại lão tổ.

Lục Tiểu Phụng cũng mỉm cười nâng chung lên, đột nhiên nói:

-Không hiểu Nghiêm tổng quản là người ở đâu ?

Mã Hành Không liền lắc đầu quây quây đáp:

-Hoắc tổng quản chứ không phải Nghiêm tổng quản.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

-Tại hạ cũng nói Hoắc tổng quản ở Châu quang bảo khí các tức là nội đình tổng quản Nghiêm Lập Bản ngày trước dưới trướng Đại Kim Bằng Vương.

Chàng nhìn chăm chú vào mặt Diêm Thiết San không chớp, nói dần từng tiếng:

-Đại lão bản ở đây chắc là nhận được ?

Bộ mặt non trẻ, trắng nõn của Diêm Thiết San tựa hồ đột nhiên cong lại. Nụ cười của lão cũng biến thành cổ quái, cứng đơ.

- -

Ngày thường nổi mừng giận của lão không lộ ra ngoài mặt, nhưng câu nói của Lục Tiểu Phụng khác nào cây roi quất vào vết thương hai chục trước, mà là vết thương

trí

mạng, lại bắt đầu bể ra, chảy máu.

Lục Tiểu Phụng mắt chiếu những tia hàn quang thủng thẳng nói tiếp:

-Nếu đại lão bản có nhận biết người ấy thì nên bảo cho y món nợ mấy chục năm trước bây giờ có người đòi tới nơi đó.

Diêm Thiết San da mặt co rúm, bỗng cất tiếng hô :

-Hoắc tổng quản !

Hoắc Thiên Thanh vẻ mặt vẫn điềm nhiên đáp:

-Tại hạ đây !

Diêm Thiết San lạnh lùng nói:

-Hoa công tử và Lục công tử không muốn ở đây nữa. Mau đi chuẩn bị xe ngựa cho hai vị lập tức lên đường.

Lão chưa dứt lời đã phát tay áo cất bước bỏ đi không ngoảnh cổ lại.

Nhưng lão chưa bước ra khỏi cửa thì bên ngoài đột nhiên có người cản đường lạnh lùng nói:

-Bọn họ chưa muốn đi đâu. Các hạ cũng lưu lại đây là hơn.

Một người phi thân bay vọt tới. Người này áo trắng như tuyết nhưng thanh kiếm cài

ơ lưng lại đen sì, cổ kính.

Diêm Thiết San trợn mắt lên lớn tiếng quát hỏi:

-Người nào mà dám vô lễ thế ?

Người kia đáp:

-Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết ! Danh tự này chẳng khác nào lưỡi kiếm, vừa lạnh vừa sắc bén.

Diêm Thiết San không tự chủ được lùi lại hai bước. Đột nhiên lão lớn tiếng hô:

-Gia nhân đâu !

Ngoại trừ hai tên tiểu hoàn bím tóc buông rủ đứng bên để rót rượu và thỉnh thoảng

bưng trà lại, trong thủy các này không còn ai nữa.

Dè dặt, Diêm đại lão bản vừa hô lên một tiếng, ngoài cửa sổ lập tức có năm người phi thân lập tức vọt vào, thân pháp rất mau lẹ, binh khí sáng loáng.

Binh khí là một thanh kiếm Ngô câu, một thanh Nhạn linh đao, một cây Luyện tử thương, một đôi Kê trảo liêm, một cây Tam tiết côn.

- -

Cả năm thứ binh khí đều là khí giới ngoại môn tinh xảo phi thường. Người sử dụng

những binh khí này hiển nhiên là cao thủ võ lâm không còn nghi ngờ gì nữa..

Tây Môn Xuy Tuyết không thèm nhìn đến họ lần nào, lạnh lùng hỏi:

-Thanh kiếm của ta đã rời khỏi võ là sát hại nhân mạng. Các người nhất định bức bách ta phải rút kiếm ra chăng ?

Trong năm người có đến ba sắc mặt xanh lè, dĩ nhiên là họ sợ chết. Hạng người này ở đâu cũng có.

Bỗng nghe tiếng gió rít lên. Thanh Nhạn minh đao đã vọt ra một bông hoa đao nhằm Tây Môn Xuy Tuyết chém liền bảy đao.

Tam tiết côn cũng hóa thành một trận cuồng phong quét ngang đánh vào đầu gối Tây Môn Xuy Tuyết.

Hai món binh khí này, một cương liệt một nhu nhuễn, chẳng những chiêu thức lợi hại mà phối hợp tuyệt hảo. Bọn chúng ngày thường vẫn rèn luyện với nhau.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên co tròng mắt lại. Thanh kiếm của y đã rút ra khỏi vỏ.

Hoắc Thiên Thanh đứng yên không cử động, chỉ giương mắt lên nhìn Lục Tiểu Phụng. Hắn thấy Lục Tiểu Phụng không nhúc nhích, cũng không hành động chi hết.

Mã Hành Không vọt người lên lớn tiếng quát:

-Hoắc tổng quản vì lòng tốt mời các vị đến uống rượu, không ngờ các vị lại đến quấy rối.

Hắn vừa quát vừa xoay tay ra sau lưng Tử Kim Cồn Long bỗng vung lên một cái.

Cây bỗng chuối thẳng ra nhằm đâm thẳng vào cổ họng Hoa Mãn Lâu.

Hắn khôn ngoan nhằm đánh Hoa Mãn Lâu vì tưởng là đấu với người dui mắt tương đối dễ ăn hơn.

Cây Cồn Long Bổng của hắn phóng ra chiêu thức khác người. Bỗng vừa phóng ra bỗng nghe đánh “cách” một tiếng. Trong miệng rồng bay ra một lưỡi đoản kiếm sắc bén vô cùng.

Hoa Mãn Lâu lặng lẽ ngồi đó. Đột nhiên gã đưa tay ra cặp lấy, lại cắc một tiếng vang lên ! Thanh đoản kiếm dùng làm lưỡi rồng đúc bằng thép nguyên chất đã hầy thành ba đoạn.

Mã Hành Không tái mặt. Hắn vung tay một cái thu cây Cồn Long bỗng về rồi lại đánh ra. Cặp sừng rồng điểm vào sau gáy và tay bên trái Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu lại thở dài phất tay áo bào cuốn lấy cây Cồn Long bỗng khê đưa một cái. Người Mã Hành Không lặn ra trên mặt bàn đề lên đĩa chén làm bể mấy cái.

- -

Hoa Mãn Lâu lại khê đẩy về phía trước một phát. Người hắn tung lộn bay ra ngoài cửa sổ té nhào xuống ao sen đánh “bòm” một cái.

Tô Thiều Khanh bắt giác la thất thanh:

-Hảo công phu !

Hoa Mãn Lâu lạnh lùng hỏi:

-Chẳng phải võ công của tại hạ cao cường mà là bản lãnh y kém một chút. Võ công của Vân Lý Thần Long ngày trước so với bây giờ nhiều lắm là còn được năm thành. Phải chăng y đã bị nội thương trầm trọng rồi ?

Tô Thiều Khanh bật tiếng khen:

-Nhân lực hay quá ! Ba năm trước quả y đã chịu đựng một chương cách không của Hoắc tổng quản.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Thế thì không trách được !

Bây giờ gã mới hiểu tại sao Mã Hành Không phải giở trò xu nịnh lấy lòng người khác. Những bạn hữu chơi đao kiếm mà đã mất quá nửa võ công tất phải tìm một hậu thuẫn, nên hấn vào nương tựa Châu quang bảo khí các. Lối dựa dẫm này tưởng là chắc chắn lắm rồi.

Tô Thiều Khanh đột nhiên hô :

-Tại hạ cũng muốn thỉnh giáo. Công phu Văn thanh biện vị, Lưu Vân Phi Tụ (Nghe tiếng phân biệt phương vị, phát tay áo như mây trôi) của Hoa công tử thật là tuyệt

diệu. Xin mời công tử !

Y vừa dứt lời đột nhiên đưa cái đũa trong tay chênh chếch đâm tới.

Chàng thiếu niên ôn nhu văn nhã này bây giờ lại dùng đũa ngà làm kiếm và thi triển môn kiếm pháp nội gia chính tông. Trong chớp mắt y đã phóng ra bảy kiếm liên

tấn công Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhúc nhích, ngồi yên nhìn Hoắc Thiên Thanh. Hoắc Thiên Thanh không cử động, chàng cũng không cử động.

Dưới đất có ba người vĩnh viễn không thể cử động được nữa.

Thanh Nhạn linh đao cắm chênh chếch vào cột nhà. Cây Tam tiết côn đã bay ra ngoài cửa sổ. Cây Luyện tử thương đã gãy thành bốn đoạn.

Lúc thanh kiếm rút ra lưỡi kiếm hầy còn dính máu.

Tây Môn Xuy Tuyết khê thổi mấy cái. Máu tươi chảy liền thành một xâu theo mũi kiếm nhỏ giọt xuống đất.

- -

Mặt y tuy không lộ vẻ gì nhưng đôi mắt lãnh đạm đã chiếu ra những tia thanh quang. Y lạnh lùng nhìn Diêm Thiết San nói:

-Các hạ nên tự ra tay đi thôi, sao lại muốn để người khác hạ sát ?

Diêm Thiết San cười lạt đáp:

-Tánh mạng của bọn họ lão phu đã mua rồi.

Lão vẫy tay một cái, cả trong lẫn ngoài thủy các xuất hiện sáu, bảy người. Lão lão

liêng cặp mắt tựa hồ muốn tìm đường rút lui.

Hiện giờ giọng nói của lão hoàn toàn chẳng phải khẩu âm ở Sơn Tây. Lão không thóa mạ ai thanh âm càng sắc nhọn, mỗi chữ tựa hồ một mũi kim đâm vào màng tai người ta.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười nói:

-Té ra đại lão bản là một tay cao thủ, nội công rất thâm hậu.

Hoắc Thiên Thanh cười đáp:

-Vô công của lão e rằng những người ở đây không một ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Có điều đáng tiếc là bất luận vô công lão cao thâm đến đâu cũng bằng vô dụng.

Hoắc Thiên Thanh hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì lão có một nhược điểm chết người.

Hoắc Thiên Thanh hỏi:

-Nhược điểm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão sợ chết.

Lúc này Tô Thiếu Khanh đã sử đệ nhị thức về Liên Hoàn thất kiếm. Đường kiếm rất nhẹ nhàng, biến hóa rất kỳ diệu. Chiêu nào cũng chỉ cách Hoa Mãn Lâu chừng mấy phân hay một tấc.

Hoa Mãn Lâu vẫn ngồi đó. Tay gã cầm cây dưa gà cứ vạch một cái là hóa giải được thế công của Tô Thiếu Khanh, coi rất nhẹ nhàng hời hợt.

Tô Thiếu Khanh vừa đánh ra lần thứ ba Liên Hoàn Thất Kiếm, đột nhiên dừng lại.

Y chợt phát giác đối phương là kẻ đui mù thủy chung vẫn mỉm cười mà gã còn tỏ ra hiểu hơn nhiều về kiếm pháp mà y đang sử dụng.

Y phóng ra một chiêu trước, tựa hồ gã đã hiểu chiêu sau. Y không nhận được cất tiếng hỏi:

- -

-Phải chăng các hạ là truyền nhân của phái Nga Mi nên đã hiểu hết kiếm pháp của phái này ?

Hoa Mãn Lâu lắc đầu mỉm cười đáp:

-Đối với các vị thì còn phân biệt được kiếm pháp của phái này hay phái nọ và những chiêu thức biến hóa khác nhau. Còn đối với kẻ đui mù thì bao nhiêu kiếm pháp

trên đời đều giống nhau hết.

Đây là đạo lý rất ảo diệu trong võ học. Tô Thiếu Khanh như hiểu như không, y muốn hỏi lại mà không biết nên hỏi thế nào ?

Bỗng nghe Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Phải chăng các hạ là người trong Nga Mi thất kiếm ?

Tô Thiếu Khanh ngần ngừ một chút rồi đáp:

-Tại hạ chính là Tô Thiếu Anh.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Quả nhiên là Tô nhị hiệp trong Tam anh, Tứ tú.

Đột nhiên Tây Môn Xuy Tuyết cất tiếng lạnh lùng hỏi:

-Vị này đã học kiếm sao không tìm đến tại hạ ?

Tô Thiếu Khanh sắc mặt lợt lạt. “Cắc” một tiếng vang lên. Cây đũa ngà trong tay

y

tự nắn gãy rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt nói:

-Người ta đồn Nga Mi kiếm pháp độc bộ ở đất Thục, chẳng lẽ chỉ co hư danh mà thôi ?

Tô Thiếu Khanh nghiêng răng quay phát lại thì vừa nhìn thấy giọt máu tối hậu ở mũi

kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nhỏ xuống.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc Thiên Thanh đang ngưng thần nhìn nhau ngồi đó, dường như cả hai bên đều chờ đối phương động thủ trước.

Dưới đất đã có bảy người vĩnh viễn không nhúc nhích được nữa.

Trong bảy người này chẳng một ai không phải là cao thủ hạng nhất võ lâm. Thế mà họ đều bị mũi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đâm lủng cổ họng trong nháy mắt.

Da thịt nơi khoe mắt Diêm Thiết San đã bắt đầu giao động. Đến bây giờ người ta mới nhận ra hắc quả là một lão già. Lão đối với những người đã chết vì mình tuyết

không tỏ vẻ thương cảm hay đồng tình.

Lão vẫn chưa chạy đi, vì lão còn chờ cơ hội chắc chắn, mười phần ăn chín. Bây giờ

cũng chưa phải là lúc cần chạy ngay không thể chần chừ được nữa.

--

Kể ra còn bốn người có thể động thủ được nhưng họ đã mất hết dũng khí chiến đấu.

Xem chừng Tô Thiếu Khanh mà đi qua là lập tức họ chịu nhường lối.

Tô Thiếu Khanh chân bước vững vàng, nhưng sắc mặt y lợt lạt, không còn một chút huyết sắc.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

-Các hạ dùng thứ kiếm gì ?

Tô Thiếu Khanh cũng cười lạt đáp:

-Bất cứ kiếm nào giết người được là tại hạ đều dùng hết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Hay lắm ! Dưới đất rải rác còn mấy thanh, các hạ lựa lấy một thanh mà dùng.

Gần đó có hai thanh kiếm nằm trong vũng máu. Một thanh vừa dài vừa sắc bén, còn một thanh vừa lớn vừa dày, có vẻ trầm trọng.

Tô Thiếu Khanh ngần ngừ một chút rồi đưa đầu ngón chân hất một thanh tung lên, vươn tay ra cầm lấy.

Nga Mi kiếm pháp sở trường về nhẹ nhàng và biến hóa, nhưng y lại lựa thanh kiếm tương đối nặng hơn.

Sở dĩ gã thiếu niên lựa thanh kiếm nặng là y vào tỷ lệ của người tuổi trẻ dùng cương mãnh kiếm pháp để khắc chế đường kiếm linh lợi của Tây Môn Xuy Tuyết.

Cách lựa chọn này kể ra cũng hợp lý. Bọn đệ tử dưới trướng Độc Cô Nhất Hạc đều được huấn luyện cả về trí phán đoán.

Nhưng lần này Tô Thiếu Khanh lầm rồi. Gã không thể dùng bất cứ thanh kiếm nào để đối phó với Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết ngưng thần nhìn gã nói:

-Ông bạn phải luyện hai chục năm nữa, kiếm pháp mới có cơ thành tựu.

Tô Thiếu Khanh ồ lên một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

-Bây giờ ta chưa muốn giết ông bạn. Chờ hai chục năm nữa ông bạn lại đến kiếm ta.

Tô Thiếu Khanh lớn tiếng:

-Hai chục năm lâu quá, tại hạ không thể chờ được.

Gã là một thiếu niên tính khí cương cường cảm thấy luồng nhiệt huyết trong ngực trào lên, thanh kiếm trong tay liền phóng ra theo thế liên hoàn. Trong kiếm pháp của

gã tựa hồ mở rộng thanh thế gồm cả đao pháp rất cương liệt.

--

Đây là “Đao kiếm song thất thất tứ thập cửu thức” của Độc Cô Nhất Hạc sáng chế ra. Khi lão quy đầu dưới trướng phái Nga Mi, công lực đã rất thâm hậu về đao pháp.

Trải qua ba chục năm khổ công rèn luyện, lão dung hòa đao pháp cương liệt, trầm trọng vào trong kiếm pháp thanh kỳ, linh xảo của phái Nga Mi.

Thất thất tứ thập cửu thức là tuyệt chiêu do Độc Cô Nhất Hạc sáng chế ra, có thể dùng đao để sử mà cũng có thể dùng kiếm thi triển được. Thật là công phu độc nhất

trong thiên hạ.

Công phu này cả Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy qua.

Tây Môn Xuy Tuyết sáng mắt lên. Y thấy một môn võ công tân kỳ thì chẳng khác gì đưa trẻ nít được thứ đồ chơi mới mẻ. Gương mặt y lộ ra nỗi vui mừng khôn tả.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn Tô Thiệu Khanh thi triển ba bảy hai mươi một chiêu mới phóng thanh kiếm trong tay ra, vì y còn chờ coi chỗ sơ hở trong kiếm pháp. Dù là chỗ

sơ hở nhỏ xíu y cũng đủ thừa cơ.

Kiếm quang của Tây Môn Xuy Tuyết vừa loé lên một cái đã khoét thủng cổ họng Tô Thiệu Khanh.

Mũi kiếm dính máu, Tây Môn Xuy Tuyết khẽ thổi một cái cho máu trên lưỡi kiếm nhỏ xuống đất.

Y ngưng thần nhìn mũi kiếm, khoe mắt lộ vẻ thê lương tịch mịch. Đột nhiên y buông tiếng thở dài hỏi:

-Chàng thiếu niên này tại sao lại nóng nảy tìm cái chết ? Hai chục năm sau ta còn

đi đâu tìm được đối thủ ?

Câu này mà ở miệng người khác nói ra nhất định khiến người ta phải tức cười, nhưng ở miệng Tây Môn Xuy Tuyết thì lại là một âm điệu đầy vẻ bi thiết thê lương.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Đã vậy thì sao các hạ lại giết y ?

Tây Môn Xuy Tuyết sụ mặt xuống lạnh lùng đáp:

-Vì tại hạ chỉ biết có thứ kiếm pháp giết người.

Hoa Mãn Lâu buông tiếng thở dài, gã biết Tây Môn Xuy Tuyết nói thật. Một khi y đã phóng kiếm thi triển tuyệt chiêu không để cho đối phương còn đất lùi. Nếu người

ta không chết thì y phải mất mạng.

Một cơn gió từ ngoài thổi vào, đem theo mùi thanh hương của lá sen mà cũng không xua tan được mùi máu tanh sặc sụa trong thủy các.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên xoay mình nhìn Diêm Thiết San lạnh lùng nói:

-Lão không đi tại hạ không ra tay, nhưng lão mà cử động là phải chết.

- -

Diêm Thiết San cười hỏi:

-Tại sao ta phải ra đi ? Ta chưa biết các người làm thế này là vì lý do nào ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Tưởng lão biết rồi mới phải.

Diêm Thiết San nói:

-Ta không biết thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nghiem Lập Bản đâu ? Lão cũng không biết ư ?

Diêm Thiết San đột nhiên khoé mắt giao động. Bộ mặt trắng trẻo béo mập bỗng lộ vẻ bi thương đặc biệt, coi bộ lão già đi nhiều. Hồi lâu lão mới thở dài, miệng lẩm

bẩm:

-Nghiem Lập Bản đã chết sớm rồi. Sao các vị còn cố gắng kiếm y ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Người muốn kiếm y không phải là bọn tại hạ.

Diêm Thiết San hỏi:

-Ai muốn kiếm y ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đại Kim Bằng Vương.

Lão nghe đến danh tự này vẻ mặt đã kỳ dị càng thêm quái đản, khủng khiếp. Con người mập ú đột nhiên quay lông lốc.

Trong thủy các bỗng lấp lánh ánh châu quang rất huy hoàng.

Mấy chục tia sáng bắn vào như mưa rào nhằm phóng tới Tây Môn Xuy Tuyết, Hoa

Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng.

Giữa lúc ấy trăm ngàn châu quang thấp thoáng tuôn ra một làn kiếm khí.

Kiếm khí giàn dụa và lạnh toát. Kiếm phong nổi lên từng tiếng rào rào như gió thổi bụi tre.

Đột nhiên kiếm khí và châu quang toàn bộ dừng lại. Mấy chục hạt trân châu từ trên

không rơi xuống. Hạt nào cũng bị chặt làm hai nửa.

12. Một Kẻ Cắp Không Ai Bì Kịp

Kiểm khí tan đi rất mau, nhưng không thấy Diêm Thiết San đâu nữa.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng biến mất.

Ngoài thủy các là ao sen. Dưới ao dường như có bóng người chuyển động. Trong đám lá sen có một chấm lớn nhẹ nhàng bay lên.

Đó là hai người, nhưng hai bóng tựa hồ như dính liền vào một. Người mặt sau cũng giống người mặt trước.

Bóng người cử động đột nhiên lại mất hút, nhưng trong thủy các vang lên tiếng tà áo bay lạch phạch. Diêm Thiết San đột nhiên lại xuất hiện.

Lục Tiểu Phụng thoáng cái đã ngồi vào chỗ củ tựa hồ chưa dời khỏi nơi đây.

Diêm Thiết San cũng đứng tại chỗ vừa rồi. Người lão tựa vào cửa sổ, không ngớt ho

sù sụ.

Mới trong khoảnh khắc mà dường như lão đã suy yếu, già nua rất nhiều.

Lúc trước lão đi vào thủy các vốn là người trẻ trung, vẻ mặt diêm dúa trắng kiện.

Nước da nhẵn thín, không một sợi râu. Nhưng bây giờ bất luận là ai cũng nhận ra lão

là một ông già bảy tám chục tuổi.

Thớ thịt trên mặt lão dần lại. Da mặt lão sệ xuống. Nhãn quang lơ mờ ảm đạm. Lão nổi cơn ho, vẻ mặt ảm đạm nói:

-Ta đã già rồi ... già quá rồi !

Lục Tiểu Phụng nhìn lão cũng không khỏi thở dài nói:

-Quả nhiên lão già thật rồi.

Diêm Thiết San hỏi:

-Tại sao các vị lại đối phó với một người già nua bằng cách này ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì trước kia lão đã thiếu món ân tình với người khác, bất luận lão già đến đâu cũng phải trả lại đã.

Đột nhiên Diêm Thiết San ngừng đầu lên lớn tiếng:

-Ta thiếu nợ dĩ nhiên ta phải trả. Nhưng ta có thiếu nợ ai bao giờ đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- -

-Có khi lão không thiếu nợ ai, nhưng Nghiêm Lập Bản đã thiếu thì sao ?

Diêm Thiết San da mặt co rúm từng hồi, cất tiếng cứng cỏi nói:

-Phải rồi ! Chính ta là Nghiêm Lập Bản. Nghiêm tổng quản đã uống nước cả cạn

(?), nhưng từ khi ta đến chốn này rồi, ta ...

Đột nhiên lão dừng lại. Da mặt lão đang co rúm đột nhiên khôi phục về bình tĩnh như đã gặp được một kỳ tích.

Kế đó, mọi người đều ngó thấy máu tươi ở trước ngực lão tuôn ra như một bông hoa rực rỡ mới nở một cách đột ngột.

Sau khi máu tươi chảy ra tung toé, người ta mới trông thấy trước ngực gã để lộ một

đoạn mũi kiếm.

Lão cúi đầu xuống ngó đoạn kiếm sáng loáng, dường như lấy làm kinh dị, cổ quái.

Nhưng lão chưa chết. Trước ngực vẫn nhô lên hụp xuống như người thổ bễ.

Hoắc Thiên Thanh da mặt cũng xám xanh. Đột nhiên hắn lớn tiếng quát hỏi:

-Ai đã hạ độc thủ ?

-Ta đây !

Thanh âm trong như tiếng nhạc, thân pháp nhẹ nhàng như chim én, một người từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Người này khoác ngoài một tấm áo da cá sa màu đen nịt chặt thân hình. Người nàng ướt sũng. Hiển nhiên nàng vừa ở dưới ao sen vọt lên thủy các.

Diêm Thiết San gắng gượng mở mắt ra ngó nàng, lão giật mình kinh hãi, phải vận khí lực toàn thân mới hỏi được ba chữ :

-Người là ai ?

Nàng đã lột tấm khăn bịt đầu đầy nước để lộ mớ tóc đen lác và mềm mại xõa xuống hai vai, khiến cho gương mặt nàng càng trắng trẻo mỹ lệ.

Cặp mắt nàng tựa hồ chứa đầy vẻ oán độc, cừ hận, hằm hằm nhìn Diêm Thiết San, lớn tiếng đáp:

-Ta là Đan Phụng công chúa của Đại Kim Bằng Vương bệ hạ. Ta đến đây để đòi món nợ cũ.

Diêm Thiết San giật mình kinh hãi, trố mắt ra nhìn Đan Phụng công chúa. Người lão co quắp một lúc rồi không động đậy nữa. Tròng mắt lão lồi ra và lộ vẻ rất kỳ bí.

Không hiểu lão kinh ngạc hay lão phẫn nộ, hoặc lão sợ sệt ? Lão chưa té xuống vì trước ngực còn một đoạn kiếm.

Thanh kiếm đã lạnh ngắt. Máu đã đông lại.

- -

Đan Phụng công chúa từ từ xoay mình. Mặt nàng đang đầy vẻ cừ hận, oán độc, biến thành vẻ thê lương bi thảm.

Nàng muốn gọi Lục Tiểu Phụng thì đột nhiên nghe Tây Môn Xuy Tuyết cất tiếng

lạnh lùng hỏi:

-Cô nương cũng dùng kiếm ư ?

Đan Phụng công chúa ngơ ngác một chút rồi lẩm nhẩm gật đầu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Từ nay trở đi nếu cô còn dùng kiếm, tất cô phải chết.

Đan Phụng công chúa kinh hãi, không nhận được hỏi:

-Tại sao vậy ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Dùng kiếm là không được giết người ở sau lưng. Nếu giết người sau lưng là không đủ tư cách dùng kiếm.

Đột nhiên y vung tay đánh keng một tiếng. Lưỡi kiếm của y đánh trúng mũi kiếm đâm vào trước ngực Diêm Thiết San.

Diêm Thiết San ngã xuống. Mũi kiếm ở trước ngực lão bị rút xuống ngoài thủy các.

Tây Môn Xuy Tuyết ra ngoài Thủy các, cầm lưỡi kiếm dính máu lên nắn một cái.

Lập tức lưỡi kiếm gãy thành năm, sáu đoạn lả tả rớt xuống đất.

Ngọn gió thổi qua, sương mù ban đêm từ dưới ao sen bay lên. Người y cũng mất hút vào đám sương mù.

Hoắc Thiên Thanh lại ngồi xuống không nhúc nhích. Gương mặt xám xanh, tựa hồ đeo tấm mặt nạ màu xanh xám.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết hẳn không lộ vẻ gì khác lạ. Thường thường hẳn vẫn ra chiều bi thiết. Chàng khẽ buông tiếng thở dài nói:

-Diêm Thiết San nguyên là phản thần ở Kim Bằng Vương triều. Việc này bất quá là tư oán mà thôi, người ngoài không nên dúng tay vào.

Hoắc Thiên Thanh uể oải gật đầu đáp:

-Tại hạ hiểu rồi !

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế các hạ bắt tất phải tự trách mình.

Hoắc Thiên Thanh trầm mặc hồi lâu, đột nhiên ngừng đầu lên nói:

-Nhưng tại hạ đã mời công tử đến đây.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

- -

Hoắc Thiên Thanh nói:

-Nếu công tử không tới thì ít ra Diêm Thiết San lúc này chưa chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Theo ý ông bạn thì ...

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

-Tại hạ chẳng có ý kiến gì, chỉ muốn lãnh giáo khinh công "Song phi thái giục
Lục

Tiểu Phụng" và độc môn tuyệt kỹ "Tâm hữu linh tê dữ chỉ thông" của công tử mà
thôi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Các hạ nhất định bức bách tại hạ phải động thủ với các hạ chẳng ?

Hoắc Thiên Thanh đáp ngay:

-Nhất định rồi.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài.

Đan Phụng công chúa đột nhiên xoay mình lại lớn tiếng hỏi:

-Tại sao các hạ lại kiếm y ? Các hạ nên tìm tiện thiếp mới phải.

Hoắc Thiên Thanh hỏi lại:

-Cô nương ư ?

Đan Phụng công chúa cười lạt nói:

-Diêm Thiết San do tiện thiếp hạ sát ở sau lưng hắn. Các hạ hãy coi lại xem.

Tiện

thiếp phải chăng chỉ có bản lãnh giết người ở sau lưng ?

Nàng vừa bị Tây Môn Xuy Tuyết mặt sát, đang tức mình không nơi phát tiết, nên
đổ lên mình Hoắc Thiên Thanh.

Hoắc Thiên Thanh ngó nàng thủng thẳng nói:

-Diêm Thiết San thiếu nợ cô nương, cô nương đòi là phải. Cô có thể bỏ đi không
ai

dám trách cứ.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Các hạ không dám giao thủ với tiện thiếp ư ?

Hoắc Thiên Thanh đáp:

-Chẳng phải là không dám mà là không muốn.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Tại sao lại không muốn ?

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

-Vì cô nương không phải là đối thủ của tại hạ.

- -

Đan Phụng công chúa đỏ mặt lên. Đột nhiên nàng đưa hai ngón tay nhọn thi triển
chiêu thức Độc Long Đoạt Châu đâm vào tròng mắt Hoắc Thiên Thanh.

Ngón tay nàng tuy mềm mại, nhưng chiêu thức rất thức rất tàn độc lại động thủ

cực

kỳ mau lẹ.

Hoắc Thiên Thanh không rung động hai vai mà đột nhiên người lảo ra xa sáu bảy thước. Hắn ôm lấy thi thể Diêm Thiết San đứng lên nói:

-Lục Tiểu Phụng ! Tại hạ đợi công tử ở chùa Thanh Phong lúc mặt trời mọc.

Hắn chưa dứt lời, người đã vọt ra ngoài thủy các.

Đan Phụng công chúa mím môi, dậm chân. Nàng tức quá cơ hồ sa lẹ.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng cười nói:

-Giả tỷ cô nương phóng Phi Phụng châm ra thì có khi hắn chạy không kịp.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Phi Phụng châm ư ? Phi Phụng châm là gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phi Phụng châm là ám khí độc môn của cô nương.

Đan Phụng công chúa trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng. Đột nhiên nàng cười lạt nói:

-Té ra tiện thiếp không những biết giết người ở sau lưng mà còn biết dùng ám khí sát nhân nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ám khí cũng là một thứ võ khí. Cả những người quân tử trong võ lâm đều dùng võ khí này.

Đan Phụng công chúa nói:

-Nhưng trước nay tiện thiếp chưa từng dùng đến mà cả ba chữ Phi Phụng châm cũng chưa từng nghe nói tới.

Câu đáp không ra ngoài ý nghĩ của Lục Tiểu Phụng. Chàng hỏi để chứng thực con tiểu yêu lạo nói dối mà thôi.

Đan Phụng công chúa vành mắt đỏ hoe, mím môi nói tiếp:

-Tiện thiếp biết là công tử bực mình nên cố ý bịa ra chuyện này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì sao tại hạ lại bực mình với cô nương ?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Vì công tử nhận ra tiện thiếp không nên tới đây và nhất là không nên giết Diêm Thiết San.

--

Dường như nàng chịu oan khuất quá chừng, khoé mắt cơ hồ sa lẹ, nàng hần học nói tiếp:

-Vì công tử vĩnh viễn không hiểu hắn đưa cả nhà tiện thiếp vào tình trạng thảm hại.

Nếu hẳn chẳng phải hạng quên ơn bội tín thì bọn tiện thiếp đã có cơ hội phục quốc và

trả thù rồi. Nhưng hiện tại ... hiện tại ...

Nàng chưa dứt lời không nhin được nữa, nước mắt tuôn ra đầy mặt.

Lục Tiểu Phụng không biết nói sao.

Ai bảo nước mắt đàn bà không có hiệu lực hơn võ khí, nhất là nước mắt của người đẹp ? Nước mắt của Đan Phụng công chúa so với trần châu còn quý hơn.

oOo

Trời đã về đêm, mảnh trăng thượng huyền lơ lửng trên không.

Vào khoảng đầu giờ Tý, còn cách lúc mặt trời mọc đến ba giờ nữa.

Lục Tiểu Phụng đã trở về khách sạn. Chàng ở trong phòng kêu lấy một bầu rượu nhắm rồi cười nói:

-Bất luận việc đến đâu thì đến. Ít ra ta còn được ăn uống một bữa cho thỏa thích.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Công tử nên ngủ một giấc đã.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu có người như Hoắc Thiên Thanh ước hẹn sẽ quyết đấu vào lúc mặt trời mọc thì huynh đài còn ngủ được nữa chăng ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ không thể ngủ được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Huynh đài có chỗ hay tuyệt là trước nay chưa từng nói dối chỉ đáng tiếc huynh đài

thành thực quá có khi lại giống người nói hoang đường.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tiểu đệ không ngủ được chỉ vì mình hoàn toàn chưa hiểu y.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Y quả là người khó hiểu thật.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử quen biết y đã bao lâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- -

-Gần bốn năm rồi. Bốn năm trước Diêm Thiết San lên núi Thái Sơn coi cảnh mặt trời mọc, y cũng đi theo. Hôm ấy, tại hạ đã ước hẹn một gã tiểu thâu đến tỷ đấu nhào

lộn ở trên ngọn cao nhất dãy Thái Sơn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử hiểu y nhiều hay ít ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chỉ hiểu được chút ít mà thôi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử bảo y ít tuổi mà bề bậc rất cao phải không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Huynh đài đã nghe ai nói tới Thiên Tùng Vân Hạc, tức Thương Sơn Nhị Lão chưa bao giờ ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Thương Sơn Nhị lão được người ta tôn là núi Thái Sơn, sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Dù tiểu đệ có là người điếc cũng nghe thấy rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nghe nói y là tiểu sư đệ của Thương Sơn Nhị Lão.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi:

-Thương Sơn Nhị Lão nếu nay còn sống phải tới bảy tám chục tuổi rồi. Hoắc Thiên Thanh nhiều lắm cũng chưa tới ba chục. Sao sư huynh đệ lại lớn tuổi hơn nhau thế ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Giữa vợ chồng có khi cũng hơn nhau bốn năm chục tuổi, huống chi là sư huynh sư đệ.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Quan Trung đại hiệp Sơn Tây Nhạn tuy đã thành danh bốn chục năm mà con ở vào hàng sư điệt.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Hoa Mãn Lâu hỏi:

Ngày trước Thiên Cầm lão nhân khét tiếng tám phương mà bình sinh chỉ thu có hai đồ đệ là Thương Sơn Nhị Lão, sao đột nhiên lại mọc thêm Hoắc Thiên Thanh nữa ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- -

-Nhà họ Hoa hiển nhiên chỉ có lục đồng, tại sao bỗng lại thêm huynh đài ? Cha mẹ sinh con, sư phụ thu đồ đệ là những chuyện không ai can thiệp được.

Hoa Mãn Lâu lộ vẻ lo buồn hỏi:

-Tuy tiểu đệ chưa gặp Sơn Tây Nhận bao giờ, nhưng cũng biết chưởng pháp cùng khinh công của lão nổi tiếng là Quan Trung song tuyệt. Không hiểu Hoắc Thiên Thanh so với lão ra sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng chưa từng thấy Hoắc Thiên Thanh ra tay, nhưng coi hần cấp, Diêm Thiết San nặng như vậy mà còn thi triển khinh công “Yến Tử Tam Sao Thủy” được, thì nguyên một môn này trong thiên hạ đã ít người bì kịp.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử so với Hoắc Thiên Thanh thế nào ?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Trước nay chàng không muốn trả lời câu hỏi như vậy. Thực ra ngoại trừ chàng, trên đời khó lòng kiếm thấy người thứ hai hiểu biết võ công chàng đến trình độ nào.

Lần này Hoa Mãn Lâu dường như quyết ý hỏi cho ra cứu cánh. Gã không thấy chàng trả lời liền nhắc lại:

-Công tử có nắm vững phần nào thắng được y chăng ?

Lục Tiểu Phụng vẫn lặng thinh, rót rượu vào chung thùng thắng ngồi xuống.

Hoa Mãn Lâu bỗng thở dài nói:

-Chắc là công tử không nắm vững phần nào nên cả rượu cũng không dám uống nhiều.

Ngày thường quả thực Lục Tiểu Phụng không uống rượu kiểu này. Từ ngày Đan Phụng công chúa đưa chàng đến đây, nàng cũng biến thành trầm mặc, chỉ ngồi bên lẳng lặng nghe nhiều mà nói ít. Sau một lúc đột nhiên nàng hỏi:

-Công tử vừa nói lên đỉnh cao nhất núi Thái Sơn cùng một gã tiểu thâu thi nhào lộn.

Gã đó là ai ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Gã là ông vua ăn cắp, trong thiên hạ không còn ai là địch thủ, nhưng những người

bị gã lấy cắp đều không tức giận mà còn lấy làm vinh hạnh nữa.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- -

-Vì người bị gã ăn cắp không có mấy, mà trước nay gã lại đánh cắp toàn những vật không đáng tiền. Gã lấy cắp bất quá vì cùng người ta đánh cuộc.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

-Một hôm người ta thách gã đánh cuộc lấy cái bô đi tiểu của bà vợ Trần Phúc Châu là người gác phòng thứ nhất hiệu chữ “Thiên” ...

Đan Phụng công chúa không nhin được bật cười hỏi:

-Kết quả vụ này ra sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thế mà gã lấy cắp được.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Tại sao công tử lại thi nhào lộn với gã ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ biết mình ăn cắp không bằng gã, lại muốn lấy năm chục hũ rượu thật ngon của người khác, phải nhờ gã mới lấy được.

Đan Phụng công chúa mỉm cười nói:

-Thế là phải lắm. Cái đó kêu bằng đem cái sở trường của mình đánh vào sở đoản của địch. Sao công tử không dùng biện pháp này để đối phó với Hoắc Thiên Thanh ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Trên cõi đời này có hạng người bất luận dở trò gì đối phó với họ cũng bằng vô dụng. Tây Môn Xuy Tuyết và Hoắc Thiên Thanh là hạng người đó.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Công tử cho là Hoắc Thiên Thanh quả thực muốn quyết sinh tử với mình chăng ?

Vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm trọng, Lục Tiểu Phụng đáp:

-Diêm Thiệt San theo lễ quốc sĩ đối với hần, nhất định hần phải đền đáp mối ân tình này, dù có chết cũng cam tâm.

Đan Phụng công chúa nói:

-Nhưng công tử bắt tất phải liều mạng với hần.

Lục Tiểu Phụng cười xòa tựa hồ không muốn thảo luận vụ này nữa, chàng đứng dậy từ từ bước đến bên cửa sổ.

Cửa sổ đã chống lên rồi, chàng ngó thấy một lão già mình mặc bào xanh đầu đội tiểu mạo không hiểu đã ngồi đó từ bao giờ. Lão ngồi trên cái ghế dài ở ngoài sân đang hút thuốc bô.

Đêm đã khuya, lão già vẫn tỉnh táo, không buồn ngủ chút nào. Lão thảnh thơi tựa hồ muốn ngồi chơi cho đến lúc trời sáng.

-

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa nói:

-Đêm khuya gió rét sương lạnh. Nếu lão tiên sinh cao hứng thì vào đây uống với bọn tại hạ mấy chén để giết thì giờ.

Lão già không nhìn đến chàng, lại tựa hồ điếc tai không nghe tiếng.

Lục Tiểu Phụng đành nhún nhó cười gượng.

Đan Phụng công chúa tức mình cười lạt nói:

-Người ta có lòng tốt mời lão uống rượu, lão không uống cũng không được.

Đột nhiên nàng bước tới cửa sổ vung tay một cái. Chung rượu trong tay nàng bay về phía lão già vừa mau lẹ vừa vững vàng. Rượu trong chung không sót ra ngoài một giọt.

Lão già bật tiếng cười lạt, đưa tay ra đón lấy chung rượu, nhưng đổ cả xuống đất lại

đập cái chung vỡ tan ra từng mảnh nuốt vào bụng như người ăn đậu hủ. Lão còn nhai

cho vang lên những tiếng lách cách.

Đan Phụng công chúa thấy thế không khỏi sửng sốt. Nàng không nhịn được hỏi:

-Phải chăng lão này có tật lạ đời ? Rượu không uống, lại nhá chung.

Lục Tiểu Phụng chuyển động mục quang mỉm cười nói:

-Có lẽ vì rượu của tại hạ mua, còn chung thì không phải.

Giữa lúc ấy ngoài viện có người tiến vào mà là người bán bao tử.

Đêm đã khuya, chẳng lẽ người này con vào đây làm nghề tiểu bản

13. Sơn Tây Nhạn Khét Tiếng Quan Trung

Đan Phụng công chúa chớp mắt hỏi:

-Này ! Những bao tử đó lão có bán không ?

Tiểu bản đáp:

-Có tiền là bán hết.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Bao nhiêu tiền một cái ?

Tiểu bản đáp:

-Rẻ lắm ! Một vạn lượng bạc một cái, thiếu một đồng cũng không được.

Đan Phụng công chúa biến sắc lạnh lùng nói:

-Được lắm ! Ta mua hai cái, người đưa lại đây.

Tiểu bản đáp:

-Được rồi !

Hắn vừa cầm hai cái bao tử giơ lên thì đột nhiên một con chó vàng từ góc tường nhảy ra sủa “gâu gâu”.

Tiểu bản trợn mắt lên nói:

-Chẳng lẽ người cũng như vị cô nương này muốn mua bao tử của ta ? Người chưa

biết bao tử thường dùng để đánh bầy chó ư ?

Quả nhiên hắn dùng bao tử để đánh bầy chó thật. Con chó vàng lập tức im tiếng không sủa nữa. Nó ngoạm vào bao tử hai cái rồi đột nhiên rú lên những tiếng thê thảm. Nó giãy dụa dưới đất mấy cái rồi nằm chết lả ra đó.

Đan Phụng công chúa biến sắc hỏi:

-Bao tử của người có chất độc hay sao ?

Tiểu bản cười đáp:

-Chẳng những có chất độc mà còn có cả thịt người ở trong nữa.

Đan Phụng công chúa tức giận hỏi:

-Thế mà người dám đem thứ bao tử này đi bán ư ?

Tiểu bản đảo lòng trắng ra mắt lạnh lùng đáp:

--

-Ta bán gì mặc ta, cô mua hay không tùy ý, ta có bắt ép cô đâu ?

Đan Phụng công chúa giận xám mặt lại cơ hồ không nhận được, muốn xông ra đánh cho hắn mấy cái bạt tai.

Lục Tiểu Phụng khẽ nắm lấy tay nàng.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe có tiếng người ngâm:

Trăng sao vắng vặc cả bầu trời.

Vì ai ngơ ngẩn đứng đây chơi ?

Một gã hán tử ra vẻ thầy đồ, hai tay chấp sau lưng cất bước tiến vào nhìn gã tiểu

bản bán bao tử cười hỏi:

-Đêm nay người hạ độc giết mấy người rồi ?

Gã tiểu bản trợn lòng trắng mắt lên đáp:

-Ta bán bao tử chỉ có chó ăn mới chết, chứ người ăn không chết, người không tin

thì

hãy thử coi.

Gã nói rồi liệng bao tử tới. Thầy đồ đón lấy ăn rồi sờ bụng cười nói:

-Xem chừng bao tử của người chẳng những không làm chết người mà còn chữa được bệnh nữa.

Bỗng nghe một người đứng ngoài tường hỏi vọng vào:

-Bệnh gì ?

Thầy đồ đáp:

-Bệnh đói.

Người ngoài tường nói:

-Ta cũng có bệnh này mà là bệnh nặng lắm. Mau liệng bao tử ra điều trị cho ta.

Tiểu bản đáp:

-Được rồi !

Gã cầm cái bao tử liệng qua tường. Trên đầu tường bỗng hiện ra một tên khát cái đầu bù. Hắn há miệng đón lấy bao tử rồi ngậm miệng lại. Hắn nuốt rồi.

Tiểu bản hai tay không ngờ liệng lên bảy, tám cái bao tử. Gã liệng mau, tên khát

cái nuốt cũng mau.

Chỉ trong khoảnh khắc bảy tám cái bao tử đều mất biến. Tên khát cái bé nhỏ gây nhom nuốt cả vào bụng.

Thầy đồ cười nói:

-Thế là y đã chữa bệnh đói cho người rồi.

Tên khát cái nhăn nhó cười đáp:

--

-Tại hạ mắc bẫy hắn rồi. Những bao tử này tuy không độc đến chết người, nhưng có thể làm cho người ta chướng bụng lên mà hết sống.

Ngoài viện lại có người cười nói:

-Chướng bụng cũng không sao. Người bị chướng bụng, người chết đói, người bị vợ làm cho uất hận mà chết, ta đều chữa được hết.

Một thầy lang bán thuốc rong trở vào ruộng thuốc, tay cầm một xâu dược vật tập tễnh đi vào. Hắn là một người quê.

Tòa viện lạnh lùng vắng vẻ có mấy người đến biến thành huyền ảo.

Về sau cả người bán hoa, người gánh rau cũng đến.

Đan Phụng công chúa trợn mắt lên nhìn họ. Tuy nàng chưa nhiều lịch duyệt gaigng hồ mà cũng nhận ra bọn người này đến quấy rầy mình.

Lạ ở chỗ mọi người đều đứng ngoài sân không có ý gì đến làm khó dễ nàng.

Đan Phụng công chúa không nhận được khe hở:

-Có phải bọn họ đến báo thù cho Diêm Thiết San không ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu mỉm cười đáp:

-Diêm đại lão bản không có những bạn hữu này.

Đan Phụng công chúa nói:

-Nhưng tiện thiếp coi bọn họ không phải là thầy lang hay tiểu bản, lại dường như đều có võ công.

Lục Tiểu Phụng trở về chỗ ngồi hững hờ đáp:

-Chốn thị tỉnh thường là những nơi rỗng ỏn cộp nắp, chỉ mong họ không đến tìm mình là mình chẳng cần dính líu vào chuyện của họ.

Hoa Mãn Lâu bỗng bật cười hỏi:

-Công tử biến thành người không can thiệp vào việc của kẻ khác từ hồi nào ?

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

-Tại hạ vừa mới biến thành người như vậy.

Trống lều đã điểm canh ba.

Lão già cầm dọc tẩu hút thuốc bào đột nhiên đứng dậy vươn vai hỏi:

-Người ước hẹn với chúng ta đến đây mà sao chính y lại chưa tới ?

Té ra lão đã chẳng điếc tai, cũng không câm miệng.

Đan Phụng công chúa càng lấy làm kỳ ! Nàng không hiểu ai hẹn những người này tới đây ? Và tới với mục đích gì ?

Thầy đồ đáp:

-Đêm đã hầu tàn, chắc y cũng sắp tới.

--

Tên tiểu bản bán bao tử nói:

-Để tại hạ ra coi.

Hai tay hắc không ngớt cầm những cái bao tử liệng ra. Mấy chục cái bao tử cái nọ chồng lên cái kia thành một đồng cao đến bảy tám thước.

Tên tiểu bản tung mình nhảy lên đứng trên đồng bao tử theo thế Kim Kê Độc Lập một cách rất vững vàng không lão đảo chút nào.

Chẳng những hai tay hắc cử động mau lẹ vừa chắc chắn mà khinh công cũng đáng liệt vào cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ.

Đan Phụng công chúa thở dài, miệng lẩm bẩm:

-Nay tiện thiếp mới hiểu rõ len lỏi vào chốn giang hồ quả không phải là việc dễ dàng.

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

-Cô nương hiểu được như vậy là hay lắm.

Bỗng nghe tên tiểu bản la lên:

-Đến rồi ! Y đến rồi !

mọi người nghe hắc hô đều phấn khởi tinh thần. Cả trái tim Đan Phụng công chúa cũng hồi hộp đập nhanh hơn. Thực tình nàng chỉ muốn coi xem y là nhân vật thể nào.

Nhưng nàng ngó thấy rồi lại ra chiều thất vọng.

Nguyên các cô thiếu nữ bao giờ cũng nghĩ đến cái hay cái đẹp như trong đầu óc tưởng tượng : người tới đây dù chẳng phải thiếu niên hiệp khách phong tư tuấn nhã thì

ít ra cũng là một tay hào kiệt giang hồ mình mang tuyệt kỹ, oai phong bát diện, khét

tiếng tứ phương.

Ngờ đâu người tới nơi chỉ là một lão già đầu trọc, gương mặt vàng ửng, lại mặc bộ

quần áo vải thô màu xám xịt. Cái áo dài chẳng ra dài, ngắn chẳng ra ngắn, vừa đắp

tới đầu gối. Chân lão xỏ đôi vớ trắng, đi giày vải sắc tro. Đúng là cách ăn mặc của

một lão nhà quê.

Nhưng hai mắt lão sáng ngời, hào quang chiếu ra bốn mặt.

Lạo ở chỗ bọn người trong viện hiển nhiên đang chờ đợi, mà lúc lão tới nơi lại chẳng một ai chào hỏi lão, chỉ lặng lẽ tránh ra để nhường lối.

Lão trọc đảo mục quang nhìn quanh một lượt rồi đột nhiên rảo bước đi về phía căn phòng có Lục Tiểu Phụng. Tướng lão đi có vẻ chậm chạp nhưng chỉ mấy bước đã vượt qua tòa viện tiến đến cửa phòng.

Cửa phòng đã mở sẵn, lão không gõ cửa cũng chẳng lên tiếng sừng sực đi vào ngồi đối diện với Lục Tiểu Phụng, cầm ngay hũ rượu gửi mấy cái rồi cất tiếng khen:

--

-Rượu ngon quá !

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Đúng là rượu ngon.

Lão trọc hỏi:

-Mỗi người một nửa chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Được.

Lão trọc không nói gì nữa bê ngay hũ rượu ghé miệng vào nuốt ừng ực một hồi rồi đặt xuống.

Chớp mắt nửa hũ rượu chui vào bụng lão. Bộ mặt vàng khè bỗng biến thành hồng quang mãn diện. Cả con người lão tỏ ra phấn khởi tinh thần. Lão giơ tay áo lên lau

mép nói:

-Con mẹ nó ! Thế mới tạm đủ.

Lục Tiểu Phụng cũng chẳng nói gì, đón lấy hũ rượu uống. Chàng uống cũng chẳng chậm hơn lão chút nào, nói cho đúng thì chẳng chậm hơn bất cứ ai.

Hũ rượu hết sạch không còn một giọt. Lão trọc đầu đột nhiên cười rộ nói:

-Hay quá ! Rượu mạnh người cũng mạnh.

Lục Tiểu Phụng đưa tay áo lên chùi mép đáp:

-Người có mệnh mới biết rượu mạnh.

Lão trọc nhìn chàng hỏi

--

-Ba năm chưa gặp nhau, ông bạn uống mãi mà sao không chết ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hảo nhân là không sống lâu. Tại hạ chỉ lo cho lão, vì lão là hảo nhân.

Lão trọc trợn mắt lên hỏi:

-Ai bảo ta là hảo nhân ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

Người giang hồ còn không bảo Sơn Tây Nhận là người đáng kể chơi được, mà con bà nó cũng là một đại hảo nhân.

Lão trọc cười rộ nói:

-Người là kẻ đại tồi bại, ta là một đại hảo nhân thì con bà nó quả là hay thiệt !

Đan Phụng công chúa dòm ngó lão, cơ hồ không tin ở mắt mình.

Nàng không ngờ lão vừa trọc vừa cục mịch lại nói toàn giọng thô bỉ mà lừng danh ba chục năm. Cặp thiết chưởng của lão đã khét tiếng Quan Trung. Ai cũng kêu là đại

hiệp Sơn Tây Nhận.

Nhưng lão này lại chẳng có một chút nào là đại hiệp. Phải chăng đây chính là chỗ thành công của lão ?

Dù lão thế nào đi chăng nữa thì con người nổi danh đại hiệp không phải chuyện dễ dàng.

Đan Phụng công chúa nghĩ mãi không ra. Bỗng nàng phát giác những việc nghĩ không ra càng ngày càng nhiều.

Sơn Tây Nhận dừng tiếng cười, đưa mục quang lấp lánh ngó Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chắc ngươi không nghĩ ra được tại sao ta lại kiếm ngươi ?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

-Tại hạ nghĩ không ra.

Sơn Tây Nhận nói:

-Thực tình ngươi mới đến Thái Nguyên, ta đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Cái đó chẳng có chi là lạ. Chỉ có tại hạ đến rồi mà lão không biết mới là một quái

sự.

Sơn Tây Nhận nói:

-Nhưng mãi đến bây giờ ta mới tới tìm người.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì lão bận nhiều việc quá.

Sơn Tây Nhạn nói:

- -

-Ta chẳng bận việc gì hết. Ta không đến ngay chỉ vì ngươi là tân khách của sư thúc

ta. Ta đã không thể là tân khách của lão thì cứ lờ đi như không biết là xong.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Tại hạ lại tưởng vì mình cạo râu nên cả lão hữu cũng không nhận ra được.

Sơn Tây Nhạn cười rộ nói:

-Nhưng ta coi hai hàm râu của ngươi lại chán vô cùng !

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão chán thì chẳng quan hệ gì, chỉ cốt sao người ta đừng chán là được.

Sơn Tây Nhạn đột nhiên dừng tiếng cười nói:

-Hoắc Thiên Thanh là sư thúc ta. Trên chốn giang hồ ít người tin như vậy. Còn người thì chắc đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết rồi.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Bên ngoài có lão quái vật hút thuốc bèo. Lão họ Phàn, tên gọi Phàn Ngạc. Người có quen biết không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phải chăng là Phàn đại tiên sinh trước kia một mình sấn vào Phi Ngự đường, tảo binh tám đại trại. Y chuyên dùng độc tảo để điểm ba mươi sáu đại huyệt, bảy mươi hai tiểu huyệt của người.

Sơn Tây Nhạn đáp:

-Chính là lão đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Sơn Tây Song Tú, họ Phàn, họ Giản ngang nhau. Thầy đồ kiết xác kia, Giản nhị tiên sinh, phải chăng là truyền nhân duy nhất về môn Đàn Chỉ Thần Thông ?

Sơn Tây Nhạn gật đầu đáp:

-Người kiết xác, thầy lang đạo, tên tiểu bản bán bao tử, người bán phần hoa, thêm

vào chưởng quỹ ở địa phương này và lão Vương mập ú bán mì ở ngoài cửa, cả bảy người kết bái đệ huynh. Người ta kêu bằng “Thị tỉnh thất hiệp” cũng có người

hồ

bằng “Sơn Tây thất nghĩa”.

Lục Tiểu Phụng cười mát nói:

-Đó toàn là những nhân vật lừng danh nghĩa sĩ thì cuộc nhả hứng bữa nay náo nhiệt

vô cùng. Họ đến tòa tiểu viện này để hóng mát ?

Sơn Tây Nhận hỏi:

- -

-Người không biết họ đến đây làm gì thật ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không biết.

Sơn Tây Nhận nói:

-Bọn họ đều đồng môn với ta. Kể vai vế có kẻ còn là đồ tôn của Hoắc Thiên Thanh.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Lão nhân gia tốt phước thiệt !

Sơn Tây Nhận nghiêm nghị nói:

-Sáu chục năm trước tổ sư gai sáng lập Thiên Cầm môn. Điều đại giới thứ nhất là bọn ta phải tôn thầy trọng đạo, giữ vai vế cho đúng khuôn phép, nhất thiết không thể sai trật.

Lục Tiểu Phụng nói

-Dĩ nhiên phải đúng quy củ.

Sơn Tây Nhận lại nói:

-Tổ sư gia suốt đời để hết tâm lực vào võ học, đến ngày tuổi già mới nghĩ tới đường gia thất.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thiên Cầm lão nhân cũng đã lấy vợ sinh con ư ?

Sơn Tây Nhận đáp:

-Vụ này quả ít người giang hồ biết tới. Năm tổ sư gia bảy mươi bảy tuổi mới có người nối dõi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người nối dõi lão nhân gia là Hoắc Thiên Thanh phải không ?

Sơn Tây Nhận đáp:

-Chính thị !

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tại hạ hiểu vì sao y nhỏ tuổi mà bề bực lại cao hơn người khác nhiều.

Sơn Tây Nhận nói:

-Vì thế mà vai y phải gánh trọng trách đáng sợ.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Sơn Tây Nhận biến đổi sắc mặt thành nghiêm trang đáp:

-Chẳng những y tiếp tục hương khói, huyết mạch của tổ sư gia, mà còn là người thừa kế duy nhất Thiên Cầm môn. Bọn ta chịu ơn lớn của sư môn, dù có tan xương nát

- -

thịt cũng chẳng thể để xảy chuyện bất trắc cho y. Về đạo lý này chắc người cũng hiểu

rõ rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Biết lắm chứ.

Sơn Tây Nhận thở dài nói:

-Vì thế cứ sáng dậy mà vạn nhất y xảy chuyện gì là Thiên Cầm môn chúng ta từ trên xuống dưới mấy trăm người không còn một ai sống được nữa.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Y có xảy chuyện gì bất hạnh đâu ?

Sơn Tây Nhận đáp:

-Nếu y thất bại về tay người thì dù người chẳng giết y, y cũng không sống được nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng biết y tính tình cương liệt nhưng vị tất y đã thất bại.

Sơn Tây Nhận nói:

-Dĩ nhiên là chưa nhất định y thất bại.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi:

-Nếu y thắng tại hạ thì mấy trăm đệ tử từ trên xuống dưới ở Thiên Cầm môn há chẳng vẻ vang lắm ru ?

Sơn Tây Nhận đáp:

-Người là bạn ta, ta cũng không muốn người bị hại về tay y để tổn thương hòa khí.

Lục Tiểu Phụng cười nói”

-Lão quả là một hảo nhân.

Sơn Tây Nhận hơi đỏ mặt, nhăn nhó cười hỏi:

-Nếu các vị giao thủ thì bất luận là ai thắng ai bại cũng đều đi tới hậu quả khôn

lường. Hoắc sư thúc với người cũng là chỗ tri giao, sao người phải cô làm vụ này ?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Bây giờ tại hạ đã hiểu ý lão. Lão chỉ muốn tại hạ dời khỏi nơi đây trước khi mặt

trời mọc để y không tìm được.

Sơn Tây Nhận không nói nữa. Không nói tức là mặc nhiên thừa nhận.

Đan Phụng công chúa độ nhiên cười lạt nói:

-Bây giờ tiện thiếp cũng hiểu rõ ý lão nhân gia rồi. Lão đưa nhiều người tới để bức

bách y phải ra đi, khiến cho Hoắc Thiên Thanh chẳng chiến cũng thắng, không thì các

vị đối phó với y. Bây giờ cách lúc mặt trời mọc chẳng còn bao lâu nữa, y mà đánh lui

-

được các vị thì lúc mặt trời mọc cũng chẳng còn hơi sức đâu để giao thủ với Hoắc Thiên Thanh.

Nàng giận xám mặt lại cười lạt nói tiếp:

-Biện pháp này quả đã không lầm, e rằng chỉ có lão là đại hiệp mới nghĩ ra được.

Sơn Tây Nhận sắc mặt lúc xanh lè lúc trắng bợt, đột nhiên lão cười rộ nói:

-Giỏi lắm ! Cô nương thóa mạ thật hay. Có điều Sơn Tây Nhận này tuy chẳng ra trò gì nhưng cũng không làm như thế được.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Nếu lão làm gì mà y cũng không chịu đi thì lão tính sao ?

Sơn Tây Nhận đứng phắt dậy rảo bước đi ra. Những người trong viện đều im lặng. cặp mắt lão sáng lên nhìn giữa mọi người, đột nhiên lão cất tiếng hỏi:

-Nếu y không đi thì các ngươi làm sao ?

Tên tiểu bản bán bao tử đảo cặp mắt trắng dã lạnh lùng đáp:

-Cái đó giản dị lắm. Nếu y không đi thì tại hạ đi.

Sơn Tây Nhận lại cười. Tiếng cười ngụ ý rất bi thảm. Lão từ từ gật đầu nói:

-Hay lắm ! Người đi, ta cũng đi. Mọi người đều đi hết.

Tên tiểu bản bán bao tử nói:

-Đã thế thì tại hạ đi trước một bước cũng chẳng hề gì.

Hắn xoay cổ tay một cái rút tiêm đao ra, đột nhiên hắn xoay đao đâm vào cổ mình.

Hắn động thủ rất bình tĩnh và mau lẹ phi thường. Nhưng có người còn mau lẹ hơn hắn.

Đột nhiên nghe đánh chát một tiếng. Hỏa tinh bắn tung toé. Thanh đao trong tay hắn đã gãy thành hai đoạn. Cả vật kia cũng gãy theo rớt xuống đất.

Mọi người nhìn lại thì ra nửa cái dưa của Lục Tiểu Phụng.

Bắn cây dưa nga mà đánh gãy được tiêm đao của người khác thì e rằng trong thiên hạ cũng không có mấy.

Đan Phụng công chúa đột nhiên hiểu ra tại sao Sơn Tây Nhận lại làm như vậy.

Nguyên vì Hoắc Thiên Thanh chẳng phải là địch thủ của Lục Tiểu Phụng. Người khác tuy không biết thế, nhưng Sơn Tây Nhận đã hiểu rõ.

Tên tiểu bản bán bao tử kinh hãi, ngó lại thanh đao cụt trong tay. Hắn sững sờ một

lúc, đột nhiên dậm chân, ngừng đầu, trợn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng lớn tiếng hỏi:

-Người làm thế là có ý gì ?

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa hững hờ hỏi:

-Ta chẳng có ý gì khác, chỉ muốn hỏi người một câu.

--

Tên tiểu bản bán hoa tử hỏi:

-Câu gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ta nói bao giờ là không bỏ đi ?

Tên tiểu bản bán bao tử thộn mặt ra.

14. Sau Bức Màn Ai Đứng Giật Dây

Lục Tiểu Phụng uể oải thở dài nói:

-Đánh nhau vừa mất sức vừa thương thần, thà rằng tìm một chỗ ngủ cho khoèo chẳng hay hơn là đi kiếm người đánh đấm ?

Tên tiểu bản bán bao tử trợn mắt lên nhìn chàng, mặt hắn đã như người muốn khóc, lại giống kẻ muốn cười. Đột nhiên hắn lớn tiếng:

-Hay lắm ! Lục Tiểu Phụng quả nhiên là Lục Tiểu Phụng. Từ nay trở đi bất luận công tử muốn bảo ta làm gì mà ta còn chau mày thì chỉ là con cháu của công tử.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Con cháu mà như ngươi ta cũng chẳng thích, chỉ khi nào ta mua bao tử người bán rẻ cho ta một chút là đủ làm bằng hữu rồi.

Tiện tay chàng với lấy tấm áo choàng màu đại hồng treo ở đầu giường. Chàng lại uống một chung rượu nữa rồi hỏi:

-Ai muốn theo ta ra ngoại thành tìm vào nhà tên mặt rỗ họ Triệu trong làng để ăn chả chó thì đi ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

-Tiểu đệ cũng đi.

Phàn đại tiên sinh vỗ cái đầu dọc tẩu xuống nói:

-Tại hạ cũng đi.

Giản nhị tiên sinh nói:

-Có y là có tại hạ. Bọn tại hạ như cân không lìa cán.

Tên tiểu bản bán bao tử liền nói theo:

-Còn tại hạ nữa.

Giản nhị tiên sinh hỏi:

-Người chuyên bán bao tử mà còn dám đi ăn thịt chó thì ra người không sợ oan hồn bọn chó lớn chó nhỏ đánh nhau trong bụng ư ?

Tên tiểu bản bán bao tử trợn mắt lên đáp:

-Tại hạ chết cũng không sợ thì còn sợ gì ?

Sơn Tây Nhạn cả cười nói:

--

-Hay lắm ! Người là thằng nhỏ có gan dạ. Hết hắtỷ chúng ta đều đi ăn thịt chó.

Ai

không đi thì con mẹ nó là con cháu loài rùa.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười thủng thẳng nói:

-Xem chừng còn có thể làm hảo nhân được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Thỉnh thoảng làm một lần thì không sao, chứ làm hoài thì không được.

Hoa Mãn Lâu không nhận được hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp:

-Làm hảo nhân là không sống lâu. Tại hạ đã nói rồi, huynh đài chưa nghe thấy ư ?

Tuy chàng nói một cách nghiêm khắc mà ánh mắt chàng dường như đầy nhiệt lệ.

Đan Phụng công chúa ngó mọi người, đột nhiên nàng khẽ buông tiếng thở dài, miệng lẩm bầm:

-Ai bảo không làm được hảo nhân thì người đó là con cháu loài rùa.

Thịt chó hết trơn rồi, nhưng mọi người cũng chẳng quan tâm.

Bọn họ không phải là thích ăn thịt chó, mà bất cứ thứ gì, miễn là thứ đó khiến cho

tòan thân người ta hăng hái hơn là được. Nhưng ở đời còn món gì hăng hái hơn để

nhắm rượu ?

Lúc mặt trời vừa mọc có người cười khoái mã chạy theo đưa đến một phong thơ.

Chính là thơ của Hoắc Thiến Thanh. Trong thơ nói:

”Sáng nào cũng có mặt trời mọc. Điều ước sáng mai dù có đổi làm sáng mốt cũng không sao.

Người đã không phụ ta thì ta phụ người thế nào được ?

Món nợ cũ của Kim Bằng, bao giờ thanh toán cũng được. Lúc công chúa trở lại là ngày đệ đi viễn du. Bảo khí châu quang bữa nay cực thịnh thì ngày mai đã thành nước

chảy mấy trôi. Chỉ hai chữ nghĩa khí mới chói lọi ngàn thu. Thiên Thanh tái bái.”

Phong thơ này đủ để nhắm rượu trăm năm, say khướt ba ngày. Dù có mưa rào cũng không làm lạnh được mối tình nồng nhiệt.

Trời mưa. Trận mưa rào bắt đầu từ lúc chính Ngọ. Lúc chính Ngọ mọi người đã say khướt. Bất túy vô qui. Ai nấy say mới ra đi.

Lục Tiểu Phụng sắp say nhưng chưa say. Chàng như say như tỉnh. Chính chàng cũng không biết mình say rồi hay còn tỉnh táo ? Chàng ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài

trời mưa như trút nước, ngơ ngẩn xuất thần.

Đan Phụng công chúa nhìn chàng, đột nhiên cất tiếng hỏi:

--

-Nếu công tử không đi bọn người kia sẽ hoàn toàn chết hết cả ở đây thật không ?

Lục Tiểu Phụng trầm mặc hồi lâu rồi thủng thẳng hỏi lại:

-Cô nương có hiểu câu “Có điều không nên làm có điều tất phải làm” là ý nghĩa làm sao ?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Dĩ nhiên tiện thiếp hiểu rồi. Câu này ý nói có việc mình nhận ra không nên làm thì

bất luận người ta dùng lợi hay gươm kề cổ mình cũng nhất quyết không làm. Bằng mình nhận ra là việc nên làm thì dù có phải rơi đầu, đổ máu cũng cứ làm.

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

-Chính vì thế mới có người vì nghĩa quên mình, cũng có người cầm cây thiết trùy nặng tám mươi ba cân để giết bạo quân.

Đan Phụng công chúa nói:

-Chính vì thế mà Hoắc Thiến Thanh chịu đem cái chết để báo đáp Diêm Thiết San, Sơn Tây Nhạn cùng tên bán bao tử không tiếc vì Hoắc Thiến Thanh mà bán mạng

sống.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Bất luận bọn họ làm gì nhưng đã nói được hai câu này là không phụ hai chữ nghĩa hiệp.

Đan Phụng công chúa khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

-Nhưng phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ phỏng được mấy người đáng mang hai chữ nghĩa hiệp ?

Hoa Mãn Lâu tay cầm chung rượu, miệng ngâm câu:

Châu báu bữa nay dù cực thịnh,

Ngày mai đã biến đóa hoa vàng.

Nghìn thu chói lợi không phai lạt,

Nghĩa khí muôn đời để tiếng vang.

Rồi gã nói:

-Hoắc Thiển Thanh quả là người hào kiệt, suýt nữa mình coi hấn quá tầm thường.

Gã nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch. Hơi men chéch choáng, gã lẩm bẩm:

-Đáng tiếc cho Tô Thiếu Anh là một gã nam nhi chưa đáng chết. Quả gã không nên chết ...

Thanh âm gã mỗi lúc một nhỏ, gã gục đầu xuống bàn dường như đi vào giấc mộng.

--

Đan Phụng công chúa rón rén đi tới cửa sổ. Nàng cầm tay Lục Tiểu Phụng cất tiếng ôn nhu hỏi:

-Công tử còn bực mình với tiện thiếp không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Tại hạ bực mình với cô nương hồi nào ?

Đan Phụng công chúa mỉm cười cúi đầu xuống hỏi tiếp:

-Bữa nay công tử còn sợ lắm người nữa không ?

Hơi thở nhẹ nhàng, đầu ngón tay dường như hơi run. Đầu tóc nàng cài mây bông hoa tươi tiết ra mùi hương thoang thoảng.

Lục Tiểu Phụng có khi là người quân tử, có khi không phải, nhưng chàng quả là một nam nhân đã say đến bầy phần.

Ngoài cửa sổ trời mưa như trút nước coi phẳng phất tựa bức rèm châu dày đặc để ngăn cách người đi đường mà cũng là ngăn cách giữa con đường với người đi.

Trong nhà tịch mịch tối tăm khác nào ngày đã huỳnh hôn.

Đứng cửa sau trông vào có thể nhìn rõ một cái giường mới đổi.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy trống ngực đánh thành thành. Cả trái tim Đan

Phụng công chúa cũng đập rất dữ.

Đan Phụng công chúa nói:

-Trái tim công tử đang đập mạnh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thử so xem tim ai đập lẹ hơn ?

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Làm sao mà so được ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ta sờ trái tim nàng, nàng mò trái tim ta ...

Đột nhiên trong tiếng mưa rào như tiếng thiên binh vạn mã lẫn có tiếng vó ngựa vọng lại. Mười mấy người kỵ mã đội mưa chạy tới xông vào căn tiểu điện ở nơi hoang dã.

Những người kỵ mã mặc áo tơi xanh, đội nón trắng lướt qua cửa sổ đột nhiên vung tay ra.

Bỗng nghe những tiếng vèo vèo dày hơn hạt mưa rào, cấp bách hơn tiếng vó ngựa.

Mấy chục tia hắc quang xuyên qua cửa sổ, một phần cắm vào mặt ngoài trên tường.

Lục Tiểu Phụng kéo Đan Phụng công chúa né tránh vào phía sau cửa sổ.

Hoa Mãn Lâu đang nằm gục trên bàn đột nhiên đứng phắt dậy la thất thanh:

- -

-Tiêu hồn phách lịch đạn !

Gã vừa nói xong năm tiếng, bỗng nghe đánh “đùng” một cái. Cả bên trong bên ngoài cửa sổ chỗ bị làn hắc quang đánh tới đồng thời bốc khói lửa cao đến mấy thước.

Lục Tiểu Phụng biến sắc nói:

-Các vị xông ra trước đi. Tại hạ còn cứu Tiriệu đại ma tử.

Triệu đại ma tử ngủ rồi. Mấy người vừa nghe tiếng hấn ngáy pho pho.

Nhưng chỉ trong chớp mắt khói lửa đã vút hết các môn hộ. Cả bên ngoài cũng có khói lửa bốc lên. Trời mưa rào mà không đập tắt được.

Hoa Mãn Lâu kéo Đan Phụng công chúa xông ra ngoài. Mười mấy người kỵ sĩ lướt qua đã xa rồi. Chúng ngồi trên lưng ngựa nổi lên tràng cười rộ. Miệng chúng lớn tiếng

hô:

-Lục Tiểu Phụng ! Đây mới là cho ngươi một bài học nhỏ. Nếu ngươi không biết điều sẽ làm cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Bọn chúng nói mấy câu này rồi, người ngựa đều bị bức rèm châu ngăn cách, dần dần không nhìn rõ nữa.

Quay đầu ngo lại, ngôi tiểu điểm của Triệu đại ma tử tựa hồ đã hoàn toàn bị khói lửa nuốt chửng, còn nói chi đến Lục Tiểu Phụng ?

Thượng Quan Đan Phụng nghiêng răng nói:

-Các hạ hãy ở đây chờ đợi, tiện thiếp xông vào kiểm y.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Cô nương mà xông vào là không ra được nữa.

Thượng Quan Đan Phụng lấp bắp:

-Nhưng y ...

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Y sẽ thoát ra. dù lửa lớn nữa cũng không đốt chết được y.

Toàn thân gã ướt hết nhưng sắc mặt rất bình tĩnh.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng rú thê thảm từ đằng xa vang lên. Những tiếng rú này giống như bầy dã thú bị nạn chết đến nơi phát ra, mà nghe còn gấp rút hơn.

Thanh âm kia nổi lên một lát rồi im bật, lại nghe tiếng bầy ngựa thét.

Thượng Quan Đan Phụng động dung hỏi:

-Chẳng lẽ những người vừa xuất hiện lại bị kẻ khác hạ độc thủ !

Đột nhiên “sầm” một tiếng vang lên. Phòng ốc bị lửa cháy đã phá thành lỗ hổng lớn.

- -

Một người từ trong biển lửa vọt ra coi như một mớ lửa lăn mình chơi vơi trên không

gian lúc hạ xuống đất lại lăn đi mấy vòng mới dập tắt hết lửa. Quần áo và đầu tóc bị

cháy xém bầy tám chỗ.

Người đó vẫn thản nhiên như không, đứng phất dậy. Chính là Lục Tiểu Phụng.

Thượng Quan Đan Phụng thở phào một cái miệng lẩm bẩm:

-Xem chừng người này quả nhiên lửa không đốt chết được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Muốn đốt chết bọn tại hạ quả không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy miệng chàng cười mà cả bộ mặt dường như bị khói lửa làm cho đen nhẻm.

Thượng Quan Đan Phụng ngo ngoe đột nhiên bật cười nói:

-Bốn hàng lông mày của công tử bây giờ tưởng một hàng cũng không còn đủ.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Dù lông mày bị cháy hết vẫn sống được. Chỉ đáng tiếc nửa hũ rượu ngon ...

Hoa Mãn Lâu đột nhiên ngắt lời:

-Triệu đại ma tử đâu rồi ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không biết.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Hắn không ở trong đó ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không có.

Thượng Quan Đan Phụng biến sắc nói:

-Chẳng lẽ hắn cũng ở Thanh Y Lâu và đã quán thông với bọn kia ? Nếu không thì sao bọn chúng lại biết công tử ở trong này ?

Nàng hần học nói tiếp:

-Công tử mạo hiểm cứu hắn, cả lòng mảy cũng suýt bị cháy hết mà hắn là con người như vậy ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chỉ biết thịt chó của hắn thui kỹ quá mà thôi.

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

-Còn ngoài ra công tử không biết gì nữa hay sao ?

Thượng Quan Đan Phụng ngó chàng không nhịn được, miệng thở dài lẩm bẩm:

-Tại sao ai cũng bảo y có hai bộ óc mà ta xem ra ...

Đột nhiên nàng dừng lại vì ngó thấy một người đang đội mưa chạy tới.

--

Người này thân thể to lớn, đầu đội nón lá, trên vai vác chiếc cần câu.

Trên cần câu treo một xâu mấy thứ rối loạn, nàng không nhìn rõ là vật gì, nhưng đã

biết hắn chính là Triệu đại ma tử.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa thủng thẳng nói:

-Cô nương chẳng thể không tín nhiệm một ai. Trên cõi đời này hạng người tồi bại không nhiều đến nỗi như cô tưởng tượng đâu, tất nhiên còn có ...

Đột nhiên chàng dừng lại vì đã ngó thấy trên đầu cần tre của Triệu đại ma tử có treo một xâu tay.

Đây là tay người tuy huyết tích đã bị nước mưa dội sạch sẽ, nhưng hiển nhiên là những bàn tay vừa mới chặt tầy ở cổ tay người ta. Mười ba, mười bốn cái bàn tay cột

lại bằng dây dưng treo ở đầu cần.

Triệu đại ma tử cài ở đai lưng một thanh đao mà là đao mổ chó.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi nhìn hắn nói:

-Té ra ông bạn chẳng những chỉ giết chó mà còn giết người nữa.

Triệu đại ma tử toét miệng cười đáp:

-Tại hạ không biết giết chó mà chỉ chuyên giết người.

Lục Tiểu Phụng ngó một lúc nữa rồi thở dài nói:

-Người không phải là Triệu đại ma tử.

Người đó cười hỏi:

-Ai bảo tại hạ là Triệu đại ma tử ?

Lúc hân cười ngoài cái miệng há hốc thật lớn, trên mặt không lộ vẻ gì khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người là ai ?

Người kia chớp mắt đáp:

-Đến công tử còn không nhận ra tại hạ là ai thì đủ biết bản lãnh thay hình đổi dạng

của tại hạ dù chưa đáng là bậc nhất thiên hạ cũng chẳng kém mấy.

Lục Tiểu Phụng nhìn chằm chặp đối phương bỗng bật cười nói:

-Bản lãnh lộ nhào của người còn kém lắm ...

Chàng chưa dứt lời, Thượng Quan Đan Phụng đã lớn tiếng hỏi:

-Phải chăng người này là tên tiểu thâu mà công tử vừa nói ?

Người kia thở dài nói:

-Đúng rồi ! Tại hạ chính là Tư Không Trích Tinh, đã thi nào lộn với y. có điều tại

hạ chẳng phải là tiểu thâu, mà là đại thâu.

Thượng Quan Đan Phụng mỉm cười nói:

Đệ Nhất Ngũ Đại Truyền Kỳ - Lục Tiểu Phụng Nguyên tác : Cổ Long

Typed by NDT

-158-

-Ta biết rồi. Chẳng những người là đại thâu mà còn là ông vua trong bọn ăn cắp.

Trong thiên hạ không còn ai là địch thủ về nghề trộm cắp như người.

Tư Không Trích Tinh phưỡn ngực ra đáp:

-Về điểm này tại hạ không dám khoe tài, nhưng nói về bản lãnh trộm cắp thì cả

Lục Tiểu Phụng cũng không bì kịp, còn ai hơn được tại hạ nữa ?

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

-Người cải trang làm ai chẳng được, sao lại giả làm tên mặt rỗ chuyên nghề giết chó ?

Tư Không Trích Tinh cười đáp:

-Cô nương có điều chưa hiểu: Giả làm người mặt rỗ khiến cho việc lăm phá chân tướng càng khó khăn hơn.

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Cô nương có thấy ai giương mắt lên dòm ngó kẻ mặt rỗ bao giờ đâu ?

Thượng Quan Đan Phụng cười nói:

-Thế ra về môn dịch dung cũng phải học rộng lắm mới được.

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Người đến Quan Trung từ bao giờ ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Hai bữa trước đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người tới đây làm chi ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Để chờ công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chờ ta ư ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Công tử muốn đi kiếm Diêm lão bản chắc phải qua đây. Huống chi công tử đã tới khu phụ cận Thái Nguyên thì thế nào cũng tìm đến Triệu đại ma tử để ăn một bữa chả chó.

Hắn thở dài nói tiếp:

- -

-Chính tại hạ cũng phải thừa nhận nghề chả chó của Triệu đại ma tử quả không ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì người sợ ta nếm mùi chả chó của người mà khám phá ra được hành tung trá nguyệt nên mới nói là thịt chó bán hết rồi phải không ?

Tư Không Trích Tinh cười rộ đáp:

-Bất luận vì sao thì lần này công tử cũng bị tên quỷ khôn ngoan lừa gạt.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Người chờ ta làm chi ?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

-Dù sao công tử cũng phải chịu tại hạ là con người làm nên trò chứ ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ người định ăn cắp của ta ?

Tư Không Trích Tinh ngạo nghễ đáp:

-Hể công tử nói ra là bất cứ thứ gì tại hạ cũng ăn cắp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người định lấy cắp vật gì của ta ?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

-Công tử nhất định đòi tại hạ phải nói ra chẳng ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Nếu người không dám nói ta cũng chẳng bắt ép.

Tư Không Trích Tinh trợn mắt lên hỏi:

-Sao tại hạ lại không dám nói ?

Thượng Quan Đan Phụng hỏi xen vào:

-Sự thực người định ăn cắp thứ gì ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Ăn cắp cô nương.

Thượng Quan Đan Phụng trố mắt lên, đứng thộn mặt ra.

Tư Không Trích Tinh lại nói:

-Có người bỏ ra hai chục vạn lạng để mượn tại hạ ăn cắp cô nương đem đi.

Thượng Quan Đan Phụng nói :

-Không ngờ tấm thân ta lại đáng giá đến hai chục vạn lạng bạc ...

Nàng nói chưa dứt lời đã đỏ mặt lên.

Tư Không Trích Tinh cười đáp:

- -

-Có điều người đó bảo tại hạ ăn cắp cô nương thì nhất định cô không hiểu được chỗ

dụng ý của họ.

Thượng Quan Đan Phụng đỏ mặt lên lớn tiếng hỏi:

-Sao người biết ta muốn hiểu chỗ dụng ý của họ ?

Tư Không Trích Tinh chớp mắt mấy cái không nói nữa.

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

-Người đó là ai ? Hành động này là có dụng ý gì ?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Hắn không dám nói đâu. Hắn mà tiết lộ điều bí mật của chủ mượn thì lần sau còn ai dám đến mượn hắn nữa ?

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

-Tiểu thủ không tự đi kiếm việc, mà chủ mướn lại phải đến kiếm gã ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đã nói tên tiểu thủ này không giống hạng trộm cắp khác. Trước nay hẳn không lấy cắp vật gì đáng tiền bao giờ.

Tư Không Trích Tinh nói:

-Nhưng tại hạ vẫn phải ăn cơm.

Lục Tiểu Phụng nói theo:

-Chẳng những phải ăn cơm mà còn phải uống rượu và là thứ rượu thượng hảo.

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Vì thế nên người ta có chịu bỏ tiền ra tìm tại hạ thì tại hạ mới đi đánh cắp.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Có điều những người bỏ tiền ra mời người đi ăn cắp cũng không nhiều.

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Quả không có mấy.

15. Bốn Cô Gái Mở Cuộc Điều Tra

Lục Tiểu Phụng nói:

-Dù người không nói thì ta cũng biết lần này ai đến kiếm người.

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Công tử biết là chuyện của công tử. Tại hạ không nói là việc của tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người nói vậy tức là bất luận ta biết hay không người cũng chẳng chịu nói chứ gì ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Đúng thế !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao bây giờ người lại biến đổi chủ ý đem chuyện bí mật này nói với ta ?

Tư Không Trích Tinh thở dài đáp:

-Công tử mạo hiểm dẫn thân vào đồng lửa để cứu tại hạ, suýt nữa cháy sạch cả lông mày thì khi nào tại hạ lại nỡ ăn cắp người bạn của công tử ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Theo lời người thì dù là việc trộm cắp cũng phải có đạo lý hay sao ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Công tử nói đúng !

Thượng Quan Đan Phụng không nhịn được lớn tiếng hỏi:

-Nếu người không nghĩ đến đạo nghĩa thì liệu người có ăn cắp được ta đem đi thật

không ?

Tư Không Trích Tinh ngạo nghề đáp:

-Cô nương đừng quên tại hạ là vua ăn cắp. Trong thiên hạ chẳng có cái gì là tại hạ

không đánh cắp được.

Thượng Quan Đan Phụng cười lật hỏi:

-Ta muốn nghe kế hoạch người chuẩn bị đánh cắp ta ra sao ?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

-Cô nương có nghe tên bán thuốc cao dán nào đem bí mật độc môn của họ nói cho người khác biết không ?

--

Thượng Quan Đan Phụng đáp:

-Không có chuyện đó.

Tư Không Trích Tinh nói:

-Thế thì điều bí mật độc môn của tại hạ cũng chẳng thể cho cô nương hay được.

Thượng Quan Đan Phụng trợn mắt lên nói:

-Mười tên mặt rỗ có đến chín là phường quái ác. Ta xem chừng nhất định người cũng là một tên rỗ mặt ?

Tư Không Trích Tinh trợn mắt lên hỏi:

-Ai bảo thế ?

Thượng Quan Đan Phụng đáp:

-Ta bảo thế. Nếu không đúng thì người lột bỏ tấm mặt nạ rỗ chẳng rỗ chịt để lộ chân tướng ra.

Tư Không Trích Tinh nói:

-Cái đó không được.

Tqdp hỏi:

-Sao lại không được ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Nếu để cô nương ngó thấy, Lục Tiểu Phụng lại đòi tỷ thí nhào lộn với tại hạ.

Lần

trước tại hạ đã bị điên đầu ngắt xủ. Tại hạ không dám lãnh giáo lần thứ hai nữa.

Thượng Quan Đan Phụng đỏ mặt lên không nhịn được, bật tiếng cười khúc khích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Những bàn tay này của ia vậy ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Đó là những bàn tay của bọn người phóng hỏa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người đuổi kịp bọn chúng ư ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Tại hạ đã hóa trang làm Triệu đại ma tử mà có kẻ phóng hỏa đốt nhà hắn thì dĩ nhiên tại hạ phải trả thù cho hắn.

Thượng Quan Đan Phụng nói:

-Vì thế mà người chặt tay chúng để từ nay chúng không thể đi đốt nhà kẻ khác được nữa.

-Tại hạ còn chuẩn bị đem bán mười mấy con ngựa của chúng để bồi thường tổn hại cho Triệu đại ma tử.

--

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bọn chúng đâu rồi ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Chúng còn ở trong rừng cây bên kia. Tại hạ đặc biệt lưu chúng lại cho công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lưu lại cho ta làm chi ?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

-Bọn chúng định đốt chết công tử, chẳng lẽ công tử không muốn chết vẫn lai lịch chúng ?

Mưa rào chẳng khác gì kẻ lãng tử đêm khuya lần vào phòng hương của quả phụ.

Lúc đến đột ngột, lúc ra đi cũng mau lẹ.

Sau khi mưa đến rồi, nhất thiết đều ướt át, biến cải. Cây trong rừng được tắm nhuần biến thành xanh biếc. Thi thể đầy máu tươi cũng rửa sạch trơn cơ hồ không kiếm ra vết thương nữa.

Mười mấy người này chẳng còn một ai sống sót. Lục Tiểu Phụng và Thượng Quan Đan Phụng đang mãi coi thi thể người chết thì Tư Không Trích Tinh đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng nằm duỗi dài trong bồn nước nóng nhắm mắt lại. Sau khi tàn thân chàng bị ướt đầm, tìm được chỗ tắm nước nóng là một điều khoan khoái vô cùng.

Vận khí chàng kể ra hãy còn hên lắm.

Bên cạnh là một thùng nước lớn đặt trên lò lửa, nước đang sôi sục bốc hơi tỏa

ra khắp gian nhà khiến con người thoải mái dễ chịu.

Hoa Mãn Lâu tắm rồi, chắc bây giờ gã đang ngon giấc. Con Thượng Quan Đan

Phụng hẳn đã tới Châu quang bảo khí các.

Thượng Quan Đan Phụng tuy chẳng muốn vậy, nhưng cũng riu ríu nghe lời, dường như cô rất chịu lòng Lục Tiểu Phụng. Điều này khiến cho chàng rất hài lòng, mới phải, vì chàng hay chịu ý đàn bà mà cũng khoái đàn bà nghe lời mình.

Vậy mà chàng lại cảm thấy có điều không thỏa mãn, tựa hồ bên trong còn chỗ khúc mắc mà không nói ra được khúc mắc vì chuyện gì ?

Diêm Thiết San lúc lâm tử đã thừa nhận những tội lỗi ngày trước. Hoắc Thiển Thanh đã chịu thanh toán nợ cũ.

Công việc Đại Kim Bằng Vương ủy thác cho Lục Tiểu Phụng kể như đã được hoàn thành một trong ba phần, mà chàng đang tiến hành một cách thuận lợi.

Vậy còn điều chi làm cho chàng không thỏa mãn ?

--

Cơn mưa đã tạnh. Mái hiên thỉnh thoảng nhỏ giọt tí tách. Ngon gió đêm mới mẻ và thanh khiết thổi lại.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, quyết định không nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa, cố gắng trở nên con người trí túc.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng cánh cửa kẹt mở.

Chàng nghe không lầm. Cánh cửa quả đã bị người đẩy ra.

Nhưng chàng chẳng hiểu mắt mình có trông lầm không ? ...

Chàng ngó thấy bốn cô gái từ phía ngoài tiến vào.

Bốn cô gái nhỏ tuổi mà xinh đẹp. Chẳng những người các cô xinh đẹp, phong độ cũng dịu dàng. Cô nào cô nấy mặc quần áo khít vào mình khiến cho tấm thân mảnh dẻ lại càng tha thướt dễ làm rung động lòng người.

Lục Tiểu Phụng thích nhất là những thiếu nữ lưng thon, chân dài mà lưng các cô này đều bé nhỏ thon thon, chân các cô cũng rất dài.

Bọn thiếu nữ mỉm cười đàng hoàng đẩy cửa đi vào tựa hồ không biết trong nhà có chàng trai đang ló lờ thân thể ngồi trong bồn nước tắm.

Nhưng bốn cặp mắt sáng ngời của bốn cô lại nhìn chăm chú vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không phải là con người hay e thẹn mà lúc này cũng cảm thấy người nóng bừng. Chàng chẳng cần soi gương cũng biết mặt mình đỏ như gấc.

Đột nhiên một cô bật cười hỏi:

-Nghe nói Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày mà sao ta chỉ ngó thấy có hai hàng ?

Một cô khác cười đáp:

-Người còn ngó thấy hai hàng, chứ ta ngay một hàng cũng không thấy.

Cô noi trước người rất cao, cặp mắt phượng nhỏ mà dài. Tuy cô cười mà tựa hồ gương mặt đầy sát khí rùng rợn.

Bất luận là ai cũng nhận ra không phải cô là gái đến thay nước tắm cho nam nhân.

Nhưng cô vẫn tiến vào cầm cái gáo trên bàn mỉm cười nói:

-Dường như nước nguội rồi, ta đổ thêm nước nóng vào cho người.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy gáo nước nóng bốc hơi ngùn ngụt, tuy chàng cũng sợ hãi, nhưng mình đang thân thể lỏa lồ ở trước mặt bốn cô gái, chàng không đủ dũng khí để

đứng lên.

Một nồi nước lớn đang sôi mà múc dội vào người thì dĩ nhiên không ai chịu nổi.

--

Lục Tiểu Phụng ngần ngại không hiểu mình nên đứng dậy hay cứ ngồi lỳ trong thùng tắm. Chàng chợt phát giác ra dù mình muốn cử động cũng không cử động được.

Một cô thủy chung chẳng nói năng gì lại đầy vẻ ôn hòa trầm tĩnh đột nhiên rút thanh đoản kiếm dài chừng hơn thước, ánh hàn quang loé ra bốn mặt. Thanh kiếm kề vào cổ chàng.

Kiểm khí lạnh toát khiến cho Lục Tiểu Phụng từ bên tai đến bả vai nổi da gà.

Thiếu nữ mình dài mắt phượng đã từ từ múc nước trong nồi đổ vào thùng tắm, miệng lạnh lùng lên tiếng:

-Ta tưởng người hay hơn hết là nên an phận. Bốn chị em ta tuy ôn nhu văn nhã nhưng trước nay giết người không chớp mắt. Nồi nước sôi sục này mà dội lên mình người thì chẳng chết cũng toát da.

Cô vừa nói vừa múc nước trong nồi.

Nước trong thùng cũng còn rất nóng mà đổ thêm nước sôi vào thì con người chẳng tài nào chịu nổi.

Lục Tiểu Phụng trán toát mồ hôi. Nồi đồng nước sôi mới múc ra một phần tư. Nếu múc hết cả đổ vào thùng tắm thì người ngồi trong thùng ít ra cũng toát hết một lần da.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên bật cười ... cười là thói quen của chàng.

Thiếu nữ múc nước trộn cặp mắt rất hấp dẫn mà lại oai nghiêm nhìn chàng lạnh lùng nói:

-Dường như người trong lòng khoan khoái lắm thì phải ?

Lục Tiểu Phụng trong lòng đang khoan khoái thật. Chàng mỉm cười đáp:

-Tại hạ chỉ cảm thấy rất tức cười.

Thiếu nữ hỏi:

-Tức cười ư ? Điều chi đáng tức cười ?

Thiếu nữ vừa hỏi vừa múc nước lệ hơn.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

-Mai đây mà tại hạ nói cho người khác hay lúc mình đang tắm được Nga Mi Tứ Tử đến múc nước cho, nếu có người tin như vậy thì thật là quái sự đáng tức cười.

Nguyên chàng đã đoán ra lai lịch của các cô.

Thiếu nữ mình dài mắt phượng cười lạt nói:

-Không ngờ nhân lực người còn khá. Đúng rồi ! Ta là Mã Tú Chân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vị giết người không chớp mắt kia phải chăng là Thạch Tú Vân ?

Thạch Tú Vân tiếng cười càng ôn nhu, dịu dàng đáp:

--

-Nhưng lúc ta giết người nhất định phải chớp mắt.

Mã Tú Chân nói:

-Sở dĩ bọn ta không muốn giết người là vì muốn hỏi người mấy câu. Nếu người trả lời cho lệ thì ta không múc nước sôi ở trong nồi đổ vào nữa. Bằng không ta dội cả nồi

vào người đó ...

Thạch Tú Vân thở dài nói theo:

-Khi đó e rằng cả mình người sẽ biến thành người chín.

Tôn Tú Thanh thở dài nói :

-Thịt heo chín còn có thể bán cho hàng thịt. Con người chín e rằng chỉ để cho chó

ăn.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài hỏi:

-Đường như bây giờ tại hạ sắp chín rồi, sao các cô còn chưa hỏi lệ lên ?

Diệp Tú Châu hỏi:

-Hay lắm ! Ta hỏi người : Sư huynh ta là Tô Thiếu Anh có phải đã chết về tay Tây Môn Xuy Tuyết không ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Cô nương đã biết rồi sao còn hỏi tại hạ làm chi ?

Mã Tú Chân hỏi:

-Tây Môn Xuy Tuyết đâu rồi ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng đang muốn kiếm y. Nếu các cô kiếm thấy y đâu xin cho tại hạ biết với.

Mã Tú Chân hỏi:

-Người không biết thật chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chỉ khi nào tại hạ đang uống rượu say mới nói dối nữ nhân, còn hiện giờ tại hạ đang tỉnh táo lắm.

Mã Tú Chân nghiêng rằng. Đột nhiên cô lại mức nước đổ ra, lạnh lùng nói:

-Ở trước mặt bọn ta người nên nói thực là hơn.

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi:

-Bây giờ sao tại hạ lại không thành thực ?

Mã Tú Chân hỏi sang chuyện khác:

-Người thiếu nữ cùng đi với người có phải là công chúa ở Kim Bằng Vương triều không ?

- -

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cái đó nhất định là đúng.

Mã Tú Chân hỏi:

-Đại Kim Bằng Vương còn sống ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Còn sống.

Mã Tú Chân hỏi:

-Phải chăng lão yêu cầu người đi kiếm Diêm Thiết San ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phải !

Mã Tú Chân hỏi:

-Lão còn bảo người kiếm ai nữa ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão nhân gia yêu cầu tại hạ kiếm Thượng Quan Mộc và Nghiêm Độc Hạc.

Mã Tú Chân chau mày hỏi:

-Hai nhân vật đó là ai ? Sao ta chưa từng nghe nói tới danh tự này bao giờ ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Những danh tự mà cô nương không nghe nói tới e rằng ít ra cũng đến mấy triệu người.

Mã Tú Chân trợn mắt lên nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói:

-Tại hạ không mặc quần áo mà cô nương cứ trợn mắt lên dòm ngó khiến cho tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Mặt chàng lúc này không đỏ mà mặt Mã Tú Chân lại đỏ bừng lên.

Bỗng cô xoay mình đặt cái gáo múc nước trong tay xuống bàn. Cô vuốt quần áo cho ngay ngắn lại, nhìn Lục Tiểu Phụng khép nép thi lễ.

Thạch Tú Vân cũng buông kiếm xuống.

Cả bốn thiếu nữ xinh đẹp, trẻ tuổi, xiêm áo chỉnh tề, đột nhiên đồng thời nhìn chàng trai thân thể lỏa lồ ngồi trong thùng tắm khom lưng hành lễ. Nếu ai không mắt

thấy vụ này thì nhất định không bao giờ lại tưởng tượng có chuyện đó được.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra. chàng cũng không ngờ bốn cô gái ngang ngược bá đạo lại thay đổi thái độ một cách chóng vánh đến thế ! Lúc trước các cô ương

ngạnh bao nhiêu thì bây giờ biến thành lễ mạp bấy nhiêu.

Mã Tú Chân khom lưng nói:

-

-Bọn đệ tử phái Nga Mi là Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu, Tôn Tú Thanh, Thạch Tú Vân, vâng mệnh gia sư tới đây mời Lục công tử giờ Ngọ ngày mai tới dùng cơm.

Chẳng hiểu Lục công tử có vui lòng nhận lời chăng ?

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác hồi lâu mới nhún nhó cười đáp:

-Dù tại hạ có muốn chịu lòng đến đâu cũng không thể thỏa mãn được. Tại hạ rất lấy làm tiếc mình không mọc cánh để trưa mai bay tới chùa Huyền Chân trên núi Nga

Mi.

Mã Tú Chân toét miệng cười nói:

-Hiện giờ gia sư cũng không ở núi Nga Mi, lão nhân gia đã tới Châu quang bảo khí các để chờ đại giá Lục công tử.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi:

-Lão nhân gia cũng đến rồi ư ? Đến tự hồi nào ?

Mã Tú Chân đáp:

-Mới đến bữa nay.

Thạch Tú Vân mỉm cười nói:

-Nếu bọn tiểu nữ không tới Châu quang bảo khí các thì làm sao mà biết được những chuyện xảy ra đêm qua ?

Lục Tiểu Phụng lại cười. Dĩ nhiên chàng cười gượng.

Mã Tú Chân nói:

-Công tử vui lòng nhận lời, bọn tiểu nữ không dám quấy nhiễu nữa. Vậy xin cáo biệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các vị không còn điều chi hỏi tại hạ nữa ư ?

Mã Tú Chân lắc đầu mỉm cười, thái độ rất ôn hu lễ mạo, dường như đã quên hết vừa rồi toan lược chín người.

Diệp Tú Châu tương đối thành thực hơn. Cô không nhịn được cười nói:

-Bọn tiểu nữ từng nghe đại danh của Lục công tử đã lâu, nên phải nhân lúc công tử

tắm gội mới dám tìm vào.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Thực ra các vị tùy tiện muốn đến lúc nào cũng được và tùy tiện muốn hỏi điều gì tại hạ cũng không cự tuyệt.

Thạch Tú Vân chớp mắt hỏi:

-Thực tình Lục công tử không bực mình chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- -

-Ủa ! Sao tại hạ phải bực mình ? Trái lại, tại hạ lấy làm khoan khoái muốn chết.

Thạch Tú Vân ngơ ngác hỏi:

-Bọn tiểu nữ đối xử với công tử như vậy mà công tử còn khoan khoái ư ?

Lục Tiểu Phụng cười hì hì. Lúc này chàng cười thật sự đáp:

-Chẳng những tại hạ lấy làm khoan khoái mà còn rất cảm tạ các vị cô nương đã đem lại cho tại hạ một cơ hội rất tốt.

Thạch Tú Vân không nhịn được hỏi:

-Cơ hội gì ?

Lục Tiểu Phụng thùng thảng đáp:

-Lúc tại hạ tắm rửa các cô sẵn vào được thì khi các cô tắm rửa tại hạ cố sẵn vào dĩ

nhien các cô cũng không nổi nóng. Đó là cơ hội bằng vàng ít người chụp được. Sao tại

hạ lại chẳng cao hứng ?

16. Dao Kiếm Song Sát Độc Cô Nhất Hạc

Nga Mi Tứ Tú đều đỏ mặt. Bốn cô xoay mình đi ra.

Lục Tiểu Phụng thở dài miệng lẩm bẩm:

-Lần sau mình có tắm rửa phải mặc quần mới được.

Phòng tắm của Lục Tiểu Phụng ở cạnh nhà bếp. Bên ngoài là cái sân con. Trong sân có cây bạch dương.

Bóng đêm tịch mịch thanh u. mảnh trăng thượng huyền lơ lửng như treo trên ngọn cây. Cành lá rườm rà che hết ánh trăng. Dưới bóng cây âm u một người đứng sững không nhúc nhích.

Người này mặc áo trắng phau như tuyết. Sau lưng đeo thanh trường kiếm vỏ đen, hình thù vừa cổ kính vừa kỳ lạ.

Nga Mi Tứ Tú vừa lộ ra, chợt ngó thấy người này. Các cô không tự chủ được nữa, cảm thấy hơi lạnh từ trái tim đưa ra đến đầu ngón tay.

Mã Tú Chân la thất thanh:

-Tây Môn Xuy Tuyết !

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn mấy cô bằng cặp mắt lạnh lùng, từ từ gật đầu.

Mã Tú Chân tức giận hỏi:

-Phải chăng các hạ đã sát hại Tô Thiếu Anh ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại:

-Các cô muốn trả thù chăng ?

Mã Tú Chân cười lật đáp:

-Bọn ta đang kiếm các hạ , không ngờ các hạ lại dám tới đây.

Tây Môn Xuy Tuyết mắt sáng lên, sáng đến nỗi người phải kinh hãi. Y lạnh lùng nói:

-Nguyên tại hạ không muốn giết đàn bà con gái. Có điều nữ nhân không nên luyện kiếm. Đã luyện kiếm là chẳng phải nữ nhân.

Thạch Tú Vân tức giận lên tiếng:

-Thúi lắm !

Tây Môn Xuy Tuyết sa sầm nét mặt nói:

-Các cô rút kiếm ra rồi xông cả vào đi !

Thạch Tú Vân lớn tiếng đáp:

-Bất tất phải xông cả vào cùng một lúc. Một mình ta cũng đủ giết các hạ.

Cô này coi bề ngoài rất ôn nhu văn nhã, mà thực ra cô nóng nảy hơn ai hết.

Cô sử dụng một cặp đoản kiếm mà kiếm thuật từ đời Công Tôn đại nương kiếm khách nhà Đường truyền lại.

Tiếng quát chưa dứt, cô đã vung kiếm lên. Làn kiếm quang lấp loáng như con thần long nhảy múa trên không.

Thạch Tú Vân tung mình lên, cả người lẫn kiếm chém xuống Tây Môn Xuy Tuyết nhanh như điện chớp.

Đột nhiên có tiếng người khê quát:

-Hãy khoan !

Tiếng quát vừa dứt, một người xuất hiện đột ngột.

Cặp kiếm của Thạch Tú Vân vừa phóng ra liền phát hiện cả hai thanh đều không cử động được. Lưỡi kiếm đã bị hai ngón tay của người này kẹp chặt.

Cô chưa trông rõ đối phương ra tay cách nào, vội hết sức giật kiếm lên, nhưng lưỡi kiếm tựa hồ đã mọc rễ trên ngón tay người kia.

Thái độ người kia rất ung dung. Trên môi còn lộ nụ cười.

Thạch Tú Vân đỏ mặt lên cười khẩy nói:

-Không ngờ Tây Môn Xuy Tuyết cũng con tay trợ thủ.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt hỏi:

-Cô tưởng gã trợ lực cho ta chăng ?

Thạch Tú Vân hỏi lại :

-Lại còn không phải ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt. Y đột nhiên động thủ.

Làn kiếm quang lấp loáng như điện chớp rồi không thấy gì nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết đã tra kiếm vào vỏ xoay mình đi lạnh lùng đáp:

-Nếu gã mà ra tay thì bây giờ cô đã thành cái cây này rồi.

Thạch Tú Vân toan hỏi lại: Cái cây này làm sao ? Nhưng cô chưa kịp mở miệng đã thấy thân cây đổ xuống.

Ánh kiếm lấp loáng vừa rồi đã chặt thân cây lớn người ôm không xuể đứt làm hai đoạn.

Cây đổ xuống, người Tây Môn Xuy Tuyết mất hút.

Thạch Tú Vân tái mặt tự hỏi:

-Trên đời lại có thứ kiếm pháp khủng khiếp đến thế ư ? Khinh công của con người đó mau lẹ quá chừng khiến ta cơ hồ không tin ở mắt mình.

Lại thấy thân cây lớn đổ vào người mới đến đứng trước mặt.

Người này xoay mình lại nhẹ nhàng đưa hai tay đỡ lấy thân cây đẩy trệch sang một bên cho nó từ từ hạ xuống đất.

Về mặt người đứng đối diện vẫn bình tĩnh. Trên môi gã vẫn lộ nụ cười ôn nhu bình tĩnh.

Gã thủng thẳng nói:

-Tại hạ không phải là trợ thủ của Xuy Tuyết. Trước nay tại hạ chẳng bao giờ trợ thủ cho ai để giết người.

Nét mặt Thạch Tú Vân đang lợt lạt bỗng đỏ bừng. Bây giờ cô mới hiểu rõ dụng ý của đối phương và cũng tin lời Tây Môn Xuy Tuyết nói đúng sự thực.

Tính nét cô tuy cứng cỏi ngang bướng, nhưng cô chẳng phải là người không biết điều. Cô cúi đầu xuống, đánh bạo cất tiếng hỏi:

-Tạ ơn các hạ. Quý tính các hạ là gì ?

Người kia đáp:

-Tại hạ họ Hoa.

Gã đúng là Hoa Mãn Lâu.

Thạch Tú Vân ngáp ngừng:

-Tiện thiếp ... tiện thiếp là Thạch Tú Vân. Người cao nhất là tề đại sư thư tên gọi Mã Tú Chân.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Phải chăng là người vừa lên tiếng lúc nãy ?

Thạch Tú Vân đáp:

-Đúng rồi !

Hoa Mãn Lâu cười hỏi:

-Thanh âm y rất dễ nhận. Lần sau y nói là tại hạ nhận ra được ngay.

Thạch Tú Vân rất lấy làm kỳ không nhin được hỏi:

-Công tử nhất định phải nghe tiếng nói mới nhận ra được người ư ?

Hoa Mãn Lâu gật đầu.

Thạch Tú Vân hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì tại hạ là kẻ đui mù.

Thạch Tú Vân sững sốt, tự hỏi:

-Con người chìa hai ngón tay cặp được lưỡi kiếm của ta mà là kẻ đui mù ư ?

Cô không tin như vậy.

Ánh trăng chiếu vào mặt Hoa Mãn Lâu. Nụ cười của gã rất ôn hòa, rất bình tĩnh.

Bất luận là ai cũng nhận ra gã là con người vui vẻ yêu đời. Dù gã đui mù vẫn chẳng oán trời, chẳng trách người, cũng không than thân tủi phận hay ghen ghét với kẻ khác may mắn hơn mình có cặp mắt sáng sủa.

Sở dĩ gã vẫn mãi tự túc vì gã biết hưởng thụ cái hay cái đẹp về nhân sinh quan.

Thạch Tú Vân ngây người ra nhìn Hoa Mãn Lâu, trong lòng cô nảy ra mối cảm tình khôn tả mà cô không hiểu đó là mối đồng tình hay lòng thương xót ? Cũng có lẽ vì cô ái mộ sùng kính gã.

Cô chỉ biết trong thâm tâm mình chưa từng nảy ra mối tình cảm như vậy bao giờ.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi:

-Các vị sư thư đang đợi cô. Cô có phải đi ngay không ?

Thạch Tú Vân đắm chiêu nhìn gã cất tiếng hỏi lại:

-Lần sau chúng ta còn gặp nhau liệu công tử có nhận ra tiện thiếp chẳng ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Dĩ nhiên tại hạ nghe được thanh âm của cô nương.

Thạch Tú Vân ngập ngừng hỏi:

-Nhưng ... giả tỷ lúc đó ... tiện thiếp đã biến thành người câm rồi thì sao ?

Hoa Mãn Lâu cũng sững sốt đến ngẩn mặt ra.

Trước nay gã chưa nghe ai hỏi câu này bao giờ, mà gã cũng không ngờ cô lại hỏi câu đó.

Hoa Mãn Lâu chưa biết đáp thế nào, bỗng phát giác cô tiến lại gần trước mặt, cầm lấy tay gã cất giọng ôn nhu:

-Công tử hãy sờ mặt tiện thiếp để phòng sau này dù tiện thiếp không nói năng được, công tử sẽ sờ mặt để nhận ra người.

Hoa Mãn Lâu gật đầu không nói gì. Gã cảm thấy ngón tay mình đụng vào làn da nhẵn nhụi mịn màng như tấm lụa.

Trong lòng gã đột nhiên nảy ra mối cảm tình khôn tả.

Mã Tú Chân đứng đằng xa ngó thấy cử động của hai người muốn lại kéo sư muội đi, nhưng cô lại nhẫn nại không làm thế.

Mã Tú Chân quay đầu lại ngó Tôn Tú Anh và Diệp Tú Châu thấy hai cô này cũng lộ vẻ cảm giác như vậy. Dường như các cô nhìn ngấm một cách say sưa.

Cử động của Thạch Tú Vân không khiến các cô ngạc nhiên vì các cô đã biết tiểu sư muội là một cô gái dám yêu và dám hận.

Trong thâm tâm các cô phải chăng đang hy vọng chính mình có thể mạnh dạn như Thạch Tú Vân.

Thạch Tú Vân cũng không biết muốn yêu ai phải có dũng khí.

Lục Tiểu Phụng đứng tựa cửa nhìn Hoa Mãn Lâu. Trên môi chàng hé lộ nụ cười.

Thạch Tú Vân đi rồi. Cả bốn cô đi hết rồi ...

Bốn thiếu nữ nhỏ tuổi mà xinh đẹp thường luôn luôn bên cạnh nhau. Lúc các cô đến và khi ra đi cũng thấp thoáng như cơn gió thoảng. Chẳng ai nhìn ra được các cô đến từ lúc nào mà cũng không hay các cô ra đi bao giờ.

Hoa Mãn Lâu vẫn đứng yên không nhúc nhích, dường như gã đang ngơ ngẩn xuất thần.

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua. Ánh trăng lơ mơ chiếu xuống. Gã vẫn mỉm cười và bình tĩnh như người đầy đủ hạnh phúc.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười nói:

-Tại hạ dám đánh cuộc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Đánh cuộc cái gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đánh cuộc ít nhất là ba ngày huynh đài không muốn rửa tay.

Hoa Mãn Lâu thờ dãi nói:

-Tiểu đệ không hiểu tại sao công tử lúc nào cũng nghĩ lòng người khác giống lòng mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ làm sao ?

Hoa Mãn Lâu dựng mặt lên đáp:

-Công tử chẳng phải là người quân tử, hoàn toàn không phải chút nào.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Tại hạ có chỗ khả ái là chẳng bao giờ dựng mặt lên để làm bộ người quân tử.

Hoa Mãn Lâu không nhận được cũng phải phì cười.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ nhận thấy huynh đài nên thận trọng một chút trong lúc này. Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Thận trọng ư ? Thận trọng điều gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Gần đây huynh đài dường như gặp vận đào hoa. Nam nhân mà gặp vận đào hoa là phiền lắm đó.

Hoa Mãn Lâu thờ dãi nói:

-Có một điều tiểu đệ vẫn chưa hiểu.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Tại sao công tử nhận ra được sự phiền lụy của người mà lại không ngó thấy những cái phiền lụy cho mình ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Chính vì tại hạ đã gặp bước đường này mới lo thay cho huynh đài.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Con người đã tự biết bước đường rắc rối của mình thì con có cơ cứu vãn được.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

-Theo nhận xét của huynh đài thì ai đã mượn Tư Không Trích Tinh đến đánh cắp Thượng Quan Đan Phụng ?

Hoa Mãn Lâu không nghĩ ngợi gì hết, đáp ngay:

-Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đúng rồi. Nhất định là lão.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nhân cật có thể bỏ ra hai chục vạn lạng bạc để mượn Tư Không Trích Tinh thật không có mấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Do đó mà ta nhận ra lời nói của Đại Kim Bằng Vương không phải hoang đường.

Hoắc Hưu đúng là Thượng Quan Mộc rồi.

Hoa Mãn Lâu đồng ý.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Độc Cô Nhất Hạc dĩ nhiên là Nghiêm Độc Hạc, vì thế mà vừa rồi lão đến Châu quang bảo khí các bảo đệ tử đi kiếm tại hạ.

Hoa Mãn Lâu nói thêm:

-Lúc lão đến tất chưa biết Diêm Thiết San đã xảy chuyện ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Không hiểu có phải Diêm Thiết San đã ước hẹn lão đến để thương lượng việc gì ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Có thể như vậy.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Phải chăng họ thương lượng về việc đối phó với Đại Kim Bằng Vương ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Chắc thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Lão sai Nga Mi Tứ Tú đến kiếm tại hạ và chất vấn những câu đó thì không khác gì tự thú nhận có mối quan hệ với Đại Kim Bằng vương triều.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Đồng thời công tử nhận thấy họ không nên làm như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nguyên chúng ta chẳng có một chứng cứ gì tỏ rõ lão là Nghiêm Độc Hạc, lão bắt tất phải thừa nhận, trừ phi ...

Hoa Mãn Lâu ngắt lời:

-Trừ phi lão đã có biện pháp khiến công tử đừng can thiệp vào việc của người ta.

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng gật đầu đáp:

-Trừ phi lão đã nghĩ được biện pháp rất hay.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Biện pháp hay nhất chỉ có một đường.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đúng rồi. Chỉ có một đường. Con người đã chết rồi thì muốn can thiệp vào việc của ai cũng không được nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử cho là lão đã bố trí cạm bẫy để chờ công tử chui đầu vào phải không ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Lão chẳng cần bố trí thêm cạm bẫy gì nữa. Nguyên môn Thất thất tứ thập cửu thức về Đạo kiếm song sát của lão cũng đủ khiến cho tại hạ không thể can thiệp vào việc của người ta rồi.

Theo lời đồn thì trong các chưởng môn bảy phái lớn, bản lãnh của lão là đáng sợ hơn hết, vì ngoài môn kiếm pháp phái Nga Mi lão đã luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa, trong mình lão còn mấy công phu rất bá đạo mà cho đến nay chưa một ai

nhìn thấy lão thi triển.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bổ lên nói:

-Đi ! Chúng ta đi ngay bây giờ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ nhiên là đến Châu quang bảo khí các.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Đã ước hẹn giờ Ngọ ngày mai, sao lại đi ngay bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đi sớm một chút càng hay hơn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử đang lo về việc Thượng Quan Đan Phụng kia mà ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Kể về địa vị thì Độc Cô Nhất Hạc tưởng không đến nỗi đối đãi với một cô gái bằng cách uy hiếp hèn hạ này mới phải.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Vậy công tử vì ai mà phải quan tâm ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ lo cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Hoa Mãn Lâu động dung nói:

-Đúng thế ! Chắc y đã biết Độc Cô Nhất Hạc ở Châu quang bảo khí các.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ chỉ lo y không đối phó nổi với Đao kiếm song sát Độc Cô Nhất Hạc.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Kể về kiếm pháp của y thì người khác đáng lý không phải lo cho y, nhưng y tự phụ quá. Con người tự phụ khó lòng tránh khỏi nét coi thường mà coi thường dễ đưa đến chỗ lầm lỡ trí mạng.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Tiểu đệ không ưa hạng người này, nhưng cũng chẳng thể không thừa nhận họ có chỗ đáng tự phụ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tây Môn Xuy Tuyết đã dùng ba bảy hai mươi một chiêu đối phó Tô Thiếu Anh, có thể y cho là dùng cách nào cũng đủ đánh bại được Đao kiếm song sát Độc Cô Nhất Hạc. Y chưa nghĩ đến Độc Cô Nhất Hạc không phải là Tô Thiếu Anh.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Độc Cô Nhất Hạc theo nhận xét của công tử, là nhân vật vào hạng nào ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, thung thảng đáp:

-Độc Cô Nhất Hạc là hạng người tuy tại hạ không muốn cùng hắn kết bạn, nhưng cũng chẳng muốn gây thù oán với hắn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Độc Cô Nhất Hạc là hạng người đó ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu luôn mấy cái, bỗng chàng buông tiếng thở dài nói:

-Bất luận là ai biết mình đụng phải địch nhân như vậy đều suốt đêm không ngủ được. Vì thế tại hạ nghĩ rằng ta nên đi ngay bây giờ.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cười hì hì nói:

-Tiểu đệ tưởng hiện giờ nhất định y cũng chưa ngủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì bất luận là ai biết mình gặp phải địch nhân cỡ này ban đêm đều không ngủ được.

oOo

Độc Cô Nhất Hạc lúc này cũng không ngủ.

Đêm đã khuya, ngọn gió xuân về thảng thốt còn lạnh lạnh tựa hồ thời tiết buổi thu tàn, thổi lật bức màn trắng treo trong nhà linh đường.

Cổ quan tài bằng gỗ tử nam rất kiên cố, rất quý trọng. Nhưng đối với người chết thì bất luận nằm trong quan tài loại nào cũng vậy không phân biệt hơn kém.

Ngọn đèn cây tắt đi tạt lại trước cơn gió nổi làm cho ánh sáng khi tỏ khi mờ càng tăng thêm vẻ thê lương thảm đạm.

Độc Cô Nhất Hạc lặng lẽ đứng trước kinh tòa Diêm Thiết San đã lâu, lâu lắm vẫn không cử động.

Người hắn cao lớn vẻ mặt nghiêm nghị, lưng vẫn ngay thẳng. Hàm râu của hắn và mái tóc cứng như sắt vẫn đen sì, chỉ những nét nhăn trên mặt vừa dày vừa sâu. Ai có nhìn lên mặt hắn mới phát giác ra hắn là một lão già.

Hiện giờ gương mặt nghiêm nghị của Độc Cô Nhất Hạc cũng lộ vẻ thê lương, thương xót.

Cái đó không phải vì hắn cũng như người chết, nhưng đã hiểu nỗi đau buồn của tình trạng tử vong.

Giữa lúc ấy phí sau hắn có tiếng bước chân rất nhẹ vọng lại. Hắn không quay đầu ra nhưng tay đã nắm chuôi kiếm.

Chuôi kiếm của hắn so với chuôi kiếm thường lớn hơn một ít, thân kiếm cũng vừa dài vừa rộng khác thường.

Tai kiếm bằng đồng vàng, đánh sáng bóng. Vỏ kiếm đã cũ, trên mặt khảm hình Bát quái nhỏ. Chính là tiêu chỉ trên thanh bội iếm của trường môn phái Nga Mi.

Một người từ phía ngoài thông thả đi tới đứng ở bên hắn.

Độc Cô Nhất Hạc tuy không quay đầu lại nhưng đã biết người mới vào là Hoắc Thiến Thanh.

Về mặt Hoắc Thiến Thanh cũng rất bị thương, rất trầm trọng.

Ngoài tấm áo đen nịt chặt vào mình, lão còn mặc hiếu phục bằng vải gai màu vàng.

Cách phục sức này tỏ ra lão có mối quan hệ với người chết không phải tầm thường.

Độc Cô Nhất Hạc lúc trước chưa từng gặp thấy một chàng thanh niên ngạo nghễ nào. Trước kia hắn lại chưa đến nơi đây bao giờ.

Hoắc Thiến Thanh đứng trầm mặc bên cạnh Độc Cô Nhất Hạc hồi lâu, bỗng cất tiếng hỏi:

-Đạo trưởng còn chưa ngủ ư ?

Độc Cô Nhất Hạc không trả lời, vì không cần trả lời. Hắn đã đứng đó thì dĩ nhiên là chưa ngủ.

17. Ánh Đèn Lay Động Trước Linh Đài

Hơn nữa địa vị cùng thân thế Độc Cô Nhất Hạc khiến lão không cần trả lời những câu hỏi vớ vẩn như vậy.

Hoắc Thiến Thanh lại hỏi:

-Trước kia đạo trưởng đã tới đây lần nào chưa ?

Độc Cô Nhất Hạc đáp cộc lốc:

-Chưa.

Hoắc Thiến Thanh nói:

-Vì thế nên tại hạ chưa biết giữa Diêm đại lão bản và đạo trưởng là đôi hảo bằng hữu.

Độc Cô Nhất Hạc sa sầm nét mặt ngập ngừng nói:

-Các hạ còn chưa biết nhiều chuyện.

Hoắc Thiến Thanh lạnh lùng đáp:

-Đạo trưởng là bậc tiền bối võ lâm dĩ nhiên biết nhiều chuyện hơn tại hạ.

Độc Cô Nhất Hạc hừ một tiếng.

Hoắc Thiến Thanh đột nhiên ngoảnh đầu lại, liếc cặp mắt sắc như đao nhìn chằm chặp vào mặt lão, thủng thẳng nói:

-Nếu vậy chắc đạo trưởng biết y chết trong trường hợp nào ?

Độc Cô Nhất Hạc dường như biến sắc. Đột nhiên lão xoay mình rảo bước đi ra.

Hoắc Thiến Thanh khẽ quát:

-Đứng lại !

Độc Cô Nhất Hạc vừa đặt bàn chân xuống, viên gạch vuông lát dưới đất liền bị nghiền nát. Trên bàn tay những đường gân xanh nổi lên cao gồ. Tấm đạo bào mặc trên mình không gió cũng lay động.

Sau một lúc lâu lão mới từ từ xoay mình. Mắt chiếu ra từng tia hàn quang trợn lên nhìn Hoắc Thiến Thanh, hỏi dần từng tiếng:

-Phải chăng người hô ta đứng lại ?

Hoắc Thiến Thanh cũng sa sầm nét mặt, hững hờ đáp:

-Phải rồi ! Chính tại hạ hô đạo trưởng đứng lại.

Độc Cô Nhất Hạc xẵng giọng:

-Người không đáng đâu.

Hoắc Thiến Thanh cười lạt hỏi:

-Tại hạ mà không đáng ư ? Kể về tuổi tại hạ tuy chưa bằng đạo trưởng, nhưng kể về địa vị thì Hoắc Thiến Thanh không ở dưới Độc Cô Nhất Hạc đâu nhé.

Độc Cô Nhất Hạc tức giận hỏi:

-Người có địa vị gì ?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

-Tại hạ biết đạo trưởng không nhận ra tại hạ, nhưng chiêu này khiến cho đạo trưởng biết ngay.

Trước hai người đứng đối diện, bây giờ đột nhiên Hoắc Thiến Thanh xoay qua mé hữu, khê giang hai tay theo thế “Phụng Hoàng Triển Xí”. Hai ngón tay trái theo kiểu mỏ con phượng mổ xuống thiên linh Độc Cô Nhất Hạc.

Độc Cô Nhất Hạc đưa tay mặt chênh chếch lên nhằm chụp cổ tay đối phương.

Không ngờ Hoắc Thiến Thanh khê trượt chân một cái lướt đi bốn thước tới sau vai bên hữu Độc Cô Nhất Hạc. Tuy cũng là chiêu thức Phụng Hoàng Triển Xí nhưng hướng cùng bộ vị ra tay đã hoàn toàn cải biến. Tay mặt làm mỏ chim phượng mổ vào huyết quản phía sau cổ tay Độc Cô Nhất Hạc.

Cách biến chiêu tuy giản dị, nhưng huyền cơ tuyệt diệu bên trong không bút nào tả xiết.

Độc Cô Nhất Hạc la thất thanh:

-Phụng Song Phi !

Lão vừa quát vừa lạng người qua mé tả, theo thế Hồi Thủ Vọng Nguyệt Thức, dùng tay trái đón tiếp chiêu “Phụng Trắc” của Hoắc Thiến Thanh .

Hồ Thiết Hoa nhả lực lượng Tiểu Thiên Tinh ở trong lòng bàn tay xoay ra ngoài.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Hai bàn tay đụng nhau rồi hai người đột nhiên không nhúc nhích nữa.

Hoắc Thiến Thanh thổ khí khai thanh, chậm rãi nói:

-Đúng rồi ! Đó đúng là chiêu Phụng Song Phi. Ngày trước Thiên Cầm lão nhân một mình lên núi Nga Mi cùng lệnh sư là Hồ đạo nhân đấu chưởng đã thi triển chiêu Phụng Song Phi này. Khi đó dĩ nhiên đạo trưởng cũng đứng bên coi.

Độc Cô Nhất Hạc đáp:

-Đúng thế !

Lão mới đáp hai tiếng sắc mặt đã xám xanh.

Những tay cao thủ khi tỷ đấu nội lực, đáng lý không thể mở miệng nói năng. Nhưng Thiên Cầm lão nhân là tay thiên tài đặc biệt đã luyện thành môn nội công có thể mở miệng nói ngay lúc tỷ đấu. Khi lão nói chẳng những không làm sút giảm nội lực mà

còn thừa cơ bài tiết được luồng khí đục ở trong huyết Đan điền ra ngoài.

Hoắc Thiển Thanh là người hưởng thụ chân truyền về nội lực của Thiên Cầm lão nhân. Lúc này hắn muốn dùng môn đó để áp đảo Độc Cô Nhất Hạc. Hoắc Thiển Thanh lại nói:

-Phần đông cao thủ võ lâm lúc tiếp chiêu này lạng người qua mé hữu, dùng tay mặt chiết chiêu, nhưng Hồ đạo nhân lại hành động trái ngược, dùng tả chưởng tiếp chiêu.

Hồ đạo nhân quả không hổ là tôn sư một đời. Đạo trưởng có hiểu chỗ khác biệt bên trong chăng ?

Độc Cô Nhất Hạc đáp:

-Dùng tay mặt tiếp chiêu tuy tương đối lẹ hơn, nhưng biến hóa thân pháp như vậy là cùng đường rồi. Bằng dùng tay trái chiết chiêu, chưởng thế phóng ra, dư lực chưa hết, vẫn còn có thể biến hóa theo ý mình.

Lão không muốn mở miệng nhưng cũng không thể tỏ ra khiếp nhược. Lão nói tới đây, đột nhiên hơi thở hồng hộc, không nói thêm được nữa.

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Phải rồi ! Chính vì thế mà Thiên Cầm lão nhân chỉ dùng chiêu thức này để tỷ đấu nội lực và sau biến hóa áp đảo đối phương ...

Độc Cô Nhất Hạc dường như không muốn nói nữa. Đột nhiên lão quát hỏi:

-Tại sao ngươi lại hiểu về điểm này ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Vì Thiên Cầm lão nhân chính tiên phụ.

Độc Cô Nhất Hạc nghe nói bất giác thay đổi sắc mặt.

Hoắc Thiển Thanh lạnh lùng nói tiếp:

-Hồ đạo nhân cùng tiên phụ kết bạn ngang hàng với nhau. Điểm này chắc đạo trưởng biết rồi.

Độc Cô Nhất Hạc thay đổi sắc mặt lúc xanh lè, lúc trắng bợt. Chẳng những lão không thể nói được nữa mà cũng chẳng còn điều gì để nói thêm.

Thiên Cầm lão nhân là bậc tiền bối địa vị tôn cao, không ai bì kịp. Về tình bạn bè lão ngang hàng với Hồ đạo nhân thực ra, đã khiến cho đạo nhân thêm phần hãnh diện.

Độc Cô Nhất Hạc tuy là người kiêu ngạo cương liệt, nhưng không thể lấy vai vế mà nâng mình lên cao vào hàng tiền bối.

Hoắc Thiển Thanh thủng thảng nói:

-Địa vị tại hạ hiện nay thế nào đạo trưởng đã hiểu rồi, nhưng còn mấy câu muốn hỏi đạo trưởng.

Độc Cô Nhất Hạc gật đầu, lão ngăm ngăm nghiêng chặt hai hàm răng. Trên trán đã toát mồ hôi lấm tấm.

Hoắc Thiển Thanh hỏi:

-Tại sao đạo trưởng lại muốn Tô Thiếu Anh thay đổi họ tên, mạo xưng là học cứu ?

Giữa đạo trưởng và Diêm đại lão bản trước kia chưa từng đi lại với nhau, nay lão chết rồi, đạo trưởng đột nhiên sản đến làm chi ?

Độc Cô Nhất Hạc đáp:

-Vụ này không liên quan gì đến các hạ.

Hoắc Thiển Thanh hỏi:

-Chẳng lẽ tại hạ không hỏi được ư ?

Độc Cô Nhất Hạc buông thông:

-Không hỏi được.

Hoắc Thiển Thanh xẵng giọng:

-Đạo trưởng đừng quên tại hạ là tổng quản ở đây mà không hỏi được thì ai có quyền hỏi ?

Độc Cô Nhất Hạc trán toát mồ hôi. Viên gạch dưới chón bễ nát ra thành từng mảnh. Chân phải lão đột nhiên đá vung lên. Tay mặt nắm lấy đốc kiếm.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này, lực lượng ở bàn tay Hoắc Thiển Thanh đột nhiên biến mất. Hắn đã mượn đà chưởng lực để vọt mình đi.

Độc Cô Nhất Hạc đột nhiên mất điểm tựa, lão đảo người đi cơ hồ té xuống.

Bỗng thấy kiếm quang lấp loáng tiếp theo một tiếng chát vang lên, tia lửa bắn tung

toé. Thanh trường kiếm trong tay lão đã cắm xuống đất.

Lão ngừng đầu nhìn thì không thấy Hoắc Thiển Thanh đâu nữa.

Gió thổi lật bức màn trắng. Đèn lửa trên bàn trước linh tòa lay động rồi tắt phụt.

Độc Cô Nhất Hạc tay ôm trường kiếm nhìn vào bóng tối.

Bất giác lão cảm thấy mỗi mệt quá. Lão là một ông già dĩ nhiên sức lực có hạn.

Lão rút kiếm lên tra vào vỏ chậm chạp đi ra.

Trong bóng tối dường như có cặp mắt sáng ngời đang hau háu nhìn lão.

--

Độc Cô Nhất Hạc ngừng đầu lên thấy một người đứng dưới gốc cây bạch dương không nhúc nhích. Toàn thân người này mặc quần áo trắng như tuyết.

Độc Cô Nhất Hạc tay vẫn nắm đốc kiếm, lớn tiếng quát:

-Ai đó ?

Người kia không đáp, hỏi lại:

-Nghiem Độc Hạc đấy ư ?

Độc Cô Nhất Hạc đột nhiên biến sắc, da mặt co rúm lại.

Bạch Y Nhân trong bóng tối từ từ đi ra đứng dưới ánh trăng.

Áo quần y trắng như tuyết không một vết bụi. Sắc mặt không lộ vẻ gì. Sau lưng đeo

chênh chênh một thanh trường kiếm vỏ đen, hình dạng rất cổ quái.

Độc Cô Nhất Hạc đột nhiên hỏi:

-Phải chăng các hạ là Tây Môn Xuy Tuyết ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Chính thị.

Độc Cô Nhất Hạc lớn tiếng hỏi:

-Phải chăng các hạ đã hạ sát Tô Thiếu Khanh ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Phải rồi ! Tại hạ đã giết y, nhưng thực ra y không đáng chết. Người đáng chết chính là Nghiêm Độc Hạc.

Độc Cô Nhất Hạc đã thu thị tuyết lại.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói tiếp:

-Nếu lão là Nghiêm Độc Hạc thì ta phải giết lão.

Độc Cô Nhất Hạc đột nhiên cười rộ đáp:

-Nghiêm Độc Hạc không thể chết được. Có giết thì giết Độc Cô Nhất Hạc.

Tây Môn Xuy Tuyết “ủa” lên một tiếng.

Độc Cô Nhất Hạc lại nói:

-Người mà giết Độc Cô Nhất Hạc sẽ lừng danh thiên hạ.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt nói:

-Nếu vậy càng hay.

Độc Cô Nhất Hạc hỏi:

-Càng hay ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Bất luận lão là Độc Hạc cũng thế, hay Nhất Hạc cũng vậy, bản nhân phải giết lão.

Độc Cô Nhất Hạc lại cười lạt nói:

- -

-Hay lắm !

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Hay lắm ư ?

Độc Cô Nhất Hạc đáp:

-Bất luận người muốn giết Độc Hạc hay Nhất Hạc thì cứ rút kiếm ra.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

-Hay lắm !

Độc Cô Nhất Hạc tay nắm đốc kiếm cảm thấy tay mình lạnh ngắt, lạnh hơn cả đốc kiếm.

Chẳng những tay lão lạnh mà lòng lão cũng lạnh nữa.

Bây giờ dù lão có hy sinh cả oai danh hiển hách, địa vị tôn cao cũng không vãn hồi

được lực lượng đã mất đi.

Độc Cô Nhất Hạc nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, lại nghĩ tới Hoắc Thiển Thanh, bất giác hồi hận trong lòng.

Đây là lần đầu tiên lão hối hận mà cũng là lần cuối cùng trong đời lão.

Đột nhiên lão muốn gặp Lục Tiểu Phụng, nhưng lão biết bây giờ chàng không trở lại nữa.

Lão chỉ còn con đường rút kiếm, ngoài ra không còn cách nào.

Đột nhiên trong bóng tối kiếm khí ngất trời làm cho gió lạnh càng thêm lạnh buốt.

Máu Tây Môn Xuy Tuyết chảy ra cũng bị gió thổi khô lại.

oOo

Khoang xe không rộng lắm, chỉ vừa đủ chỗ cho bốn người ngồi.

Con ngựa kéo xe đã được huấn luyện rất thuần thục. Cỗ xe đi trên đường đất màu vàng chạy rất bình yên.

Mã Tú Chân và Thạch Tú Vân ngồi một bên. Tôn Tú Thanh và Diệp Tú Châu ngồi ở phía đối diện.

Xe chạy đã khá lâu. Thạch Tú Vân đột nhiên phát giác mấy người kia ngó mình chằm chằm. Thị muốn lờ đi như không hay biết nhưng rồi thị không nhịn được cất tiếng hỏi:

-Làm gì mà các vị ngó ta dữ thế ? Chẳng lẽ trên mặt ta có gì lạ ?

Tôn Tú Thanh cười đáp:

-Nếu trên mặt người có gì thì vừa rồi cũng bị người ta quệt đi hết.

--

Mắt thị lớn, môi thị mỏng dính. Bất luận là ai cũng nhận ra thị đã nói là chẳng nể

nang gì.

Tôn Tú Thanh không để Thạch Tú Vân kịp mở miệng đã cướp lời:

-Lạ ở chỗ con nha đầu này lúc bình thời chẳng có gì dễ coi mà bây giờ tại sao ả mở

miệng lại đẹp thế ! Thạch Tú Vân vẫn không đỏ mặt, thản nhiên đáp:

-Thực ra cũng chẳng có gì là lạ. Vì y họ Hoa nên tiểu muội mở miệng là đẹp như hoa.

-Y ? Y là ai ?

Thạch Tú Vân đáp:

-Y họ Hoa, tên gọi Hoa Mãn Lâu.

Tôn Tú Thanh hỏi:

-Tại sao người lại biết cả tên họ người ta ?

Thạch Tú Vân đáp:

-Vì y vừa bảo cho tiểu muội hay.

Tôn Tú Thanh hỏi:

-Sao ta không nghe thấy ?

Thạch Tú Vân đáp:

-Bọn tiểu muội nói chuyện riêng với nhau khi nào lại để tỷ tỷ nghe tiếng ? Huống chi lúc đó trong đầu óc tỷ tỷ còn mãi nghĩ tới Lục Tiểu Phụng.

Tôn Tú Thanh la lên:

-Ta nghĩ đến Lục Tiểu Phụng ư ? Ai bảo ta nghĩ đến Lục Tiểu Phụng ?

Thạch Tú Vân đáp:

-Tiểu muội bảo thế. Người ta đang ngồi trong thùng tắm, tỷ tỷ cũng mắt la mày lét

dòm ngó người ta. Tiểu muội nhìn thấy rồi tỷ tỷ muốn cãi cũng không được đâu.

Tôn Tú Thanh vừa tức giận vừa bật cười. Cô vừa cười vừa mắng:

-Có phải con nha đầu này điên khùng rồi không ? Miệng ả nói toàn chuyện vớ vẩn.

Mã Tú Chân hững hờ đáp:

-Con nha đầu này cũng hơi điên thật, nhưng thực ra mắt người không ngớt nhìn chăm chăm vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Thạch Tú Vân vỗ tay cười nói:

-Đại sư thư bảo vậy là công bằng.

Tôn Tú Thanh đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên ả thở dài nói:

-Lời y thực có chỗ công bằng, nhưng hơi chua chát một chút.

Mã Tú Chân trợn mắt lên nhìn Tôn Tú Thanh hỏi:

- -

-Chua chát ư ? Làm sao mà chua chát ?

Tôn Tú Thanh đáp:

-Chua chát như mùi giấm.

Mã Tú Chân lại lớn tiếng hỏi:

-Chẳng lẽ người bảo ta ăn phải giấm chua ?

Tôn Tú Thanh đáp:

-Tiểu muội không nói thế. Đó là tỷ tỷ nói ra.

Thị nhện cười nói tiếp:

-Ai cũng bảo Lục Tiểu Phụng phong lưu đàn đúm, nhưng bữa nay tiểu muội ngó thấy y ngồi trong thùng tắm chẳng khác gì chàng ngọc, so với Tây Môn Xuy Tuyết còn kém xa lắm.

Thạch Tú Vân giật mình kinh hãi hỏi:

-Tỷ tỷ bảo sao ?

Tôn Tú Thanh đáp:

-Ta muốn nói là giả tử ta trêu chọc chàng trai thì nhất định ta lựa Tây Môn Xuy Tuyết. Hắn mới là một nam nhân có khí phách. Cả mười tên Lục Tiểu Phụng cũng không bì kịp.

Thạch Tú Vân thở dài nói:

-Tiểu muội coi chừng tử tử diên thật rồi. Dù thiên hạ chết hết đàn ông, tiểu muội cũng không để vào mắt con người sống mà lại lạnh lùng như thầy ma đó.

Tôn Tú Thanh đáp:

-Người coi thường nhưng ta lại lấy làm vừa ý. Thế mới là cái cục cũng ngon, bạc hà cũng tốt, mỗi người một vẻ kém gì nhau ?

Mã Tú Chân không nhịn được bật cười nói:

-Coi bộ các người muốn đem cái cục, bạc hà chia nhau rồi.

Tôn Tú Thanh cười ngặt nghẽo đáp:

-Bọn tiểu muội chia cho đại sư thư khốm bạc hà là Lục Tiểu Phụng.

Thạch Tú Vân nheo mắt hỏi:

-Thế còn Diệp tam cô nương thì trơ ra hay sao ?

Diệp Tú Châu đỏ mặt lên hỏi lại:

-Thế mà không biết thẹn ! Các vị vừa ngó thấy người ta một lần đã nổi bệnh tương tư. Chẳng lẽ các vị chưa từng thấy qua người đàn ông nào chẳng ?

Tôn Tú Thanh thở dài đáp:

-Bọn ta thấy thì thấy nhiều rồi, nhưng chưa có người đàn ông nào được như vậy.

- -

Thị nheo mắt nhìn Diệp Tú Châu nói tiếp:

-Thực ra thì bữa nay chúng ta thấy ba chàng trai mỗi người một vẻ đều được cả. Người tuy miệng chẳng nói ra mà không hề ưng thích cả ba gã.

Diệp Tú Châu mặt đỏ như gấc chín, bối rối đáp:

-Tử tử ... tử tử diên thật rồi.

Mã Tú Chân nói:

-Tôn lão nhị có điều không tốt là chỉ thích khinh khi người thành thực.

Tôn Tú Thanh hỏi:

-Đại sư thư bảo y thành thực chẳng ? Y bề ngoài tuy ra chiều chất phát mà sự thật trong bên chi em ta, người lấy chồng sớm nhất chắc là y rồi.

Diệp Tú Châu ngáp ngừng hỏi:

-Tử tử ... căn cứ vào đâu mà nói vậy ?

Thạch Tú Vân cướp lời

Vì Tôn tử tử tự biết mình không lấy ai được. Đừng nói gã trai bốn hàng lông mày mà cả nam nhân bốn trái mặt cũng không dám lấy y.

Mã Tú Chân nói:

-Cái đó thì đúng thật. Ai mà dám lấy hạng gái mồm nhọn lưỡi cong như y. người ta sợ y quá đến chết giấc.

Thạch Tú Vân không nhin được, cười nói:

-Hoặc giả chỉ co người điếc mới dám ...

Tôn Tú Thanh nhảy bổ lên lớn tiếng :

-Giỏi quá rồi ! Ba vị liên hiệp với nhau để khinh khi người ta. Cùng lắm Tôn mỗ đem cả ba gã trai kia nhường cho ba vị, chắc là các vị thỏa mãn lắm.

Thạch Tú Vân hỏi:

-Tỷ tử nhường cả cho bọn tiểu muội ư ? Nhưng ba gã trai đó có phải là tỷ tử đâu ?

Mã Tú Chân thở dài nói:

-Con nha đầu này thế mà đáo để, cái gì y cũng biết.

Tôn Tú Thanh trợn mắt nhìn ba cô la lên:

-Đói chết người rồi.

Mã Tú Chân giật mình ngó lại thị tưởng chừng thị nổi cơn điên.

Tôn Tú Thanh không nhin được phì cười nói tiếp:

-Một khi tiểu muội tức mình là bụng lại đói meo. Bây giờ tiểu muội đang tức đây, phải đi kiếm gì ăn mới được.

--

Bốn cô gái này ngồi với nhau mà bảo họ đừng bàn chuyện đàn ông thì thật là một điều khó chịu, chẳng khác gì bốn chàng trai không được nói chuyện đàn bà.

Nhưng hiện giờ Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng không nói chuyện đó.

Hai người bàn về Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ mong bây giờ y chưa kiếm thấy Độc Cô Nhất Hạc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử nhận thấy y không địch nổi Độc Cô Nhất Hạc hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Kiếm pháp y cực kỳ tàn độc, chẳng nề nang gì. Y đã động thủ là hết cỡ.

Hoa Mãn Lâu lẩm nhẩm gật đầu nói:

-Con người đã cạn tầu ráo máng với kẻ khác thì đối với mình cũng khắc khe hết chỗ nói.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế một khi y rút kiếm khỏi vỏ thì chẳng giết được người là mình phải chết.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nhưng hiện giờ y không chết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đó là vì y chưa gặp đối thủ như Độc Cô Nhất Hạc.

Chàng từ từ nói tiếp:

-Kiếm pháp của Độc Cô Nhất Hạc cũng rất trầm hùng, nội lực lại thâm hậu. Thế công của lão tuy khủng khiếp, nhưng phòng thủ cũng cực kỳ nghiêm mật. Lão lại giàu

kinh nghiệm đối địch hơn Tây Môn Xuy Tuyết nhiều. Nếu trong vòng ba chục chiêu mà Tây Môn Xuy Tuyết không thủ thắng tất là phải chết dưới ba lưỡi kiếm của Độc Cô Nhất Hạc.

18. Nga Mi Tứ Tú Luận Anh Tài

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử cho là trong vòng ba chục chiêu Tây Môn Xuy Tuyết không thắng được Độc Cô Nhất Hạc hay sao ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Chẳng một ai có thể đưa Độc Cô Nhất Hạc vào đất chết trong vòng ba chục chiêu. Tây Môn Xuy Tuyết cũng vậy.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu rồi thở dài nói:

-Cái đó là công tử phỏng đoán như vậy.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Vì thế mà bây giờ tại hạ lại hy vọng Tây Môn Xuy Tuyết đừng kiếm thấy Độc Cô Nhất Hạc.

Hai người đã đi qua quãng đường lớn tịch mịch tới trước con sông nhỏ ở ngoài Châu

quang bảo khí các.

Mảnh trăng thượng huyền chiếu làn sáng bạc xuống giòng nước chảy lờ đờ như vàng gieo ngấn nước.

Một người lặng lẽ đứng bên bờ sông, toàn thân mặc đồ trắng như tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy người đó. Người cũng nhìn Lục Tiểu Phụng lên tiếng:

-Tại hạ chưa chết đâu.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Coi Tây Môn huynh thực chẳng giống người chết chút nào.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Người chết là Độc Cô Nhất Hạc.

Lục Tiểu Phụng thôi không cười nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử chưa nghĩ tới hay sao ?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận điều đó mà bản tâm chàng không muốn thừa nhận.

Tây Môn Xuy Tuyết bật cười, tiếng cười rất cổ quái. Y nói:

-Chính tại hạ cũng không nghĩ tới.

- -

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Lúc Tô Thiệu Anh xử dụng hai mươi mốt chiêu đó, tại hạ đã có thấy ba chỗ sơ hở.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì thế mà Tây Môn huynh nhận thấy ít ra có ba cơ hội để hạ sát Độc Cô Nhất Hạc chẳng ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu đáp:

-Thông thường tại hạ chỉ cần một cơ hội là đủ rồi, nhưng vừa rồi tại hạ động thủ với

lão thì ngay một cơ hội cũng không nắm vững.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Kiếm pháp của lão tuy có chỗ sơ hở, nhưng mỗi lần tại hạ phóng kiếm đâm tới là lão lại bổ sung chỗ sơ hở được ngay. Tại hạ chưa từng thấy ai tự biết chỗ sơ hở về

kiếm pháp của mình, nhưng Độc Cô Nhất Hạc lại biết điểm này.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Những kiếm pháp trên thế gian đều có chỗ sơ hở, nhưng người tự biết chỗ sơ hở trong kiếm pháp của mình thật không có mấy.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Tại hạ ba lần động thủ thì ba lần bị đối phương đỡ gạt liền biết là mình không giết

được lão. Kiếm pháp nào cũng đã không giết được người tất chính mình phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tây Môn huynh tuy có tính tự phụ, nhưng lại tự biết mình nên mới sống được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Sở dĩ tại hạ không chết là vì sau ba chục chiêu, kiếm pháp của lão đột nhiên rối loạn.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Một tay cao thủ như lão mà kiếm pháp đột nhiên rối loạn thì chỉ có hai nguyên nhân ...

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn lắng tai nghe.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tâm đã loạn thì kiếm pháp cũng loạn.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

--

-Nhưng tâm lão không rối loạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ nội lực lão không kế tiếp được nữa ?

Nội lực không kế tiếp cũng là một nguyên nhân khiến cho kiếm pháp rối loạn.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Công lực lão rất thâm hậu thì làm sao mới ba chục chiêu đã không kế tiếp được nữa ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Tại hạ đã nói chính mình cũng không nghĩ ra.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

-Phải chăng trước khi giao thủ với Tây Môn huynh, nội lực của lão đã bị người ta làm cho tiêu hao rồi ? Phải chăng lão đã cùng người khác giao thủ trước đó ?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

-Lão không nói, tại hạ cũng không biết có phải thế chăng ? Nếu tại hạ biết thì nhất

định không bức bách lão phải ra tay.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Khi Tây Môn huynh đã bức bách người ta ra tay thì còn cơ hội để cho người ta nói

nữa không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nét mặt không lộ vẻ gì, hồi lâu mới thủng thẳng đáp:

-Trước khi lâm tử lão đã nói một câu rất kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão nói gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Lão nói lão ...

Lão rút kiếm ra, lưỡi kiếm hãy còn dính máu.

Độc Cô Nhất Hạc ngó thấy trên lưỡi kiếm của người khác dính máu của mình, lại ngó Tây Môn Xuy Tuyết thổi kiếm cho máu tươi nhỏ giọt, lão không lộ vẻ đau khổ và

khủng khiếp, đột nhiên lớn tiếng la:

-Ta hiểu rồi ! Ta hiểu rồi ! ...

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Lão bảo lão hiểu rồi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Lão hiểu chuyện gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết ánh mắt âm thầm trầm trọng, buông tiếng thở dài đáp:

--

-Có lẽ lão hiểu rõ đời người ngắn ngủi như hạt sương buổi sớm, lão không tha thiết

gì đến thanh danh địa vị nữa vì đến lúc cuối cùng mọi sự đều thành một trường ảo mộng ...

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, thủng thẳng nói:

-Chính vì đời người ngắn ngủi nên chẳng thể hao phí thời gian mà phải làm một cái

gì. Thế là lão hiểu rõ mà tình thực lão chẳng hiểu gì. Cứu cánh của lão ra làm sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết đưa mục quang nhìn ra phía xa xa. Hồi lâu y buông xuôi một câu:

-Tại hạ đối rồi.

Câu nói của y chẳng ăn nhập vào đâu.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Tây Môn huynh đối rồi ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết hờ hờ đáp:

-Sau khi giết người là tại hạ lại thấy đối.

Đây là một quán rượu nhỏ ở mé khu rừng dâu.

Trong rừng dâu có mấy nhà, ngoài rừng dâu cũng có mấy nhà, hầu hết là nhà chần tằm. Những nhà này cách đường cái tương đối gần hơn nên phía trước dựng lên căn nhà gỗ nhỏ có cửa sổ bốn mặt để bán rượu và những món ăn giản dị cho khách qua đường.

Nga Mi Tứ Tú tìm vào đây lúc chủ nhà đã sắp đi ngủ, nhưng ai mà cự tuyệt bốn cô gái xinh đẹp như thế được ?

Trong tửu quán có ba cái bàn gỗ rất sạch sẽ. Những món nhắm rượu giản dị nhưng thanh khiết. Rượu trong quán lặt lẻo lại rất hợp với khẩu vị của các cô. Các cô ăn

uống rất khoan khoái.

Khi các cô vui vẻ là nói chuyện ríu rít, cười khúc khích tựa hồ bầy gà mái non.

Tôn Tú Thanh đột nhiên hỏi:

-Gã họ Hoa mà người nói đó khẩu âm giống nười Giang Nam chẳng hiểu có phải gã ở họ Hoa đó không ?

Thạch Tú Vân hỏi:

-Họ Hoa nào ?

Tôn Tú Thanh đáp:

-Họ Hoa ở Giang Nam. Nghe nói điền địa nhà này rộng mông mênh, một người chạy ngựa suốt ngày cũng chưa hết phạm vi sản nghiệp của họ.

Mã Tú Chân nói:

--

-Ta cũng biết nhà đó, nhưng chắc Hoa Mãn Lâu không phải là người nhà này.

Tôn Tú Thanh hỏi:

-Tại sao vậy ?

Mã Tú Chân đáp:

-Nghe nói người nhà Hoa gia sống một cuộc đời xa xỉ. Về đường ẩm thực, y phục đều nghiên cứu rất kỹ càng. Cả bọn mã phu của họ ra ngoài cũng có vẻ lắm. Còn Hoa

Mãn Lâu bản tính chất phác vả lại ta không phát giác trong con em nhà Hoa gia có kẻ

nào đui mắt.

Thạch Tú Vân cười lạt nói:

-Đui mắt thì đã sao ? Tuy gã đui mắt mà vẫn nhìn thấy, có khi gã còn tinh hơn người sáng mắt như chúng ta nữa.

Mã Tú Chân tự biết mình không nên nói câu này, thị liền mỉm cười đổi giọng:

-Võ công gã quả không phải tầm thường. Chính ta cũng không ngờ gã tùy tiện đưa hai ngón tay ra kẹp lấy thanh kiếm của người một cách dễ dàng.

Tôn Tú Thanh cười nói:

-Có lẽ con nha đầu này bị gã làm cho mê muội.

Thạch Tú Vân trợn mắt lên nói:

-Nếu tỷ tỷ không phục thì lần sau tự mình thử coi. Chẳng phải tiểu muội tâng bốc gã, sự thực môn này của gã khắp thiên hạ không ai bì kịp.

Tôn Tú Thanh hỏi:

-Tây Môn Xuy Tuyết thế nào ? Đường kiếm của y chẳng lẽ còn kém cõi ư ?

Thạch Tú Vân không nói nữa. Thị chẳng thể không thừa nhận chiêu kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết rất khủng khiếp.

Mã Tú Chân nói:

-Nghe nói Tây Môn Xuy Tuyết chẳng những kiếm pháp vô song gia thế cũng khá lắm. Vạn Mai sơn trang của y vinh hoa phú quý chẳng kém gì Hoa gia ở Giang Nam.

Tôn Tú Thanh sáng mắt lên nói:

-Tiểu muội thích y chẳng phải vì gia thế. Dù y chỉ là một kẻ cùng nghèo vô danh, tiểu muội cũng vẫn ưa thích như vậy.

Thạch Tú Vân lạnh lùng nói:

-Tiểu muội coi gã từ đầu xuống đến gót chân chẳng thấy chỗ nào khả ái.

Tôn Tú Thanh nói:

-Dù y có chỗ khả ái, việc gì phải để người ngó thấy. Chỉ cốt ta ...

--

Tôn Tú Thanh đột nhiên dừng lại. mặt thị đỏ ra đến mang tai, vì giữa lúc ấy một người toàn thân mặc áo trắng như tuyết từ ngoài đi vào. Chính là Tây Môn Xuy Tuyết.

Thạch Tú Vân cũng không nói nên lời. Bốn cô gái đang chuyện trò ríu rít đột nhiên

đều ngậm miệng.

Các cô chẳng những ngó thấy Tây Môn Xuy Tuyết mà cả Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng cũng đến.

Tây Môn Xuy Tuyết cặp mắt sắc như đao trợn lên nhìn bốn cô. Đột nhiên y bước tới lạnh lùng nói:

-Chẳng những ta đã giết chết Tô Thiếu Anh, bây giờ lại hạ sát cả Độc Cô Nhất Hạc nữa.

Bốn thiếu nữ thay đổi sắc mặt, nhất là Tôn Tú Thanh càng lợt lạt, không còn chút huyết sắc.

Trong lòng dạ thiếu nữ một khi cừ hận nổi lên là tình yêu biến mất ngay, huống chi Tô Thiếu Anh là con người phong lưu khả ái lại bị Tây Môn Xuy Tuyết giết chết.

Dù cả bốn cô lúc trước muốn tranh đoạt tình yêu của y, bây giờ cũng không ưa y nữa.

Tôn Tú Thanh bật tiếng la:

-Các hạ ... các hạ bảo sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Tại hạ đã hạt sát Độc Cô Nhất Hạc.

Mối thù hận giết thầy lại càng ghê gớm !

Thạch Tú Vân nhảy bổ lên quát hỏi:

-Nhị sư thụ ta hoan hỷ người, mà người ... người ... lại làm việc tàn bạo như vậy ư ?

Không ai ngờ thị dám nói câu này. Cả Tây Môn Xuy Tuyết dường như cũng sững sờ.

Nét mặt Tôn Tú Thanh lúc đỏ nhừ, lúc xanh lét. Đột nhiên thị nghiêng răng ken két.

Hai thanh kiếm đã chui ra khỏi tay áo, kiếm quang lấp loáng nhằm đâm vào trước ngực Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn chưa ra tay, khẽ phát tay áo một cái. Người y trượt lùi lại

phía sau bảy, tám thước.

Tôn Tú Thanh vành mắt đỏ hoe thét lên lạnh lạnh:

-Người giết sư phụ ta, ta quyết liều mạng với người.

Thị huy động song kiếm nghiêng răng nhảy xổ về phía Tây Môn Xuy Tuyết.

- -

Kiểm chiêu của thị lấy sự mau lẹ, biến hóa làm chủ chốt. Kiếm quang loé lên như trận mưa hoa. Chớp mắt thị đã sử bảy chiêu liền.

Các cô kia cũng rút kiếm ra khỏi tay áo rồi. Thạch Tú Vân lớn tiếng:

-Đây là việc riêng giữa chúng ta và Tây Môn Xuy Tuyết, người ngoài chẳng nên can thiệp vào.

Dĩ nhiên thị nói câu này để Hoa Mãn Lâu nghe. Sự thực Hoa Mãn Lâu cũng chẳng thể dứng tay vào.

Gã cũng chẳng thể để bốn cô glib tội chết về lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết mà chưa biết làm thế nào.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh choang một tiếng, Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên đưa tay ra đẩy vào khuỷu tay Tôn Tú Thanh. Thanh kiếm ở trong tay trái đập vào thanh kiếm bên tay mặt.

Hai kiếm đụng nhau làm cho tay thị tê chồn. Lập tức song kiếm của thị lọt vào tay

Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

-Lùi lại đi ! Hay là bức bách ta phải rút kiếm ?

Thanh âm y lạnh lẽo nhưng mục quang lại ôn nhu, vì thế Tôn Tú Thanh mới còn sống.

Dù sao y cũng là một con người, một chàng trai thì khi nào y lại hạ độc thủ với một

cô gái diễm lệ đã có lòng ưa thích y ?

Tôn Tú Thanh sắc mặt càng lợt lạt hơn. Trong khoé mắt đã có ngấn lệ. Thị nghiêng răng rít lên:

-Ta đã nói là bữa nay bọn ta nhất định liều mạng với ngươi. Nếu chúng ta ... không giết được ngươi thì ... chịu chết trước mặt ngươi.

Tây Môn Xuy Tuyết cười đáp:

-Chết cũng chẳng ích gì. Sao các cô không trở về kêu toàn bộ nhân số ở một trăm lẻ tám tòa Thanh Y Lâu đến đây ?

Tôn Tú Thanh kinh hãi la thất thanh:

-Ngươi bảo sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết da91p:

-Độc Cô Nhất Hạc đã là tổng thủ lĩnh ở Thanh Y Lâu ...

Tôn Tú Thanh tức giận ngắt lời:

-Ngươi bảo ta là người ở Thanh Y Lâu ư ? Ngươi có điên hay không ? Lần này lão nhân gia đến Quan Trung thì nhận được tin lần thứ nhất ở Thanh Y Lâu ...

- -

Đột nhiên ngoài cửa sổ mặt sau bật lên một tiếng keng. Một tia hắc quang nhỏ như lông trau xuyên qua cửa sổ bay vào đáng trúng lưng Tôn Tú Thanh. Mặt thị co rúm lại, người thị té vào lòng Tây Môn Xuy Tuyết.

Thạch Tú Vân đứng gần cửa sổ mặt sau tức giận quát lên một tiếng, xoay mình vọt ra, nhưng giữa lúc ấy bên ngoài cửa sổ lại có một tia hắc quang bắn vào lẹ quá, thị

không tránh kịp.

Thạch Tú Vân la lên một tiếng. Thanh kiếm tuột khỏi tay bay đi. Người thị té xuống.

Lúc này Tôn Tú Thanh đã té vào lòng Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết dùng một tay ôm ngang lưng thọ, còn tay kia rút kiếm ra. kiếm quang lấp lánh.

Cả

người lẫn kiếm đột nhiên xuyên qua cửa sổ vọt ra.

Lục Tiểu Phụng đã vọt qua một khuôn cửa sổ khác lướt ra ngoài.

Lại nghe tiếng Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu tức giận quát tháo phi thân rượt theo.
Đêm đã khuya, gió thổi qua vườn rau sau cửa sổ. Bóng người không thấy đâu nữa.
Mọi người xuyên vào khu rừng dâu rậm rạp, bỗng nghe tiếng chó sủa vọng lại.
Kiếm quang của Tây Môn Xuy Tuyết đã chuồn vào rừng. Mã Tú Chân và Diệp Tú Châu chẳng nghĩ gì nữa hết sức rượt theo.

Những người trong nhà tại khu rừng này đều ngủ hết rồi, cả ánh đèn cũng không còn nữa. Ánh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đã mất hút.

Một con chó vàng nhìn ra đường nhỏ phía sau rừng sủa loạn lên.

Mã Tú Chân giục:

-Rượt cho mau ! Bất cứ giá nào cũng phải đoạt Tôn lão nhị về.

Tiếng nói chưa dứt hai người lại bằng mình lướt đi.

Lục Tiểu Phụng không đuổi theo nữa. Đột nhiên chàng đứng lại dưới gốc cây cúi xuống lượm vật gì ...

oOo

Chủ nhân tử điểm ẩn vào góc nhà, mặt không còn chút huyết sắc.

Hoa Mãn Lâu cúi xuống nhẹ nhàng bồng Thạch Tú Vân lên. Trái tim thị còn đập rất yếu ớt.

Khuôn mặt diễm lệ của thị hiện thành màu tử vong xám ngắt, đáng sợ. Thị từ từ mở mắt ra chăm chú nhìn Hoa Mãn Lâu, thều thào hỏi:

-Công tử ... công tử không đi ư ? ...

- -

Hoa Mãn Lâu cất giọng ôn nhu đáp:

-Tại hạ không đi, ở lại chiếu cố cho cô nương.

Khoé mắt Thạch Tú Vân lộ vẻ kỳ dị, tựa hồ an ủi, lại hình như rất đổi bi ai. Thị gượng cười nói:

-Không ngờ ... công tử còn nhận được tiện thiếp.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ vĩnh viễn nhận được cô nương.

Thạch Tú Vân lại mỉm cười, nụ cười rất thê lương, thị hỏi:

-Tiện thiếp tuy chưa biến thành người câm, nhưng ... sắp chết rồi. Người chết ... cũng không nói được. Phải vậy chăng ?

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng:

-Cô nương ... không chết đâu, nhất định không ...

Thạch Tú Vân đáp:

-Công tử đừng an ủi ... tiện thiếp nữa. Tiện thiếp ... biết mình đã trúng phải ... độc châm.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi:

-Độc châm ư ?

Thạch Tú Vân đáp:

-Vì tiện thiếp cảm thấy toàn thân tê dại ... chắc là vì chất độc sắp phát tác.

Công tử

... công tử thử sờ vết thương tiện thiếp coi. Chắc là nóng bỏng.

Bống thị nắm lấy tay ml đặt lên vết thương.

Vết thương của Thạch Tú Vân ở ngay chỗ mềm xèo trước ngực, vừa nhẩn nhụi vừa ấm áp.

Thạch Tú Vân đặt cái bàn tay giá lạnh của Hoa Mãn Lâu vào trước ngực rồi trái tim thị đập nhanh hơn.

Hoa Mãn Lâu cũng cảm thấy trái tim mình đập mạnh. Giữa lúc ấy gã nghe thanh âm Lục Tiểu Phụng ở ngoài cửa sổ cất lên hỏi:

-Thạch cô nương trúng phải thứ ám khí gì ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Độc châm.

Lục Tiểu Phụng lẳng lẳng một lúc bỗng lại cất tiếng:

-Huynh đài hãy tạm ở lại đây bầu bạn với y, tại hạ đi kiếm một người.

Chàng nói đến chữ sau cùng thì người đã lẳng ra xa.

Thạch Tú Vân vừa thở vừa hỏi:

- -

-Công tử không đi, ở lại bầu bạn với tiện thiếp thật ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Cô nương nhắm mắt lại. Tại hạ ... hút độc châm ra cho.

Sắc mặt lợt lạt của Thạch Tú Vân ửng hồng. Mắt thị dường như sáng lên, thị hỏi:

-Công tử chịu làm thế thật ư ?

Hoa Mãn Lâu buồn rầu ngập ngừng:

-Chỉ cần cô nương chịu.

Thạch Tú Vân ngắt lời:

-Điều gì tiện thiếp cũng chịu hết, nhưng tiện thiếp không muốn nhắm mắt, vì còn muốn ngó công tử.

Thanh âm thị mỗi lúc một yếu ớt. Sau nụ cười trên môi thị đột nhiên cứng đờ. Ánh mắt thị cũng mất hết rồi.

Tử thần đột nhiên đoạt Thạch Tú Vân khỏi trong lòng Hoa Mãn Lâu không một tiếng động. Nhưng cặp mắt thị tựa hồ vẫn đắm đắm nhìn gã, và nhìn một cách vĩnh viễn ...

Hoa Mãn Lâu tưởng chừng trước mắt tối sầm lại. Gã đột nhiên hận mình đã thành kẻ đui mù không thể nhìn Thạch Tú Vân một lần tối hậu.

Gã là một thanh niên, Thạch Tú Vân cũng là một cô gái nhỏ tuổi đầy nhựa sống, nhưng đột nhiên người cô giá lạnh, cứng đờ.

Hoa Mãn Lâu từ từ rút tay về. Hai hàng châu lệ bất giác tầm tã tuôn rơi.

Gã vẫn không nhúc nhích, cũng không đi đâu. Đây là thứ nhất gã cảm thấy cảnh tàn khốc trong đời người.

Gió từ trên cao thổi xuống, từ ngoài cửa thổi vào. Ngọn gió thảng tư dồn lên người

gã lạnh lẽo chẳng khác gì mùa đông.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên phát giác ra trong gió có mùi hương thoang thoảng, lại nghe tiếng kẹt ở cửa sổ phía sau lưng vang lên. Gã quay phắt lại, chuẩn bị nhảy

lên.

Nhưng giữa lúc ấy, ngoài cửa sổ một thanh âm vờ aôn nhu vừa ngon ngọt khẽ cất lên:

-Công tử bất tất phải kinh hãi. Tiệp thiếp đây mà.

Thanh âm rất quen thuộc, người cũng là người chàng vẫn tưởng nhớ.

19. Thơ Mười Sáu Chữ Ai Đưa Tới

Hoa Mãn Lâu không nhận được bật tiếng la thất thanh:

-Phi Yến đây ư ?

Thanh âm bên ngoài đáp lại:

-Đúng rồi. Chính tiệp thiếp đây. Không ngờ công tử còn nhận được thanh âm của tiệp thiếp.

Một người nhẹ nhàng ở ngoài cửa sổ nhảy vào. Cô cất tiếng rầu rầu vừa ra vẻ ghen tuông vừa ra chiều chế nhạo nói:

-Tiệp thiếp tưởng công tử quên tiệp thiếp rồi.

Hoa Mãn Lâu đứng ngẩn người ra hồi lâu mới ngáp ngừng hỏi:

-Sao cô nương ... đột nhiên lại tới đây ?

Thượng Quan Phi Yến hỏi lại:

-Phải chăng công tử muốn nói tiệp thiếp không nên đến nữa ?

Hoa Mãn Lâu lắc đầu thở dài đáp:

-Tại hạ chỉ nghĩ rằng cô không đến nữa vì tại hạ tưởng cô đã ...

Thượng Quan Phi Yến ngắt lời:

-Công tử tưởng tiệp thiếp chết rồi phải không ?

Hoa Mãn Lâu không biết nói sao.

Thượng Quan Phi Yến lại buồn rầu thở dài nói:

-Tiện thiếp cũng muốn chết như y, chết trong lòng công tử.

Cô từ từ tiến đến trước mặt Hoa Mãn Lâu nói tiếp:

-Tiện thiếp ngó thấy hai vị ... trong lòng tiện thiếp rất khó chịu. Nếu y không chết

rồi, có lẽ ... tiện thiếp cũng giết y.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu bỗng lên tiếng:

-Một hôm tại hạ đã nghe thấy tiếng hát của cô nương.

Thượng Quan Phi Yến trầm ngâm hỏi:

-Phải chăng ở trong tòa miếu sơn thần đổ nát ở ngoài Vạn Mai sơn trang ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Phải rồi.

--

Thượng Quan Phi Yến cũng trầm lặng một lúc mới nhẹ nhàng lên tiếng:

-Nhưng lúc công tử tìm đến thì tiện thiếp đã đi rồi.

Thượng Quan Phi Yến tiếng nói càng nhẹ hơn:

-Công tử nên biết tiện thiếp không muốn đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Có người bức bách cô nương phải ra đi hay sao ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Khúc hát đó cũng là người khác bức bách tiện thiếp phải ca. Ban đầu tiện thiếp chưa hiểu bọn họ định làm gì, sau mới hiểu họ muốn công tử đến tòa phá miếu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Bọn họ là ai ?

Thượng Quan Phi Yến không trả lời vào câu hỏi. Thanh âm cô đột nhiên phát run dường như cô khiếp sợ vô cùng !

Hoa Mãn Lâu lại hỏi:

-Chẳng lẽ cô nương đã lọt vào tay bọn kia ?

Thượng Quan Phi Yến run lên đáp:

-Công tử ! ... Hay hơn hết là công tử chẳng nên biết nhiều qua. Không thì ... không thì ...

Hoa Mãn Lâu không nhịn được hỏi:

-Không thì làm sao ?

Thượng Quan Phi Yến trầm ngâm hồi lâu mới đáp:

-Hôm ấy bọn họ dẫn dụ công tử đến vì mục đích muốn cảnh cáo công tử đừng can

thiếp vào vụ này nữa. Đồng thời họ muốn cho công tử hay tiện thiếp đã lọt vào tay họ.

Cô không để Hoa Mãn Lâu mở miệng lại nói tiếp:

-Bữa nay bọn họ bảo tiện thiếp tới đây để khuyên công tử chớ dính vào vụ đó nữa, không thì ... không thì bọn họ sẽ giết công tử.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi ngay:

-Phải chăng chúng yêu cầu cô đến giết tại hạ ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Sự thực là thế. Vì bọn họ biết rằng chẳng khi nào công tử lại nghĩ tới tiện thiếp sát

hại công tử nên không đề phòng. Nhưng bọn họ có ngờ đâu tiện thiếp chẳng khi nào nhẫn tâm hạ độc thủ với công tử.

Đột nhiên cô nhảy xổ lại ôm lấy Hoa Mãn Lâu cất tiếng run run nói:

--

-Bây giờ nhất định là công tử đã nghĩ tới bọn họ là ai rồi, nhưng vĩnh viễn công tử

không hiểu lực lượng của họ đáng sợ đến thế nào ! ...

Hiện nay Diêm Thiết San và Độc Cô Nhất Hạc đã chết rồi, người muốn ngăn trở vụ này chỉ có Hoắc Hư.

Hoa Mãn Lâu trầm giọng nói:

-Bất luận lực lượng của bọn họ ghê gớm đến thế nào, tại hạ cũng không sợ ...

Thượng Quan Phi Yến ngắt lời:

-Công tử không sợ nhưng tiện thiếp sợ quá. Chẳng phải tiện thiếp sợ cho mình mà là lo cho công tử. Nếu không có tiện thiếp thì các không dính líu đến vụ này.

Vạn

nhất xảy chuyện bất trắc cho công tử thì tiện thiếp còn sống làm sao được ?

Cô càng ôm gã chặt hơn, toàn thân run bần bật. Miệng cô thở ra mùi hương thoang thoảng.

Hoa Mãn Lâu không nhận được cũng giang hai tay ôm lấy Phi Yến.

Nhưng thi thể Thạch Tú Vân còn ở bên cạnh gã. Thiếu nữ đa tình này vừa chết ở trong cánh tay gã bây giờ gã lại dùng hai cánh tay này để ôm người khác thế nào được ?

Trong lòng đầy đau khổ và mâu thuẫn, Hoa Mãn Lâu muốn kiềm chế tình cảm mà không sao kiềm chế nổi.

Luc Hoa Mãn Lâu toan ôm lấy Phi Yến, cô đẩy tay gã ra nói:

-Ý tứ của tiện thiếp thế nào chắc bây giờ công tử đã hiểu rồi.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ không hiểu.

Thượng Quan Phi Yến nói:

-bất luận công tử có hiểu hay không ... tiện thiếp ... tiện thiếp cũng phải ra đi.

Hoa Mãn Lâu la thất thanh:

-Cô đi ư ? Sao lại còn đi ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Tiện thiếp không muốn đi, nhưng không đi không được.

Giọng nói của cô đầy vẻ khảng khiếp và đau khổ. Cô nói tiếp:

-Nếu công tử còn có chút lòng tử tế với tiện thiếp thì đừng hỏi nữa, cũng chẳng nên

kéo tiện thiếp lại. Không thể thì chẳng những có hại cho chính công tử mà còn nguy

hại cả cho tiện thiếp nữa.

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng:

-Nhưng tại hạ ... tại hạ ...

--

Thượng Quan Phi Yến ngắt lời:

-Để tiện thiếp đi thôi. Từ nay tiện thiếp chỉ cầu được biết công tử vẫn còn sống bình yên là lòng thiếp thỏa mãn lắm rồi.

Thanh âm của cô mỗi lúc một xa rồi mất hút.

Bầu trời tối tăm. Hoa Mãn Lâu đột nhiên phát giác ra mình bị hãm vào vòng hắc ám cùng tịch mịch.

Gã cũng biết Phi Yến bất đắc dĩ mà phải a đi. Trong tâm cô đau khổ đến cùng cực.

Hoa Mãn Lâu đứng ngẩn người. Gã không thể giúp cô giải quyết tình trạng khốn nạn, cũng chẳng thể an ủi nỗi đau khổ cho cô, chẳng khác gì vừa rồi gã để Thạch Tú

Vân chết ở trong lòng mình.

Gã lẩm bẩm:

-Ta là con người thế nào ? Có đáng gì nữa không ?

Bên tai gã phảng phất như có tiếng người cười lạt bảo gã:

-Người bắt quá là kẻ đui mắt vô dụng.

Người đui mắt kéo dài cuộc sống trong hắc ám mà là cái hắc ám tuyệt vọng.

Gã nắm hai tay đứng trước ngọn gió ban mai buổi tháng tư. Đột nhiên gã phát giác đời người không phải là đẹp tốt vĩnh viễn như gã hằng tưởng tượng. Trong đời có rất

nhiều nỗi bi ai thống khổ mà không sao được.

Tháng tư vốn mùa là chim én bay về, nhưng chim én của gã lại bay đi, bay đi như tuổi thanh xuân của con người vĩnh viễn không trở lại.

Gã từ từ bước tới khu đất cỏ ngoài cửa, khu đất cỏ đã bị sương đêm làm cho ướt át.

Cỏ đã ướt đầm tức là đêm đã khuya rồi.

oOo

Hoắc Thiển Thanh từ từ xuyên qua khu đình viên. Ánh đèn trên tiểu lâu soi tới bộ mặt lợt lạt của hắn. Hiển nhiên hắn rất mệt nhọc mà là cái mệt nhọc của kẻ cô độc.

Trong ao sen nước biếc trong veo phản chiếu tinh nguyệt trên vòm trời như đảo lộn

xuống. Hai tay chấp đũa sau lưng, Hoắc Thiển Thanh đứng ở đầu cầu cử khúc.

Cơn gió thổi qua, một tấm lá rụng.

Hắn cúi xuống lượm cái lá rụng, đột nhiên lên tiếng:

-Công tử đã tới rồi.

Người mới tới là Lục Tiểu Phụng. Chàng đáp:

-Tại hạ tới rồi.

- -

Lục Tiểu Phụng từ ngoài bờ tường vọt lên tiến vào như cái lá rụng. Chàng hạ mình xuống bờ bên kia ao sen, cũng đang nhìn Hoắc Thiển Thanh.

Hai người cách nhau cái ao sen rộng chừng mười trượng mà tưởng chừng gần lắm.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi:

-Dường như tôn giá đang chờ tại hạ.

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Phải rồi. Ta đang chờ công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tôn giá biết tại hạ đến đây hay sao ?

Hoắc Thiển Thanh gật đầu đáp:

-Ta biết rằng công tử thế nào cũng đến.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Công tử đi rồi nơi đây lại xảy ra rất nhiều chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Xảy nhiều chuyện ư ?

Hoắc Thiển Thanh hỏi:

-Công tử không biết hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chỉ biết có một điều.

Hoắc Thiển Thanh hỏi:

-Công tử biết Độc Cô Nhất Hạc đã chết ở đây rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Nhưng có điều tại hạ chưa biết lão có nên chết hay không ?

Hoắc Thiển Thanh trầm ngâm, đột nhiên thở dài tiếp:

-Dĩ nhiên công tử cũng không biết cái chết của lão có liên quan đến ta.

Lục Tiểu Phụng “ồ” lên một tiếng.

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Nếu không có ta thì không chừng lão lại chưa chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng lại “ồ” một tiếng.

Hoắc Thiển Thanh nói:

--

-Trước nay ta không ưa những kẻ tự tôn mà Độc Cô Nhất Hạc lại là người vọng tự tôn đại, vì thế lúc Tây Môn Xuy Tuyết chưa tới, ta đã giao thủ với hắn.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết rồi.

Hoắc Thiển Thanh ngạc nhiên hỏi:

-Sao công tử lại biết được ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Lúc Độc Cô Nhất Hạc giao thủ với Tây Môn Xuy Tuyết. Chân lực lão nhiều lắm chỉ còn lại năm thành. Người làm cho chân lực lão hao tổn mất năm thành ở gần đây

không có mấy.

Hoắc Thiển Thanh gật đầu nói:

-Đúng thế ! Vụ này công tử có thể nghĩ ra được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Còn một điều tại hạ nghĩ không ra.

Hoắc Thiển Thanh lại lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Nghĩ không ra cũng chẳng hề chi. Bây giờ tại hạ chỉ muốn biết Thượng Quan Đan Phụng ở chỗ nào ?

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Còn một điều nữa công tử cũng không nghĩ ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Điều gì ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Y không đến đây, mà e rằng y không bao giờ đến nữa.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra. Quả chàng không ngờ Thượng Quan Đan Phụng sao lại không ở đây ?

Hoắc Thiển Thanh hỏi:

-Chắc công tử phải lấy làm kỳ là tại sao ta biết y không đến đây nữa ?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

-Cái đó tại hạ thật lấy làm kỳ.

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Công tử coi phong thơ này sẽ không lấy làm lạ nữa.

Quả nhiên lão lấy trong tay áo ra một phong thơ liệng đi như đám mây bay về phía Lục Tiểu Phụng.

--

Trong thơ chỉ vắn vện mười sáu chữ:

Đan Phụng nan cầu.

Tiểu Phụng hồi đầu.

Nhược bất hồi đầu.

Tính mạng nan lưu.

Chữ viết rất đẹp. Cả tờ giấy viết thơ cũng là thứ giấy đặc biệt.

Ngoài bao thơ đề câu:

“Thơ để cho Lục Tiểu Phụng”.

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Phong thơ này để lại cho công tử, bây giờ ta đã trao cho công tử rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng tại hạ chẳng hiểu ý tứ trong thơ ra làm sao ?

Hoắc Thiển Thanh hững hờ đáp:

-Giả dị lắm ! Ý tứ trong thơ này nói công tử khó lòng kiếm thấy Thượng Quan Đan Phụng nữa, vậy hay hơn hết là công tử quay về đi. Nếu còn can thiệp vào vụ này thì

sẽ có người đến lấy tính mạng của công tử.

Dĩ nhiên lão cũng biết Lục Tiểu Phụng hiểu ý thơ rồi nhưng vẫn giải thích lại cho

chàng nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ai đã đưa thơ này cho các hạ để trao lại tại hạ ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các hạ cũng không biết ư ?

Hoắc Thiển Thanh hỏi lại:

-Giả tử công tử cũng viết một phong thơ kiểu này bảo ta chuyển giao cho người khác, liệu công tử có cầm đến mặt ta mà đưa không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ nhiên là không.

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Thế thì người viết phong thơ này cũng không cầm đưa vào tay ta. Ta lượm được nó ở dưới linh vị Diêm đại lão bản.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Dĩ nhiên các hạ không thể biết được.

--

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Nhưng công tử cần phải biết ...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cần phải biết cái gì ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Cần biết phong thơ này ai đã viết ra.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Tại hạ chỉ hy vọng phong thơ này chẳng phải là Diêm đại lão bản viết ở trong quan tài.

Hoắc Thiển Thanh mục quang lấp lánh hỏi:

-Công tử cũng nên biết ngoài Diêm đại lão bản, còn ai không muốn cho công tử can thiệp vào vụ này ?

Lục Tiểu Phụng lại thở dài đáp:

-Đáng tiếc là tại hạ không sao biết được.

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Ít ra công tử phải biết còn một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ai ?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

-Ta đây.

Lục Tiểu Phụng cười ồ.

Hoắc Thiến Thanh lại không cười, sụ mặt xuống hỏi:

-Thượng Quan Đan Phụng đã không đến nữa thì công tử cũng chẳng cần can thiệp vào vụ này. Châu quang bảo khí các, một gia tài kếp xù, há chẳng thuộc về ta ư ?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Nhưng tại hạ lại biết rõ vị chưởng môn phái Thiên Cam tuyệt không thể làm chuyện này.

Hoắc Thiến Thanh ngó chàng, khoé miệng lộ nụ cười tủm tỉm, đột nhiên hỏi:

-Công tử có muốn uống một chung rượu không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có chứ.

Rượu từ trong bình sứ Thanh Hoa lúc rót ra chẳng có mùi vị gì, cơ hồ giống nước lã

không hơn không kém, nhưng sau đổ rượu mới vào mùi thơm ngào ngạt dàn dụa cả gian phòng nhỏ mà sạch sẽ.

- -

Lục Tiểu Phụng trình trọng nhấp một hớp, thở phào một cái nói:

-Đây mới đúng là rượu Nữ Nhi Hồng.

Hoắc Thiến Thanh nói:

-Công tử quả là người sành sỏi.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Vì thế mà lần sau nếu các hạ lại có thứ rượu ngon này nên mời tại hạ đến uống, nhất định tại hạ không chê rượu thượng hảo.

Hoắc Thiến Thanh cười đáp:

-Chẳng phải lúc nào ta cũng có thứ rượu ngon này.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ừa !

Hoắc Thiến Thanh nói:

-Khi ta đến bãi phỏng một ông hàng xóm lần trước, lão đã tặng cho ta.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tại hạ ca ngợi các hạ có ông hàng xóm tốt như vậy. Chẳng lẽ bây giờ ông cũng khó kiếm như thứ rượu ngon này ?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

-Nhưng lão là người rất cổ quái. Chắc công tử đã nghe người ta nói đến lão rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ quen rất nhiều quái nhân nhưng chưa hiểu nhân vật mà các hạ nói đó là ai ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Lão tên gọi là Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng la thất thanh:

-Hoắc Hưu ư ? Sao lão lại là hàng xóm với các hạ được ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Tuy lão hông ở luôn đây, nhưng đã dựng một tòa lầu nhỏ ở mặt sau trái núi này.

Năm nào lão cũng ở đó chừng một hai tháng.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên hỏi:

-Các hạ có biết lão đến đây làm gì không ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Ngoài uống rượu, dường như lão chẳng làm một việc chi hết.

Lục Tiểu Phụng không hỏi nữa, tựa hồ chàng hăm mình vào cuộc suy tư. Trước nay vẫn thế, khi chàng uống rượu là không chịu mở miệng hay động cân não. Lần này cũng vậy.

- -

Hoắc Thiển Thanh không chú ý đến vẻ mặt của chàng. Hắn lại nói:

-Những thứ rượu mà công tử kể tên ra được, dường như đều có ở nơi lão. Tuy ta không thích uống rượu lắm, nhưng khi đã vào tòa tửu lâu ở phía sau là không muốn trở ra nữa.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi:

-Các hạ có biết thứ rượu nào vị ngon đặc biệt không ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Ta không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Rượu ăn cấp.

Hoắc Thiển Thanh cười ồ hỏi:

-Phải chăng công tử muốn dẫn ta tới đó để ăn cấp rượu ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Các hạ thật là thông minh.

Hoắc Thiển Thanh hỏi:

-Trên cõi đời này có một hạng người không thể uống được một giọt rượu. Công tử có biết là hạng người nào không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không biết.

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Đó là người không đầu. Vì vậy nếu công tử muốn còn cái đầu để uống rượu thì hay hơn hết là thủ tiêu ý kiến đó đi.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Ăn cắp rượu cũng như ăn trộm sách là hạng trộm cắp tao nhã, dù có bị người tóm được cũng không khép vào tội chặt đầu.

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Dù sao hãy để người ta tóm được là không hay rồi.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Các hạ vốn là người một nhà với Hoắc Hưu từ mấy trăm năm trước rồi thì các hạ còn sợ gì ?

Hoắc Thiển Thanh đáp:

-Nhưng chính miệng lão nói cho ta hay trên tòa tiểu lâu đó có một trăm lẻ tám cơ quan mai phục. Nếu chẳng phải là tân khách lão mời đến thì bất cứ ai vào cũng khó

lòng sống sót để trở ra.

- -

Hắn thở dài nói tiếp:

-Những cơ quan đó không nhận ra người quen hay người lạ. Bất luận họ Hoắc cũng thế mà họ Lục cũng vậy, chẳng có chút chi khác biệt.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Tại hạ có bốn hàng lông mày, bớt đi hai hàng cũng chẳng sao, nhưng chỉ có một cái đầu, mất một nửa là không được.

Chàng lại nhăn nhó cười nói:

-Có mấy hũ rượu mà lão cũng bố trí đến một trăm lẻ tám thứ cơ quan để đề phòng người ăn cắp, không trách lão giàu có được.

20. Mở Cuộc Điều Tra Đệ Nhất Lâu

Hoắc Thiển Thanh nói:

-Cái đó chưa hẳn là lão phòng bị người ngoài vào đánh cắp rượu.

Lục Tiểu Phụng đảo cặp mắt lấp lánh hỏi:

-Chẳng lẽ tiên sinh nhận ra trên tiểu lâu còn nhiều chuyện bí mật khác ?

Hoắc Thiển Thanh cười khà khà đáp:

-Con người ta ai cũng có chuyện bí mật chẳng nhiều thì ít ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Nhưng chỉ có một thứ người chân chính giữ được chuyện bí mật cho khỏi tiết lộ.

Hoắc Thiên Thanh hỏi:

-Hạng người nào vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người chết.

Hoắc Thiên Thanh lão liêng cặp mắt nói:

-Nhưng Hoắc Hưu không phải là người chết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão không phải.

Trên thế gian cái đáng sợ nhất là người chết.

Bất luận một người lúc sống mỹ lệ khả ái đến đâu mà chết đi là lập tức biến thành

một vật đáng sợ. Vì thế nên thi thể của Thạch Tú Vân được trù lên một tấm vải trắng để che đi.

Trên bàn đặt ngọn cô đăng. Hoa Mãn Lâu lặng lẽ ngồi bên đèn không nhúc nhích.

Nguyên gã đã đi rồi quay trở lại.

Bất luận Thạch Tú Vân còn sống hay đã chết rồi, gã đều không thể để thị trợ trợ một mình ở nơi đây.

Chủ nhân tòa tiểu điểm đã chuẩn bị rồi, chỉ để lại đây một ngọn đèn, dường như quên mất người đi mất chẳng cần có đèn.

Bốn bề yên lặng như tờ tuyết không nghe một tiếng động. Cả lúc Lục Tiểu Phụng tới nơi, chàng cũng không để phát ra thanh âm.

Nhưng Hoa Mãn Lâu đã quay ra đối diện với chàng cất tiếng hỏi:

-Công tử uống rượu rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng đành thú nhận:

-Tại hạ chỉ uống một chút. Hoa Mãn Lâu lạnh lùng nói:

-Bao nhiêu chuyện xảy ra như vậy mà công tử còn có tâm tình đi uống rượu thì thật là hiếm quá !

Gã dựng mặt lên nói câu này. Nên nhớ trước nay gã ít khi dựng mày dựng mặt.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã hỏi:

-Phải chăng huynh đài rất khâm phục tại hạ ?

Đây cũng là một bí quyết của chàng để ứng phó với người tức bực. Ai đã khó chịu với chàng, chàng liền chọc tức thêm để coi người đó tức bực đến đâu, tức bực cũng

chẳng chết người được.

Hoa Mãn Lâu không nói nữa. Gã đã hiểu rõ Lục Tiểu Phụng và không muốn để chàng chọc tức cho đến chết.

Lục Tiểu Phụng không sao được, liền đổi giọng:

-Thực ra huynh đài cũng nên uống một vài chung rượu, vì rượu có chỗ hay là nó làm cho huynh đài quên đi rất nhiều những chuyện nghĩ lắm cũng vô ích.

Hoa Mãn Lâu để mặc chàng nói không lý gì đến. Sau một lúc lâu, bỗng gã lên tiếng:

-Tiểu đệ vừa thấy y một người ...

Lục Tiểu Phụng nói ngay :

-Huynh đài thấy nhiều người chứ chẳng phải một.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Nhưng người này tiểu đệ vẫn yên trí tuyệt không thể xuất hiện ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ai vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Thượng Quan Phi Yến.

Lục Tiểu Phụng sững sốt:

-Thế ra y không chết.

Hoa Mãn Lâu buồn rầu đáp:

-Tuy y không chết, nhưng y còn sống mà chẳng khác mấy người đã chết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì y lọt vào tay người. Hành động của y hoàn toàn bị kẻ khác kiểm chế.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi:

-Huynh đài có biết y lọt vào tay ai không ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Y không nói, tiểu đệ cũng không biết. Tiểu đệ phỏng đoán thì người đó nhất định là ...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhất định là ai ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng vừa ngồi xuống lại đứng phắt dậy la thất thanh:

-Hoắc Hưu ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Thượng Quan Phi Yến lần này đến tìm tiểu đệ là bị người kia bức bách. Y đến bảo tiểu đệ đừng can thiệp vào vụ này nữa. Hiện giờ người không muốn chúng ta can thiệp vào vụ này chỉ có Hoắc Hưu mà thôi.

Lục Tiểu Phụng lại ngồi xuống, hồi lâu đột nhiên nói:

-Vừa rồi tại hạ không thấy một người.

Câu nói này tuyệt diệu ở chỗ nó khiến cho người ta không thể hiểu được.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Hoa Mãn Lâu nói:

-Những người mà công tử chưa gặp thấy cũng rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng người đó tại hạ nhất định sẽ được gặp. Tại hạ đến Châu quang bảo khí các bản ý để tìm y.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Thượng Quan Đan Phụng phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Y không ở đó ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y không đến, nhưng có người lưu lại một phong thư để Hoắc Thiên Thanh chuyển giao cho tại hạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Trong thư nói gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trong thư chỉ có bốn câu ám ố, chẳng ra đểch gì cả.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Lời lẽ thế nào ?

Lục Tiểu Phụng liền đọc mười sáu chữ trong thư.

“Đan Phụng nan cầu, Tiểu Phụng hồi đầu. Nhược bất hồi đầu. Tính mạng nan lưu.”

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm nói:

-Bốn câu này dường như có ý bảo công tử không nên dúng vào việc đó nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hiện giờ chỉ có một người không muốn bọn ta can thiệp vào vụ này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Vì thế mà công tử nhất quyết người viết thư là Hoắc Hưu phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

—Tại hạ chỉ biết người này đã bắt tay vào làm việc gì tuyệt không khi nào mới làm

nửa chừng rồi lại bỏ dở.

Dĩ nhiên hạng người đã làm việc gì là không bỏ dở mới có thể thành công được.

Hoa Mãn Lâu nói:

—Tư Không Trích Tinh ăn cắp Thượng Quan Đan Phụng đem đi chắc cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng lão phái người khác đón đường, rút cục vẫn cướp được Thương Quan Đan Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

—Tại hạ vừa mới uống của lão nửa hũ rượu.

Hoa Mãn Lâu ngạc nhiên hỏi:

—Công tử đã gặp lão rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

—Chưa ! Đó là rượu của lão đưa cho Hoắc Thiên Thanh. Lão dựng một tòa tiểu lâu trên núi, bên ngoài Châu quang bảo khí các.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi:

—Tiểu lâu ư ?

Lục Tiểu Phụng nói từng tiếng:

—Đúng là tòa tiểu lâu.

Hoa Mãn Lâu đứng lên rồi lại ngồi xuống, hồi lâu mới thủng thẳng hỏi:

—Công tử còn nhớ câu nói của Tôn Tú Thanh lúc nãy không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

—Dĩ nhiên là tại hạ còn nhớ. Thị bảo: Độc Cô Nhất Hạc chuyển này đến Quan Trung chỉ vì lão biết tin Thanh Y Đệ Nhất Lâu hiện ở ...

Hoa Mãn Lâu mắt sáng lên hỏi:

—Công tử cũng nhận tòa tiểu lâu đó là Thanh Y Đệ Nhất Lâu chẳng ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, mà câu này cũng bắt tất phải trả lời.

Hoa Mãn Lâu nói:

—Theo lời Đại Kim Bằng Vương thì thủ lãnh tòa Thanh Y Lâu là Độc Cô Nhất Hạc.

Lục Tiểu Phụng đáp:

—Những tin tức lão nhận được chưa chắc đều chính xác hết.

Hoa Mãn Lâu thừa nhận:

—Bất luận là ai cũng khó lòng tránh khỏi bị người vu oan, đồng thời cũng khó lòng

tránh khỏi có lúc vu oan cho kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài nói:

-Đáng tiếc là lúc này lại không có Chu Đình ở đây.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Để làm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nghe nói trên tòa tiểu lâu đó có một trăm lẻ tám chỗ đã đặt cơ quan mai phục.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử muốn đến coi tòa tiểu lâu đó chẳng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ nhiên là thế, nên tại hạ muốn được Chu Đình đi kèm.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Những cơ quan mai phục đó không làm cho công tử chột dạ ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không sợ.

Khi Lục Tiểu Phụng đã dứng tay vào việc gì chàng cũng chẳng bao giờ làm nửa vời rồi chịu đành thủ.

Nói một cách khác bất luận việc gì cũng chẳng thể làm cho chàng bán đồ nhi phế.

oOo

Núi không cao mà sơn thể xinh đẹp.

Đi trên đường sơn đạo chừng mấy dặm bỗng ngó thấy một ngọn đèn le lói. Giữa vùng bóng tối ánh đèn càng sáng tỏ.

Nhưng trước mắt Hoa Mãn Lâu chỉ là một vùng hắc ám.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ đã ngó thấy tòa tiểu lâu kia rồi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Ở chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Xuyên qua khu rừng cây trước mặt là tới nơi. Trên lầu còn có ánh đèn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử thử nghĩ coi liệu Hoắc Hưu có ở đây không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không biết.

Hoa Mãn Lâu nhắc lại:

-Tiểu đệ vừa nói con người khó lòng tránh khỏi có lúc phải vu oan cho kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ nghe thấy rồi chứ có điếc đâu ?

Hoa Mãn Lâu nói:

-Bất quá tiểu đệ nhắc nhở công tử mà thôi. Hoắc Hưu là bạn hữu của công tử lại đối

xử rất tử tế, thủy chung chẳng có điều chi lầm lỗi.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi:

-Huynh đài tưởng tại hạ vu oan cho lão chẳng ? Tuy tại hạ thường bị người vu oan nhưng mình chưa từng vu oan cho kẻ khác.

Đột nhiên vẻ phiền não lộ ra ngoài mặt vì trong lòng chàng có chuyện mâu thuẫn.

Kể ra chàng muốn kết thúc vụ này cho lẹ và phanh phui những điều bí ẩn cho chóng, nhưng hiện giờ chàng lại không mong phát giác những điều thâm hiểm ác độc của ThanhY Lâu chúa vì lão là bạn hữu của chàng.

Trong rừng cây đượm mùi thanh hương của buổi đầu xuân. Ngọn gió làm cho tiết trời thêm lạnh, nhưng trong vùng thiên địa hòa bình và yên tĩnh.

Không người cũng không tiếng động. Những cái huyền ảo cùng những mối phiền não chốn hồng trần tựa hồ cách tuyệt bên ngoài non xanh.

Nhưng những điều nguy hiểm, những việc đáng sợ trên đời thường ẩn giấu dưới tấm màn hòa bình yên lặng.

Lục Tiểu Phụng bỗng lên tiếng:

-Tại hạ không ưa cảnh huống này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Cảnh huống làm sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nơi đây hiu quạnh quá ! Những lúc huyền ảo om sòm cũng như những khi yên tĩnh thái quá tại hạ đều cảm thấy khẩn trương trong dạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì mỗi lần tại hạ gặp quái sự đều ở trong hai cảnh huống này.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nếu thực sự công tử hoang mang thì hay hơn hết là nói thật nhiều. Nói chuyện thường khiến cho người ta quên hết mọi nỗi lo âu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Huynh đài muốn tại hạ nói chuyện gì bây giờ ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Nói chuyện Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Huỳnh đài đã biết rất nhiều về lão này rồi kia mà ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tiểu đệ chỉ biết lão là một đại phú ông vừa cô độc, vừa cổ quái. Suốt đời lão rất

ghét chuyện thù tiếp, nên cả những bộ hạ rất thân tín của lão cũng khó tìm được lão.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Chẳng những lão chán ghét sự thù tiếp mà còn chán ghét cả nữ nhân, nên đến bây giờ lão còn là con người cô độc.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Nhưng con người bất luận là ai cũng có thị hiếu chẳng nhiều thì ít.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Thị hiếu duy nhất của lão là uống rượu. Chẳng những lão thích uống mà còn muốn cất giấu tất cả các thứ rượu có tiếng ở trong thiên hạ.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nghe nói võ công lão cũng không phải tầm thường.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chưa có dịp thấy lão thi triển võ công một cách chân chính nhưng có thể xác nhận khinh công, nội công và phép điểm huyết của lão chẳng kém một người nào trong thiên hạ.

Hoa Mãn Lâu “ủa” lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Lão còn luyện môn Đồng Tử Công. Theo chỗ tại hạ biết thì trên đời khó kiếm được mười người luyện đồng tử công một cách chân chính.

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

-Muốn luyện công phu này phải hy sinh rất lớn. Nếu chẳng phải là người được trời phú tính ghét phụ nữ thì thực khó có thể chuyên tâm luyện môn này.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Ai không biết chứ tại hạ thì nhất định chẳng bao giờ luyện môn công phu xúi quẩy

đó. Dù có phải chặt đầu tại hạ cũng không luyện.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

-Nếu người ta cắt cái kia đi thì công tử sẽ luyện được.

Lục Tiểu Phụng cười ồ nói:

-Té ra huỳnh đài chẳng phải là người quân tử.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Người nào đã ở với công tử thường xuyên thì dù là chân quân tử cũng biến thành tồi bại.

Cả hai người nổi lên tràng cười hô hố tựa hồ chẳng sợ gì bị người phát giác. Hai người cho là đã vào đây chẳng sớm thì muộn cũng bị phát giác. Hai người cho là đã

vào đây chẳng sớm thì muộn cũng bị phát giác. Hành động lén lút chỉ làm cho mất phong độ.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Các bậc cổ lão tương truyền người có hăng tâm luyện Đồng tử công nhất định bản lãnh sẽ cao thâm tuyệt vời.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Đó là sự thực chứ không phải truyền thuyết. Công tử chịu luyện Đồng tử công thì khi luyện sang môn khác rất mau chóng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng tự cổ chí kim, những tay có võ công chân chính cao thâm tuyệt đỉnh lại chẳng một ai luyện Đồng tử công. Huynh đài có biết tại sao không ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tiểu đệ không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì người luyện Đồng tử công nhất định thành lão quang côn. Trong lòng lão quang côn nhất định có tật chẳng có nhiều thì ít. Trong lòng đã có tật thì nhất quyết võ công

không đến chỗ tuyệt đỉnh được.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi:

-Phải chăng vì thế mà công tử không luyện Đồng tử công ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đã không luyện là không luyện, bất luận xẻo gì đi nữa cũng không luyện.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Đáng tiếc cho công tử bất luận có luyện Đồng tử công hay không, bản lãnh cũng chẳng thể đến chỗ tuyệt đỉnh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì những điều có trở ngại cho việc luyện võ công tư đều ham mê muốn chết, tỷ như ...

Lục Tiểu Phụng nói ngay:

-Tỷ như cờ bạc, rượu chè, can thiệp vào việc người ta.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Còn một điều trọng yếu nữa là công tử không chán ghét phụ nữ.

Lục Tiểu Phụng cười rộ. Chàng phát hiện ra đã xuyên qua rừng cây và đến chân tòa tiểu lâu rồi.

Người khác đi đoạn đường này nhất định hồi hộp trong lòng, nhưng Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu vẫn ung dung lướt qua.

Đường nào cũng là đường, chỉ hơn nhau cách đi đường mà thôi. Bước đường của đời người cũng vậy.

Trên cánh cửa sơn đỏ đề một chữ lớn “ĐẨY”.

Lục Tiểu Phụng liền đẩy một cái. Cánh cửa mở ra.

Bất luận cửa nào cũng có thể đẩy ra được chỉ khác nhau ở chỗ mình có dám đẩy hay không mà thôi.

Phía trong cửa là một đường hẻm quanh co chật hẹp. Đi hết một quãng đến chỗ góc đường lại có chữ lớn “CHUYỂN”.

Lục Tiểu Phụng liền chuyển hướng. Sau khi chuyển qua mấy khúc quanh hai người đi lên thạch đài. Trước mặt lại hiện ra chữ “ĐÌNH”.

Lục Tiểu Phụng liền dừng lại.

Hoa Mãn Lâu dĩ nhiên cũng phải dừng theo, nhưng gã không nhin được hỏi:

-Tại sao công tử đột nhiên dừng bước ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì trong này có chữ “ĐÌNH”.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Người ta bảo dừng là công tử dừng lại ư ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Không dừng thì làm thế nào ? Trong này có một trăm lẻ tám chỗ đặt cơ quan mai phục, huynh đài có biết ở những nơi nào không ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Không biết. Ngay một chỗ cũng không hay.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Sao huynh đài không đánh bạo đi nữa ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tiếp tục đi về phía trước có thể đụng phải mai phục. Tại sao mình không đánh bạo

dừng lại ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Phải lắm ! Phải lắm ! Họ bảo đừng là ta đừng. Họ muốn ta đi là ta đi.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Dường như người ta bảo sao, công tử cũng theo lời. Thật là hiếm có !

Lục Tiểu Phụng nói:

-Mình đã ngoan ngoãn, người ta bảo sao làm vậy thì tội gì người ta còn đối nghịch với mình ?

Hoa Mãn Lâu cũng không nhịn được bật cười nói:

-Bất luận công tử làm việc gì dường như cũng có biện pháp ly kỳ cổ quái của riêng mình. Nhưng tiểu đệ thủy chung không hiểu biện pháp của công tử là đúng hay sai trật.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp trả lời, đột nhiên phát giác ra tấm thạch đài hai người đứng lên dần dần tụt xuống.

21. Bốn Vua Giả Ngồi Trong Mật Thất

Sau Lục Tiểu Phụng phát giác ra mình đang ở trong tòa thạch thất hình lục giác.

Trên bàn đã bày sẵn hai bát rượu. Mặt bàn viết một chữ “Uống” rất lớn.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Xem chừng người chịu nghe lời quả có chỗ tử tế.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Cái gì tử tế ? Mời công tử uống rượu chẳng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế ! Lần này người ta mời tại hạ uống rượu, lần sau không chừng họ còn mời ăn thịt.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Đây đúng là rượu Lư Châu đại khúc. Xem chừng Diêm đại lão bản quả nhiên đã lấy ra một thứ rượu ngon.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Nhưng rượu ngon chẳng thể dùng mãi để ngủ mà phải uống mới biết. Này !

Huynh đài uống một bát, tiểu đệ uống một bát.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Thứ rượu này uống một bát sợ say quá.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hay lắm ! Huynh đài không uống thì để tại hạ uống.

Chàng nâng bát rượu lên đổ vào miệng uống một hơi hết quá nửa bát.

Đột nhiên chàng phát giác Hoa Mãn Lâu biến đổi sắc mặt. Chàng không nhịn được dừng lại hỏi:

-Huynh đài khó ở chẳng ?

Hoa Mãn Lâu cả môi miệng cũng lợt lạt. Gã hét:

-Trong nhà này dường như có mùi vị đặc biệt. Công tử ngửi thấy gì không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chỉ ngửi thấy mùi rượu.

Hoa Mãn Lâu tựa hồ đứng không vững. Đột nhiên gã đưa tay ra sờ đến bát rượu cũng bưng lên uống một hớp.

Nét mặt gã đã biến thành màu xám như tro tàn, lập tức trở lại có sinh khí.

Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn gã cười nói:

-Té ra rượu này còn có thể dùng để chữa bệnh.

Chàng uống hết bát rượu của mình, bỗng phát giác dưới đáy bát có chữ “Liệt”.

Chàng liền cầm bát liệt ra đánh “choang” một tiếng. Bát đụng vào vách đá vỡ tan tành.

Bỗng chàng phát giác vách đá bắt đầu chuyển động để lộ ra một khuôn cửa ngầm.

Phía sau cửa là một trái núi. Lục Tiểu Phụng chưa đi xuống đã nhìn thấy một vùng Châu quang bảo khí.

Ruột núi trống rỗng trong phạm vi mấy chục trượng vuông. Nơi đây xếp từng đống Hồng anh thương, từng bó Quỷ đầu đao. Ngoài ra còn có những rương Hoàng kim, châu báu.

Trong đời Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ được thấy nhiều đao, thương và châu báu như ở đây.

Nhưng điều khiến cho chàng kinh dị chẳng phải là đao, thương châu báu mà là bốn người. Bốn ông già.

Bốn ông già này đều sắc mặt lợt lạt. Hiển nhiên vì đã lâu năm chưa được nhìn thấy

ánh dương quang.

Bốn lão già toàn mặc áo bào bằng ẩm thêu rồng, lưng đeo đai ngọc. Hiển nhiên phục sức như bậc đế vương.

Phía trong đặt bốn vò ghề chạm rồng vàng.

Một lão già ngồi trên ghế ngơ ngẩn xuất thần.

Một lão già đang cúi xuống gầy bàn toán. Miệng lão lầm nhảm tựa hồ tính toán của cải trong này.

Một lão đứng trước tấm gương đồng đang đếm những sợi tóc bạc trên đầu.

Còn một lão nữa hai tay chấp sau lưng bước lui rồi lại bước tới. Lão vừa ngó thấy

bọn Lục Tiểu Phụng liền ra đón, dựng mặt lên, cất tiếng nghiêm khắc hỏi:

-Các người là hạng người nào ? Sao chưa thông báo đã dám sấn vào tẩm cung của cô gia ? Chẳng lẽ các người chưa biết hành động táo bạo này là phạm tội lăng trì ?

Thái độ nghiêm nghị, nét mặt trang trọng của lão quả có khí phách một bậc đế vương, chứ chẳng phải chuyện đùa.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt. Chàng không nhin được hỏi lại:

-Theo lời lão nhân gia thì đây là hoàng cung hay sao ?

Lão già đáp:

-Cô gia là Đại Kim Bằng Vương đời thứ mười ba của Kim Bằng Vương Triều.

Lục Tiểu Phụng lại m6ột phen sửng sốt. Chàng đứng ngẩn mặt ra tựa hồ không ngờ ở trong này cũng có Đại Kim Bằng Vương.

Ai mà hiểu được Đại Kim Bằng Vương ở trong này mà lại không phải chỉ có một vị.

Lão già vừa nói dứt lời, ba lão kia lập tức xông cả lại cướp lời:

-Người chớ nghe lão điên khùng này hồ ngôn loạn ngữ. Cô gia mới chân chính là Đại Kim Bằng Vương. Còn lão chỉ là của giả.

Sau cả bốn vị tranh nhau lên tiếng:

-Ta mới là Đại Kim Bằng Vương chân chính còn ba lão kia đều mạo xưng.

Lúc này bốn lão tranh chấp nhau đỏ mặt tía tai. Bao nhiêu khí phách vương giả vừa

rồi đều mất hết, chẳng còn ra thể thống gì nữa.

Lục Tiểu Phụng chợt phát giác ra họ toàn là người điên hay ít ra cũng mắc chứng rồ dại.

Gặp phải hạng người này biện pháp hay nhất là chuẩn đi cho rảnh.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng dù có được hết thảy vàng bạc châu báu trên đời mà phải lưu lại trong khoảng khắc chàng cũng không ham.

Khốn nỗi lúc Lục Tiểu Phụng muốn lui ra mới phát giác cửa thạch thất đã đóng lại.

Bốn lão già bao vây chàng tới tấp tranh nhau hỏi:

-Người coi bọn ta ai là Đại Kim Bằng Vương chân chính ? Người cứ theo lương tâm mà nói thẳng.

Bộ mặt lợt lạt, suy nhược của bốn lão già đột nhiên đều lộ vẻ điên khùng, đánh

ác.

Lục Tiểu Phụng biết rằng mình trở bất cứ ai là Đại Kim Bằng Vương chân chính thì ba lão kia cũng lập tức liều mạng với mình.

Trong đời chàng chưa từng gặp cảnh ngộ nào đáng tức cười lại đáng sợ như bữa nay.

Giữa lúc ấy bỗng nghe ba tiếng chuông rất lọt tai. Mặt sau vách núi lộ ra một khuôn cửa.

Bốn gã thiếu niên mình mặc áo hoàng bào theo kiểu nội giám, tay mỗi người bưng một hộp thực phẩm sơn đỏ nối đuôi nhau đi ra.

Bốn lão lập tức trở về ngồi trên ghế chạm rồng, vẻ mặt lại biến thành nghiêm chỉnh

trang trọng.

Bốn thiếu niên chia nhau quỳ xuống trước mặt bốn lão già. Hai tay bưng hộp thực phẩm dâng lên, miệng hô:

-Xin bệ hạ dùng ngự thiện.

Lục Tiểu Phụng càng điên đầu vì chàng nghĩ đến bể óc cũng không sao hiểu được vụ này là thế nào ?

Chàng tự hỏi:

-Chẳng lẽ bốn lão này đều cũng là Đại Kim Bằng Vương cả ? Không thì tại sao lại có bọn nội giám châu hầu cơm nước cho họ.

Rồi chàng tự nhủ:

-Không thể thế được. Hiển nhiên đây là sản nghiệp riêng tư của Hoắc Hưu. Sao lại có bốn ông vua dùng chốn này làm tắm cung ?

Khuôn cửa ở vách núi mặt sau còn bỏ ngỏ. Chàng lén lút kéo áo Hoa Mãn Lâu cùng nhau chuồn qua.

Phía sau cửa lại là một đường hầm. Cuối đường hầm lại có từng cửa nữa. Hai người đẩy khuôn cửa này ra quả nhiên ngó thấy Hoắc Hưu.

Hoắc Hưu mặc xiêm áo bằng vải màu lam trải qua nhiều lần giặt dũ đã phai màu gần như áo trắng. Chân lão xỏ đôi giày rách. Lão ngồi dưới đất đang hâm rượu trong

một cái bình thiếc cũ kỹ đặt trên lò lửa bằng đất nặn.

Mùi rượu thơm ngát.

Mùi thơm dần dục trộn lẫn vào không khí trong hầm khiến ai cũng ngửi thấy.

Cái hỏa lò bằng đất nung tuy bé nhỏ nhưng cũng đủ làm tiêu tan khí hàn lạnh để trở

nên ấm áp dễ chịu.

Lục Tiểu Phụng nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

-Quả nhiên tại hạ đã tìm đúng chỗ mà đến nơi cũng vừa đúng lúc.

Hoắc Hưu cũng thở dài:

-Lão phu không sao hiểu được cha này, vì lẽ gì cứ đúng lúc mình có rượu uống là lại tìm đến.

Lão tửm tửm cười quay đầu lại. Cặp mắt sáng lên khiến cho con người tuổi tác già nua hãy còn lộ ra sinh khí bông bột. Lão nói tiếp:

-Công tử không sợ dơ áo thì ngồi xuống đây uống một chung.

Lục Tiểu Phụng ngó lai5 màu áo tươi thắm của mình, lại nhìn đến quần áo cũ kỹ phai màu trên mình Hoắc Hưu, chàng không nhịn được cười rộ :

-Giả tỷ bọn tại hạ sau này giàu có chắc cũng mặc quần áo theo kiểu lão gia.

Hoắc Hưu “ủa” lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Thứ y phục này chỉ có các bậc đại phú ông mới xứng, còn bọn tại hạ chưa đáng.

Hoắc Hưu hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì lẽ con người lúc có tiền thì bất luận áo nào cũng không coi vào đâu.

Hoắc Hưu mỉm cười nói:

-Đáng tiếc là ông bạn vĩnh viễn chẳng bao giờ phát tài được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoắc Hưu đáp:

-Vì ông bạn thông minh quá. Những người quá thông minh chẳng một ai có tiền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lần trước chúng ta gặp nhau lão, lão nhân gia đã bảo tại hạ chẳng sớm thì muộn cũng có dịp đại phát tài kia mà ?

Hoắc Hưu đáp:

-Vì lần trước lão phu chưa phát giác ra ông bạn là người thông minh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vậy lão nhân gia phát giác ra từ hồi nào ?

Hoắc Hưu đáp:

-Vừa mới đây.

Lục Tiểu Phụng cười hề hề.

Hoắc Hưu lại nói tiếp:

-Ngoại trừ ông bạn, e rằng không còn một người thứ hai nào đến đây tìm kiếm lão

phu được thuận lợi như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng vì người khác đều không biết nghe lời như tại hạ ?

Hoắc Hưu gật đầu đáp:

-Ngó thấy chữ “Đẩy” ở trên cửa, mười người ít ra có đến chín không chịu đẩy cửa. Không đẩy cửa là không vào được. Ngó thấy chữ “Chuyển” thì lại không chuyển hướng. Bất luận là ai cũng dừng hòng ra khỏi Cửu khúc mê trận của lão phu. Coi thấy

chữ “Đình” mà không dừng lại thì dù chẳng bị loạn tiễn bắn trúng như lông nhím, cũng lẫn vào vạc dầu trút hết lần da.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng cái đáng sợ nhất là Mê Hồn hương ở căn nhà bên trên. Cả Hoa Mãn Lâu suýt nữa cũng bị té xỉu. Người nghĩ ra được trong hai bát rượu chẳng những không có

thuốc độc mà lại còn pha thuốc giải mới thật là hiểm.

Hoắc Hưu đáp:

-Thế mà công tử đã nghĩ tới.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Tại hạ chỉ biết Hoắc tiên sinh ít ra là không muốn cho bạn hữu mắc bẫy, vì bạn hữu của tiên sinh chẳng được mấy người, chết tên nào mất tên ấy. Còn tiên sinh tử tế

hay tôi bại tại hạ thật chưa rõ.

Hoắc Hưu sáng mắt lên nhìn thẳng vào mặt chàng hồi lâu, bỗng cất tiếng hỏi:

-Công tử còn biết được điều gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng cũng ngưng thần nhìn lão hồi lâu mới thủng thẳng đáp:

-Tại hạ còn biết tiên sinh không phải họ Hoắc. Đích danh tiên sinh là Thượng Quan

Mộc.

Hoắc Hưu vẫn không thay đổi sắc mặt, điềm nhiên nói:

-Đúng rồi !

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tiên sinh cùng Diêm Thiết San, Độc Cô Nhất Hạc nguyên là trọng thần ở Kim Bằng vương triều.

Hoắc Hưu đáp:

-Phải rồi !

Thái độ lão rất bình tĩnh, không tỏ ra bấn loạn hay hối hận chút nào.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Hồi Kim Bằng vương triều tan vỡ, các vị chịu mệnh nhà vua ủy thác tiểu vương tử,

đem hết tiền của châu báu trong kho chạy vào Trung thổ ...

Hoắc Hưu đáp:

-Phải rồi !

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Nhưng sau đó các vị thấy lợi quên nghĩa, nuốt hết món tiền bạc của cải này. Các vị vào Trung thổ rồi đi lánh mình một nơi, không chịu tuân theo lời ước tìm kiếm và

chiếu cố cho Đại Kim bằng vương thứ mười ba ...

Hoắc Hưu ngắt lời:

-Trật rồi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Trật ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Chỉ trật có một điểm mà thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Điểm nào ?

Hoắc Hưu đáp:

-Kẻ thất ước không phải là bọn lão phu mà là Tiểu vương tử lưu vong theo Thượng Quan Cẩn.

Lục Tiểu Phụng nghe nói không khỏi ngẩn người. Chàng thật không nghĩ tới điểm này, mà chàng cũng không tin lời lão.

Hoắc Hưu nói tiếp:

-Tiểu vương tử chẳng những không đến chỗ ước hẹn với bọn lão phu mà còn muốn lánh mặt bọn lão phu nữa. Bọn lão phu tìm kiếm y mấy chục năm vẫn không tìm ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh nói vậy thì ra Tiểu vương tử trốn lánh các vị chứ không phải các vị trốn

lánh Tiểu vương tử ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Đúng thế !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các vị trọng thần chịu mệnh nhà vua ủy thác cô nhi, lại đem theo một số tài

nguyên rất lớn của Đại Kim Bằng Vương thì sao Tiểu vương tử lại trốn lánh các vị ?

Chẳng lẽ y mắc bệnh điên khùng ?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

-Vì món của cải đó chẳng phải của Tiểu vương tử mà là của Kim Bằng vương triều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Của Kim Bằng vương triều cũng là của Tiểu vương tử chứ có khác gì ?

Hoắc Hưu đáp:

-Khắc hằn, mà là sự khác biệt rất lớn.

Lục Tiểu Phụng “ủa” một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Hoắc Hưu nói:

-Nếu Tiểu vương tử thừa nhận món tài nguyên đó thì phải nghĩ cách lợi dụng tiền tài để đoạt lại Vương quyền mà Kim Bằng vương triều đã làm mất đi. Vụ này há phải

chuyện dễ dàng ? Chẳng những y phải chịu đựng bao nhiêu gian lao khổ sở mà còn không biết mất mạng lúc nào.

Lục Tiểu Phụng đồng ý về điểm con người sinh vào nhà đế vương thật có lúc nguy hiểm vô cùng ! Câu tục ngữ “Nguyện đời đời kiếp kiếp đừng sinh vào nhà đế vương” là câu nói cay đắng người thường không thể hiểu được.

Cặp mắt Hoắc Hưu lộ vẻ bi thương và không biết làm thế nào. Lão chậm rãi nói:

-Đáng tiếc là Tiểu vương tử của bọn lão phu không phải là con người như Hán Quang Võ.

Lục Tiểu Phụng không nhận được hỏi:

-Y là hạng người nào ?

Hoắc Hưu đáp:

-Y giống hệt Lý Hậu Chủ, là một thi nhân. Y còn giống Tống Huy Tôn là nhà danh họa. Từ thuở nhỏ y đã được người ta kêu là “Thi, Thư, Họa, tam tuyệt”.

Hoắc Hưu thở dài nói tiếp:

-Con người như vậy dĩ nhiên bản tính điềm đạm. Y chẳng quan tâm gì đến sự đắc thất về vương vị, chỉ mong được ngâm thơ uống rượu, tiêu dao ngày tháng cho hết đời

một cách bình tĩnh. Huống chi ...

Lục Tiểu Phụng hỏi ngay:

-Huống chi làm sao ?

Hoắc Hưu đáp:

-Số tiền tài của Thượng Quan Cẩn đem đi đủ cho bọn họ sống một đời ung dung nhàn hạ.

Lục Tiểu Phụng không nói nữa, nhưng chàng lặng lẽ chẳng phải là tỏ ra đã tin tưởng Hoắc Hưu.

Hoắc Hưu hỏi:

-Công tử vẫn không tin chẳng ?

Lục Tiểu Phụng vẫn ngồi yên.

Hoắc Hưu lại nói:

-Bọn lão phu vì muốn phục hưng Kim Bằng vương triều mà chuẩn bị quân lương cùng vũ khí. Chắc vừa rồi công tử đã thấy rõ.

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu.

Hoắc Hưu lại nói:

-Bọn lão phu lợi dụng tài sản của Kim Bằng vương triều thật không phải ít, việc lợi

dụng này chẳng qua là để du thuyết các vị trọng thần tại triều đình quý quốc về việc

mượn binh cứu sự, nhưng Tiểu vương tử không hiện diện mà hành động chẳng hóa ra xuất sư vô danh ư ?

Lão nói vậy khiến cho Lục Tiểu Phụng chẳng thể không tin. Chàng không nhận được hỏi:

-Giả tử Tiểu vương tử thực sự lánh mặt các vị thì sao bây giờ đột nhiên lão lại muốn

kiếm các vị ?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

-Trước kia cũng chẳng phải không có người đến kiếm bọn lão phu.

Lục Tiểu Phụng lại “ủa” một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Hoắc Hưu liền hỏi:

-Hắn các vị đã ngó thấy bốn lão ngoài kia rồi ?

Lục Tiểu Phụng chợt tỉnh ngộ hỏi:

-Chẳng lẽ hết thấy mọi người đó đều mạo xưng Đại Kim bằng vương đến đây để mưu tranh đoạt của cải ?

Hoắc Hưu gật đầu hững hờ đáp:

-Bọn họ muốn phát tài, lão phu liền cho họ được nhìn thấy vàng bạc châu báu vào một buổi tối. Bọn họ muốn mạo xưng đế vương lão phu cũng cho họ mặc áo long bào ngồi lên Vương vị. Tuy bọn họ định lừa gạt lão phu mà lão phu đối đãi với họ chẳng

có điều gì khiếm khuyết.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

-Nhưng xem chừng tiên sinh cũng chẳng phải là người quân tử, vì người quân tử không khi nào dùng cách này đối đãi với họ.

Thực ra chàng không thể thừa nhận lão dùng biện pháp đó đối đãi với hạng người kia là hợp lý.

Hoắc Hưu nói:

-Vụ này là một bí mật trọng đại, ngoài bốn người bọn lão phu và Tiểu vương tử, không một ai hay biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đã thế thì sao bọn họ lại biết được ?

Hoắc Hưu đáp:

-Bọn họ không biết đâu.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra, chàng không hiểu ý tứ câu nói của Hoắc Hưu.

Hoắc Hưu lại nói:

-Biết vụ này là một người khác. Bọn họ chẳng qua bị nhân vật đó lợi dụng để làm bù nhìn mà thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhân vật đó là ai ?

Hoắc Hưu đáp:

-Không hiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bọn họ cũng không biết ư ?

Hoắc Hưu cười lạt đáp:

-Giả tử công tử là nhân vật đó, dĩ nhiên công tử cũng chẳng để lộ chân tướng để gặp người ta.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Tại hạ không thể đâu.

Hoắc Hưu nói:

-Bọn họ chỉ được gặp nhân vật đó cả thấy ba lần mà mỗi lần dung mạo một khác.

Nếu không vì người đó chẳng thể thay đổi được thanh âm thì cũng không tin đúng là

một người.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Xem chừng nhân vật đó chẳng những kế hoạch thần bí mà còn là một tay cao thủ rất tinh thông về thuật hóa trang.

Hoa Mãn Lâu ngồi yên từ nãy tới giờ bỗng lên tiếng:

-Những tay cao thủ chân chính về thuật hóa trang có thể cải biến được cả thanh âm.

Lục Tiểu Phụng lại “ủa” lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Thuật hóa trang tức là “nhân thuật” của người trên Phù Tang tam đảo ở Đông Doanh. Trong thuật này có một thứ công phu nếu luyện thành thì có thể kiềm chế được da thịt ở cổ họng khiến cho thanh âm hoàn toàn biến đổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Biến đổi đến trình độ cả huynh đài cũng không phân biệt được ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Công phu đó luyện thành xuất thần nhập hóa thì cả tiểu đệ cũng không phân biệt nổi.

22. Chặt Chân Rồi Khó Nối Điều Tra

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

-Chẳng lẽ vị Đại Kim Bằng Vương đứng ra mời bọn tại hạ cũng là giả mạo ?

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu nhờ Tư Không Trích Tinh đi lấy cấp Đan Phụng công chúa vì mục đích điều tra cho rõ chân giả, nhưng đáng tiếc y lại là bằng hữu của công tử.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng về sau tiên sinh cũng kể như đắc thủ rồi. Rút cục Thượng Quan Đan Phụng vẫn lọt vào tay tiên sinh.

Hoắc Hưu hỏi:

-Ai bảo y lọt vào tay lão phu ?

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi lại:

-Chẳng lẽ không đúng ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Không có đâu.

Lục Tiểu Phụng sững sốt. Chàng biết Hoắc Hưu không phải là người nói dối.

Hoắc Hưu không nói dối thì tại sao Thượng Quan Đan Phụng lại mất tích ?

Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra mà cũng chẳng một ai nghĩ ra được.

Hoắc Hưu lại nói:

-Cho đến bây giờ, lão phu vẫn chưa gặp Đan Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cả Thượng Quan Phi Yến tiên sinh cũng chưa gặp ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Ngay cái tên này lão phu cũng không nghe ai nói đến.

Lục Tiểu Phụng càng nghĩ càng không hiểu. Vụ này biến hóa bất rất phức tạp lại kỳ bí vô cùng, hoàn toàn ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Chàng nhăn nhó cười nói:

-Chẳng lẽ Diêm Thiết San nghe nói tại hạ biết vụ bí mật kia mà muốn đuổi đi. Có thể lão cho là tại hạ thông suốt rồi đến mưu đoạt chỗ của cải này.

Hoắc Hưu đáp:

- -

-Lúc đó chắc công tử tưởng là vì vụ bí mật bị phanh phui mà lão thẹn quá hóa giận.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận lão nói đúng.

Bây giờ chàng đã hiểu rõ vì lẽ gì mà trước khi lâm tử Diêm Thiết San ngón Thượng Quan Đan Phụng lộ vẻ kỳ quái. Nhưng chàng lại tự hỏi:

-Chẳng lẽ Thượng Quan Đan Phụng chính là hung thủ giết người để mưu đoạt tài sản ?

Chàng không thể tin được.

Nếu cuộc này chỉ là một chuyện lường gạt thì tại sao nhiều người ngăn trở chàng can thiệp vào ? Tại sao Thanh Y Lâu lại phái người đến ngăn trở không muốn chàng gặp mặt Đại Kim Bằng Vương ?

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi:

-Tiên sinh gặp Tiểu vương tử kia lần sau cùng vào hồi nào ?

Hoắc Hưu đáp:

-Đã hơn bốn chục năm rồi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Khi đó y bao nhiêu tuổi ?

Hoắc Hưu đáp:

-Khi đó ngài mới mười ba tuổi.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Ngày ấy Tiểu vương tử mới mười ba tuổi nhưng cách đây hơn bốn chục năm thì bây giờ y cũng đã già rồi.

Hoắc Hưu thở dài sườn sượt đáp:

-Tuế nguyệt vô tình đưa con người vào cảnh già nua.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Nếu vậy làm sao tiên sinh phân biệt được con người già sáu chục tuổi đúng hay không là Tiểu vương tử mười ba tuổi ngày trước ?

Hoắc Hưu trầm ngâm đáp:

-Trong vụ này cũng có điều thần bí không ai hiểu được.

Hoa Mãn Lâu không hỏi nữa vì gã công nhận mỗi người đều có quyền giữ kín điều thần bí của mình.

Nhưng lại nghe Hoắc Hưu nói:

-Lão phu đã tín nhiệm các vị, vui lòng nói điểm thần bí đó ra cho các vị hay.

Hoa Mãn Lâu trầm lặng tỏ vẻ rất cảm kích vì được con người như Hoắc Hưu tín nhiệm không phải là chuyện dễ.

--

Hoắc Hưu nói tiếp:

-Mỗi đời đế vương ở Kim Bằng vương triều ngày trước ngay lúc sinh ra đã có dị tướng. Bàn chân mỗi vị đều có sáu ngón.

Lục Tiểu Phụng chợt tỉnh ngộ nói:

-Tiên sinh nhân điểm này mới phát giác ra bốn lão già ngoài kia đều giả mạo.

Hoắc Hưu gật đầu đáp:

-Điểm bí mật này dù có người biết đến cũng chẳng dễ gì mà ngụy trang được. Lão phu cho tới ngày nay vẫn chưa phát hiện ra người thứ hai nào bàn chân sáu ngón.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ cũng chưa thấy một người nào như vậy.

Hoắc Hưu cười nói:

-Cả hạng người bốn hàng lông mày cũng ít lắm.

Lục Tiểu Phụng cũng cười ồ.

Hoắc Hưu lại nói:

-Bây giờ công tử chỉ có cách bảo họ trệt giấy ra coi bàn chân xem mấy ngón là phân biệt được Đại Kim Bằng Vương chân hay giả.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cái đó kể ra cũng không khó.

Hoắc Hưu mỉm cười nói:

-Trệt giấy đàn ông so với thoát xiêm y phụ nữ quả có phần dễ hơn.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tiên sinh quả không phải là quân tử, hoàn toàn không phải.

Hoắc Hưu lại thở dài đáp:

-Muốn làm quân tử còn dễ, muốn làm tiểu nhân như lão phu mới là chuyện khó.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu ý lão. Bất luận là ai có nhiều cửa cải như vậy muốn giữ cho kỹ đều phải lấy lòng dạ kẻ tiểu nhân để đề phòng người khác.

Hoắc Hưu lại nói:

-Nếu lần này mà Đại Kim Bằng Vương đúng là Tiểu vương tử ngày trước thì lão phu cũng bỏ được gánh nặng trên vai xuống. Không thì ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Không thì tại hạ cũng mời lão tới đây để làm bạn với bốn lão kia.

oOo

--

Khi bọn họ ra khỏi hang núi thần bí, trời đã lơ mờ sáng.

Nghẹn gió xuân lành lạnh mà mới mẻ. Núi hoa bao phủ một làn xanh biếc, những hạt sương mát trên ngọn cỏ dưới ánh dương quang đứng xa trông như những hạt trên châu bóng bẩy.

Phong cảnh này thật là huyền diệu !

Lục Tiểu Phụng hít mạnh một hơi chân khí nhả nhó cười nói:

-Tại hạ tiên cảm không sai lầm. Quả nhiên bữa nay gặp việc kỳ quái.

Vụ này phát triển và biến hóa thật không ai tưởng tượng ra được.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi:

-Công tử tính trên đời này quả có người hai bàn chân đều sáu ngón thật không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không biết vì chưa gặp ai như vậy.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nếu trên đời không có hạng người như vậy thì chúng ta vĩnh viễn không bao giờ tìm được Đại Kim Bằng Vương. Lời Hoắc Hưu nói nếu không phải là chuyện thật biến thành chuyện thật liệu được chăng ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, bỗng cười đáp:

-Tại hạ chỉ biết trên đời chẳng có việc gì là không có thì những người kỳ dị cũng có được.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Đúng thế ! Đã có người bốn hàng lông mày thì làm sao lại chẳng có người bàn chân sáu ngón ? Đáng tiếc bốn hàng lông mày của công tử chỉ còn lại hai hàng.

Lục Tiểu Phụng sờ lên môi đáp:

-Lần này thì huynh đài trật rồi, vì huynh đài quên một điều.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Điều gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hàm râu người ta cạo đi nhưng rồi lại mọc dài ra.

Chàng vừa dứt lời bỗng thấy một cô gái như quỷ mỹ từ trong rừng dần dựa sương

mù hiện ra.

Sắc mặt thị lợt lạt tiêu tụy vì nhọc mệt, nhưng mỹ lệ phi thường.

Lục Tiểu Phụng nhận ra thị là liên hỏi:

-Diệp Tú Châu cô nương đây ư ?

Diệp Tú Châu gật đầu.

--

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng Diệp cô nương ở đây chờ ai ?

Diệp Tú Châu lắc đầu :

-Tiện thiếp ở đây từ tối hôm qua cho tới bây giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Để làm gì ?

Diệp Tú Châu mặt buồn rười rượi đáp:

-Bọn tiện thiếp ở đây mai táng gai sư cùng tiểu sư muội. Đại sư thư mệt quá rồi, tiện thiếp ... cũng không ngủ được.

Thị là một người thành thực nhất trong đám Nga Mi Tứ Tú. Vừa thấy nam nhân, thị cơ hồ nói không ra lời.

Lục Tiểu Phụng thở dài. Lòng chàng cảm thấy hối hận với cô gái này mà không biết nói sao.

Diệp Tú Châu ngập ngừng:

-Bọn tiện thiếp không rượt theo Tây Môn Xuy Tuyết. Nên bây giờ ... cũng không biết tam sư muội còn sống hay chết ...

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ sẽ kiếm y về cho các cô.

Diệp Tú Châu cúi đầu xuống hồi lâu mới nói:

-Tiện thiếp còn một điều muốn nói cho công tử hay ...

Lục Tiểu Phụng chờ thị nói ra.

Diệp Tú Châu ấp úng:

-Nguyên câu này ... tam sư muội đã muốn cáo tố các vị ... nhưng y lại chưa nói ra.

Đó là ... đó là ...

Thanh âm cô đột nhiên nghẹn ngào. Cô từ từ đưa tay áo lên lau giấu lệ, nói tiếp:

-Lần này gia sư đến Quan Trung thì lão nhân gia được tin biết là Thanh Y đệ nhất lâu ở trên núi phía sau Châu quang bảo khí các.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được lên tiếng:

-Bất luận là ai lượm được tin này chưa chắc đã hoàn toàn chính xác.

Diệp Tú Châu đột nhiên ngừng mặt lên nói:

-Nhưng tam sư muội đã vì câu này mà bị người ám toán. Hiển nhiên có kẻ không muốn y nói câu này ra. Tiệp thiếp nhận thấy câu này rất hệ trọng mới cho công tử biết.

Mắt thị lộ vẻ bi phẫn, thanh âm cũng lớn hơn.

--

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Tại hạ biết cô có lòng tốt. Nếu tại hạ điều tra được vụ này nhất định sẽ cho cô hay.

Diệp Tú Châu cúi đầu xuống trầm lặng hồi lâu mới khẽ cất tiếng hỏi:

-Bây giờ hai vị định đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đi coi người bàn chân mọc sáu ngón.

Diệp Tú Châu lại ngừng đầu lên kinh hãi ngó chàng một lúc rồi đột nhiên trở gót đi rất mau.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Tiểu đệ chắc y tưởng công tử là người điên.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nhăn nhó cười đáp:

-Chính tại hạ cũng thấy mình có chút điên khùng.

Dãy hành lang âm u lại vắng vẻ. Hai người vừa đến tận đầu liền có kẻ chạy vào thông báo Đại Kim Bằng Vương.

Hoa Mãn Lâu không nhin được khẽ hỏi:

-Công tử có chắc phần nào sẽ trụt được giày của lão không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không chắc phần nào.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Nhưng công tử đã nghĩ rra biện pháp gì chưa ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhiều biện pháp lắm, nhưng không biết nên dùng thứ nào.

Hoa Mãn Lâu giục:

-Công tử thử nói cho tiểu đệ nghe.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ giả vờ đánh rớt bình nước cho bắn vào chân lão rồi cố ý khen đôi giày đẹp,

xin lão tụt ra cho coi.

Hoa Mãn Lâu chau mày

-Công tử có cho biện pháp này là ngu xuẩn không ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Dĩ nhiên tại hạ biết lắm, nhưng nhân chuyện ngu xuẩn này biết đâu tại hạ không nghĩ ra được cách không ngu xuẩn.

Chàng không nói nữa vì lúc này cửa đã mở ra.

--

Đại Kim Bằng Vương ngồi trên cổ ghế rộng rãi mà thoải mái, vẻ mặt ra chiều cao hứng và nóng nảy. Lão không chờ hai người vào tới nơi đã cất tiếng hỏi:

-Hai vị đã kiểm thấy ba tên phản thần chưa ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chỉ kiểm thấy hai tên.

Đại Kim Bằng Vương mắt sáng lên hỏi:

-Chúng ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Họ chết rồi.

Đại Kim Bằng Vương động dung hỏi:

-Làm sao họ chết ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Con người ai mà không chết ?

Chàng đáp câu này tỏ ra bụng còn mãi nghĩ đâu đâu, vì chàng không ngó thấy chân

Đại Kim Bằng Vương ...

Trên đầu gối Đại Kim Bằng Vương phủ một tấm đệm thêu rồng vàng tựa hồ lão sợ lạnh.

Hoa Mãn Lâu thuật vắn tắt lại những sự đã trải qua rồi nói:

-Bọn tại hạ không tìm thấy Hoắc Hưu vì hắn vốn là người rất khó kiếm.

Đây là lần đầu tiên gã nói dối và gã phát giác ra nói dối không phải là chuyện khó

khăn.

Lúc gã nói dối câu này trong lòng cảm thấy không có lỗi gì với ai.

Đại Kim Bằng Vương thở dài sườn sượt nói:

-Ta muốn gặp hắn một lần thử xem chúng còn mặt mũi nào nhìn thấy ta không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

-Tại hạ cũng thấy mặt một người.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

-Ai ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Chu Đình.

Đại Kim Bằng Vương chau mày nói:

-Ta đang muốn hỏi các vị về Chu Đình và đã phái người đi mời hai lần vẫn không thấy y tới.

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm một lúc rồi cười nói:

--

-Chắc vì y vốn là người đại lãn.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên trầm trồ:

-Chà ! Tắm đệm này thêu rồng hay quá, trông như thật !

Càng nói câu này đã ngớ ngẩn, tiếp theo chàng lại làm một việc ngớ ngẩn.

Lục Tiểu Phụng vén tấm đệm lên rồi thộn mặt ra nhìn như người ngớ ngẩn thật.

Phần dưới hai ống quần Đại Kim Bằng Vương lòng thông vì chân lão đã đứt từ đầu gối.

Lão hỏi:

-Phải chăng công tử lấy làm kỳ tại sao không thấy chân ta ?

Lục Tiểu Phụng cười gượng lắm nhắm gật đầu.

Đại Kim Bằng Vương cười nói:

-Chân ta phải cái tật dễ uống rượu vào là đau đớn muốn chết. Con người nhiều tuổi

đam ra nhiều tật quáỉ gở.

Đây là lão nói thật. Lần trước Lục Tiểu Phụng đến cũng đã biết rồi.

Đại Kim Bằng Vương nhăn nhó cười đáp:

-Vì thế mà các hạ phải uống lén.

Đại Kim Bằng Vương đáp:

-Ta tưởng uống chút ít cũng chẳng hề gì, ngờ đâu ba chung rượu vào bụng rồi, hai chân sưng vù lên lại mừng mủ nữa. Vì thế ... ta đành liều kêu Liễu Dư Hận chặt cả hai chân.

Đột nhiên lão cười rộ nói tiếp:

-Bây giờ tuy ta cụt giò nhưng tha hồ uống rượu. Đêm nay ta định kiếm các vị uống một bữa để coi tửu lượng của lão già này còn có thể theo kịp bọn thiếu niên các vị nữa không ?

Lục Tiểu Phụng trông lão cười gượng.

Đại Kim Bằng Vương ngạo nghễ cười nói:

-Giả tử các vị đến đây mấy bữa trước, ta quyết đưa hai cái chân chặt ra rồi cho

các

vị coi. Các vị mới biết dù ta đã già nua mà hào khí chẳng kém những bậc tráng sĩ
chặt

tay khi bị rắn cắn.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

-Hiện giờ hai cái chân đó đâu rồi ?

Đại Kim Bằng Vương đáp:

-Ta đã đốt hết.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Đốt ư ? Tại sao lại đốt đi ?

Đại Kim Bằng Vương đáp:

-Hai cái chân kia kìm hãm ra mười năm không được uống rượu thì con tiếc cái gì
mà không đốt ? Chẳng lẽ đặt nó lên bàn thờ dùng hương hoa mỹ tửu để cúng tế
chẳng?

Lục Tiểu Phụng không biết nói sao, chỉ giương cặp mắt tròn tròn nhìn lão. Lúc
này vẻ mặt lão đã kiêu ngạo lại ra chiều đắc ý khiến chàng càng nhìn càng thộn
mặt

ra.

Trên dãy hành lang hai người từ từ đi ra.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cười nói:

-Thế là bây giờ công tử được coi như đã giải quyết xong một vấn đề rắc rối.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Công tử không phải nghĩ cách trút giận của Đại Kim Bằng Vương, bởi chân lão
không mang giày được nữa.

Lục Tiểu Phụng bực mình hỏi:

-Huynh đài biển thành con người hoạt kê từ hồi nào ?

Nhưng vụ này thực ra không phải hoạt kê.

Bây giờ Hoắc Hưu chẳng còn cách gì để nhận xét vị Đại Kim Bằng Vương này là
chân hay giả ?

Nếu bảo là chuyện ngẫu nhiên trùng hợp lão khó mà tin được. Trong thiên hạ làm
gì có chuyện trùng hợp như vậy ?

Còn bảo là không phải chuyện trùng hợp ngẫu nhiên thì sao Đại Kim Bằng Vương
lại biết chuyện thần bí mau lẹ đến thế ? Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu dời khỏi
tòa tiểu lâu của Hoắc Hưu liền đi thẳng về đây. Trừ phi Đại Kim Bằng Vương có
thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ, không thì chẳng tài nào lão biết trước là hai

người sắp

đến coi chân.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Nếu tại hạ uống rượu mà bị sưng chân thì không chừng cũng phải chặt đi.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Trên đời những người liều mạng để uống rượu cũng không phải ít.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng giục:

-Gian nhà này chắc vì huynh dài mà để lại. Sao huynh dài không ngủ đi ? Đừng quên tối hôm nay người ta lại tìm đến đấu tửu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Còn công tử thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ muốn đi kiếm một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Kiếm ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ nhiên là đi kiếm một nữ nhân.

Hoa Mãn Lâu sáng mắt lên nói:

-Phải đó ! Công tử nên đi kiếm ngay cô gái bàn chân mọc sáu ngón.

Lục Tiểu Phụng “ồ” một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Công tử đừng quên những con cháu hệ thống đích truyền của Đại Kim Bằng

Vương triều đều có sáu ngón chân. Thượng Quan Đan Phụng là con ruột của Đại Kim

Bằng Vương, nhất định bàn chân y cũng sáu ngón. Công tử ...

Gã không nói nữa vì đột nhiên phát giác Lục Tiểu Phụng đi rồi.

Trời đã huỳnh hôn. Trong vườn hoa nở rất đẹp. Mùi thơm ngào ngạt hòa lẫn vào trong làn gió, nhưng chẳng thấy bóng người nào.

Thượng Quan Tuyết Nhi cũng không thấy ở vườn hoa.

Lục Tiểu Phụng không phải đến đây để kiếm Thượng Quan Đan Phụng vì chàng đã biết Thượng Quan Đan Phụng không ở trong vườn này.

Đại Kim Bằng Vương chẳng hỏi han gì đến hành tung của con gái. Đây cũng là một chuyện rất kỳ quái.

Hiện giờ Lục Tiểu Phụng không rảnh để nghĩ tới vụ này, chàng chỉ mong được gặp Thượng Quan Tuyết Nhi cho lệ để hỏi thị một điều rất trọng yếu.

Khi chàng không muốn tìm thị thì thị cứ phát phơ trước mặt hoài. Bây giờ muốn kiếm thì lại chẳng thấy bóng con tiểu yêu đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, đi xuyên qua lối nhỏ giữa những luống hoa.

Đột nhiên chàng phát giác một khuôn cửa ở góc vườn.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Phía sau là một tòa viện nhỏ. Trong viện có một giếng nước.

Lục Tiểu Phụng đẩy cửa tiến vào chàng kiểm thấy Thượng Quan Tuyết Nhi ở đây.

23. Thượng Quan Phi Yến Lại Xuất Hiện

Con tiểu yêu tinh này dường như chỉ thích làm những chuyện quái đản.

Lúc này thị ngồi chồm hổm trong viện, gương cặp mắt thao láo nhìn khu đất trống trước mặt ngơ ngẩn xuất thần.

Trên mặt đất chẳng có gì, cả ngọn cỏ cũng không nổi.

Lục Tiểu Phụng cũng nghĩ không ra tại sao khu đất này lại trơ trụi. Chàng không nhận được cất tiếng hỏi:

-Tiểu biểu thư ! Cô coi cái gì vậy ?

Tuyết Nhi vẫn lặng thinh, cũng không quay đầu nhìn lại.

Dù là nhà học cứu đang khảo sát kinh điển tưởng cũng không chuyên tâm đến thế.

Con tiểu yêu quái đang coi chi vậy ? Lục Tiểu Phụng không khỏi động tính hiếu kỳ, chàng cũng ngồi xuống bên cạnh Tuyết Nhi. Mắt thị ngó về phương nào, chàng cũng ngó theo phương đó, nhưng chẳng thấy chi hết.

Hiển nhiên lâu ngày không gặp mưa, mặt đất đã khô cứng. Gần đó trong vườn hoa cỏ tốt tươi mà khu đất này àng khè không một tấc cỏ nào mọc được.

Giếng nước gần đó dường như đã lâu ngày không ai dùng đến. Cái cần trục trên miệng giếng bám đầy đất vàng khè.

Hai bên viện có mấy gian sương phòng cũ kỹ rách nát. Khóa cửa đã han rỉ.

Lục Tiểu Phụng quan sát hồi lâu mà không hiểu Tuyết Nhi ngồi đây làm chi ?

Đột nhiên thị lên tiếng:

-Đây là nơi khảo cứu Phật học của tổ phụ ta hồi lão nhân gia còn sinh thời.

Lục Tiểu Phụng đã biết tổ phụ thị ngày trước cùng với Hoắc Hưu vâng mệnh Vương triều ủy thác cô nhi. Lão chính là Thượng Quan Cẩn à cũng là hoàng thúc viển

phòng của Đại Kim Bàng Vương.

Tuyết Nhi nói tiếp:

-Sau khi tệt tổ phụ qua đời trước đây một năm, chẳng còn ai qua lại chốn này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô nương tới đây làm chi ?

Tuyết Nhi đột nhiên ngoẹo đầu trừng mắt hỏi lại:

-Câu này ta đang định hỏi công tử. Công tử tới đây làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ ... tại hạ đến kiếm cô.

Tuyết Nhi hỏi:

-Kiếm ta làm chi ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Đến thăm cô và chơi với cô một lúc cho đỡ buồn.

Tuyết Nhi dựng mặt lên cười lạt hỏi:

-Ta nói câu nào công tử cũng không tin thì còn có chuyện gì mà chơi ?

Lục Tiểu Phụng cười hề hề hỏi:

-Sao cô biết tại hạ chẳng tin cô câu nào ?

Tuyết Nhi đáp:

-Chính công tử nói ra như vậy.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái hỏi:

-Chẳng lẽ cô tưởng tại hạ nói câu gì cũng là thật cả ?

Tuyết Nhi giương cặp mắt lên nhìn chàng hồi lâu, bỗng thị mỉm cười.

Lục Tiểu Phụng cũng cười theo. Chàng chợt phát giác lúc thị cười ra vẻ một cô gái

vừa ngoan ngoãn vừa dễ bảo.

Tuyết Nhi bỗng dựng mặt lên hỏi:

-Công tử muốn chơi trò gì với ta thì chơi đi ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Tại hạ muốn hỏi cô gặp lệnh sư thư lần cuối cùng vào lúc nào ?

Tuyết Nhi đáp:

-Chính hôm y đưa Hoa Mãn Lâu về đây, mà cũng là ngày chúng ta ra đi tìm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sau khi cô trở về không gặp y lần nào nữa ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Không gặp nữa.

Mặt lộ vẻ bi thương, thị nói tiếp:

-Ngày thường y đối với ta rất tốt. Bình thời y ra đi, lần nào cũng để lời dặn ta,

nhưng lần này ... lần này nhất định y bị người giết chết rồi.

Lục Tiểu Phụng ra chiều suy nghĩ hỏi:

-Bình thời y có thường ra ngoài không ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ngày trước y không dám, sau khi tổ phụ qua đời, y biến thành lớn mật dần dần. Chẳng những nhiều lần ra đi mà thường thường đi hàng nửa tháng cũng chẳng trở về.

Ta hoài nghi y có tình nhân ở ngoài, nhưng y không chịu thừa nhận.

Thị lại nói thêm:

-Song thân sớm qua đời, chúng ta vẫn ở chung với tổ phụ. Y chẳng biết sợ trời sợ đất nhưng rất sợ tổ phụ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thúc thúc các cô trước nay không quản cố y hay sao ?

Tuyết Nhi lắc đầu đáp:

-Lão nhân gia có muốn quản cố cũng không được. Thậm chí có lần thúc thúc bỏ y vào phòng khóa lại mà y còn nghĩ cách chuồn ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bình thời lệnh thúc thúc đối đãi với lệnh thư thư có tử tế không ?

Tuyết Nhi đáp:

-Không tử tế đâu. Thúc thúc thường thóa mạ thư thư, bảo y làm bại hoại môn phong nhà Thượng Quan. Thư thư vẫn không để lòng.

Thị nghiêng răng nói tiếp:

-Vì thế mà ta hoài nghi lão nhân gia hạ sát thư thư.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng lệnh thư thư không chết đâu.

Tuyết Nhi hỏi:

-Ai bảo thế ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hoa Mãn Lâu mới gặp y cách đây chưa lâu.

Tuyết Nhi cười lạt hỏi:

-Gã ngó thấy thư thư ta ư ? Gã đui mắt chẳng khác gì giống dơi thì nhận thấy thư thư ta thế nào được ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y nghe rõ thanh âm lệnh thư thư nói chuyện.

Tuyết Nhi đột nhiên biến sắc nói:

-Nếu vậy thì nhất định Thượng Quan Đan Phụng đã mạo xưng y. Hai người này hao hao giống nhau. Hồi còn nhỏ thường bắt chước thanh âm của đối phương để nói chuyện. Một lần Đan Phụng bịt mắt bắt chước tiếng thư thư để gạt ta mà ta cũng mắc

lừa luôn.

Lục Tiểu Phụng không khỏi lộ vẻ kỳ quái. Vụ này càng đi vào chỗ kỳ bí càng khiến cho chàng thích thú.

Tuyết Nhi nắm chặt tay lại nói:

-Công tử nói vậy là ta hiểu ngay. Kẻ sát hại thư thư ta đích thị là y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô muốn nói Thượng Quan Đan Phụng chăng ?

Tuyết Nhi gật đầu đáp:

-Ngoài mặt tuy thị tử tế với thư thư thường nói y hoàn toàn giả trá vì y vẫn đem lòng ghen ghét với thư thư bởi đã kém thông minh lại thua bề xinh đẹp.

Thị không chờ Lục Tiểu Phụng lên tiếng, lại nói tiếp:

-Thị sát hại thư thư rồi còn cố ý mạo xưng thư thư ở trước mặt Hoa Mãn Lâu để các

vị tướng thư thư ta chưa chết.

Lục Tiểu Phụng thở dài không biết nói sao ? Lời Tuyết Nhi tuy có vẻ hoang đường nhưng chẳng phải hoàn toàn vô lý.

Tuyết Nhi đột nhiên nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng nói:

-Ta nhờ công tử giúp cho một việc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Giúp cô điều gì ?

Tuyết Nhi đáp:

-Giúp ta móc thi thể thư thư lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô nương đã biết thi thể lệnh thư thư chôn vùi ở đâu chưa ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ta biết rồi, nhất định ở nơi đây.

Lục Tiểu Phụng muốn cười nhưng không sao cười ra tiếng được.

Tuyết Nhi vẻ mặt nghiêm trang nói:

-Ta cứ tìm khu vườn hoa này mà rút cục tìm không ra. Bây giờ ta mới phát giác y nhất định giết chết thư thư ta rồi vùi xác ở đây.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

-Cô đã phát hiện ra điều chi ?

Tuyết Nhi đáp:

-Lúc tuổi già tổ phụ ta chẳng khác gì nhà sư, chẳng những không dầy xéo cả con kiến mà còn nghiền cơm nát để nuôi chúng. Vì thế trong viện này rất nhiều kiến.

Cô hứng khởi đỏ mặt lên nói tiếp:

-Thế mà bây giờ ta ngồi đây coi đến hai giờ chẳng thấy một con kiến nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì thế mà cô cho là ...

Tuyết Nhi ngắt lời:

-Ta nhận ra khu đất này nhất định có chất độc nên cả con kiến cũng không dám bén mảng tới.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi:

-Có chất độc ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Nhất định y dùng độc được sát hại thư thư. Bây giờ chất độc từ thi thể thư thư tán

ra thấm vào đất nên cả khu đất này cũng bị độc tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đất cũng bị độc tử ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Hửn chứ. Đất cũng có sống có chết. Đất sống hoa cỏ mới nảy nở mới có sâu kiến.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Cô nghĩ ngợi nhiều quá. Con người con nhỏ tuổi đã nghĩ vợ nghĩ vẫn là đi mau đến

chỗ già nua.

Tuyết Nhi trợn mắt lên hỏi:

-Công tử không chịu giúp ta chứ gì ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Bữa nay tại hạ làm việc ngu xuẩn nhiều rồi.

Tuyết Nhi lại trợn mắt ngó chàng hồi lâu. Đột nhiên cô bật tiếng la làng:

-Cứu mạng, cứu mạng ! Lục Tiểu Phụng định cưỡng hiếp ta !

Lục Tiểu Phụng hốt hoảng cãi:

-Tại hạ không đụng đến người cô. Cô la rùm chi vậy ?

Tuyết Nhi cười nói:

-Chẳng những ta chỉ la rùm lúc này mà về sau gặp người nào quen biết công tử ta cũng tố cáo là công tử cưỡng gian hoài.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ cưỡng gian hoài ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ừ ! Hoài nghĩa là cưỡng gian nhiều lần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô tưởng người ta tin lời con tiểu nha đầu bịa đặt chẳng ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ai không tin, ta sẽ cởi y phục cho họ coi để họ thấy ta còn nhỏ hay không ?

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi dăm dăm nhìn Tuyết Nhi. Chàng gục gặc cái đầu, miệng lẩm bẩm:

-Con nha đầu này điên rồi ! Nhất định là điên rồi !

Tuyết Nhi nói:

-Hay lắm ! Đúng là ta điên thật. Bây giờ ta còn muốn la nữa.

Quả nhiên thị lại la lên.

Nhưng lần này Lục Tiểu Phụng nhanh tay bịt lấy miệng thị hỏi:

-Chẳng lẽ cô còn quấy phá mãi ư ?

Tuyết Nhi gạt đầu. Thị chờ chàng buông tay liền hỏi ngay:

-Phải chăng công tử ưng chịu rồi ?

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi lại:

-Ta rất lấy làm kỳ, không hiểu ai đã dạy cách này cho cô ?

Tuyết Nhi cười đáp:

-Đây chỉ là một trong ba biện pháp cũ rích để đối phó với nam nhân. Bây giờ ta mới biết biện pháp này quả nhiên ứng nghiệm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Còn hai biện pháp nữa là những gì ?

Tuyết Nhi mỉm cười đáp:

-Khi nào ta chịu cho công tử hay. Ta cần dành lại để phòng đối phó với công tử.

Dĩ

nhiên ta chẳng để công tử biết trước.

Thị nhảy vọt lên nói:

-Ta đi kiếm cuộc xẽng. Công tử hãy ngoan ngoãn ở đây chờ đợi. Đêm nay ta còn bắt trộm mấy con chim bồ câu về nướng cho công tử nhắm rượu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chim bồ câu ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Thư thư ta nuôi rất nhiều bồ câu. Bình nhật y không cho ai đụng vào chúng.

Nhưng

bây giờ ... ai bắt chúng y cũng mặc kệ ...

Mặt thị lộ vẻ bi thương. Đột nhiên thị trở gót chạy đi.

Lục Tiểu Phụng ngó hai bím tóc rung rinh của thị, mặt chàng lộ vẻ kỳ quái. Đột nhiên chàng tung mình rượt theo Tuyết Nhi la gọi:

-Cô nương ! Tại hạ cùng đi với cô nương để kiếm cuộc xéng.

Tuyết Nhi hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Ta sợ cô bị chim bồ câu cắp đem đi.

Tiếng cười của chàng có điều quái lạ.

Tuyết Nhi ngó chàng hỏi:

-Phải chăng công tử sợ ta cũng mất tích đột ngột như thư thư ?

Một cơn gió mát thổi qua. Mấy con chim én từ trong bụi hoa bay vọt lên ra ngoài tường. Bầu trời dần dần tối lại.

Lục Tiểu Phụng ngừng đầu nhìn: Những bóng chim én dần dần mất hút vào trong sắc chiều tàn. Đột nhiên chàng thở dài, miệng lẩm bẩm:

-Đến chim chóc còn không muốn ở lại đây huống chi là người...

Phải chăng Thương Quan Phi Yến cũng bay ra ngoài như những con én này, hay là cô bị chôn vùi dưới đất vàng ?

Tại sao Thương Quan Đan Phụng cũng mất tích ? Đại Kim Bằng Vương phải chăng đã biết nàng đi đâu, nên lão không hỏi Lục Tiểu Phụng về tin tức của nàng ?

Hai chân của lão bị chặt rồi có sáu ngón không ?

Mấy vấn đề này ai có thể tìm ra được đáp án ?

Trời đã huỳnh hôn. Sau lúc huỳnh hôn gió thổi càng lạnh. Ngọn gió lạnh xuyên qua cửa sổ vào nhà. Gió thổi đến bên mình Hoa Mãn Lâu khiến gã biết trời tối rồi.

Làn da của gã cũng cảm giác linh mẫn khác người thường như tai mũi gã vậy.

Có điều lúc này Hoa Mãn Lâu không còn tâm tình hưởng thụ làn gió nhẹ nhàng vào lúc huỳnh hôn buổi tháng Tư. Tâm thần gã đang rối loạn.

Từ ngày Hoa Mãn Lâu gặp Thương Quan Phi Yến trong tòa tiểu điểm kia, tâm thần gã thỉnh thoảng thấy hoang mang bối rối, nhất là những lúc gã hoàn toàn cô độc.

Gã phát giác trong vụ này có điều quái dị, nhưng quái dị ở chỗ nào thì gã không nói

được.

Bây giờ đến lúc ăn cơm rồi mà chưa thấy Lục Tiểu Phụng trở về. Đại Kim Bằng Vương cũng không phái người tới mời bọn họ về ăn cơm.

Dường như sự tình lại biến đổi, nhưng lúc gã phát giác thì biến hóa ra sao gã cũng

không nói được.

Giữa lúc ấy đột nhiên gã phát giác trong làn gió có mùi hương khác lạ. Chính mùi hương này đã khiến tâm thần gã bồi hồi.

Gã tự hỏi:

-Phải chăng là Thương Quan Phi Yến đã trở về ?

Hoa Mãn Lâu bám vào cửa sổ, người gã vọt ra ngoài. Gã tin là cảm giác của mình nhất định không thể sai trật.

Nhưng gã chẳng nhìn thấy gì. Thế giới đối với gã vĩnh viễn không bao giờ sáng sủa, chẳng bao giờ có màu sắc, chỉ hoàn toàn là một vùng hắc ám tuyệt vọng !

Mùi hương vừa rồi trộn lẫn với mùi hương hoa thơm khiến cho gã không phân biệt được từ phía nào đưa tới.

Nhưng đột nhiên gã nghe tiếng người nói từ trong bụi hoa vọng lại:

-Tiểu muội đã về đây.

Quả nhiên là thanh của Thương Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu miễn cưỡng kiềm chế mối khích động trong lòng. Hồi lâu gã mới nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

-Quả nhiên cô nương đã trở về.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Tướng công biết tiểu muội trở về ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ không biết mà chỉ hy vọng cô trở về.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Phải chăng tướng công đang nghĩ tới tiểu muội ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười. Nụ cười lộ ra mối tình cảm không bút nào tả xiết, cũng không hiểu đây là sự hoan hỷ hay sự chua cay ?

Thương Quan Phi Yến đã tiến lại nắm tay gã, dịu dàng hỏi:

-Tiểu muội đã trở về mà sao tướng công lại không vui vẻ ?

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng đáp:

-Tại hạ ... tại hạ còn có điều chưa nghĩ ra .

Thương Quan Phi Yến hỏi :

-Điều chi ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Lần thứ hai tại hạ gặp cô nương, lại nghĩ tới một người khác.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Tướng nghĩ tới ai ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Thượng Quan Đan Phụng.

Gã vừa nói tên này ra liền cảm thấy tay Thương Quan Phi Yến khẽ run lên.

Nhưng cô lập tức nắm chặt tay gã hơn. Làm bộ phụng phịu, cô hỏi:

-Lúc tướng công gặp tiểu muội lại nghĩ đến y ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Đúng thế !

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì ... vì có lúc tại hạ tưởng chừng cô nương với Thượng Quan Đan Phụng là một người.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Sao tướng công lại cảm giác như vậy được ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ cũng không biết nữa, nên chính tại hạ ... thường thường cũng cảm thấy kỳ quái.

Thương Quan Phi Yến nói:

-Chẳng lẽ tướng công cũng tin lời cô em của tiểu muội xác định là Thương Quan Phi Yến bị người giết chết rồi. Thương Quan Phi Yến bây giờ chỉ là Thượng Quan Đan Phụng nguy trang hay sao ?

Hoa Mãn Lâu khôn bề mở miệng, vì trong gã quả có ý hoài nghi như vậy. Gã không muốn nói dối trước mặt con người mà gã vẫn yêu mến.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Tướng công còn nhớ Thôi Nhất Đông không ? Tướng công còn nhớ đã hỏi tiểu muội những gì không ? Phải chăng tướng công đã hỏi: "Cô nương có nghe thấy tuyết hoa rụng xuống nóc nhà ? Cô nương có cảm giác được nụ hoa ở giữa làn xuân phong từ từ hé nở ? Nguồn sinh lực đó thực là kỳ diệu !"

Thương Quan Phi Yến dừng lại một chút rồi tiếp:

-Tướng công còn hỏi: "Cô nương có biết trong ngọn thu phong thường đem lại cái gì ? Phải chăng nó đưa mùi thanh hương ở lá từ trên núi xa xa về để cống hiến cho mình ?"

Dĩ nhiên Hoa Mãn Lâu còn nhớ như in trong óc.

Những câu này chính gã đã nói ra mà bây giờ Thương Quan Phi Yến nhắc lại không sai một chữ.

Thương Quan Phi Yến lại hỏi:

-Nếu tiểu muội là Thượng Quan Đan Phụng thì sao lại biết được những câu này ? Sao lại nhớ rõ ràng đến thế ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười. Đột nhiên gã phát giác mỗi hoài nghi của mình thật vô

căn cứ mà cũng vô dụng nữa.

Gã không khỏi nảy ra chút hối hận trong lòng rồi không nhịn được khẽ đưa tay lên vuốt tóc trên đầu Thương Quan Phi Yến.

Thương Quan Phi Yến đã ngã mình vào lòng gã và ôm chặt lấy gã.

Hoa Mãn Lâu bây giờ chỉ còn cảm thấy mình đầy đủ hạnh phúc, cơ hồ gã quên hết mọi sự.

Giữa lúc ấy, gã đột nhiên phát giác tay Thương Quan Phi Yến điểm vào huyệt Ngọc chẩm sau gáy gã.

Tiếp theo gã không cảm thấy gì nữa.

oOo

Trên mặt đất đã hiện ra một huyệt động rộng chừng hơn trường sâu đến hai thước.

Người Lục Tiểu Phụng mồ hôi ướt đầm.

Thượng Quan Tuyết Nhi quỳ xuống một bên. Hai tay thị đỡ lấy má chàng lắc đi lắc lại không ngớt hỏi:

-Công tử dừng lại làm gì ? Phải tiếp tục đào xuống nữa chứ ? Thân hình công tử khoẻ mạnh như vậy mà sao vô dụng đến thế ?

Lục Tiểu Phụng đưa tay áo lên lau mồ hôi trán nhăn nhó cười đáp:

-Vì tại hạ chưa ăn cơm. Đáng lý bây giờ tại hạ đang ngồi trên bộ ghế thoải mái bồi

tiếp lệnh thúc thúc uống rượu. Nhưng tại hạ lại là thằng ngốc ở đây đào huyệt động.

Tuyết Nhi chớp mắt nói:

-Chẳng lẽ công tử không muốn chiều lòng một cô gái như ta đào huyệt gìư ?

Công tử muốn ngồi bàng quan chẳng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ không muốn mà phải làm thanh ra xúi quẩy.

Tuyết Nhi nói:

-Vụ này sao lại kể là xúi quẩy được ? Chính là một chuyện rất quang vinh.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên hỏi:

-Quang vinh ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Người đàn ông khác có quỳ gối xuống năn nỉ ta đào lỗ giùm ta cũng không chịu đâu !

24. Mở Cuộc Điều Tra Chân Sáu Ngón

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Đột nhiên chàng phát giác mình không nên tìm đến con tiểu yêu tinh này, cũng không nên trò chuyện với thị.

Nhưng chàng lại lập tức cảm thấy mình nghĩ vậy là sai.

Lục Tiểu Phụng tiếp tục cảm xằng xúc đất đỏ lên. Đột nhiên dưới đất lộ ra một tà áo màu hồng hây còn mới nguyên.

Tuyết Nhi nhảy bổ lên la:

-Công tử coi đó. Ta đã nói là không sai mà. Dưới này quả đã chôn người.

Bây giờ thị không cần thúc giục, Lục Tiểu Phụng hăm hở đào sâu xuống.

Chàng buông cuốc, tay cảm xằng xúc đất. Chàng xúc mấy cái, thi thể chôn dưới đất từ từ lộ ra vẫn còn y nguyên chưa hủ nát.

Tuyết Nhi lại lấy cây đèn lồng đã treo trên miệng giếng từ trước.

Ngọn đèn lồng soi vào mặt xác chết.

Tuyết Nhi đột nhiên bật tiếng la hoảng. Chiếc đèn lồng trong tay thị cầm không chắc suýt nữa rơi xuống tay Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng sững sốt đến thộn mặt ra.

Nỗi kinh nghi của chàng lúc này tưởng chừng trước nay chưa từng gặp lần nào hoảng hốt như vậy.

Xác chết không phải là Thương Quan Phi Yến mà hiển nhiên là Thượng Quan Đan Phụng.

Ngọn đèn lồng không ngớt đưa đi lại vì tay Tuyết Nhi run bần bật không dừng lại được.

Mặt xác chết chẳng những chưa hủ nát chút nào mà còn linh động như người sống.

Cặp mắt loại rô trố tựa hồ trợn lên nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vốn không phải là người nhỏ mật, nhưng chàng nghĩ tới trước đây chưa lâu còn nói chuyện với Thượng Quan Đan Phụng mà câu cười tiếng nói của nàng còn rất ngon ngọt, rất quyến rũ. Chàng cũng run bần bật không cầm vững cái xẻng trong tay.

Cái xẻng rơi xuống đúng vào người xác chết.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng tựa hồ đụng vào kim thiết.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được thò tay xuống sờ mới phát giác thi thể vừa lạnh buốt vừa cứng đờ chẳng khác gì đồng, sắt.

Bàn tay chàng cũng lạnh ngắt, chàng không nhịn được thở dài sườn sượt nói:

-Quả nhiên nàng bị độc tử rồi.

Tuyết Nhi hỏi:

-Ai ... ai đã hạ độc giết y ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, vì chàng không tìm ra được đáp án.

Tuyết Nhi nói:

-Người bị trúng độc mà chết, thi thể rất mau hủ nát. Xem chừng y mới bị hạ độc chưa lâu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nàng chết khá lâu rồi.

Tuyết Nhi hỏi:

-Sao công tử biết thế ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

Vì chất độc trong người nàng đã phát tán thấm vào đất.

Chính Tuyết Nhi đã nói câu này mà thị nói rất đúng.

Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp:

-Vả lại coi chỗ đất này cũng nhận thấy ít ra đã đào lên một hai tháng.

Tuyết Nhi hỏi:

-Phải chăng công tử có ý nói y bị chết ít ra là một vài tháng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Tuyết Nhi lại hỏi:

-Nhưng sao thi thể lại chưa hủ nát ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì nàng trúng độc, mà là chất độc rất kỳ quái. Có thứ dược vật giữ được thi hài mấy trăm năm không hủ nát. Huống chi, chỗ đất này chẳng những khô khan mà sâu kiển lại tuyệt tích. Bất luận thi thể ai chôn vùi xuống đây cũng không hủ nát mau lẹ.

Tiếng chàng nói đều đều mà chậm chạp, vì miệng nói, nhưng trong lòng mãi nghĩ chuyện khác.

Lục Tiểu Phụng thật còn lẩm chuyện.

Tuyết Nhi trầm ngâm miệng lẩm bẩm:

-Trước đây một hai tháng thì khi đó thư thư ta chưa tìm đến Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu.

Tuyết Nhi lại nói:

-Thư thư ta đưa Hoa Mãn Lâu về đây rồi ta mới theo y đi kiếm công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Tuyết Nhi hỏi:

-Nếu y chết trước đây một hai tháng thì sao còn đi kiếm công tử được ? Mặt khác

sao công tử còn thấy mặt y ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ gặp Thượng Quan Đan Phụng mà không phải là Thượng Quan Đan Phụng chân chính.

Tuyết Nhi hỏi:

-Vậy công tử gặp ai ?

Lục Tiểu Phụng không đáp, hỏi lại:

-Từ hai tháng nay cô có gặp thư thư xuất hiện cùng một lúc với nàng lần nào không?

Tuyết Nhi trầm ngâm một lát rồi lắc đầu đáp:

-Dường như không có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Trong vòng hai tháng nay cô có nhận thấy thái độ của y khác lạ chút gì không ?

Tuyết Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đáp:

-Thái độ y dường như có khác. Trước kia y gặp ta nói nói cười cười, nhưng gần đây

tục hồ y chỉ muốn trốn lánh ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Bởi vì y không phải là Thượng Quan Đan Phụng chân chính, nên y sợ cô khám phá ra.

Tuyết Nhi chau mày hỏi:

-Y không phải Thượng Quan Đan Phụng thì là ai ? Sao y hóa trang giống đến thế được ? Chẳng lẽ ...

Đột nhiên thị nhảy bổ lên lớn tiếng hỏi tiếp:

-Chẳng lẽ công tử cho là thư thư ta đã hóa trang làm Thượng Quan Đan Phụng ?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Chàng ngậm miệng có khi là đã mặc nhiên thừa nhận.

Tuyết Nhi trừng mắt lên nhìn chàng hỏi tiếp:

-Chẳng lẽ công tử xác định Thượng Quan Đan Phụng không sát hại thư thư ta, mà ngược lại, chính thư thư ta đã gia hại y hay sao ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Tại hạ chỉ biết rằng hiện giờ y đích thị chết rồi.

Tuyết Nhi hỏi gạn:

-Vì lẽ gì thư thư ta lại hạ sát Thượng Quan Đan Phụng ? Công tử có thể nói rõ lý do

này được chăng ?

Lục Tiểu Phụng yên lặng không đáp. Chẳng hiểu chàng không nói ra được hay

chàng không muốn nói ?

Đột nhiên chàng cúi xuống nhìn cái giày ở chân xác chết.

Tuyết Nhi la thất thanh:

-Công tử muốn làm chi vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ muốn coi chân y xem sao !

Tuyết Nhi lại la lên :

-Công tử điên rồi. Đúng là con người điên khùng không hơn không kém.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười đáp:

-Tại hạ cũng tự biết cử động này quả có chút điên khùng, nhưng chẳng thể không coi được.

Chàng đã trứt giày xác chết ra. Đôi bàn chân xinh xắn nhỏ bé hiển nhiên đều mọc sáu ngón thực.

Tuyết Nhi bỗng bình tĩnh trở lại. Hồi lâu thị mới buồn rầu nói:

-Đây đúng là biểu thư ta thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô nương cũng biết bàn chân lệnh biểu thư mọc sáu ngón ư ?

Tuyết Nhi chậm chạp đáp lại bằng một tiếng “ừ”.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sao cô nương biết thế ?

Tuyết Nhi ngập ngừng đáp:

-Vì y ... không chịu để cho bất cứ ai coi thấy bàn chân y. Cả những khi chúng ta trứt

giày đến bờ sông gần nước, một mình y không chịu trứt giày.

Người thiếu nữ nào mà chẳng thích xinh đẹp ? Bàn chân mọc sáu ngón chẳng phải là một điều đặc biệt đáng khoa trương.

Tuyết Nhi nói tiếp:

-Y càng không muốn cho người ta coi đến, thì tính tò mò càng thúc đẩy ta coi cho bằng được. Thế rồi một hôm ta thừa cơ y đang tắm đột nhiên sấn vào.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười . Chàng cười gượng vì con tiểu yêu tinh này có thể làm được bất cứ việc gì.

Tuyết Nhi lại nói:

-Lúc y vừa thấy ta tức giận vô cùng, nhưng sau y lại năn nỉ yêu cầu ta đừng tố cáo

vụ này với người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô nương ưng chịu chứ ?

Tuyết Nhi gật đầu đáp:

-Từ ngày ấy ta không cáo tố với một ai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Còn lệnh thư thư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Thư thư ta không biết, ta cũng không cho y hay.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, đột nhiên chàng hỏi:

-Cô nương có biết lệnh thúc thúc chặt chân hồi nào không ?

Tuyết Nhi lộ vẻ kinh hãi hỏi lại:

-Chân lão nhân gia bị chặt rồi ư ? Ta làm sao mà biết được ?

Lục Tiểu Phụng gạn hỏi:

-Cô nương không biết thật ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Trưa hôm qua ta còn thấy lão nhân gia đi đi lại lại trong khu vực mà thư thư ta nuôi chim bồ câu. Dường như lão nhân gia cho chim ăn giùm.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên sáng mắt lên.

Tuyết Nhi hỏi:

-Trong vòng hai tháng nay nếu quả có người mạo xưng biểu thư ta thì tại sao cả thúc thúc ta cũng không nhận ra được ?

Thị muốn hỏi lại Lục Tiểu Phụng, nhưng lúc này chàng đột nhiên mất biến không thấy đâu nữa.

Cảnh sắc ban đêm thê lương mà thanh tĩnh. Ánh đèn ảm đạm soi vào mặt xác chết lạnh như băng. Cặp mắt sâu hoắm tựa hồ đang trợn lên nhìn Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi không nhìn được người run bần bật.

Đột nhiên trong bóng tối có âm thanh lạnh lùng cất lên :

-Người không nên đa sự như thế.

Cô nghe thanh âm này bất giác cảm thấy trái tim tựa hồ chìm hẳn xuống.

Dãy hành lang âm u ảm đạm cửa đã đóng rồi.

Lục Tiểu Phụng gõ cửa không thấy phản ứng, liền đập mạnh hơn cũng chẳng thấy ai thưa.

Lục Tiểu Phụng biến đổi sắc mặt vận nội lực đập mạnh một cái. Cánh cửa gỗ dày ba tấc bị bẽ thành từng mảnh.

Cây đèn đặt trên bàn đã thấp lên. Ghế ngồi lại bỏ trống. Đại Kim Bằng Vương bình thời vẫn ngồi trên ghế gỗ này mà bây giờ không thấy lão đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng vẫn chẳng lộ vẻ gì kinh ngạc, dường như biến cố này đã nằm trong

sự tiên liệu của chàng.

Cái đệm thêu rồng vàng rớt xuống đất. Chàng cúi xuống toan lượm lên thì đột nhiên ngó thấy một bàn tay.

Bàn tay khô đét như que củi từ phía sau ghế đưa ra. Năm ngón tay khoằm khoằm phẳng phất như muốn chụp cái gì nhưng chẳng chụp được gì hết.

Lục Tiểu Phụng đi vào thêm. Chàng ngó thấy Đại Kim Bằng Vương rồi.

Thi thể lão già nay chưa hoàn toàn lạnh ngắt cứng đờ nhưng hô hấp đã dừng lại.

Cặp mắt đầy vẻ hoang mang phần nộ không bút nào tả xiết. Hiển nhiên trước khi lâm

tử lão chẳng thể ngờ được là con người đó lại hạ thủ giết lão.

Một cánh tay lão mang vết đao thương rất sâu dường như có người chém vào nhưng không chém đứt.

Bàn tay lão nắm lại, gân xanh còn nổi lên. Hiển nhiên lão chết thì thôi chứ không

chịu buông vật gì trong tay đang nắm giữ.

Lục Tiểu Phụng cúi xuống nhìn mới phát giác tay lão đang nắm chặt một chiếc giấy thêu màu hồng tươi.

Chiếc giấy này giống như loại giấy của tân nương tử, nhưng trên mũi đã không thêu

uyên ương mà cũng chẳng thêu con cú mèo. Họ thêu con chim én mà chính là con én đang bay (Phi Yến).

Lão giữ chặt đến nỗi chiếc giấy diêm dúa biến thành méo mó, chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Nhưng mặt lão không lộ vẻ gì. Dem bộ mặt thản nhiên so với cặp mắt đầy sợ sệt phần nộ, lời tro trở thật không giống nhau.

Lục Tiểu Phụng chẳng cần sờ vào cũng đủ biết cái mặt này đồ chất dịch dung rất tinh xảo.

Lão già này hiển nhiên không phải Đại Kim Bằng Vương chân chính. Dĩ nhiên Đại Kim Bằng Vương đã đồng thời bị chết với con gái rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn cặp mắt lão lại ngó xuống hai chân bị chặt đứt. Chàng không nhìn được buồng tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

-Tại hạ tuy đã làm việc ngu xuẩn nhưng hành động của lão này lại càng ngu xuẩn hơn ...

Chàng chưa nói dứt câu thì đột nhiên nghe luồng kiếm phóng cực kỳ cấp bách.

Người ở ngoài cửa sổ định ám toán chàng dĩ nhiên là một kiếm thủ hạng nhất trong võ

lâm không còn nghi ngờ gì nữa.

Những kiếm thủ hạng nhất, trong võ lâm không có nhiều.

Lục Tiểu Phụng đã biết người đó là ai rồi.

Người chàng lướt xa ra ba thước. Chàng thở dài nói:

-Liễu Dư Hận ! Người không nên xuất hiện lúc này.

Quả nhiên thanh âm Liễu Dư Hận ở ngoài cửa sổ lạnh như băng đáp:

-Nhưng ta đã đến rồi.

Chiêu kiếm của hắn còn lẹ hơn thanh âm.

Trên khuôn cửa sổ cổ kính, chạm trổ rất đẹp nghe đánh “bình” một tiếng. Song cửa bí hất đi. Người hắn và thanh kiếm đồng thời bay vào.

Đầu tóc xỏa xượi, mắt lộ những tia sáng hung dữ, điên cuồng. Coi người hắn còn đáng sợ hơn là thanh kiếm.

Lục Tiểu Phụng chưa trông thấy người hắn, mà kiếm chiêu biến thể mau kẹ dị thường. Nhất kiếm nào cũng nhằm đâm vào những yếu huyệt trí mạng tựa hồ muốn hạ sát chàng ngay.

Mục quang của Lục Tiểu Phụng thủy chung nhìn vào kiếm phong tựa hồ đưa trẻ nít ngắm những con bướm nhảy múa.

Chỉ trong chớp mắt Liễu Dư Hận đã phóng đến mười bảy chiêu kiếm. Giữa lúc ấy, Lục Tiểu Phụng đột nhiên động thủ.

Chàng đưa hai ngón tay ra kẹp lấy. Không ai hình dung được động tác cực kỳ thần tốc và xảo diệu này của chàng, mà cũng không ai tưởng tượng ra được.

Thủ chỉ của chàng tựa hồ làm theo ý muốn đúng như câu ”Tâm hữu linh tê dữ chỉ thông”.

Liễu Dư Hận sau khi đã đâm mười tám chiêu kiếm, đột nhiên phát giác kiếm phong của mình bị kẹp chặt, như đâm sâu vào phiến đá một cách đột ngột. Hắn đã vận khí lực toàn thân cũng không tài nào nhổ ra được.

Thanh kiếm gắn liền vào cổ tay mặt hắn, chẳng khác nào một bộ phận trong thân thể. Thanh kiếm không sao lòi ra khỏi ngón tay Lục Tiểu Phụng thì cánh tay hắn cũng

không rụt về được.

Cổ tay này của hắn bình thời trang bị một cái thiết câu có thể móc được mọi vật.

Chỉ khi nào giết người thiết câu mới đổi thành kiếm.

Thế là hắn đã chuẩn bị giết người.

Lục Tiểu Phụng coi bộ mặt đau khổ của hắn trong lòng nấy mỗi lần mẫn khôn tả.

Chàng nói:

-Ta không muốn giết người. Vậy người đi đi.

Liều Dư Hận chẳng nói nửa lời. Câu trả lời của hắn là trái thiết câu buộc ở cổ tay trái.

Trái thiết câu liệng về phía Lục Tiểu Phụng phát ra tiếng gió vù vù. Nếu Lục Tiểu

Phụng không buông tay thì cái đầu lớn đến đâu cũng bị bẹp dúm.

Chàng còn một tay, lúc trái thiết câu đánh xuống, cánh tay này gạt chênh chếch một cái khiến cho cánh tay trái Liều Dư Hận phải rũ xuống.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu ta buông tay ngươi có đi ngay không ?

Liều Dư Hận đột nhiên bật tiếng cười lạt, tiếng cười đầy vẻ khinh miệt. Hắn đã khinh miệt Lục Tiểu Phụng cả mạng sống của mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhún nhó cười hỏi:

-Tại sao ta cứ gặp phải hạng người ngu xuẩn thế này ? Tại sao ?

Chàng chưa dứt lời đã dừng lại, vì chợt nghe có tiếng người.

Thanh âm này nguyên là tiếng nói của Thượng Quan Đan Phụng, nhưng bây giờ chàng đã biết nàng không thể nào lại xuất hiện được nữa.

Ánh chiều tà cũng hết rồi. Torng nhà lại càng tối đen.

Bóng người lơ mơ như quỷ my xuất hiện ở trước cửa là một nữ nhân, hơn nữa là một thiếu nữ diễm lệ phi thường. Cô vừa đẹp vừa ôn nhu lại vừa hấp dẫn.

Thiếu nữ ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp lại câu hỏi vừa rồi:

-Vì công tử cũng là người ngu xuẩn. Người ngu xuẩn thường chạm trán phải hạng ngu xuẩn.

Lục Tiểu Phụng chưa gặp thiếu nữ này bao giờ, nhưng chàng đã biết cô là Thượng Quan Phi Yến.

Tiếng cười của cô tỏ ra rất ngây thơ. Cô hỏi:

-Công tử coi tiểu muội so với Thượng Quan Đan Phụng còn có phần xinh đẹp hơn y chứ ?

Lục Tiểu Phụng lăm nhăm gạt đầu. Chàng chẳng thể không thừa nhận điểm này.

Dĩ nhiên Thượng Quan Đan Phụng là một thiếu nữ phi thường diễm lệ, nhưng hiện giờ Lục Tiểu Phụng coi cô gái này tưởng chừng như gặp người trong mộng.

Phi Yến vẫn cười, nụ cười chẳng những ngây thơ mà còn thuần khiết nữa. Lúc cô nhìn ai tựa hồ trên cõi đời này chỉ mình người đó là nam nhân, đồng thời cô cũng cho

đối phương nhận thấy cô là một thiếu nữ duy nhất chốn trần ai.

Nụ cười của Thượng Quan Đan Phụng có thể khiến cho đàn ông trong lòng nảy ra

nhiều ảo tưởng. Nụ cười của Thương Quan Phi Yến còn đi xa hơn, nó khiến cho người

ta quên hết mọi sự.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Cô nương lắm rồi !

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Tiểu muội lắm ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Một thiếu nữ đã xinh đẹp tuyệt vời như cô nương, bất luận là ai cũng chẳng thể bì

kip, vậy cô nương không nên hóa trang làm người khác.

Thương Quan Phi Yến chớp mắt mấy cái hỏi:

-Tỷ như đêm hôm trước mà công tử ngó thấy chân diện mục của tiểu muội thì công tử có buông tha cho tiểu muội đi không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Giả tỷ cô nương cho tại hạ nhìn thấy chân tướng sớm hơn thì chắc tại hạ chẳng thể

chờ được đến đêm hôm ấy.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Chẳng lẽ ở trong xe ngựa, công tử định ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Tại hạ nói không thể hãm mình trước một người quá hấp dẫn.

Thương Quan Phi Yến lại cười nói:

-Công tử tuy chẳng phải là người quân tử, nhưng lời nói có vẻ thành thực.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cô nương chẳng phải là thực nữ mà lời nói lại không thành thực.

Thương Quan Phi Yến mỉm cười nói:

-Đàn bà con gái mà thành thực quá thì khó lòng cho khỏi mắc bẫy của người đàn ông.

Cô nói câu này đã biến đổi thanh âm, tựa hồ là người khác chứ không phải cô.

Thanh âm cải biến đột ngột này đối với Lục Tiểu Phụng là một sự ngạc nhiên hơn cả thay đổi bộ mặt.

Càng hiểu thuật dịch dung, cũng đã gặp những người đeo mặt nạ gần giống như thần thoại, nhưng chàng không hiểu sao con người còn có thể biến đổi thanh âm

thành người khác.

Dĩ nhiên Thương Quan Phi Yến đã nhìn thấy chàng lộ vẻ kinh dị, liền mỉm cười hỏi:

-Phải chăng thanh âm của tiểu muội còn lọt tai hơn cả tiếng nói của Thương Quan Đan Phụng ?

Lục Tiểu Phụng bật tiếng cười gương.

Thương Quan Phi Yến nói:

-Bây giờ chắc công tử đã nhận ra tiểu muội hôn y về mọi mặt mà suốt đời bị y đè nặng trên đầu.

Thanh âm cô đang ngon ngọt hiền hòa bỗng đầy vẻ oán hận. Cô nói tiếp:

-Từ thuở nhỏ tiểu muội mặt quần áo của y thả ra, ăn những thức của y bỏ thừa, chỉ

vì y là công chúa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế mà ô gặp được cơ hội liền chứng minh cô đã hơn y.

Thương Quan Phi Yến cười nhạt.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Vì thế mà lệnh tổ phụ mất đi, cô nương không muốn ở nhà nữa ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Chẳng ai muốn sống gửi thác nhờ để coi mặt người.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tưởng cô nương đã là tay có bản lĩnh thì len lỏi vào chốn giang hồ làm nên sự nghiệp vẻ vang để người ta mở mắt ra, không ngờ cô cũng để cho một gã trai làm cho phải xiêu lòng.

25. Đa Tình Tự Cổ Không Dư Hận

Thương Quan Phi Yến biến sắc nói:

-Tiểu muội đã biết con tiểu quỷ đó chẳng có điều chi là không nói cho công tử hay.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người đàn ông kia chẳng những hãm mộ cô nương vô cùng mà rất đồng tình về thân thể của cô nên y cũng tìm cơ hội để rửa hận cho cô.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Sau khi y biết được điều bí mật của Kim Bằng vương triều liền quyết định làm thay cho cô.

Thương Quan Phi Yến nghe nói, vẻ vui tươi trên mặt liền biến mất.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Y khuyên cô nghĩ cách thu lại tiền của Kim Bằng vương triều hiện ở trong tay bọn

Diêm Thiết San. Bất luận ai có món tiền của to lớn này đều lập tức có thể hơn người.

Thương Quan Phi Yến lạnh lùng đáp:

-Người tham tài thì chết, chim tham ăn thì mắc lưới. Khoản tiền tài to lớn đó làm

cho ai cũng phải động tâm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Chắc cô cũng biết thúc tổ và biểu thư cô đều không đồng ý về vụ này. Huống chi nếu họ không chết thì số của cải này có thu về được cũng lọt vào tay họ.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Dĩ nhiên tiểu muội không muốn để cho người khác tọa hưởng kỳ thành.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế cô cùng tình nhân đã nghĩ ra một mưu kế tuyệt diệu.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Tiểu muội chỉ muốn giết chết Đại Kim Bằng Vương là con người tuổi già lại đầu óc tối tăm, nhưng bọn tiểu muội phái người hóa trang khéo đến đâu cũng không thể che mắt Thượng Quan Đan Phụng được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế mà cô đánh bạo giết luôn cả nàng.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Đúng rồi !

Lục Tiểu Phụng nói:

-May ở chỗ tướng mạo hai cô giống nhau mấy phần, cô lại có thể mô phỏng thanh âm nàng từ thuở nhỏ, nên cô có thể thay nàng vào nệm mùi vị làm công chúa.

Thương Quan Phi Yến cười đáp:

-Mùi vị đó cũng không ngon đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vụ bí mật này dĩ nhiên các không muốn cho con nhỏ lắm miệng kia biết, nên các vị thủy chung vẫn dối gạt Tuyết Nhi. Tức cười là thị tướng cô nương bị Thượng Quan

Đan Phụng hạ thủ.

Thương Quan Phi Yến hậm hực đáp:

-Con tiểu quỷ đó chẳng những lắm miệng mà còn đa sự nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ lấy làm kỳ là tại sao các vị không trực tiếp đi kiếm bọn Hoắc Hưu.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Vì mãi sau này bọn tiểu muội mới phát giác Đại Kim Bằng Vương tất có một tiêu ký gì bí mật mà chỉ những đại thần tông vong lão lúc đương thời mới biết mà thôi, vì thế nên bất luận là ai mạo xưng lão đều bị tên cáo già Hoắc Hưu khám phá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Khi đó cô nương còn chưa biết bàn chân lão có sáu ngón ư ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Tiểu muội không biết mà cũng không dám mạo hiểm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Do đó mà các vị dùng biện pháp hay nhất là kiếm một người đi hạ sát lão hồ ly thay mình.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Nhưng nhân vật đó khó mà kiếm được vì chẳng những họ phải đủ tài giết Hoắc Hưu mà còn có lòng dạ thiên nhiên thích can thiệp vào việc của người ta.

Thương Quan Phi Yến thủng thẳng đáp:

-Nhân vật như vậy quả là khó kiếm. Ngoài tướng công, bọn tiểu muội khó tìm được người thứ hai.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Con người như tại hạ trên đời quả cũng không nhiều.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Cái khó là ở chỗ làm cho công tử tình nguyện ra tay.

Lục Tiểu Phụng nói:

-May ở chỗ chẳng những tại hạ thích can thiệp vào việc của người ta mà lại còn có nét đã dúng tay vào nhất quyết chẳng chịu rút lui nửa chừng.

Thương Quan Phi Yến cười mát đáp:

-Không ngờ công tử lại hiểu mình đến thế !

Lục Tiểu Phụng nói:

-Các vị cố ý cầu bọn Câu Hồn Thủ lại cản trở bọn tại hạ, vì các cô cũng biết bất cứ

ai muốn cản trở công việc của tại hạ, tại hạ lại càng làm cố.

Thương Quan Phi Yến cười đáp:

-Người ở Sơn Tây là như vậy đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Sau các cô lại cố ý hạ sát Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương để cảnh cáo tại hạ cũng vì mục đích này.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Cái đó còn vì bọn chúng biết nhiều quá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hôm ở trong tòa phá miếu, cô nương cố ý dùng tiếng hát để dẫn dụ bọn tại hạ và lưu mấy sợi tóc trong chậu nước, phải chăng vì mục đích cho Hoa Mãn Lâu tin rằng cô vẫn còn sống ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Cái đó còn vì mục đích để từ nay các vị không tin lời con tiểu quỷ kia nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô nương còn biết Tuyết Nhi ở ngoài cửa sổ dòm trộm vào nên cố ý hạ sát Liễu Dư Hận cho thị trông thấy.

Thương Quan Phi Yến lạnh lùng đáp:

-Dĩ nhiên con tiểu quỷ kia không hiểu tiểu muội cùng Liễu Dư Hận cố ý bày ra màn kịch để thị coi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Lúc bọn tại hạ nhận thấy Liễu Dư Hận còn sống, lại càng cho là thị nói dối.

Chàng thở dài nhún nhó cười nói tiếp:

-Đáng thương cho thị là khi ngó thấy Liễu Dư Hận còn sống, thị lộ vẻ hoảng hốt như chạm trán quỷ nhập tràng. Thị chẳng dám nói gì nữa, riu riu đi theo hắn.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Tiểu muội đã định đem giam con tiểu quỷ đó lại, nhưng ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Nhưng mấy hôm ấy, cô nương bận nhiều việc quá mà còn sợ sau khi tại hạ trở về không thấy thị tất sinh lòng ngờ vực.

Thương Quan Phi Yến cười lạt đáp:

-Có khi tiểu muội tưởng chừng công tử là con sâu ở trong bụng mình, những điều tâm sự bị nó khám phá.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô nương cố ý xuất hiện trước mặt Hoa Mãn Lâu một lần dĩ nhiên là cô muốn đổ tội lên đầu Hoắc Hư.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Chính thế !

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tại hạ lấy làm kỳ là ở chỗ làm sao cô gạt được gã ? Chẳng những tai gã đặc biệt linh mẫn, mũi gã cũng phi thường sắc bén. Dù gã không nghe ra thanh âm của cô thì

cũng ngửi thấy mùi vị trong người cô mới phải.

Hơi hương của con người chẳng ai giống ai. Người thánh mũi thường khi phân biệt hương vị còn dễ hơn phân biệt tiếng nói.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Cái đó vì tiểu muội mỗi lần gặp gã đều xúc nước hoa thơm nồng nàn. Khi tiểu muội giả làm Thượng Quan Đan Phụng thì chỉ cần gột rửa cho kỳ hết mùi nước hoa.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Những điều suy tính của cô nương thật chu đáo !

Thương Quan Phi Yến mỉm cười đáp:

-Tiểu muội là một nữ nhân mà nữ nhân thường không muốn mạo hiểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô nương muốn Liễu Dư Hận đến giết tại hạ là có ý gì ?

Thương Quan Phi Yến hững hờ đáp:

-Nguyên nhân này tưởng công tử tự biết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng vì hắn đã thành vô dụng đối với cô, nên cô muốn mượn tay tại hạ để giết hắn ?

Thương Quan Phi Yến thở dài đáp:

-Thực ra tiểu muội nên biết trước công tử chẳng thích giết người. Nếu không thể thì

đối với Diêm Thiết San tiểu muội cũng bắt tất phải động thủ.

Từ lúc cô xuất hiện, Liễu Dư Hận tựa hồ biến thành người khác. Hắn bình tĩnh phi thường !

Mỗi khi hắn ngó thấy Thương Quan Phi Yến, con mắt độc nhất của hắn lộ vẻ ôn nhu khác lạ.

Thương Quan Phi Yến nói câu này khác nào mũi đao nhọn đột nhiên đâm vào trái tim Liễu Dư Hận. Hắn cất tiếng run run hỏi:

-Cô nương ... cô nương muốn tại hạ chết thật ư ?

Thương Quan Phi Yến không thèm ngó hắn hững hờ đáp:

-Thực ra người nên chết sớm đi. Hạng người như ngươi có sống cũng chẳng nghĩa gì!

Liều Dư Hận áp úng:

-Trước kia ... cô nương ... cô nương ...

Thương Quan Phi Yến ngắt lời:

-Trước kia ta nói gì dĩ nhiên đều là để lừa gạt người. Chẳng lẽ người lại tưởng ta ư

thích người chẳng ?

Liều Dư Hận toàn thân lạnh như băng, đứng không nhúc nhích, ngậy người ra nhìn cô. Trong con mắt độc nhất của hắn đầy vẻ oán độc mà cũng chứa chan tình ý.

Hồi lâu hắn mới nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

-Đúng rồi ! Cô nương quả chẳng ưa thích gì tại hạ, tại hạ cũng biết rõ, nhưng tại hạ

tự lừa dối mình.

Thương Quan Phi Yến nói:

-Thế thì người không đến nỗi ngu độn quá.

Liều Dư Hận từ từ gạt đầu. Đột nhiên hắn xoay kiếm tự đâm vào ngực mình.

Mũi kiếm đâm thấu tim. Máu tươi vọt ra như tên từ sau lưng bắn lên tường lổm đổm.

Mặt hắn biến thành tro như đá không lộ vẻ gì. Hắn sắp chết rồi. Đối với hắn dường

như chết không phải là đau khổ mà là hưởng thụ.

Bỗng mắt hắn sáng lên, mỉm cười lẩm bẩm:

-Cái chết nguyên không phải là chuyện khốn khổ. Được chết ở trước mặt cô kể ra còn là ...

Hắn chưa nói hết câu người đã té xuống.

Lục Tiểu Phụng không cản trở hắn, dù muốn cản trở cũng không kịp.

Con người có thể chết một cách bình tĩnh thường dễ chịu hơn lúc sống. Đa tình cố không dư hận. Hắn quả là người đa tình, chỉ đáng tiếc đã dùng chữ tình một cách sai

trật.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần ngó Thương Quan Phi Yến. Đột nhiên chàng đối với cô gái vô tình nẩy ra mối chán ghét khôn tả.

Chàng không thống hận mà chỉ chán ghét, chán ghét như loài người đối với rắn độc.

Chàng lạnh lùng nói:

-Cô cũng làm một việc rất ngu xuẩn.

Thương Quan Phi Yến “ủa” lên một tiếng ra chiều không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô không nên bức tử Liễu Dư Hận.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nếu hắn còn sống thì ít ra hắn không phải trông thấy tại hạ giết cô.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Công tử giết tiểu muội ư ? Công tử nhẫn tâm giết tiểu muội được chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Sự thực tại hạ không muốn giết người, nhất là chưa từng giết một nữ nhân nào, nhưng đối với cô lại ra ngoài thể lệ đó.

Thương Quan Phi Yến cười nói:

-Đã thế sao công tử còn chưa động thủ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không cần nóng nảy.

Thương Quan Phi Yến mỉm cười nói:

-Dĩ nhiên công tử không vội vã vì tiểu muội chẳng chạy đi đâu được. Huống chi công tử nhất định còn có điều muốn hỏi tiểu muội.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô khá thông minh đấy.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Phải chăng công tử muốn hỏi tại sao trước đây khi công tử đến, tiểu muội lại sai

Liễu Dư Hận chặt hai chân lão kia đi ? Tại sao tiểu muội lại biết tiểu muội lại biết

chân lão có sáu ngón ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ bắt tất phải hỏi điểm này.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Công tử đã biết rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Con chim bồ câu dĩ nhiên bay nhanh hơn người.

Thương Quan Phi Yến thở dài nói:

-Công tử quả là người thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đáng lý tại hạ không nên tiết lộ vụ bí mật này cho Diệp Tú Châu hay.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Công tử chỉ cho một mình y biết thôi chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Công tử vô tình tiết lộ hay là cố ý muốn thám thính thị ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Tại hạ không muốn làm hại y vì y cũng là người đáng thương.

Thương Quan Phi Yến đột nhiên cười lạt nói:

-Công tử coi lầm người rồi. Thị là người thành thực, nhưng bản tính lãng mạn như dĩ điểm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cái đó là vì y hận cô nương cũng yêu một chàng trai với y.

Thương Quan Phi Yến nét mặt xám xanh đáp:

-Bất quá nam nhân kia lợi dụng thị cũng như tiểu muội đã lợi dụng Liễu Dư Hận mà thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Diệp Tú Châu đem vụ bí mật này cho y hay. Y liền dùng Phi cáp truyền thư thông tri cho cô nương.

Thương Quan Phi Yến gật đầu, nét mặt cô trở lại ôn nhu đáp:

-Con chim bồ câu đen đó nguyên trước bọn tiểu muội dùng để đưa thư tình, không ngờ nay còn có thể dùng vào việc khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y đã có thể ra lệnh cho Câu Hồn Thủ và Thiết Diện Phán Quan hành động, phải chăng y đúng là lão đại ở Thanh Y Lâu ?

Thương Quan Phi Yến nói:

-Công tử thử đoán coi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đoán không ra.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Chẳng lẽ công tử tưởng tiểu muội nói cho công tử biết ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ nhiên bây giờ cô nương không chịu cho tại hạ hay.

Thương Quan Phi Yến nói:

-Cả sau này tiểu muội cũng không cho công tử biết. Vĩnh viễn công tử không thể hiểu được y là ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng cô nương lại là một nữ nhân.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Nữ nhân thì sao ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Một thiếu nữ đẹp như cô nương mà bị người xẻo mũi, nhất định biến thành khó coi.

Thương Quan Phi Yến la thất thanh:

-Chẳng lẽ công tử ... công tử nhẫn tâm cắt mũi tiểu muội ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Nếu cô nương tưởng trái tim tại hạ mềm như đậu hủ thì cô lầm to.

Thương Quan Phi Yến thất kinh nhìn chàng hỏi:

-Nếu tiểu muội không chịu cho công tử hay người ấy là ai thì công tử có cắt mũi không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cắt mũi trước rồi lại cắt tai.

Thương Quan Phi Yến mỉm cười nói:

-Tuy công tử ác miệng, nhưng tiểu muội biết công tử tuyệt đối chẳng làm việc này.

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt hỏi:

-Cô nương có muốn thử không ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Tiểu muội biết công tử không thử thách chi hết, vì công tử chẳng thích nh74ng bằng hữu mất mũi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-May cô nương không phải là bạn của tại hạ.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Tiểu muội tuy không phải, nhưng Hoa Mãn Lâu và Chu Đình thì nhất định là phải rồi.

Lục Tiểu Phụng biến sắc.

Thương Quan Phi Yến thủng thẳng nói :

-Nếu công tử cắt mũi tiểu muội thì e rằng đầu chúng cũng không giữ nổi. Người không đầu còn khó coi hơn kẻ mất mũi.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt nhìn cô đột nhiên cười rộ.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Công tử tưởng đây là chuyện đáng cười ư ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Chẳng lẽ cô nương tưởng tại hạ tin được chẳng ? Hoa Mãn Lâu lại bị cô gạt nữa hay sao ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Tiểu muội đã gạt gã được một lần thì có thể gạt gã lần thứ hai.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Chỉ có chàng ngốc mới bị gạt đến hai lần, mà lại không phải chàng ngốc.

Thương Quan Phi Yến nói:

-Nhưng gã là người đa tình. Chàng ngốc nhiều lắm cũng chỉ bị gạt đến lần thứ hai,

còn kẻ đa tình bị gạt đến hai trăm lần, vì gã cam tâm tình nguyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ Chu Đình cũng là kẻ đa tình ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Y không phải, vì y rất lười.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Người lười cũng có chỗ hay.

Thương Quan Phi Yến :

-Ừa !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y đã lười đến độ không muốn cử động thì còn mắc bẫy ai được ?

Thương Quan Phi Yến cười đáp:

-Muốn cho người lười mắc bẫy thật không phải chuyện dễ. May còn có người hảo bằng hữu đem ngân phiếu cho y để đưa y vào bẫy.

Lục Tiểu Phụng cười không ra tiếng.

Thương Quan Phi Yến lại nói:

-Dĩ nhiên công tử không muốn ngó thấy người hảo bằng hữu vì công tử mà mất đầu. Huống chi còn mục lão bản nương xinh đẹp vô ngần phải chết theo y.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

-Lão bản nương bình thời lười hơn cả lão bản mà tại sao lần này mục cũng tới ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Vì mục biết nhất định công tử sẽ cứu mục. Mục đang chờ công tử đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Mục chờ tại hạ ở đâu ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Công tử muốn biết ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Muốn biết lắm.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Công tử tưởng tiểu muội đưa công tử đi chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không tin như vậy.

Thương Quan Phi Yến cười nói:

-Công tử lầm rồi. Nếu tiểu muội không chịu đưa công tử đi thì còn cho công tử
hay

làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ít ra là hiện giờ cô nương chưa đưa tại hạ đi ngay.

Thương Quan Phi Yến mỉm cười nói:

-Công tử quả là người thông minh.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Đáng tiếc những bạn của tại hạ không lười thối thân thì cũng ngu dốt.

Thương Quan Phi Yến nói:

-Dù sao họ cũng là bạn của công tử, dĩ nhiên công tử phải đi cứu họ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ còn suy nghĩ xem sao đã.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Suy nghĩ chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ muốn biết trước cô nương yêu cầu điều chi mới chịu dẫn tại hạ đi.

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Điều mà tiểu muội yêu cầu công tử làm chi là một việc rất dễ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Việc gì ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Tiểu muội chỉ cần công tử đi giết một người giùm tiểu muội. Đối với công tử vụ
này há chẳng là chuyện dễ dàng ư ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cái đó còn phải coi người mình định hạ sát là ai ?

26. Lục Tiểu Phụng Bày Ra Nghi Trận

Thượng Quan Phi Yến nói:

-Người này nhất định công tử có thể đối phó được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ai vậy ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Tây Môn Xuy Tuyết !

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Cô nương muốn tại hạ đi giết y, hay là muốn y giết tại hạ ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Dĩ nhiên tiểu muội yêu cầu công tử đi giết hắn, vì hắn vũ nhục tiểu muội. Trước nay chưa ai vũ nhục tiểu muội thậm tệ như hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chỉ có vậy mà cô nương muốn tại hạ giết y ư ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Bụng dạ đàn bà thường rất hẹp hòi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu tại hạ không giết nổi y mà ngược lại, tại hạ chết về tay y thì sao ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Cái đó tưởng công tử cũng chẳng cần phải lấy làm khó chịu. Dọc đường xuônghoàng tuyền, công tử nhất định sẽ có nhiều bạn hữu đi theo để bồi tiếp.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Xem chừng dường như tại hạ chẳng còn đường lối nào để lựa chọn nữa.

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Không còn đường nào khác.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Bất luận y chết cũng hay mà tại hạ chết cũng vậy, cô nương đều lấy làm khoan khoái !

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Nói đúng theo lương tâm thì cả hai vị chết hết, tiểu muội cũng chẳng đau lòng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Không ngờ cô nương cũng có lương tâm !

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Dĩ nhiên là có. Vì thế tiểu muội mới hy vọng công tử đi giết hắn. Chỉ một mạng hắn để đánh đổi ba mạng cho bọn Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Món nợ này tính như vậy kể ra cũng không thua thiệt. Có điều đáng tiếc là tại hạ

không biết y ở đâu ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Nhất định công tử sẽ kiếm thấy hân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ làm sao mà kiếm được ?

Thượng Quan Phi Yến nói:

-Hôm ấy hân đem Tôn Tú Thanh đi, dĩ nhiên vò hân muốn cứu mạng cho thị.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y ngoài việc giết người, họa hoằn cũng có khi cứu người.

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Vì thế mà tiểu muội chắc hiện giờ hân đã tìm một nơi để Tôn Tú Thanh dưỡng thương. Gần đó nơi nào khả dĩ dưỡng thương được tưởng công tử biết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng người chết thì cần gì phải dưỡng thương nữa ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Đúng thế !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì thế mà tại hạ muốn hỏi cô nương: Sau khi Tôn Tú Thanh trúng phải Phi Phụng châm của cô nương, liệu còn cứu vãn được chăng ?

Thượng Quan Phi Yến lạnh lùng đáp:

-Thị trúng Phi Yến châm chứ không phải Phi Phụng châm. Kể ra không cứu được nữa, nhưng dường như Tây Môn Xuy Tuyết là một tay đại hành gia về điểm này.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Thượng Quan Phi Yến lại nói:

-Phi Yến châm khác hân những ám khí có chất độc thông thường. Người nào trúng phải Phi Yến châm rồi nếu nằm yên là nhất định phải chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế mà Thạch Tú Vân phải uống mạng ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Tây Môn Xuy Tuyết đã đem Tôn Tú Thanh chạy khắp vùng núi non để chất độc trong người thị phát tán ra ngoài mới có cơ cứu vãn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hôm ấy cô nương ám toán thị xong rồi không bỏ đi ư ?

Thượng Quan Phi Yến cười đáp:

-Trước bọn cao thủ như công tử thì tiểu muội chạy thế nào được ? Tiểu muội đành liêu ẩn ở đó. Lúc các vị chạy ra rượt theo, tiểu muội đều nhìn rõ hết.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Cô nương quả là lớn mật.

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Tiểu muội biết công tử nhất quyết không ngờ tiểu muội dám lưu lại trong đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô nương chờ bọn tại hạ đi rồi mới ra ư ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Khi đó chỉ còn lại một mình Hoa Mãn Lâu. Tiểu muội biết gã tuyệt không nghi ngờ gì mình. Tiểu muội bảo tuyết đen, mực trắng, gã cũng gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

-Vì gã ưa thích tiểu muội. Trai mê gái thì còn nói gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì gã ưa thích cô nương nên cô nương tưởng gã có thua thiệt hay mắc bẫy cũng là đáng kiếp.

Thượng Quan Phi Yến nói:

-Cái đó là do lòng gã cam tâm tình nguyện. Tiểu muội không bắt gã phải ưa thích mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Bây giờ tại hạ chỉ còn một điều cho cô nương hay.

Thượng Quan Phi Yến giục :

-Công tử nói đi !

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ai tưởng người khác ngu đần dại dột thì chính người ấy là kẻ ngu đần nhất thiên hạ.

Thượng Quan Phi Yến chau mày hỏi:

-Công tử nói thế là có ý gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cô nương cứ quay đầu nhìn lại là hiểu rõ ý tứ câu nói của tại hạ.

Thượng Quan Phi Yến quay đầu nhìn lại. Cô tưởng chừng cả người mình té xuống hang sâu thăm tối đen.

Ở trong nhà càng tối tăm hơn. Một người đứng sững và lẳng lặng lại không nhúc nhích trong bóng tối.

-Hoa Mãn Lâu !

Thượng Quan Phi Yến không nhịn được đã bật tiếng la hoảng.

Thái độ của Hoa Mãn Lâu rất bình tĩnh, chẳng lộ vẻ đau khổ hay phẫn nộ chút nào.

Thượng Quan Phi Yến nhìn gã hăng dặng, ấp úng hỏi:

-Các hạ ... các hạ làm sao đến đây được ?

Hoa Mãn Lâu hững hờ đáp:

-Tại hạ đi tới đây.

Thượng Quan Phi Yến ngập ngừng:

-Nhưng ta ... hiển nhiên ta đã phong tỏa huyết đạo các hạ rồi kia mà ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Khi người ta điểm huyết mình, nếu mình vận chân khí đề tụ ở bên huyết đạo đó thì

chỉ sau một lúc là có thể giải khai huyết đạo bị phong tỏa. Về công phu này, tại hạ

cũng biết được một chút.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Chẳng lẽ các hạ đã biết trước khi ta sắp hạ thủ để mà chuẩn bị ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ không muốn người bạn vì cứu mình mà lại đi giết kẻ khác.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Vừa rồi ta nói gì các hạ đã nghe hết cả rồi ư ?

Hoa Mãn Lâu gật đầu.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Các hạ ... các hạ ... Thế mà các hạ không nổi nóng ư ?

Hoa Mãn Lâu lạnh lùng đáp:

-Con người chẳng ai tránh khỏi hành động lầm lẫn. Huống chi cô nương sự thực lại không muốn tại hạ ưa thích cô.

Xem chừng gã vẫn bình tĩnh vẫn ôn nhu, vì trong lòng gã chỉ có chuyện thương yêu chứ không điều thù hận.

Thượng Quan Phi Yến bắn khoắn nhìn Hoa Mãn Lâu. Dù cô là hạng gái như vậy, nét mặt cũng không khỏi ra chiều bẽn lẽn.

Lục Tiểu Phụng cũng nhìn Hoa Mãn Lâu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

-Người này quả là một trang quân tử.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Người quân tử cùng kẻ ngớ ngẩn có khi chẳng khác nhau mấy tý.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão bản đầu ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Lão bản dĩ nhiên đang bồi tiếp lão bản nương.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao bọn ọ không đến đây ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Họ còn đang nghe Tuyết Nhi nói chuyện cổ tích.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Xem chừng bọn họ sắp mắc bẫy đến nơi rồi.

Thực ra chàng đã hiểu tại sao bọn họ không đến.

Chàng biết bọn họ bị lừa gạt. Lúc này chàng có thấy họ cũng không khỏi sượng sùng.

Bọn họ không muốn để chàng phải ngượng nghịu.

Tuyết Nhi cũng không muốn gặp thư thư. Các cô gặp mặt nhau thì trong lòng cả hai bên đều khó chịu.

Thượng Quan Phi Yến buông tiếng thở dài sườn sượt nói:

-Lời công tử vừa nói bây giờ tiểu muội mới hiểu rõ.

Lục Tiểu Phụng :

-Ừa !

Thượng Quan Phi Yến nói:

-Tiểu muội vẫn tưởng các vị là những người ngớ ngẩn, nhưng hiện giờ mới biết kẻ ngớ ngẩn không phải là các vị mà chính là tiểu muội.

Cô thở dài nói tiếp:

-Nhưng nếu công tử mà cắt mũi tiểu muội thì tiểu muội cũng chẳng cho công tử hay người đó là ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Té ra cô nương là cũng người đa tình.

Thượng Quan Phi Yến cười khanh khách, tiếng cười của cô đầy vẻ thâm lương.

Đột nhiên cô dừng tiếng cười, nói:

-Một người đàn bà ưa thích đàn ông, hay ngược lại, một người đàn ông say mê đàn bà đều giống nhau mà cũng là một điều chẳng thể nào tránh được.

Hoa Mãn Lâu nghe Thượng Quan Phi Yến nói câu này bất giác lẩm nhẩm gật đầu.

Bống gã lên tiếng tựa hồ nói để mình nghe:

-Ta hiểu rồi ! Ta hiểu rồi ! ...

Thượng Quan Phi Yến lộ vẻ buồn rầu nói:

-Tiểu muội thực có điều lầm lỗi với các hạ ...

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

-Dù các hạ có giết tiểu muội, tiểu muội cũng tự biết là đáng lắm chứ không phiền trách các hạ.

Hoa Mãn Lâu thùng thảng đáp:

-Chẳng khi nào tại hạ nghĩ đến chuyện gia hại cô nương. Tưởng cô nương bất tất phải quan tâm.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Các hạ định làm gì tiểu muội ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Chẳng làm gì cả.

Thượng Quan Phi Yến động dung hỏi:

-Các hạ ... chẳng lẽ các hạ tha cho tiểu muội ra đi ?

Hoa Mãn Lâu không nói gì, đột nhiên gã xoay mình từ từ cất bước đi ra.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, uể oải đi theo.

Thượng Quan Phi Yến ngạc nhiên nhìn hai người. Bỗng cô lớn tiếng:

-Tiểu muội đã hiểu rõ ý tứ các hạ rồi. Các hạ biết tiểu muội bây giờ nhất định đi

kiếm y, nên cố ý buông tha tiểu muội để theo dõi hành tung.

Lục Tiểu Phụng không quay đầu lại, hững hờ đáp:

-Tại hạ bất tất phải làm như vậy.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Tại sao thế ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ đã biết y là ai.

Thượng Quan Phi Yến biến sắc lớn tiếng hỏi:

-Công tử biết y rồi ư ? ... Vậy y là ai ?

Lục Tiểu Phụng không đáp mà cũng không nói gì nữa.

Chàng bước mau cho kịp Hoa Mãn Lâu, sóng vai cùng đi trên dãy hành lang ẩm đạm, mắt hút vào trong bóng tối.

Trong nhà càng tối tăm hơn. Thượng Quan Phi Yến đứng một mình trong bóng tối.

Đột nhiên người cô run bần bật, chẳng hiểu vì cô giá lạnh hay vì cô sợ hãi.

Trong vườn hoa tối tăm mà tĩnh mịch, mùi hoa thơm gió thổi vào càng sức nực hơn lúc huỳnh hôn. Mấy chục chòm sao lạnh lẽo vừa mọc ra liền bị đám mây lãng vãng che khuất.

Hoa Mãn Lâu đi rất chậm khi tới trước một bụi hoa râm gã mới nhẹ buông tiếng thở dài nói:

-Cô ta cũng là một thiếu nữ đáng thương.

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu, dường như chẳng quên mất Hoa Mãn Lâu, chẳng bao giờ nhìn thấy gì, dĩ nhiên không ngó thấy chàng gật đầu.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

-Người nào cũng khó lòng tránh khỏi có hành động lầm lẫn. Tuy cô làm việc lầm lẫn, nhưng ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Hành động lầm lẫn phải chịu trừng phạt. Bất cứ ai hành động lầm lẫn đều phải chịu hậu quả tương đương.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nhưng công tử đã tha cô rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cái đó có thể vì tại hạ biết có người nhất định không chịu buông tha cô.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Ai ? Tình nhân của cô chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không phải tình nhân. Y là người rất vô tình.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử biết y là ai rồi thật chăng ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Giả chứ không phải thực.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Nếu vậy thì cô nói không lầm ư ? Phải chăng công tử định ngấm ngầm theo dõi hành tung cô ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Tại hạ tuy chẳng phải là người quân tử, nhưng cũng không đến nỗi nói lời rồi lại
ăn lời.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử đã không biết người đó là ai, lại không theo dõi hành tung Thương Quan Phi Yến, chẳng lẽ bỏ mặc vụ này ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bỏ mặc cũng không được.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Tiểu đệ chưa hiểu ý kiến của công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không tìm thấy người đó, nhưng y nhất định đến kiếm tại hạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử cầm chắc như vậy ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ít ra tại hạ cũng nắm chắc được bảy phần.

Hoa Mãn Lâu “ủa” lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hiện giờ nhất định y tưởng tại hạ đã biết y là ai rồi, khi nào y chịu để cho tại hạ

sống nữa ?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Vừa rồi công tử cố ý nói như vậy phải chăng là để y đến kiếm công tử ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ nói thế cũng là để cứu Thương Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu đồng ý:

-Công tử đã biết y là ai thì y chẳng cần hạ sát Thương Quan Phi Yến để bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Ít ra thì hiện giờ người y muốn hạ sát thứ nhất chẳng phải là Thương Quan Phi Yến

mà là tại hạ.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Đáng tiếc câu nói vừa rồi của công tử y không nghe thấy.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nghe thấy rồi.

Hoa Mãn Lâu chau mày hỏi:

-Chẳng lẽ công tử nhận ra y vừa tới đây ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hiện giờ nhất định y còn ở trong này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Thế ra y có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, đồng thời có thể hạ sát công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Nhưng dường như công tử chẳng quan tâm chút nào thì phải ?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Cái hay nhất của tại hạ ở chỗ ...

Chàng chưa dứt lời, bỗng phát giác Hoa Mãn Lâu tái mặt.

Hoa Mãn Lâu vốn chẳng phải con người vì kinh hãi mà động dung một cách dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

-Chuyện gì vậy ?

Hoa Mãn Lâu trầm giọng đáp:

-Máu.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi:

-Sao lại có máu ? Máu của ai ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tiểu đệ chỉ hy vọng không phải là máu của Thương Quan Phi Yến.

Đúng là máu của Thương Quan Phi Yến rồi. Cổ họng cô bị cắt đứt máu chưa ngưng hết.

Mặt cô đầy vẻ kinh ngạc, khủng khiếp, chẳng khác gì cái chết của Đại Kim Bằng Vương.

Hiển nhiên cô cũng không ngờ người này lại hạ độc thủ giết cô. Cô không tin mình chết về tay y.

Y là tình nhân hay kẻ vô tình ?

Trong bóng tối chẳng có một ai. Gió thổi khiến mùi máu tanh sặc sụa !

Hoa Mãn Lâu buồn rầu nói:

-Thế mà y vẫn giết cô.

Lục Tiểu Phụng “ồ” một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Hiển nhiên y không tin lời nói của công tử.

Lục Tiểu Phụng lại “ồ” một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nói tiếp:

-Bây giờ y hạ sát Thương Quan Phi Yến để bịt miệng, tưởng trên cõi đời này không còn người thứ hai nào biết y là ai nữa.

Lục Tiểu Phụng vẫn “ồ” một tiếng chứ không nói gì.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Thế thì công tử vĩnh viễn không kiếm thấy y.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhắc lại câu nói trước:

-Tại hạ chỉ biết bất luận là ai làm việc lầm lỗi đều phải chịu hậu quả tương đương.

Hoa Mãn Lâu buồn rầu hỏi:

-Thương Quan Phi Yến đã phải chịu hậu quả tương đương rồi, nhưng còn kẻ giết cô thì sao ?

Người giết Thương Quan Phi Yến đã mất hút vào trong bóng tối. Có thể hẳn mất hút vĩnh viễn.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cầm tay Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Lão bản đâu rồi ?

Lão bản không thấy đâu nữa. Địa động cầm tù mọi người chẳng còn một ai. Trên mặt cái bàn gỗ cũ kỹ bao nhiêu bình trà cùng chén uống nước đều vỡ tan tành.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhất định bọn họ đã xảy cuộc giao thủ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Theo nhận xét của công tử thì bọn người kia đến cột bọn Chu Đình đem đi rồi hay sao ?

Lục Tiểu Phụng cười lật đáp:

-Xem chừng y vẫn còn úy kỵ tại hạ nên bắt bọn Chu đình đi để chuẩn bị uy hiếp.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Mới trong khoảng khắc mà y đã cột bọn họ đưa đi thì bản lãnh quyết chẳng thua gì công tử.

Nguyên Chu Đình và lão bản nương võ công đã không kém cõi, huống chi còn thêm vào con tiểu quỷ là Thương Quan Tuyết Nhi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không phủ nhận võ công họ chẳng kém gì mình.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Bản lãnh cao thâm như thế tưởng chẳng có mấy người.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế tại hạ mới nói là y hành động lăm lẩn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Y không cần hành động như vậy phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y hành động như vậy thì chẳng khác gì tổ cáo với chúng ta là y lăm lẩn.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Tiểu đệ đã nói người nào cũng có hành động lăm lẩn.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại:

-Hành động lăm lẩn thì phải chịu trừng phạt, bất cứ là ai cũng vậy.

oOo

Trong căn nhà quanh quẻ chẳng khác gì trong mộ địa. Mười mấy người lặng lẽ ngồi nhìn Lục Tiểu Phụng. Trong bọn này có Phàn đại tiên sinh, Giản nhị tiên sinh, Thị

Tĩnh thất hiệp, Sơn Tây Nhận.

Họ uống rượu thật nhiều nhưng bây giờ dừng lại rồi.

Những bằng hữu ngồi uống rượu với nhau nếu chưa say túy lúy thì khó lòng ngừng được.

Nhưng bọn này rất tỉnh táo, chẳng người nào ra chiều say rượu, có điều vẻ mặt họ rất kỳ quái.

Thần sắc Sơn Tây Nhận lại càng trầm trọng. Hắn chú ý nhìn Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi:

-Công tử xác định y chủ mưu vụ này ư ?

27. Uống Rượu Độc, Thiên Thanh Uống Mạo

Lục Tiểu Phụng lăm nhăm gật đầu.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Công tử có nắm chắc không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Chúng ta là chỗ bạn hữu. Tại hạ biết các vị có mối liên quan với y, nếu chẳng nắm

chắc phần nào thì tại hạ đến kiểm các vị làm chi ?

Sơn Tây Nhận đột nhiên nắm hai tay lại đập xuống bàn một cái thật mạnh, lớn tiếng:

-Nếu Hoắc Thiên Thanh thực sự đã làm việc này thì bất luận ta có mối liên quan gì

với hắn cũng quyết cắt đứt từ đây.

Phàn đại tiên sinh lạnh lùng nói:

-Nhưng Phàn mỗ không tin y đã làm việc này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chính tại hạ cũng không dám tin như vậy, nhưng ngoài y, chẳng tìm ra được người thứ hai nào khác.

Phàn đại tiên sinh “ồ” lên một tiếng.

-Chỉ có y là kiểm chế được bọn Chu Đình ba người trong khoảnh khắc.

Phàn đại tiên sinh cười nhạt nói:

-Nếu chỉ căn cứ vào một điểm này thì chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chỉ có y là biết được những điều bí mật ở Kim Bồng Vương Triều, vì y là người rất thân tín của Diêm Thiết San.

Phàn đại tiên sinh nói:

-Thế cũng chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Chỉ có y được lợi trong vụ này. Diêm Thiết San buông ra thì Châu quang bảo khí các là của y.

Diêm Thiết San và Hoắc Hưu đều là lão quang côn. Người ta ngờ lão nguyên là một tên thái giám chẳng phải không có lý.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Kể về thân thế và võ công y, nếu chẳng có chuyện mưu đồ, thì sao y chịu làm tổng

quản cho hạng người như Diêm Thiết San ?

Phàn đại tiên sinh không thể phủ nhận điểm này.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Trên chốn giang hồ dĩ nhiên chẳng một ngờ tới Thanh Y đệ nhất lâu lại ở trong Châu quang bảo khí các.

Sơn Tây Nhận động dung hỏi:

-Thanh Y đệ nhất lâu ở trong Châu quang bảo khí các ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Hiển nhiên Độc Cô Nhất Hạc vì được tin này mà lần mò tới. Hoắc Thiên Thanh cũng mượn nó để tiêu hao nội lực của lão, khiến lão chết dưới kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Từ nãy giờ Hoa Mãn Lâu vẫn ngồi yên một bên, bây giờ không nhin được cũng lên tiếng:

-Tôn Tú Thanh và Thạch Tú Vân cũng vì sắp tiết lộ điều bí mật bị Thượng Quan Phi Yến giết đi để bịt miệng.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Bọn thị 9 đã biết chuyện bí mật này mà sao Mã Tú Chân và Diệp Tú Châu lại không hay ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bọn chúng cũng biết cả.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Thế thì tại sao hai ả lại còn sống ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Diệp Tú Châu còn sống vì thị cũng như Thượng Quan Phi Yến đã có tình yêu với

chàng thiếu niên anh tuấn, võ công cao cường là Hoắc Thiên Thanh.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Còn Mã Tú Chân thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nếu tại hạ đoán không trật thì y cũng chết về tay Hoắc Thiên Thanh rồi, còn có thể chính Diệp Tú Châu đã hạ sát thị.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Vì y muốn đánh lạc hướng công tử mà nói ra tòa tiểu lâu đó ở sau núi để công tử đi

kiếm Hoắc Hưu phải không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Bất luận tại hạ chết ở trong tòa tiểu lâu đó, hay Hoắc Hưu chết về tay tại hạ, vụ

này cũng êm xuôi và từ đây y có thể ngủ kỹ không lo gì nữa.

Sơn Tây Nhận nói:

-Nhưng y không nghĩ tới chỗ giữa công tử và lão già cô độc kia lại là bằng hữu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì y muốn biết kết quả vụ này mới sai Diệp Tú Châu chờ ở ngoài để nghe tin tức.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Chỉ có một mình y là biết các vị muốn đi kiếm Hoắc Hưu phải không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Nhưng Diệp Tú Châu lại nói lắm một câu.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Thị nói lắm câu gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thị bảo ở lại đây vì thị vừa mới đem thi thể Độc Cô Nhất Hạc và Thạch Tú Vân đi mai táng.

Sơn Tây Nhận chau mày hỏi:

-Độc Cô Nhất Hạc là chưởng môn một phái, sao lại chôn táng một cách cẩu thả như vậy ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Diệp Tú Châu nguyên là một cô gái hiền lương, không biết nói dối bằng cách nào.

Sơn Tây Nhận thở dài rồi nhăn nhó cười nói:

-Muốn nói dối ở trước mặt một người như công tử thật không phải một chuyện dễ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng tại hạ đã nói trước mặt thị câu chuyện bí mật về sáu ngón chân rồi thị

lập

tức cáo tố với Hoắc Thiên Thanh. Châu quang bảo khí các cách tòa tử lâu của Hoắc

Hưu rất gần.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Vì vậy mà Hoắc Thiên Thanh được tin tức mau chóng của thị hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Sơn Tây Nhận hỏi:

-Công tử vì vô tình hay cố ý tiết lộ chuyện bí mật này với thị ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời thẳng vào câu hỏi, vừa cười vừa nói:

-Lúc ấy tại hạ chỉ nhận thấy thị không nên xuất hiện ở đó và hơi lấy làm kỳ mà thôi.

Sơn Tây Nhận nhìn chàng thở dài gượng cười nói:

-Không nên kêu công tử bằng Tiểu Phụng vì công tử vốn là một con tiểu hồ ly.

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

-Nhưng tại hạ rất khâm phục Hoắc Thiên Thanh. Y suy nghĩ rất chu đáo mà là người cực kỳ trầm tĩnh. Nếu ví vụ này như một thế cờ thì đối phương đi nước nào cũng

ở trong sự tiên liệu của y.

Sơn Tây Nhận nói:

-Có điều đáng tiếc là y đã đi lầm lẫn, nước cờ tối hậu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chẳng người nào tránh được những sự lầm lẫn, y cũng chỉ là một người.

Phàn đại tiên sinh đột nhiên cười lạt nói:

-Thực ra nếu y không đi nước cờ tối hậu đó thì công tử chưa chắc kiếm thấy y.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ít ra lúc đó tại hạ không thể xác định.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Bây giờ thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hiện giờ tại hạ cũng chưa nắm vững cả mười phần, có chăng chỉ được chín phần mà thôi.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Tại sao công tử lại đến kiếm bọn ta ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-các vị là bằng hữu của tại hạ. Tại hạ đã hứa lời cùng các vị tuyệt đối không giao

thủ với y.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Bây giờ bọn ta không phải là bằng hữu nữa thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chúng ta vẫn là bằng hữu nên tại hạ mới đến.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Công tử đến để thu hồi lời nói của mình chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bất luận ai hành động lầm lỡ đều phải chịu hậu quả tương đương. Hoắc Thiên Thanh cũng vậy.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Chẳng lẽ công tử lại muốn yêu cầu chúng ta giúp công tử đi giết y ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Tại hạ chỉ xin các vị chuyển lời đến y là sáng mai lúc mặt trời mọc, tại hạ chờ y ở

chùa Thanh Phong.

Phàn đại tiên sinh nói:

-Hay lắm !

Lão đứng phắt dậy, trợn cặp mắt sắc như đao nhìn Lục Tiểu Phụng hô:

-Xin mời !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Mời chuyện gì ?

Phàn đại tiên sinh đáp:

-Mời công tử động thủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ tiên sinh không tin lời tại hạ ?

Phàn đại tiên sinh đáp:

-Ta chỉ biết Hoắc Thiên Thanh là chưởng môn và Phàn Thiên Nghi này là đệ tử Thiên Cầm môn.

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng hỏi:

-Vì thế mà tiên sinh ...

Phàn đại tiên sinh ngắt lời:

-Vì thế mà Phàn Thiên Nghi còn sống thì quyết chẳng để ai đối phó với Hoắc Thiên Thanh.

Sơn Tây Nhận chau mày hỏi:

-Ông bạn đã nghe câu “Đại nghĩa diệt thân” bao giờ chưa ?

Phàn đại tiên sinh lạnh lùng đáp:

-Nghe thì nghe rồi nhưng lại quên đi.

Giản nhị tiên sinh cũng từ từ đứng lên nói:

-Bọn tại hạ vốn là hạng người chẳng biết trọng khinh, không phân hắc bạch.

Tên tiểu bản bán bao tử đột nhiên lớn tiếng la:

-Hạng người này nên chết đi !

Giản nhị tiên sinh đáp:

-Đúng thế ! Nên chết lắm !

Tên tiểu bản bán bao tử nói:

-Đáng tiếc Bao Ô Nha cũng là hạng người này.

Giản nhị tiên sinh đáp:

-Thế thì ông bạn cũng nên chết.

Bao Ô Nha nói:

-Chẳng những nên chết mà bây giờ chết rồi mới phải.

Đột nhiên nhún nhảy lên đâm đầu vào tường, nhưng không đập vào tường mà lại đụng vào ngực Lục Tiểu Phụng vì đột nhiên chàng xô ra ngăn chặn trước mặt hắn. Bao Ô Nha trần mình trên không gian móc chân vào xà nhà lộn đầu cho rớt xuống phiến đá.

Nhưng đầu hắn chưa đụng đá thì một bàn tay nâng sau lưng rồi để chân xuống đất đứng đối diện một người.

Người này như cây ngọc trước gió, sắc mặt lợt lạt. Chính là Hoắc Thiên Thanh ! ...

Quần hùng đều sững sốt. Cả Lục Tiểu Phụng cũng ngẩn mặt ra.

Chẳng ai ngờ Hoắc Thiên Thanh lại xuất hiện ở nơi đây vào lúc này, cùng không ai nghĩ đến chuyện y dám tới đây.

Hoắc Thiên Thanh tuy sắc mặt lợt lạt nhưng thái độ vẫn bình tĩnh.

Bao Ô Nha nắm chặt hai tay run lên hỏi:

-Tại sao chương môn ... không để cho thuộc hạ chế t ?

Hoắc Thiên Thanh hỏi lại:

-Người có nên chết không ?

Bao Ô Nha nghiêng răng đáp:

-Thuộc hạ nên chết lắm.

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng hỏi:

-Các vị nên chết cả, chẳng lẽ toàn thể Thiên Cầm môn đều phải chết hết hay sao ?

Bao Ô Nha đứng ngẩn người ra.

Hoắc Thiên Thanh nói:

-Thiên Cầm môn truyền thụ võ công cho các vị chẳng phải để các vị tự tìm lấy cái chết.

Bao Ô Nha ngập ngừng:

-Nhưng chưởng môn ...

Hoắc Thiên Thanh cười lật hỏi:

-Ta có liên quan gì với các vị ? Nếu vì việc khác thì các vị có chết hết ta cũng không nhìn tới.

Bao Ô Nha nói:

-Nhưng hiện giờ chưởng môn ...

Hoắc Thiên Thanh ngắt lời:

-Hiện giờ ta không muốn các vị vì ta mà chết, nếu để tiếng đồn một tên bán bao tử

tự tận vì Hoắc Thiên Thanh thì ta há chẳng phải là tội nhân ư ?

Đột nhiên lão rút tấm bài tre ở trong bọc ra bẻ gãy làm hai, lạnh lùng tuyên bố:

-Hoắc Thiên Thanh này có tiền có thế, không muốn làm cái chưởng môn khốn cùng nữa. Từ nay ta không còn liên quan gì với Thiên Cầm môn. Nếu ai bảo ta là Thiên Cầm môn hạ thì ta cắt lưỡi chặt chân người đó đi.

Bao Ô Nha đăm đăm nhìn y, đột nhiên vành mắt đỏ hoe nằm phục xuống đất lớn tiếng khóc rống.

Sơn Tây Nhạn cũng đỏ mắt lên rồi đột nhiên cười rộ nói:

-Hay lắm ! Hoắc Thiên Thanh ! Người đáng là người họ Hoắc, không làm nhục đến chữ Hoắc !

Hoắc Thiên Thanh không ngó mọi người nữa, quay lại nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng ngưng thần nhìn y.

Hai người đứng đối diện nhìn nhau chòng chọc hồi lâu. Bỗng Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

-Tại sao lại là các hạ ? Tại sao lại đúng là các hạ ?

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

-Công việc của chúng ta người vĩnh viễn không bao giờ biết rõ được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ biết các hạ quyết chí muốn làm nên việc động trời, nhưng việc này...

Hoắc Thiên Thanh lớn tiếng ngắt lời:

-Công việc trọng đại này ngoài Hoắc Thiên Thanh không ai làm nổi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Đúng là không có ai nữa.

Hoắc Thiên Thanh lại nói:

-Ngoài người ra, cũng không một người nào khác phá hoại được đại sự của ta.

Y ngửa mặt lên trời thở dài nói tiếp:

-Trên cõi đã có Hoắc Thiên Thanh thì không nên có Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng ngập ngừng:

-Vì thế ...

Hoắc Thiên Thanh ngắt lời:

-Vì thế giữa hai ta phải có một người chết. Không hiểu ta chết hay là người chết ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Phải chờ đến lúc mặt trời mọc sáng mai mới biết được.

Hoắc Thiên Thanh cười lật hỏi:

-Sáng nào mặt trời cũng mọc. Sao không đổi cuộc ước hẹn sáng mai làm sáng nay ?

Đột nhiên y phất tay áo một cái, người đã vọt ra ngoài cửa. Chỉ nghe thanh âm lạnh

lùng từ đằng xa vọng lại.

-Bữa nay ta chờ người ở ngoài chùa Thanh Phong vào lúc huỳnh hôn.

Trời đã huỳnh hôn. Chùa Thanh Phong trên núi Thanh Sơn che khuất ánh tà dương.

Trời không mù, những đám mây trắng lảng vảng coi chẳng khác một làn mù.

Cơn gió nhẹ thổi qua. Giữa đám sương từng nổi lên những tiếng quạ kinh hồn.

Chút ánh tà dương phía trời tây cũng lạt dần. Bức màn đêm từ từ buông xuống vùng đại địa.

Lục Tiểu Phụng ngắm chiều trời bằng lăng giữa vùng núi nón. Tâm tình càng trầm trọng hơn cả chiều trời vào lúc chạng vạng.

Hoa Mãn Lâu lộ vẻ nóng nảy thở dài nói:

-Hoắc Thiên Thanh lúc này vẫn chưa tới.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thế nào y cũng tới.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

-Tiểu đệ nghĩ không ra con người như y tại sao lại làm nên vụ này ?

Lục Tiểu Phụng buồn rầu đáp:

-Nhưng y lại cứ làm.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Có khi vì kiêu ngạo quá chừng, chẳng những muốn hơn mọi người mà con muốn hơn cả phụ thân mình nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Kẻ kiêu ngạo quá quả thực khó lòng tránh khỏi làm nên những việc ngu xuẩn.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Cũng vì y kiêu ngạo nên không nghĩ tới suy khước trách nhiệm của mình.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc hồi lâu bỗng cất tiếng hỏi:

-Nếu huynh đài là tại hạ thì có tha y không ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Nhưng tiểu đệ không phải là công tử.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài nói:

-May mà huynh đài không phải là tại hạ, cũng may mà tại hạ không phải là huynh đài ...

Hoa Mãn Lâu không nói nữa vì lúc này gã đã nghe tiếng kệt cửa.

Cánh cửa lớn và cổ kính ở chùa Thanh Phong vừa hé mở, một tên đạo đồng mặc áo vàng tay cầm đèn lồng đi ra. một người theo sau gã không phải Hoắc Thiên Thanh mà là đạo nhân mặc hoàng bào.

Đạo nhân này mặc áo bào tay rộng, tóc mai đã điểm bạc. Mặt lão gầy nhom mà thanh nhã, lộ vẻ rất nghiêm trang. Chân lão tuy bước lẹ nhưng xem ra không có dáng

người luyện võ.

Lão đảo mắt nhìn quanh bốn mặt rồi đi thẳng về phía Lục Tiểu Phụng, cất tiếng hỏi

ngay:

-Thí chủ phải chăng là Lục Tiểu Phụng công tử ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu hỏi lại:

-Đạo trưởng là ...

Đạo nhân ngắt lời:

-Bần đạo là Thanh Phong và cũng là trụ trì tại ngôi chùa nhỏ bé này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng đạo trưởng là bạn hữu của Hoắc Thiên Thanh ?

Thanh Phong đạo nhân đáp:

-Hoắc thí chủ là kỳ hữu của bần đạo. Hàng tháng y vẫn tới đàn bần hoàn mấy bữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hiện giờ y có ở đây không ?

Đột nhiên nét mặt Thanh Phong lộ vẻ rất lỳ quái, lão đáp:

-Bần đạo ra đây chính là để dẫn thí chủ vào coi y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y ở đâu ?

Thanh Phong thủng thẳng đáp:

-Y ở trong văn phòng của bản đạo chờ thí chủ đã lâu rồi.

Trong tiểu viện u nhã mà tịch mịch. Cửa sổ hé mở, gió thổi vào làm cho khói hương tan ra bốn mặt.

Lục Tiểu Phụng xuyên qua tòa tiểu viện chờ Thanh Phong mở cửa rồi liền ngó thấy Hoắc Thiên Thanh. Nhưng Hoắc Thiên Thanh vĩnh viễn không ngó thấy chàng nữa. Hoắc Thiên Thanh nằm chết trên giường mây trong phòng Thanh Phong đạo nhân. Trên chiếc kỷ thấp ở đầu giường đặt một cái chén bằng bích ngọc chạm rồng. Trong chén còn một chút rượu.

Rượu độc.

Hoắc Thiên Thanh sắc mặt xám xịt. Khoé mắt và mũi miệng loáng thoáng còn vết máu chưa sạch.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, trái tim chìm hẳn xuống.

Thanh Phong đạo nhân vẻ mặt thảm đạm, cất tiếng buồn rầu:

-Lúc tới bản đạo đã tưởng y đến để đánh nốt cuộc tàn kỳ hôm qua con bỏ dở và chờ xem y có nước nào hay gỡ được chăng ? Không ngờ, y lại bảo bữa nay chẳng còn lòng

dạ nào để đánh cờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y chỉ muốn uống rượu thôi ư ?

Thanh Phong gật đầu đáp:

-Lúc đó bản đạo mới ngó thấy vẻ mặt y có điều khác lạ, tựa hồ tâm sự trùng trùng.

Y lại không ngớt thở ngắn thở dài, miệng lẩm nhẩm tự nói để mình nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y nói những gì ?

Thanh Phong đáp:

-Dường như y nói côi người trăm năm ngắn ngủn, chớp mắt đã qua. Y con nói những gì trên đời đã có Hoắc Thiên Thanh sao còn sinh ra Lục Tiểu Phụng ?

Lục Tiểu Phụng gượng cười, chàng không nhin được hỏi:

-Phải chăng rượu này do đạo trưởng chuẩn bị cho y ?

Thanh Phong đáp:

-Rượu thì ở đây có sẵn, nhưng chung do y đem tới. Bản tính y rất thanh khiết, chưa

từng dùng tới vật dụng của người khác.

Lục Tiểu Phụng cầm chiếc chung đưa lên mũi ngửi rồi nói:

-Chất độc quả nhiên ở cái chung này.

Thanh Phong nói:

-Mấy lần y nâng chung rượu lên lại đặt xuống như những khi gặp phải nước cờ khó khăn. Y cầm chung không vững, bản đạo đang kinh ngạc thì đột nhiên y ngửa mặt lên

trời cười rộ ba tiếng rồi uống cạn chung rượu.

Đạo nhân nét mặt đầy lo âu, chấp hai tay lại buồn rầu nói:

-Thật bản đạo không ngờ y còn tuổi trẻ đã khám phá thể tình muốn trở về đạo sớm cho sớm.

Tiếng lão nói mỗi lúc một nhỏ, cặp mắt tựa hồ sắp rơi lệ.

Lục Tiểu Phụng trầm lặng, dường như tâm sự nặng nề. Hồi lâu chàng mới thở dài hỏi:

-Y không nhắc tới người nào khác nữa ư ?

Thanh Phong đáp:

-Không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cũng không nói đến danh tự Chu Đình ư ?

Thanh Phong đáp:

-Không !

Lục Tiểu Phụng cảm thấy trái tim càng nặng hơn.

Bên vãn sàng còn bày một cuộc tàn kỳ. Thanh Phong đạo nhân lẩm bẩm đọc câu:

”Thế sự vô thường như bạch vân thương cầu. Ai ngồi cuộc tàn kỳ còn đây mà bạn đã ra người thiên cổ ?”

Lục Tiểu Phụng ngó vào bàn cờ một lúc rồi hỏi:

-Phải chăng y giữ bên quân đen ?

Thanh Phong đáp:

-Bản đạo nhường y đi trước một bước.

Lục Tiểu Phụng trầm tư một lúc rồi cầm quân cờ đen lên từ từ đặt xuống nói:

-Tại hạ đánh thay y cuộc cờ này.

Thanh Phong bật tiếng cười thê lương đáp:

-Nếu y đi nước đó thì bên đen không thua nữa.

28. Kể Chủ Mưu Là Hoắc Lão Đầu

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ngoài nước đó không còn đường nào khác.

Thanh Phong đáp:

-Y cũng tự biết bàn cờ này y thua rồi, nhưng ngoài miệng y không chịu nhận thua mà thôi.

Lục Tiểu Phụng đưa mắt đăm đăm nhìn ra phương trời, miệng lẩm bẩm:

-Nhưng hiện giờ y đã nhận thua. Cuộc cờ cũng giống như đời người, hể đi lầm một nước là phải thua.

Thanh Phong đạo nhân đột nhiên phất tay áo xóa cuộc tàn kỳ chậm rãi nói:

-Đời người dù có ví như cuộc cờ, nhưng hà tất phải nhận chân sự thắng bại ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu không nhận chân hà tất phải bày ra cuộc cờ này ?

Thanh Phong đạo nhân nhìn chàng, chấp hai tay lại rồi từ từ nhắm mắt không nói gì nữa.

Một cơn gió thổi mở cửa sổ ra. Sắc đêm tối mờ đã bao phủ không gian.

oOo

Lục Tiểu Phụng nằm duỗi dài trên giường ngưng thân nhìn chung rượu để trên ngực. Chung rượu này đặt trên ngực chàng đã lâu, đến bây giờ chàng vẫn chưa uống.

Dường như chàng chẳng còn lòng dạ nào để uống rượu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Phải chăng công tử nghĩ tới bọn Chu Đình ?

Lục Tiểu Phụng lẳng lẳng không đáp.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

-Con người lúc sắp chết, lòng dạ rất hiền từ. Hoắc Thiên Thanh đã quyết tâm muốn chết, tưởng không làm nên tội nghiệt giết người. Không chừng hiện giờ bọn Chu Đình đã bình yên về nhà rồi.

Gã nói câu này chẳng những để an ủi Lục Tiểu Phụng mà còn để an ủi chính gã nữa.

Lục Tiểu Phụng dường như không nghe thấy.

Hoa Mãn Lâu cười gượng nói:

-Bất luận trường hợp nào thì bàn cờ này cũng coi như công tử thắng rồi.

Lục Tiểu Phụng bỗng thở dài đáp:

-Nhưng nước cờ tối hậu không phải tại hạ đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Mà cũng chẳng đi theo như ý nghĩ công tử phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không phải.

Chàng gượng cười nói tiếp:

-Vì thế mà tại hạ tuy thắng vẫn khó chịu hơn là mình thua.

Hoa Mãn Lâu cũng thở dài hỏi:

-Tại sao y không chịu đánh cho xong cuộc tàn kỳ này ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì y tự biết mình thua rồi, cũng như hôm qua y không chịu đi đến nước cuối cùng.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên nhảy bổ lên. Chung rượu ở trước ngực rớt xuống đất đánh “choang” một tiếng vỡ tan.

Hoa Mãn Lâu đã biết trước nay chàng chẳng bao giờ chịu để chung rượu rơi vỡ.

Nhưng hiện giờ chàng đã hoàn toàn quên hết. Chàng đứng như kẻ mất hồn, toàn thân giá lạnh, giá lạnh từ đầu xuống đến gót chân.

Hoa Mãn Lâu không hỏi chàng tại sao ? Vì gã biết tự ý chàng sẽ nói ra.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nhắc lại:

-Hôm qua y chưa đánh xong cuộc cờ.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hôm qua y đánh cờ ở chùa Thanh Phong.

Hoa Mãn Lâu biến đổi sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu Thượng Quan Phi Yến chết về tay y thì sao hôm qua y lại ngồi đây đánh cờ ?

Thượng Quan Phi Yến ở ngoài xa hàng mấy trăm dặm, dù Hoắc Thiên Thanh có mọc cánh cũng chẳng tài nào bay về kịp.

Thượng Quan Phi Yến lại chết đúng vào ngày hôm qua.

Hoa Mãn Lâu cũng cảm thấy chân tay giá lạnh, gã thở dài nói:

-Chẳng lẽ chúng ta đã đổ tội lầm cho y ?

Lục Tiểu Phụng nắm hai tay lại đáp:

-Ít ra là Thượng Quan Phi Yến quyết chẳng phải bị y hạ sát.

Hoa Mãn Lâu lẩm nhẩm gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ít ra chúng ta đã trách lầm y về điểm này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Tại sao y không biện bạch ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y ước hẹn tại hạ đến gặp tại chùa Thanh Phong có thể vì muốn đạo nhân làm chứng là hôm qua y đánh cờ với lão ở trong chùa.

Hoa Mãn Lâu cũng nói:

-Vì y biết nếu chỉ biện bạch bằng miệng mà chẳng có đối chứng nhất định công tử chẳng tin nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đáng tiếc là y không có cơ hội để biện bạch.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Nếu đúng thế thì dĩ nhiên không phải là tự y muốn chết hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhất định không phải.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Ai đã giết y ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người giết y cũng là hung thủ đã hạ sát Thượng Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Người đó mới chính là chủ mưu trong vụ này hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Chẳng lẽ Thanh Phong đạo nhân cũng bị kẻ khác mua chuộc nên mới nói dối cho họ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Kẻ xuất gia cũng chỉ là người.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nếu thế thì nhất định Thanh Phong đạo nhân biết hắn là ai ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Vì thế mà bây giờ tại hạ hy vọng Thanh Phong còn sống.

Chàng nói câu này đầy vẻ thất vọng.

Khi hai người trở lại chùa Thanh Phong thì ngôi chùa đã biến thành biển lửa.

Chẳng một ai trốn ra được, một người cũng không có.

Ngọn lửa dữ dội đã vô tình. Con người phóng hỏa càng vô tình hơn. Người ấy là ai ?

Chùa Thanh Phong ở phía trước trái núi. Tòa tiểu lâu của Hoắc Hưu thì ở phía sau.

Mặt trước núi biến thành biển lửa, nhưng mặt sau yên tĩnh như không.

Trên cửa vẫn còn chữ “Đẩy”.

Lục Tiểu Phụng đẩy cửa tiến vào.

Đây là lần thứ hai chàng đẩy khuôn cửa này, không chừng cũng là cuối cùng.

oOo

Ruột trái núi rồng tuếch, chẳng có một thứ gì.

Bình khí cùng châu báu trước đêm không xiết nay đã hoàn toàn biến mất mới thật là kỳ !

Khu giữa lòng trái núi có một thạch đài nhỏ. Trên thạch đài giải manh chiếu cũ.

Hoắc Hưu chân không, mình mặc áo xiêm bằng vải xanh đã bạc màu. Lão đang ngồi xếp bằng trên chiếu cỏ hãm rượu.

Mùi rượu thơm ngát.

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí theo bậc đá đi xuống, mỉm cười nói:

-Xem chừng tại hạ đến chuyến này cũng đúng lúc.

Hoắc Hưu cũng mỉm cười đáp:

-Nhưng lần này lão phu không lấy làm kỳ nữa vì biết mình có rượu ngon là công tử lại tìm đến.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng tại hạ lại có chỗ hoài nghi.

Hoắc Hưu hỏi:

-Hoài nghi điều chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hoài nghi lão gia cố ý dùng rượu ngon để dẫn dụ tại hạ đến.

Hoắc Hưu cười rộ nói:

-bất luận chuyện gì thì chuyện, rượu ngon vẫn là rượu ngon. Nếu công tử không sợ dơ áo thì ngồi xuống đây uống một chung.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ sợ lắm.

Hoắc Hưu chau mày hỏi:

-Sợ ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không sợ dơ áo ...

Hoắc Hưu ngắt lời:

-Thế thì còn sợ gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ sợ giống như Hoắc Thiên Thanh, uống chung rượu vào rồi, chỉ còn chờ người khác đến thu thập cuộc tàn kỳ.

Hoắc Hưu nhìn chàng. Mực quang lão biến thành sắc bén như lưỡi đao rút ra khỏi vỏ.

Lão không nói gì nữa, từ từ rót rượu ra chung, lại từ từ uống vào.

Lục Tiểu Phụng cũng không nói nữa chng biết nói thế đủ rồi.

Chàng đối diện với con người thông minh, mà nói với người thông minh chỉ một câu cũng đủ.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, Hoắc Hưu đột nhiên nổi tràng cười hô hố

nói:

-Xem chừng lão phu chẳng thể đối được công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế mà lão gia không lừa dối tại hạ nữa.

Hoắc Hưu hỏi:

-Tại sao công tử lại muốn tìm đến lão phu ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Nguyên tại hạ không nghĩ đến, tại hạ đã lầm ngay từ lúc đầu.

Hoắc Hưu “ủa” lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tại hạ trước kia nhận xét lão gia cũng như Diêm Thiết San và Độc Cô Nhất Hạc, đều là người bị hại, mà chỉ có Hoắc Thiên Thanh là được lợi trong vụ này.

Hoắc Hưu hỏi:

-Bây giờ thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bây giờ tại hạ mới nghĩ thông suốt kẻ chân chính được lợi trong vụ này chỉ có một

người.

Hoắc Hưu hỏi:

-Người đó phải chăng là lão phu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế. Người đó chính là lão gia.

Hoắc Hưu lại rót rượu ra chung.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đại Kim Bằng Vương chết rồi, trên đời chẳng còn ai đến đòi lão gia về món nợ cũ của Kim Bằng Vương Triều.

Hoắc Hưu từ từ gật đầu đáp:

-Trước y cũng không đòi lão phu, nhưng mấy năm gần đây y cùng quẩn quá mà lại

là người xái tiền như rác, chưa từng biết đến chuyện kiếm tiền là khó nhọc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì thế mà lão gia phải giết y ?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

-Hạng người đó nên chết lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng y chết chưa đủ, vì Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San sẽ đến đòi chia mớ tài sản đó.

Hoắc Hưu đáp:

-Mớ tài sản đó nguyên là của lão phu. Chỉ một mình lão phu trăm cay nghìn đắng mới bảo vệ được và làm cho mỗi ngày một tăng thêm. Lão phu quyết không để kẻ khác giây máu ăn phần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì thế bọn cũng nên chết hay sao ?

Hoắc Hưu đáp:

-Không chết không được.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

-Thực ra mớ của cải đó có chia cho ba chục người xài cũng không hết. Lão gia đã bấy nhiêu tuổi rồi, chẳng lẽ còn định bỏ vào quan tài đem đi ?

Hoắc Hưu trợn mắt nhìn chàng lạnh lùng hỏi lại:

-Tỷ như công tử có vợ mà lúc không thể dùng được, liệu có chịu nhường cho kẻ khác dùng chung hay không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đó là hai chuyện khác nhau.

Hoắc Hưu nói:

-Dưới con mắt lão phu thì hai chuyện này hoàn toàn giống nhau. Tiền của cũng như vợ con. Bất luận lão phu còn sống hay chết cũng chẳng để cho kẻ khác sờ vào.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế mà lão gia đã lợi dụng Hoắc Thiên Thanh và Thượng Quan Phi Yến đi giết Đại Kim Bằng Vương, sau lại lợi dụng tại hạ trừ khử Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San.

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu cũng không muốn kiếm công tử, nhưng đáng tiếc ngoài công tử thật tình lão phu không nghĩ ra được người thứ hai nào làm nổi việc này.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Tại hạ đã được nghe câu này rồi.

Hoắc Hưu đáp:

-Nhưng đó là sự thực.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đây là tại hạ cam tâm tình nguyện rồi mắc bẫy của lão gia. Nhưng còn Hoắc Thiên Thanh, con người như vậy sao cũng bị lão gia lợi dụng ?

Hoắc Hưu đáp:

-Không phải lão phu muốn y mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thế thì Thượng Quan Phi Yến chẳng ?

Hoắc Hưu cười hỏi lại:

-Chẳng lẽ công tử không nhận ra thị là một thiếu nữ khiến cho nam nhân dễ động tâm ?

Hoa Mãn Lâu bất giác bật tiếng cười lạt.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài hỏi:

-Sao lão gia có thể dẫn động được cô ?

Hoắc Hưu thản nhiên đáp:

-lão phu tuy tuổi già nhưng cũng có thể làm cho nữ nhân động tâm, vì lão phu có cái để bắt cứ nữ nhân nào cũng không cự tuyệt được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cái gì ?

Hoắc Hưu đáp:

-Châu báu !

Lão mỗ cười nói tiếp:

-Trên đời chẳng có nữ nhân nào không thích châu báu cũng như chẳng khi nào đàn ông không thích gái đẹp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão gia nhận lời lấy châu báu chia cho Thượng Quan Phi Yến để cô dẫn dụ Hoắc Thiên Thanh hay sao ?

Hoắc Hưu cả cười đáp:

-Các vị đều tưởng thị là tình nhân của Hoắc Thiên Thanh, chứ có biết đâu thị yêu lão già này rồi.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được thức tỉnh lão:

-Chẳng phải cô yêu lão gia mà yêu châu báu của lão gia.

Hoắc Hưu cười đáp:

-Thì cũng thế. Theo con mắt của lão phu, thị là người chết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão gia đã định sau khi thành sự là giết cô để bịt miệng phải không ?

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu đã nói nhất quyết không để ai gây máu ăn phần vào chỗ tiền tài của mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế mà lão gia cố ý tiết lộ vụ bí mật sáu ngón chân để tại hạ đi tìm giết cô.

Hoắc Hưu đáp:

-Nhưng Hoắc Thiên Thanh lại bị bưng mắt, vì thế mới gấp rút gửi Phi cáp truyền thư báo vụ bí mật này cho Thượng Quan Phi Yến hay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chính y cũng không biết lão gia là người chủ mưu chân chính trong vụ này ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Dĩ nhiên y không biết, không thì chẳng khi nào y chịu bán mạng sống thay Thượng Quan Phi Yến.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng lão gia cũng không nghĩ tới tại hạ buông tha Thượng Quan Phi Yến.

Hoắc Hưu đáp:

-Vì thế mà lão phu đành tự mình ra tay hành động.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hoắc Thiên Thanh cũng chẳng phải là kẻ ngu xuẩn. Sau khi được tin Thượng Quan Phi Yến chết, tất y phải nghĩ ra có người chủ mưu, nên y ước định cùng tại hạ

đến chùa Thanh Phong rồi lại đến kiểm lão gia trước.

Hoắc Hưu nói:

-Thật ra y không ngu dốt, nhưng kẻ thông minh thường làm việc vụng về.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Thực ra y không nên một mình đến kiểm tiên sinh

Hoắc Hưu đáp:

-Vì thế lão phu mới bảo hấn chết là đáng kiếp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh giết y rồi mới đưa đến chùa Thanh Phong ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Chùa Thanh Phong cũng là sản nghiệp của lão phu. Bất cứ lúc nào lão phu muốn thu hồi cũng được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế mà tiên sinh yêu cầu Thanh Phong đạo nhân nói dối giúp mình, đạo nhân cũng không dám cự tuyệt.

Hoắc Hưu thản nhiên đáp:

-Con người đã xuất gia mà còn nói dối cũng là đáng chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tiên sinh muốn làm cho tại hạ xác nhận Hoắc Thiên Thanh vì sợ tội mà chết để tại hạ từ đây đình thủ chứ gì ?

Hoắc Hưu thở dài đáp:

-Thực tình lão phu không muốn công tử can thiệp vào vụ này. Đáng tiếc là đạo sĩ kia lắm miệng thành ra làm hại công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đạo sĩ làm hại tại hạ ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu nghe y nói đến cuộc cờ tàn hôm qua, liền biết là chẳng sớm thì muộn công tử cũng nghĩ ra chỗ sơ hở này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì thế mà tiên sinh phóng hỏa đốt chùa Thanh Phong ?

Hoắc Hưu đáp:

-Khu đất đó lão phu còn có chỗ lợi dụng khác nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Dưới con mắt của tiên sinh thì những người này há chẳng hoàn toàn giống như khu đất ? Họ bắt quá là công cụ để tiên sinh lợi dụng mà thôi.

Hoắc Hưu đáp:

-Vì thế mà lão phu muốn để họ sống, họ mới sống được. Lão phu muốn cho họ chết là họ phải chết.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Tiên sinh cũng nghĩ đến cả tại hạ sẽ bị tiên sinh lợi dụng chẳng ?

Hoắc Hưu đáp:

-Cá nhân nào cũng có nhược điểm. Chỉ cần biết rõ nhược điểm ở chỗ nào thì bất cứ ai cũng có thể lợi dụng được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhược điểm của tại hạ ở chỗ nào ?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

-Nhược điểm của công tử là thích can thiệp vào việc của người ta.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Vì thế mà tại hạ giúp tiên sinh trong việc đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết trừ khử Diêm Thiết San và Độc Cô Nhất Hạc cho tiên sinh ...

Hoắc Hưu đáp:

-Những việc công tử làm đều hay cả. Có điều sau khi Hoắc Thiên Thanh chết rồi mà công tử đành thủ thì từ đây sắp tới công tử muốn đến uống rượu của lão phu lúc nào cũng được. Cả những lúc khốn cùng, không chừng lão phu còn cho công tử mượn hàng vạn lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đáng tiếc là hiện giờ tại hạ chưa chịu đành thủ.

Hoắc Hưu cũng thở dài hỏi:

-Công tử có biết tại sao lão phu khuan hết mọi vật ở đây đi chỗ khác rồi không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không rõ.

Hoắc Hưu nói:

-Vì lão phu chuẩn bị để nơi đây làm phần mộ cho các vị.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Phần mộ thế này chẳng lớn quá ư ?

Hoắc Hưu tức giận đáp:

-Lục Tiểu Phụng được chôn táng ở Thanh Y đệ nhất lâu thì chết cũng không đáng tiếc nữa.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Thượng Quan Phi Yến ít ra còn được một câu nói thực. Thanh Y đệ nhất lâu quả nhiên ở đây.

Hoắc Hưu đáp:

-Đáng tiếc là người khác có nói Thanh Y đệ nhất lâu ở đây, công tử cũng chẳng tin nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh đúng là Tổng thủ lãnh một trăm lẻ tám Thanh Y Lâu phải không ?

Hoắc Hưu cười đáp:

-Tổng thủ lãnh dễ nghe thật. Lão phu thích nghe ba chữ đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ thanh âm này dễ nghe hơn cả tiếng đếm bạc ?

Hoắc Hưu hững hờ đáp:

-Lão phu không đếm tiền, vì có đếm cũng không xuể.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói:

-Bây giờ tại hạ mới hiểu tại sao tiên sinh phát tài như vậy.

Hoắc Hưu đáp:

-Công tử hiểu rõ nhưng đáng tiếc là bọn kia của công tử lại không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ không muốn đem tiền bỏ vào quan tài.

Hoắc Hưu cười rộ nói:

-Hay lắm ! Hay lắm ! Nghe nói trong mình công tử thường đem theo tập ngân phiếu rất dày mà mỗi lần ít ra xài đến năm ngàn lạng.

29. Cơ Quan Thất Nghiệp Hoắc Hưu Tàn Đời

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Tập ngân phiếu năm ngàn lạng e rằng bây giờ đã vào hầu bao của tiên sinh rồi.

Hoắc Hưu đáp:

-Công tử đã không muốn đem tiền bỏ vào quan tài, vậy lão phu chờ sau khi công tử chết rồi sẽ lấy ra giùm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh lấy cả tiền người chết ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Bất luận tiền gì lão phu cũng lấy. Đó là một yếu quyết để làm giàu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đáng tiếc là hiện giờ tại hạ hãy còn sống.

Hoắc Hưu đáp:

-Nhưng hiện giờ công tử đã vào trong mộ rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh nắm chắc giết được tại hạ chăng ?

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu không nắm chắc, nhưng cũng nhất quyết công tử chết ở nơi đây.

Lục Tiểu Phụng ồ lên một tiếng.

Hoắc Hưu lại nói:

-Bất luận là ai đã tiến vào trong mộ thì đừng hòng sống mà ra nữa.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão một lúc, mắt chiếu ra những tia thần quang sắc như dao.

Hoắc Hưu mỉm cười hỏi:

-Phải chăng công tử ngửa tay rồi ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Quả hơi ngửa thật.

Hoắc Hưu thản nhiên nói:

-Đáng tiếc là lão phu hiện chưa nấy hứng thú để động thủ với công tử. Trước nay lão phu không thích động thủ với kẻ sắp chết.

Lão khẽ ấn tay vào thạch đài. Sầm một tiếng vang lên. Một cái cũi sắt lớn từ trên

rớt xuống bao trùm cả thạch đài.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Tiên sinh biến thành con rùa từ hồi nào ? Tại sao mình tự nhốt mình vào cũi ?

Hoắc Hưu hỏi lại:

-Công tử cảm thấy đáng tức cười phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Quả là đáng tức cười.

Hoắc Hưu nói:

-Khi lão phu đi rồi công tử sẽ không phải tức cười nữa. Con người biết mình sắp chết đói thì bất luận việc gì cũng không đáng tức cười.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ đã sắp chết đói chưa ?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

-Lão phu đi rồi thì nơi đây chỉ còn một thứ độc nhất ăn được tức là thịt trong mình

ông bạn của công tử và đồ uống duy nhất là máu của họ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng tiên sinh đi bằng cách nào ?

Hoắc Hưu đáp:

-Nơi đây có một đường ra duy nhất ở ngay chỗ ngồi của lão phu phía dưới thạch đài. Lão phu có thể bảo đảm với công tử là lão phu đi rồi quyết không quên vít chặt

nẻo đường này.

Lục Tiểu Phụng biến sắc gượng cười nói:

-Dường như tại hạ không theo nẻo đường đó để tiến vào.

Hoắc Hưu đáp:

-Nẻo đường công tử tiến vào thì chỉ ở bên ngoài mới mở được cánh cửa. Lão phu cũng bảo đảm với công tử tuyệt chẳng có ai ở bên ngoài mở cửa giùm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh còn bảo đảm điều gì nữa không ?

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu còn bảo đảm không đầy mười ngày là công tử phải chết khát. Nhưng lão phu vốn là người cẩn thận phải chờ mười mấy ngày mới trở về.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh còn về đây làm chi ?

Hoắc Hưu cười đáp:

-Dĩ nhiên lão phu phải trở về để lấy tập ngân phiếu trong mình công tử.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nổi lên tròng cười rộ.

Hoắc Hưu lạnh lùng nói:

-Nếu lão phu là công tử thì nhất định lúc này không thể cười được nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiên sinh không phải tại hạ.

Hoắc Hưu nói:

-May ở chỗ lão phu không phải là công tử.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Cũng vì tiên sinh không phải là tại hạ nên không biết trong túi áo của tại hạ chỉ

còn một lỗ thủng lớn.

Hoắc Hưu thở dài nói:

-Xem chừng công tử đến lúc chết cũng chẳng chịu nhường cho lão một chút tiện nghi nào.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiên sinh rất thông minh.

Hoắc Hưu nói:

-May mà lão phu còn chiếm được chỗ tiện nghi.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Hoắc Hưu nói:

-Ít ra lão phu còn lột được những quần áo trên người các vị đem bán cho tiệm quần

áo cũ, dù sao cũng đáng mấy chục đồng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Mấy chục đồng cũng lấy ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Một đồng cũng là tiền chứ sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hễ cứ tiền là lấy ?

Hoắc Hưu đáp:

-Tiền là hay lắm. Có một đồng còn hơn chẳng có đồng nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hay lắm ! Tại hạ cho tiên sinh lấy !

Đột nhiên chàng vung tay một cái. Mười mấy đồng tiền xanh đem theo kinh phong bắn về phía Hoắc Hưu.

Hoắc Hưu không cử động cũng không né tránh, chờ những đồng tiền xuyên qua lan can cũi sắt, lão vẫy tay mấy cái. Mười mấy đồng tiền toàn bộ lọt vào tay lão.

Thủ pháp của lão thật là tuyệt diệu khiến Lục Tiểu Phụng cũng động dung, buột miệng khen:

-Hảo công phu !

Hoắc Hưu cẩn thận thu cất mười hai đồng tiền rồi mỉm cười nói:

-Lúc có tiền để thu lượm, thủ pháp của lão phu trở nên tuyệt diệu !

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đáng tiếc công phu này của tiên sinh hãy còn kém tại hạ một chút.

Hoắc Hưu cười rộ hỏi:

-Phải chăng công tử muốn nói khích để lão ra ngoài động thủ với công tử ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ quả có ý ấy !

Hoắc Hưu nói:

-Lão phu khuyên công tử nên thủ tiêu ý kiến đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh dù chết cũng không chịu ra ngoài ư ?

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu có muốn ra thì hiện giờ cũng chưa ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoắc Hưu đáp:

-Cái cũi sắt này đúc bằng thép nguyên chất, nặng đến một ngàn chín trăm tám mươi cân. Dù đao kiếm chặt sắt như ắt bùn cũng chưa chắc đã chặt được. Huống chi

những thứ đao kiếm kia chỉ là chuyện thần thoại trong truyền thuyết chứ thực ra chưa

chắc đã tìm thấy được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cái cũi sắt nặng một ngàn chín trăm tám chục cân dĩ nhiên chẳng ai cắt lên được.

Hoắc Hưu nói:

-Nhất định không có.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Thế thì chẳng những tại hạ không ra được mà tiên sinh cũng hết đường.

Hoắc Hưu nói:

-Công tử cứ coi lão phu đi rồi ngồi mà đợi chết đói.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiên sinh dùng cái cũi sắt này để tự nhốt mình vì sợ tại hạ tìm đến động thủ phải

không ?

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu là kẻ già nua đến ngủ chung giường với gái cũng chẳng hứng thú gì, huống chi là đánh lộn ?

Lục Tiểu Phụng vỗ tay vào vai Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Xem chừng chúng ta chỉ còn đường chờ chết.

Hoa Mãn Lâu vừa cười vừa lạnh lùng đáp:

-Đây chắc là nước cờ tối hậu của lão rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Huynh đài chẳng thể thừa nhận nước cờ của lão cực kỳ lợi hại.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Nhưng chúng ta còn một con cờ trong tay chưa hạ xuống.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Chẳng lẽ công tử quên Chu Đình rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Tại hạ không quên đâu.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Vì thế cho đến lúc này công tử còn cười được.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cả huynh đài cũng không lộ vẻ bồn chồn chút nào.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Đáng lẽ lão không nên trối Chu Đình ở trong này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng là không nên.

Hoắc Hưu dường như hơi biến sắc không nhận được hỏi:

-Chu Đình ở đây thì đã sao ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Không sao cả. Có điều trên cõi đời này chẳng một nơi nào nhốt được y hết.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Y chẳng có chỗ sở trường nào cả, bất quá là một tên đồ đệ của Lỗ đại sư.

Hoắc Hưu chau mày hỏi:

-Lỗ đại sư nào ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Đương nhiên tiên sinh phải biết Lỗ đại sư là con cháu của Lỗ Ban tổ sư và chính là

tay đệ nhất cao thủ về công cuộc chế tạo cơ quan khắp thiên hạ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Sau khi Lỗ đại sư chết rồi thì tay đệ nhất cao thủ là Chu Đình hay Chu lão bản.

Hoắc Hưu hỏi:

-Chu Đình mà có mặt ở đây là nhất định các vị ra được ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Hoắc Hưu nói:

-Thực sự hiện y ở đây.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết rồi.

Hoắc Hưu nói:

-Y ở phía sau chỗ chúng ta gặp nhau lần trước.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ biết rồi.

Hoắc Hưu hỏi:

-Trên đời đã không có chỗ nào giam giữ được y mà sao không thấy y ra ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thế nào y cũng ra.

Hoắc Hưu cười nói:

-Bây giờ dù y có ra được thì cũng chậm mất rồi.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng chứ không nói gì.

Hoắc Hưu nói:

-Mấu chốt cơ quan ở ngay phía dưới chỗ ngồi lão phu.

Lục Tiểu Phụng lại “ồ” một tiếng.

Hoắc Hưu nói:

-Lão phu ra rồi dĩ nhiên hủy cơ quan ngay tức khắc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thế rồi sao nữa ?

Hoắc Hưu đáp:

-Kể đó chỗ nào có đường ra đều bị những tảng đá vít lại hết, mà là những tảng đá nặng đến tám nghìn cân trở lên ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Nếu vậy bọn tại hạ nhất định phải chết cả ở đây hay sao ?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

-Đừng nói các vị, ngay đến Lỗ Ban phục sinh mà ở đây cũng phải chết lần thứ hai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bây giờ tiên sinh sắp bỏ đi chăng ?

Hoắc Hưu đáp:

-Lão phu còn định bồi tiếp công tử một lúc nữa dù lão phu biết rằng ngồi đợi chết

là chuyện chẳng hứng thú gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng bây giờ tiên sinh thay đổi chủ ý rồi phải không ?

Hoắc Hưu đáp:

-Đúng thế !

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Nếu vậy tại hạ chẳng những không lượ được tiên sinh ở lại, mà cũng không thể đưa chôn tiên sinh được rồi.

Hoắc Hưu nói:

-Nhưng nhất định công tử sẽ tưởng niệm đến lão phu. Lão phu biết ...

Lão mỉm cười vừa đưa ngón tay ra vừa nói tiếp:

-Chỉ cần ấn vào chỗ này là từ đây sắp tới vĩnh viễn công tử không thấy lão phu nữa.

Dứt lời lão ấn nút cơ quan.

Nhưng người lão vẫn ngồi trơ ra đó chứ chẳng biến đi đâu. Có điều nụ cười trên mặt lão lại biến mất.

Tòa thạch đài vuông vẫn vẫn là tòa thạch đài vuông vẫn.

Người lão Hoắc Hưu vẫn ngồi chễm chệ trên thạch đài. Mặt lão tựa hồ bị người đánh một thoi quyền vào sống mũi.

Lục Tiểu Phụng rất lấy làm kỳ ! Chẳng hiểu rõ Hoắc Hưu chẳng bao giờ làm một việc không ăn chắc vì lão đã nổi tiếng cáo già.

Theo lời Hoắc Hưu thì cái thạch đài mà lão ngồi chính là cửa ra của thạch thất,

dĩ

nhiên phải lồm xuống và trên mặt đất hở ra chỗ trống. Đường như cái cửa ra kia đột

nhiên không còn nữa.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt hỏi:

-Sao tiên sinh lại không đi ?

Hoắc Hưu nắm chặt hai bàn tay lại ấp úng:

-Người ... người ...

Lão chưa nói nên lời đã ngắt xiu.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Đột nhiên chàng phát hiện ngoài mình ra còn người khác cũng thở dài.

Người thở dài không phải Hoa Mãn Lâu mà là Thượng Quan Tuyết Nhi và lão bản nương.

Hai người thở dài rồi tiến lại, nét mặt mỉm cười đầy xuân sắc.

Thượng Quan Tuyết Nhi nói:

-Lão bản nương nói đúng: Người này quả nhiên còn hai tay.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Sao các vị không ra ngay mà đến bây giờ mới lo mặt coi tại hạ còn đủ hai tay không ?

Thượng Quan Tuyết Nhi mỉm cười đáp:

-Bọn tiện thiếp đã tưởng lần này công tử chẳng còn cách nào để đối phó với lão cáo

già kia. Không ngờ công tử vẫn để lại nước cờ tối hậu.

Lão bản nương cười khằng khặc nói:

-Nước cờ tối hậu của công tử lại càng tuyệt diệu !

Thượng Quan Tuyết Nhi nói:

-Cái cũi này nguyên là để đối phó với công tử, lão có ngờ đâu chính lão lại tự nhốt

mình vào trong.

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

-Nước cờ này kêu bằng “Thỉnh quân nhập úng”.

Lão bản nương nhìn chàng bằng cặp sóng thu đưa đẩy hỏi:

-Sao công tử nghĩ ra được nước cờ tuyệt diệu này ?

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng đáp:

-Tại hạ vốn là bậc thiên tài !

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi:

-Phải chăng khi công tử chưa vào đây đã tính đúng lão sẽ theo con đường đó chuồn đi mà vít chặt lại rồi ?

Lục Tiểu Phụng không đáp.

Lão bản nương cũng không nhận được hỏi:

-Sao công tử không nói ? Sự thực công tử đã dùng biện pháp nào ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu đáp:

-Tại hạ không thể nói được.

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Mỗi người đều phải để lại một chiêu chẳng bao giờ tiết lộ, nhất là đối với nữ nhân

như các vị.

Chàng cười bí mật ra vẻ cáo già rồi đột nhiên hỏi:

-Nếu tuyệt chiêu của tại hạ mà bị các vị học được thì mai hậu tại hạ còn sống làm

sao nổi ?

Hoa Mãn Lâu chờ đến lúc không còn ai, gã mới hỏi Lục Tiểu Phụng:

-Công tử đã dùng biện pháp gì ? Tại sao không nói cho bọn họ biết ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ không biết.

Hoa Mãn Lâu ngạc nhiên hỏi:

-Công tử cũng không biết tại sao lối ra đó đột nhiên lại bị vít chặt ư ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Tại hạ không biết.

Hoa Mãn Lâu ngẩn người ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Có khi chỉ vì mấu chốt cơ quan đột nhiên hết linh nghiệm cũng có khi chỉ vì con chuột ngẫu nhiên chui vào làm chết cơ quan ...

Về mặt trầm tư, chàng thở dài nói:

-Cứu cánh vì nguyên nhân gì ai cũng không biết thì chỉ có trời mới biết mà thôi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Chỉ có trời đất biết thôi ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu hỏi lại:

-Huynh đài co biết những người làm việc tồi bại sao đến lúc tối hậu quan đầu, công

việc sắp thành lại hỏng không ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tiểu đệ không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì trời đã chuẩn bị dành cho chúng ta một kết quả tuyệt diệu, nên tự ra tay giúp

chúng ta. Vì thế mà bất luận kế hoạch của họ xảo diệu đến đâu cũng bằng vô dụng.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Thế là nước cờ tối hậu không phải do công tử đưa ra mà là ý trời.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Hoa Mãn Lâu đột nhiên phì cười.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Huynh cười gì ? Phải chăng không tin tại hạ ?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

-Chẳng lẽ công tử tưởng tiểu đệ tin được chăng ?

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

-Tại sao lúc tại hạ nói thật thì người khác lại không tin ?

Cửa trên thềm đá đã mở ra mà người mở cửa là Chu Đình.

Đã có người làm được khuôn cửa bí hiểm là có người mở ra được. Việc đời phần nhiều tương tự như thế.

Người làm mộc đã hết sức chế tạo những lá mộc để bắt cư mũi giáo nào đâm cũng không thủng, nhưng họ có biết đâu nhất định người ta sẽ làm được thứ giáo đâm thủng

lá mộc.

Trên đời chẳng có việc gì tuyệt đối.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên thềm đá ngó cái cũi chụp Hoắc Hưu, bỗng chàng cảm thấy cái cũi này giống như nhà ngục. Bất luận là ai làm việc tội lỗi đều phải

chịu

trừng phạt.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Vụ này kết thúc như vậy chàng lấy làm rất vừa ý.

Vụ này kết thúc ra làm sao ? ...

Lão bản dùng khúc gỗ chế ra cái giá hình tam giác để trắc lượng chiều cao của sơn

động.

Lão bản nương ngồi bên coi biết là hấn lại nẩy ra một chủ ý tân kỳ, nhưng mụ không hỏi han gì.

Mụ biết rằng một người đàn ông đang suy nghĩ đại sự chẳng khi nào lại ưa đàn bà ngồi bên chỗ miệng vào.

Lão bản tức Chu Đình đột nhiên cất tiếng hỏi:

-Phải chăng người đó sắp đi rồi ?

Lão bản nương đáp:

-Ừ !

Chu Đình hỏi:

-Mụ không đưa chân hấn ư ?

Lão bản nương đáp:

-Lão đi thì ta cũng đi.

30. Mình Làm Mình Chịu Lễ Đương Nhiên

Chu Đình lạnh lùng nói :

-Dường như hấn không muốn cho ta đi.

Chu Đình không phủ nhận điều đó.

Lão bản nương đáp :

-Bản tâm lão cũng không muốn đi.

Lão bản nương nói :

-Nhưng y có việc cần đến lão mà phái người thông tri là lập tức lão đến ngay.

Chu Đình đáp :

-Cái đó chỉ vì ta biết rõ khi mình có việc cần hấn là hấn cũng tới liền.

Lão bản nương nói :

-Đến mà chẳng hô hoán lại chẳng nói năng gì.

Chu Đình đáp :

-Đến hay không là một chuyện, còn nói hay không lại là một chuyện khác.

Lão bản nương thở dài nói :

-Bạn hữu như các vị tướng khắp thiên hạ khó tìm được cặp thứ hai nào giống thế.

Chu Đình đặt cái giá hình tam giác trong tay xuống ngừng thần nhìn mụ đột nhiên nói :

-Ta đã quyết định ở lại đây.

Lão bản nương đáp :

-Ta biết rồi.

Chu Đình hỏi :

-Liệu mụ có đủ gan dạ nán lại ở chỗ này không ?

Lão bản nương đáp :

-Lão mà ở lại được thì ta cũng ở lại được.

Chu Đình nói :

-Mụ không muốn ta ở lại đây ta cũng không trách mụ.

Lão bản nương trợn mắt lên hỏi :

-Phải chăng lão muốn trục ta để con tiểu hồ ly tinh bồi tiếp lão ?

Chu Đình cười hỏi :

-Mụ biến thành người biết ăn giấm chua từ hồi nào ?

Lão bản nương đáp :

-Vừa mới đây.

Chu Đình hỏi :

-Vừa mới đây ư ?

Lão bản nương hỏi lại :

-Con tiểu hồ ly tinh kia vừa mới dòm trộm lão thì lão giải thích thế nào ?

Chu Đình mỉm cười đáp :

-Cái đó dĩ nhiên là điều bí mật.

Lão bản nương lại trợn mắt lên hỏi :

-Điều chi bí mật ?

Chu Đình thủng thẳng đáp :

-Sau này sẽ cho mụ hay còn bây giờ... bây giờ mụ có thể đi đưa chân hấn.

Lão bản nương đáp :

-Ta không đi.

Chu Đình hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lão bản nương nghiêng răng đáp :

-Từ nay trở đi ta bắt đầu không dờn lão nửa bước. Bất luận nơi nào ta cũng không đi vì...

Chu Đình hỏi :

-Vì sao ?

Lão bản nương nhìn hấn bằng cặp mắt xinh đẹp, chan chứa ái tình, cất giọng ôn nhu đáp :

-Vì bây giờ tiện thiếp mới biết lang quân là một chàng trai phi thường. Tiện thiếp sợ kẻ khác cướp mất.

Lục Tiểu Phụng ngồi đằng xa nhìn hai người bỗng thở dài nói :

-Xem chừng mối nguy cơ của bọn họ đã qua rồi.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Bọn họ có mối nguy cơ gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Hai năm nay lão bản nương đối với lão bản có điều thất vọng. Tại hạ hằng lo đời này giai ngẫu biến thành ác ngẫu.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Phải chăng lão bản nương tưởng lão bản là hạng lười biếng vô dụng ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Nhưng bây giờ mụ biết trượng phu của mụ là bậc thiên tài đáng kể.

Hoa Mãn Lâu cũng thừa nhận :

-Nếu không có lão bản thì bọn ta hãm chết ở đây cũng chưa biết chừng.

Người đàn bà nào cũng hy vọng mình có thể vì chồng mà hãnh diện.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Tại hạ chẳng sợ gì nhưng nhện dơi dường như là một việc rất khó chịu.

Chàng liếc mắt nhìn Hoắc Hưu ngồi trong cũi.

Hoắc Hưu lại trợn mắt ngó lên nhìn Thượng Quan Tuyết Nhi ở bên ngoài cũi.

Tuyết Nhi tay cầm một khúc lạp xưởng và hai cái bánh tiến lại dúi dít nói với Hoắc Hưu nhưng chẳng hiểu thị nói gì.

Hoắc Hưu tức quá mặt đỏ bừng lên, cổ nổi gân xanh. Đột nhiên lão nhảy tung lên, hết sức mình đập vào cũi. Dĩ nhiên cũi chẳng mở ra. Lão tự chế cái cũi này không ai mở ra được.

Tuyết Nhi ở ngoài lạnh lùng nhìn lão tựa hồ muốn bỏ đi.

Hoắc Hưu giữ thị lại. Hai người lại nói mấy câu. Hoắc Hưu đột nhiên thở dài vạch một cái dấu trên tờ giấy. Lão đưa tờ giấy cho Tuyết Nhi lấy khúc lạp xưởng và hai cái bánh ngồi nhai ngấu nghiến.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Chẳng thà lão chịu chết chứ không chịu nói châu báu giấu ở nơi nào ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lão không sợ chết.

Hoa Mãn Lâu nhăn nhó cười hỏi :

-Phải chăng lão thừa nhận ra cùng nghèo còn đáng sợ hơn là phải chết.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Nhưng bây giờ dường như lão phát giác còn một điều đáng sợ hơn cùng nghèo.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Đói phải không.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp đáp thì Tuyết Nhi đã nhảy tới. Hai mắt sáng rực, thị

cười nói :

-Tiểu muội đã bán khúc lạp xưởng và hai cái bánh bao cho lão rồi. Các vị đoán thử coi tiểu muội đã bán được bao nhiêu bạc ?

Không ai đoán nổi.

Tuyết Nhi cầm tờ giấy trong tay vung lên nói :

-Tiểu muội bán lấy năm vạn lạng bạc. Bất cứ lúc nào tiểu muội cầm tờ giấy này ra tiệm đổi bạc cũng được.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười nói :

-Cô này quả lòng dạ đen tối thật.

Hoa Mãn Lâu cười nói :

-Trong thiên hạ e rằng không còn thứ gì quý hơn khúc lạp xưởng.

Tuyết Nhi đáp :

-Vì thế lão hồ ly tức là muốn phát diên cũng phải bỏ tiền ra mua.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói :

-Xem chừng cái đổi là khó chịu nhất.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Chẳng lẽ cô còn định bóc lột hết của lão ?

Tuyết Nhi đáp :

-Tài sản đó nguyên là của nhà tiểu muội. Các vị đừng quên tiểu muội cũng họ Thượng Quan.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Dù cô nướng mỗi ngày có lấy của lão năm vạn lạng bạc thì trong vòng mấy năm e cũng không hết được.

Tuyết Nhi nói :

-Nếu một vài năm không hết thì tiểu muội ở đây ba, bốn năm, kỳ cho đến khi lão hết nhẵn mới thôi. Huống chi ở đây cũng có người bồi tiếp tiểu muội.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lão bản quyết định lưu lại chốn này thật ư ?

Tuyết Nhi gạt đầu. Khoé miệng đột nhiên nở nụ cười thần bí, thị nói :

-Y bảo với lão bản nương muốn ở lại đây vì cần ở chỗ này để chế tạo đồ vật kinh người gì đó. Thực ra chỉ có tiểu muội là biết rõ y ở đây để làm gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Y ở lại để làm gì ?

Tuyết Nhi chớp mắt mấy cái rồi mỉm cười thần bí đáp :

-Đó là một điều bí mật.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bí mật thế nào ?

Tuyết Nhi đáp :

-Đã là chuyện bí mật thì còn với công tử thế nào được ?

Lục Tiểu Phụng ngoắc chấp vào mặt thị hồi lâu rồi cười hì hì nói :

-Tại hạ không biết điều bí mật của cô mà chỉ lo thay cho cô.

Tuyết Nhi hỏi :

-Làm sao mà lo ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cô cầm tờ giấy này đi lấy tiền, người ta truy vấn lai lịch tờ giấy này thì sao ?

Tuyết Nhi đáp :

-Nhất định không ao hởi han chi hết.

Lục Tiểu Phụng “ủa ” một tiếng ra chiều không tin.

Tuyết Nhi liền cười nói :

-Công tử đừng quên lão là con người thần quái. Cả những bộ hạ thân tín cũng không ai biết hành tung của lão. Trước nay lão vẫn hành động theo cách này.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Vậy là lão tự bụng làm dạ chịu chẳng ai thương.

Tuyết Nhi cười nói :

-Chính là thế đó. Nếu không phải tự lão gây ra hậu quả này, tiểu muội có muốn làm tiền lão cũng không phải dễ dàng.

Mệnh vận của con người thế nào là chính tự người đó gây nên. Vì thế mà người chính trực kết cục vẫn gặp những người tử tế.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa đứng dậy nói :

-Vậy cô nương thông thả ở lại mà làm tiền lão. Nếu thuận tiện cô làm cho tại hạ mấy hũ rượu ngon càng tốt.

Tuyết Nhi chú ý nhìn chàng nói :

-Công tử định đi ngay bây giờ ư ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Tại hạ mà ở nơi đây trong ba ngày thì buồn chết mất.

Tuyết Nhi hỏi :

-Công tử không muốn hỏi đến chuyện bí mật kia nữa ư ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

-Không muốn hỏi nữa.

Tuyết Nhi lão liên cặp mắt, đột nhiên cười nói :

-Thực ra tiểu muội có tiết lộ cho công tử hay cũng chẳng hề gì vì chẳng sớm thì

muội rồi công tử cũng sẽ biết.

Lục Tiểu Phụng không phản đối.

Tuyết Nhi lại nói :

-Lão bản lưu lại đây vì tiểu muội yêu y mà y cũng yêu tiểu muội.

Lục Tiểu Phụng bật cười không nói gì.

Tuyết Nhi hững hờ nói :

-Tiểu muội biết công tử chẳng tin lời nhưng tiểu muội lấy y rồi, công tử không tin cũng phải tin.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi Lục Tiểu Phụng

-Cô mà lấy y thì lão bản nương sẽ ra sao ?

Tuyết Nhi thản nhiên đáp :

-Lão bản không nhất định chỉ có một lão bản nương. Công tử có bốn hàng lông mày thì sao lão bản chẳng thể có hai lão bản nương ?

Bóng tịch dương chiếu xuống sườn non. Lục Tiểu Phụng thảnh thơi cất bước.

Hồi lâu chàng chẳng nói năng gì, đột nhiên cất tiếng :

-Con tiểu hồ ly đó nhất định lại nói dối.

Hoa Mãn Lâu gật đầu ” ồ ” một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lão bản không phải là kẻ điên khùng thì sao lại lấy con tiểu quỷ này làm tiểu lão bản nương ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Dĩ nhiên không thể thế được.

Lục Tiểu Phụng lại im tiếng đi một quãng nữa, bỗng chàng nói :

-Nhưng lão bản là tên ma bùn, thỉnh thoảng lại phát khùng.

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Tiểu bản nương thông thường đều là tiểu hồ ly tinh.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vậy hay hơn hết là huynh đài trở lại khuyên giải tên ma bùn đó chớ làm chuyện bùn này.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Sao công tử không tự mình đi lấy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Huynh đài đã biết tại hạ không muốn nói với hần.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Nếu là câu chuyện không đâu, lão bản há chẳng cho chúng ta là hai kẻ điên khùng ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thỉnh thoảng có điên khùng một lần thì đã sao ?

Hoa Mãn Lâu thở dài nói :

-Xem chừng bất luận là ai kết bạn với công tử chẳng sớm thì muộn cũng gây phải thói điên khùng.

Gã phải đi vì chẳng thể nào không đi được.

Lục Tiểu Phụng chẳng khác gì chàng ngốc, ngồi bên đường chờ đợi. May quãng đường sơn lộ này rất quanh quẽ, ngoài mộ già hái những thứ dã thảo, không còn một người nào đi qua.

Chàng chờ không lâu đã thấy Hoa Mãn Lâu trở về.

Lục Tiểu Phụng hỏi ngay :

-Thế nào ?

Hoa Mãn Lâu dặng mặt lên đáp :

-Công tử là kẻ điên khùng. Tiểu đệ cũng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Không có chuyện đó ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Bọn họ quả có chuyện bí mật. Lão bản đã thu Tuyết Nhi làm con nuôi.

Lục Tiểu Phụng ngăn người ra.

Hoa Mãn Lâu lại thở dài, nhăn nhó cười nói :

-Công tử đã biết con tiểu quỷ đó nói dối, sao còn mắc bẫy hoài ?

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nhăn nhó cười đáp :

-Vì tại hạ chẳng những là một tên ma bần mà còn là một thằng ngốc.

Chàng ngẩng đầu lên bỗng thấy Tuyết Nhi vừa chạy vừa nhảy tới nơi. Thị thở hồng hộc hỏi :

-Vừa rồi hai vị có thấy người nào đi qua đây không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chỉ có một mộ già hái dã thảo.

Tuyết Nhi nhảy lên nói :

-Mộ già đó nhất định là thư thư của tiểu muội rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thư thư của cô ư ? Thượng Quan Phi Yến hay sao ?

Tuyết Nhi gật đầu, thị sáng mắt lên nói :

-Bây giờ tiểu muội mới phát giác giác ra y không chết. Y rất giỏi nghề trá tử để lừa chúng ta. Vừa rồi các vị đi khỏi, tiểu muội đi xuống dưới...

Lục Tiểu Phụng không chờ thị nói hết lời, đột nhiên xoay người đi ngay. Chàng

lại kéo cả Hoa Mãn Lâu đi theo, miệng chàng nói :

-Lần này bất luận cô nói gì tại hạ cũng sẽ không mắc lừa cô đâu vì tại hạ không muốn nghe nữa.

Xem chừng chàng đã hạ quyết tâm cất bước thật mau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-tieu-phung-1-kim-bang-vuong-trieu>